

"An exotically filthy, devastatingly beautiful story."
—AUDREY CARLAN, *New York Times* bestselling author on *Beautiful Liar*

BLACK *Sheep*

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

ZARA COX

PARTEA ÎNTÂI

AXEL
Capitolul unu

BYGONES FUCK Axei

Iubiţi din copilărie.

Chiar şi atunci, am dispreţuit termenul. Nu era nimic copilăresc despre ceea ce simţeam pentru ea. Cu atât mai puţin a fost dulceaţa implicită a conexiunii noastre. Dar îi lăsăm să zâmbească şi să ne eticheteze aşa cum le place. în acelaşi timp, cunoaşterea şi savurarea adevărului nostru. Era păcat curat, iar eu eram diavolul intenţionat să mă gâdilă asupra nelegiuirilor ei. Am trăit pentru asta. Pentru ea. Vocea sexy, cu aluzie de şmirghel, care m-ar putea aduce în genunchi. Ochii albaştri limpezi care m-au paralizat. Curbele ucigaşe care m-au făcut să vreau să omor pe orice alt băiat sau bărbat care a îndrăznit să se uite la corpul ei de şaisprezece ani. La nouăsprezece ani, eram pe deplin conştient de obsesia mea, eram conştientă că era o grenadă vie destinată să mă distrugă într-o zi. Dar eram gata să mor prima dată când am privit în ochii ei. Atâta timp cât am murit în braţele ei. Ar fi trebuit să ştiu că sfârşitul meu era aproape de ziua în care m-a sunat cu numele ei special. Romeo meu . M-a sunat că în ziua în care i-am luat virginitatea sub stelele de pe plaja proprietăţilor alăturate ale familiilor noastre din Connecticut. Romeo meu. Ca şi cum ar şti că suntem sortiţi. Poate că ştia I a fost. Poate că ştia tot timpul planul. Sau a eclozat-o în ziua în care tatăl meu m-a înscris la West Point. în ziua în care şi-a îmbrăţişat planul măreţ şi lacom de a-şi îngrăşa echilibrul bancar din război, în loc de a se îndepărta de mafia comună. Ironia a fost că eram singurul prost din piesă. Poate am acceptat rolul meu de Romeo, dar numele ei nu era Juliet. Nu, sirena diavolului a purtat numele de Cleopatra McCarthy. Şi când s-a ajuns chiar la ea, Cleopatra McCarthy a fost prea fericită să mă privească arzând în flăcările obsesiei mele. Fericit să mă urmăresc murind. Dulciuri din copilărie La naiba. Orice am simţi unul pentru celălalt era la fel de vechi ca murdăria, murdară ca păcatul. Ceea ce simt pentru ea acum este ... prea futut ca să-l numesc. Deci acum o urmăresc. Mă urmăreşte. Strangers. Duşmani. Ura noastră se întinde între noi ca un fulger furcat. Amărât, răsucit. în viaţă . Poate exista un ring de dans larg între noi şi sunetul funk-ului de jazz care se aruncă prin difuzoarele din pereţii XYNYC, clubul meu de noapte din New York, dar la fel de bine putem fi cocoşi într-o mică bulă proprie, respiraţie veselă în fumurile urii noastre.

Opt ani este mult timp pentru a vă alimenta cu picături otrăvitoare. Dar sunt mai mult decât confortabil în rolul meu de obsesor raid. Mă aplec înapoi, coatele pe bar, ignorând în jurul meu, cu excepţia femeii ascunse în salonul meu VIP. Saloanele ridicate oferă o vedere clară, fără obstrucţii. Rochia neagră scurtă se agaţă de şoldurile şi coapsele superioare, lăsându-şi picioarele goale, decolteul halter şi părul prins afişând umeri şi braţe uşor bronzate. Paharul de şampanie vintage Dom Perignon din mână nu a fost atins. Nici un singur centimetru din corpul ei voluptuos nu s-a mutat în timp la muzică, chiar dacă muzica este .. a fost o mare dragoste,

odată. Chiar şi după toţi aceşti ani, păstrez resentimente reziduale pe care a trebuit să le împărtăşesc cu Axl Rose şi Dave Grohl, urmărind cum corpul ei se răsuceşte în extaz care nu a fost indus de mine. Un ospătar îi oferă un platou de mâncare. Ea clătină din cap şi face un pas spre frânghia de catifea neagră care blochează lounge-ul. Bâlbâitul meu păşeşte în faţa ei. Ea se uită la el. Fără să-mi arunce o privire, ajunge în poşeta ei minusculă pentru telefonul ei. îşi aşează paharul în jos şi degetele zboară peste ecran. Telefonul meu îmi sună în buzunar. Nu mă miră că are numărul meu. Orice membru al familiei mele l-ar fi putut obţine prin mijloace ilegale şi i-ar fi dat-o. îmi iau o bătaie înainte să o scot şi să citesc mesajul. „Vin aici aproape în fiecare seară de două săptămâni. Trebuie să vorbeşti cu mine cândva." Arunc o privire în sus, o fac să aştepte un minut complet înainte să răspund.

"Fac eu?" Nările ei se aprind uşor. „Vrea un răspuns." Gura îmi răsuceşte şi jur că se întâmplă imposibilul şi o urăsc chiar mai mult decât am făcut-o acum o secundă. „Ce eşti acum, mesagerul lui?" Privirea ei se aruncă spre mine înainte de a ridica din umeri, umărul ei gol şi zvelt strălucind sub luminile pulsante. „Aţi ignorat toate e-mailurile şi apelurile fraţilor tăi." „Sunt funduri fără spin." „Ai de gând să vorbeşti cu mine?" "Nu." „Atunci de ce să mă ţii aici?" „V-am spus termenii de admitere. Vii din proprie voinţă; nu ajungi să pleci până nu se închide clubul. Asta este în două ore." -Este ridicol, Axei." Nodurile mele de stomac doar din a-i vedea tipul meu. „Atunci nu mai veni."

Se uită în sus. Ochii noştri se întâlnesc peste ringul de dans. Ura ei se spală asupra mea în valuri murdare. Vreau să mă rostogolesc în ea. îmi ţine privirea sfidătoare timp de un minut înainte să coboare din nou capul la telefon. „Nu este chiar atât de simplu. Vă rog să mă auziţi afară." Din nou, stomacul meu se încleştă, dar de data aceasta este însoţit de o mică smucitură în pantaloni care îmi atrage atenţia. "Vă rog? Cerşeşti acum?" Annoyance pâlpâie peste trăsăturile ei. Degetul mare se plimbă pe ecran pentru cel mai mult timp. Apoi telefonul îmi sună. "Da." Nu mă aşteptam la asta. Cleo pe care nu-l ştiam niciodată a implorat decât dacă era să-mi plâng cocoşul din interiorul ei. Mintea mea se învârte de ce ar face acest lucru acum, iar erecţia mea se întăreşte. Câteva secunde înnebunite mai târziu, decid că este mai sigur ca sănătatea mea să nu o cunoască şi mă aşez din nou la ură sublimă. „Prea rău prima dată când aud că te rogi trebuie să fie prin text. Răspunsul este încă nu." „Axei, acest lucru este important. Permiteţi-mi să fie interogaţi şi să mă audă afară. Nu vor trece mai mult de cinci minute. Vă rog." Sunt de două ori enervat că nu o pot auzi spunând acest cuvânt. Am aşteptat mult timp să-l aud. Sunt chiar mai înfuriat că nu pot trece distanţa dintre noi pentru a-i cere să o repete. Am pus totul în cele două cuvinte pe care i le text. „La naiba." Poate fi un truc al luminii, dar jur că simte noul meu nivel de furie. Buzele ei se desprind într-o gâfâie inaudibilă în timp ce îmi citeşte răspunsul. întorcându-se, se îndreaptă spre barul privat din salon. Chelnerul dă din cap când murmură spre el. Alunecă un geam împuşcat pe tejghea şi ajunge la tequila premium, aşezat pe raftul din spatele lui. El toarnă. O ridică şi ridică paharul la mine înainte să-l doboare dintr-o singură dată. Mă îndrept spre marginea ringului de dans, urându-mă pentru că sunt preocupat de consecinţele a ceea ce face. Apoi îmi reamintesc că au trecut ani de când am asistat la Lightweight Cleo răsturnând după o lovitură de tequila. La fel o urmăresc, cu ochii îngustaţi, în timp ce coboară o

altă lovitură înainte de a se îndrepta spre unul dintre scaunele din cabina de catifea. Există cea mai mică ţesătură din plimbarea ei şi trebuie să încleştez fiecare muşchi pentru a mă opri să mă încarc în spaţiul dintre noi. Adevărul simplu, incontestabil este că nu pot. Din cauza Cleopatra McCarthy, viaţa mea a explodat într-un miliard de bucăţi mici. Bucăţi pe care nu m-am deranjat să le pun din nou pentru că ştiam că exerciţiul va fi inutil. Aşa că, de peste opt ani, am trăit cu această nouă versiune permanent modificată pentru mine. O versiune pe care nu mă grăbesc să o reevaluez sau să o remodelez. O versiune care mă ţine înfipt în furia obsidiană care îmi alimentează existenţa. Rămân de partea mea a decalajului, pentru că a ajunge la o distanţă emoţionantă de ea înseamnă a ceda la carnavalul care face ravagii în mine. După tot acest timp, ar trebui să mă ţin suficient de mult pentru a sufla compulsia.

Nu o fac. Dacă aş face-o, aş fi oprit-o să păşească piciorul în clubul meu prima dată când a apărut. Dar chiar mai rău decât controlul care îmi lipseşte foarte mult este faptul că sunt un gluton pentru pedeapsă. La naiba, este motivul pentru care conduc clubul de pedepse de mare succes şi exclusivist. în câţiva ani în care a fost deschis, am făcut peste douăzeci de milioane de dolari doar în taxe de membru. Cine dracu ştia că există nebuni acolo ca mine, care caută să fie expuşi la ceea ce urăsc cel mai mult? Obţin o mică satisfacţie perversă din faptul că le acord o priză, chiar dacă nu sunt în stare să găsesc una singură. Mi- am acceptat soarta cu mult timp în urmă. Ceea ce mă bântuie nu poate fi vindecat decât într-un fel - până în momentul în care încetez să respir. „Macallan. Triplu. Neat." îmi reîntorc gândurile şi mă îndrept spre sunetul vocii adânci şi zdrenţuitoare. Quinn Blackwood. Nu este tocmai un prieten, dar există respect reciproc şi acceptare a altei lumi care locuieşte sufletele noastre înnegrite. Este ceea ce ne-a atras unul pe celălalt când am fost plasaţi în acelaşi grup pentru o scurtă perioadă la West Point. Deşi Quinn nu a servit niciodată, am păstrat legătura şi am sfârşit prin a deţine mai multe cluburi de noapte împreună, XYNYC fiind unul dintre ele. Ca şi mine, nu are nevoie de venituri. Ca şi mine, acest loc este unul dintre numeroasele puncte de desfacere pentru demonii care îl bântuie. Mă asigur că Cleo este încă aşezat şi revin la bar. îl privesc pe Quinn să bată o băutură mare într-o singură gâfâie nemiloasă. „Ştii că există un amestec mai bun în camera ta VIP, nu?" El trânteşte paharul pe tejghea cu o violenţă abia suprimată. „Prea departe", răspunde el. Avem aproximativ aceeaşi înălţime, aşa că, atunci când îmi aruncă o privire, sunt bine poziţionat să văd hound-urile iadului care aleargă prin peisajele zimţate ale ochilor lui. Nu mă apuc. Salut hoarda ca spiritele înrudite. Sufletele noastre au îndurat mai mult decât suficient pentru a ne dura mai multe vieţi şi amândoi o ştim. „E rău, nu?" Maxilarul îi încleştă în timp ce respiră. "Worse." „Aveţi nevoie de ajutor?" O umbră întunecată se mişcă peste faţă şi clătină din cap. "S- a terminat. Am ce am nevoie." Nu-l apăs pentru mai multe informaţii. A noastră nu este un fel de relaţie, îmi prind mişcarea din salonul meu şi privirea îmi este zero pe nemesis. S-a ridicat de pe canapea şi s-a sprijinit încă o dată de balustradă, paharul neatins de şampanie din nou într-o mână. Gărzile de corp sunt din nou în alertă, iar câteva dintre sinapsele mele cerebrale errante încearcă să se amuze de strălucirea pe care o trimite. „Dacă ai nevoie de altceva, anunţă-mă", spun absent,

incapabil să-mi scot ochii de la femeia a cărei prezenţă este la fel de mare ca Sfinxul înaintea mea.
îl simt pe Quinn urmându-mi privirea, apoi revenind la mine. „Se pare că ai o situaţie proprie care trebuie îngrijită." "Da.„Vocea mea se simte la fel de aspră pe cât sună. „La naiba spune-mi despre asta." Nu dă din cap şi nu zâmbeşte. Quinn Blackwood zâmbeşte rar. Dar atunci, nici eu. Un alt lucru pe care îl avem în comun. „Orice pot face, anunţă-mă", spune el. Nimeni nu mă poate ajuta cu asta. „Mulţumesc", spun oricum. El pune întrebări care sări de pe marginea conştiinţei mele. Ridic din umeri. Dau din cap. Răspund. Dar pe tot parcursul, simţurile mele sunt adaptate la cealaltă parte a camerei. Abia îl înregistrez urcând. îmi dau clic pe degete, iar Cici, una dintre chelneriţele mele, se apropie de mine. Releu instrucţiuni, iar ea pleacă, dar nu înainte să zâmbească într-un mod care îmi stârneşte iritaţia. Nu mă pot gândi la asta acum. Am mai mult decât suficient pentru a face faţă în această seară. Patru saloane de la Cleo's, Vardan Petrosyan, şeful din New York al mafiei armene, coboară vodka scumpă, de parcă va veni o secetă. Prezenţa lui nefavorabilă îmi rămâne în intestin ca o lamă ruginită, dar din moment ce este unul dintre numeroşii diavoli cu care am încheiat o înţelegere, trebuie să-i tolerez prezenţa atât timp cât este necesar. A fost aici în două ore. L-am ignorat în cea mai mare parte a timpului. Mai mult şi risc să-l enervez. Bărbaţi ca Petrosyan cer frică acolo unde nu pot obţine respect. Nu simt nici el, şi îl ştie, dar este, de asemenea, conştient că am nevoie de el mai mult decât are nevoie de mine acum. Deci amândoi ne prefacem că îl simt pe acesta din urmă. îmi croiesc drum spre locul în care stă cu anturajul său. Minţii lui stau în calea mea pentru secunda suplimentară necesară pentru a-şi face rost înainte de a se da deoparte. Şeful mafiei are o blondă înaltă şi subţire cocoţată pe fiecare coapsă. Amândoi mă privesc în timp ce mă apropii. Le ignor şi mă concentrez asupra omului scurt, plin de viaţă, cu caracteristici boxy. Când în sfârşit îşi scoate buzele rătăcitoare dintr-unul din clivajele femeilor, Petrosyan mă priveşte cu ochii negri morţi, un zâmbet rece alunecând pe faţă. „începeam să cred că uiţi de mine", îmi spune el în engleză ruptă, puternic accentuată. „Am vrut să te prind când te simţeai moale şi moale", răspund. El scoate un râs. „Nadiya, crede că sunt moale şi moale. Fă tu cred că
sunt moale şi moale?" Blonda din stânga lui clătină imediat din cap. „Nu ezitaţi să verificaţi; hai să ne asigurăm, da?"El încurajează. Ea obligă fericit să-l strângă cu blândeţe. „Nu, Vardan, eşti greu ... peste tot." El chicoti, ochii lui fiind mai reci. „Vedeţi, omule, ne pierdeţi atât timpul." Respir şi forţez un nod deferent. „Scuzele mele. Ai tot ce ai nevoie?"
Mă priveşte câteva secunde. „Nu, nu totul. Dar nimic nu este puţin ... negocierea nu poate satisface, nu?" Mă aşteptam la asta - extorcarea obligatorie care se întâmplă la fiecare câteva luni. în mod normal, îl resping afirmând câteva fapte şi cifre, şi anume că plătesc aproape o valoare de piaţă dublă pentru serviciul pe care mi-l oferă Petrosyan. De data asta, nu o fac. Vizitele persistente ale lui Cleo sunt dovezi că planul meu funcţionează. Fracturarea regatului Rutherford dezvoltă şi mai multe fisuri. Şi sunt dispus să plătesc scump pentru asta. „Ce vrei, Petrosyan?" Expresia lui nu se schimbă, dar simţind o victorie, el îi aruncă imediat pe fete din poală. După ce s-au abătut, stă, îşi reglează costumul strălucitor şi se ridică pe bilele picioarelor. Dar

nimic nu poate deghiza faptul că sunt cu un picior mai înalt decât el. „Vreau să- mi spuneţi ce faceţi cu tot produsul pe care îl cumpăraţi de la mine, pentru început. Nu se termină pe stradă sau în cluburi, ştiu asta de fapt ", spune el. „Şi cum v-am spus când am început acest... parteneriat, nu este treaba dvs.„Deşi nu-i datorez nicio explicaţie, nu savurez ideea de a-i spune mafiotului că fiecare uncie de heroină pe care am procurat-o de la el în ultimii doi ani a fost spălată pe toaletă. Că nu este vorba de preluarea afacerii tatălui meu pentru a câştiga bani pentru mine, ci pentru a mă asigura că Rutherfords are afaceri zero până când am terminat cu ei. Şi dacă fac acest lucru, ajut să iau câteva sute de kilograme de droguri pe stradă ... ridic din umeri mental. Maxilarul lui Petrosyan se flexează, dar dă din cap. „Bine, atunci hai să vorbim nostru Afaceri. Economia este la toaletă. Trebuie să cresc preţurile ... " „Două sute de mii pe lună. Cincizeci de mii de dolari mai mult pentru aceeaşi afacere." Se uită în lateral, îşi trage manşetele şi apoi ochii de peşte se aruncă înapoi la mine. „Mă gândesc că un sfert de milion mişto are un inel frumos, nu?" "Amenda. Afacere. Am terminat?" Surpriza îşi luminează ochii cu câteva secunde înainte ca privirea lui să devină speculativă. „Trebuie să vrei cu adevărat... cum spui, să-l schimbi fostului meu partener de afaceri, hmm?" „Da, trebuie să vreau cu adevărat băţ lui." Virajul frazei îl dezamăgeşte pentru o secundă, apoi renunţă în favoarea confirmării că m-am pliat cu adevărat şi i-am oferit o majorare a preţurilor de o sută de mii de dolari după o negociere de două minute. Acum că este mulţumit, mă întorc să plec. „Aş dormi cu arma sub pernă dacă aş avea pe cineva ca tine pentru inamic", afirmă el. Mă uit peste umăr. Mă urmăreşte cu atenţie, încercând să citiţi imposibilul. „Atunci este un lucru bun că suntem prieteni, nu-i aşa? Şi dormi cu o armă sub pernă." Râde. „Ei bine, pentru tine, aş face-o doi arme."

„Vă menţineţi sfârşitul negocierii şi nu va trebui niciodată." El prinde avertismentul în vocea mea şi râsul se estompează. „Continuaţi plăţile şi nu vom avea probleme."îşi face clic pe degete pentru fetele sale. Liniile noastre de luptă s-au redresat, mă întorc la bar la timp pentru a-l vedea pe Cleo ridicând un pahar de şampanie aproape gol pe buze. Ghearele mele sunt încleştate. Adăugat la cele două fotografii de tequila, nu sunt sigur care va fi rezultatul. Aşa că îmi accentuez atenţia cu o lamă şi mai vicioasă. Totul se încadrează în timp ce mă saturez cu prezenţa ei. Fiecare respiraţie. Fiecare clipire. Prind momentul în care şoldurile ei se balansează, mereu atât de uşor, spre imnul stâncos palpitant. Mişcarea rezonează prin mine ca tăieturile lamei memoriei. într-o clipă, sunt aruncat înapoi în dormitorul din casa din piscină pe care am pretins-o în ziua în care am împlinit optsprezece ani. A fost singurul lucru pe care l-am solicitat când mama m-a întrebat ce vreau de ziua mea. Nevoia de a mă distanţa de tatăl meu a devenit o durere viscerală, insuportabilă. Mama a văzut-o. Mi-a acordat cererea, în ciuda refuzului ferm al tatălui meu. Cel mai probabil a fost ceea ce i-a câştigat ochiul negru două zile mai târziu. Nu ştiu pentru că nu

am întrebat. Oricum ar fi fost inutil să o facem. Ar fi minţit. Şi eram prea egoist, prea recunoscător pentru mila de a nu fi nevoit să trăiesc sub acelaşi acoperiş ca tatăl meu, pentru a balansa barca. Aşa că am revendicat mica mea bucată de cer în iad. Şi acolo a dansat Cleo pentru mine pentru prima dată. Unde am sărbătorit multe in primul rânduri . Acea amintire particulară îmi străluceşte prin gropile carbonizate ale

minţii mele. Nu mă lupt. Ca şi momentele trecătoare de plăcere şi durere, va fi dispărut într-o clipă, devorată de cancerul putrefiant care trăieşte în mine. Destul de sigur, a trecut de la o bătaie a inimii la alta şi am rămas cu rămăşiţe putrede din ceea ce a fost odată. „Toţi au avut grijă, şefu."îmi rup capul în lateral. Cici stă lângă mine. Privirea ei alunecă peste mine din cap până în picioare înainte să se aşeze pe faţa mea. Poartă asta special Fă-mă zâmbeşte că este purtată de când a început să lucreze aici acum şase săptămâni. Am făcut greşeala de a o fut ca parte a procesului ei de interviu. N-ar fi trebuit. Aş putea să mă iert făcând scuza că prezenţa ei în biroul meu în acea zi a coincis cu primul apel în trei ani de la Ronan, fratele meu cel mai mare. Ronan. Băiatul lui Daddy, în sus şi în jos, chiar până la inelul cu fundul pansy de pe roz roz. Ca şi o sută la sută din interacţiunile noastre, apelul nu a decurs bine. Aşa că aveam nevoie de o priză. Era fie un pumn printr-un perete, fie cocoşul meu într-o păsărică. Am ales pizda. Refuz să fac scuze pentru această alegere. Pentru că ce rost are un suflet negru, de a lua alegeri care să-ţi lase mâinile permanent murdare de rău, dacă nu-l pui? Dar recunosc un modic de regret. Nu este primul angajat pe care l-am futut, dar de obicei sunt un pic mai circumspect cu alegerile mele. Furia mea orbitoare m-a împiedicat să văd acea lumină deghizată, care-mi-o-s-a-propri-ai în ochii lui Cici până era prea târziu. Acum, iritant, încă de la întâlnirea noastră, duhoarea din ce în ce mai mare a posesivităţii se agaţă de ea de fiecare dată când este în prezenţa mea. Acum se apropie. „Mai ai nevoie de orice altceva?", Spune ea cu o voce joasă, intimă. „Nu m-am putut abţine să observ că atât tu, cât şi prietenul dvs. sunteţi mai strânşi decât un tambur în această seară. Eu ... pot ajuta la ameliorarea stresului tău ... dacă vrei?" în minutul următor, va găsi o scuză pentru a mă atinge. Sunt trântit de mirosul parfumului ieftin şi al excitaţiei ruşinoase. Deoarece simţurile mele sunt larg deschise şi crude, am o lovitură mai profundă decât aş face în mod normal. Ceea ce mă face să direcţionez mai multă mânie asupra ei decât ştiu că este justificat. „Cici?" „Da, şefu?"Răspunde cu o dorinţă respiratorie. „La naiba şi fă-ţi treaba", am înţeles. Se reface de ruşine şi se întoarce cu faţa roşie spre bară. „Iisuse, de două ori într-o noapte. Ai crede că am o boală sau ceva de genul acesta, mormăie ea sub respiraţie în timp ce se ocupă de ea colectând o comandă de băuturi de la barman. Nu simt nici o remuşcare atunci când se îndepărtează. Nu dau un rahat ce-i are fundul într-o menghină sau cine mai este lovit în seara asta. în condiţii normale, sentimentele ei contează foarte puţin pentru mine. în această seară, îmi pasă şi mai puţin. Când se îndepărtează, îmi expir şi arunc o privire la ceas. Marţi seara, clubul închide la trei a.m. Este aproape unul. încă două ore de mers. Mă aplec înainte să ridic capul. Nu face absolut nimic pentru a amortiza puterea privirii lui Cleo sau efectul micului zâmbet rău pe care îl văd jucându-se la buzele ei atunci când ochii noştri se agăţă unul de celălalt. Este sub pielea mea, unde a trăit şaptesprezece ani. Şi o ştie. „Lucrarea" a cincea Harmony izbucneşte din boxe. Versurile tari şi murdare produc o balansare pofticioasă a şoldurilor. Privirea din ochii ei şi mişcarea corpului ei sunt aproape dihotomoase. Ochii ei îmi spun că mă urăşte. Corpul ei mă avertizează cu promisiunea poftei transcendentale. Ar trebui să mă retrag în biroul meu, unde o pot urmări de siguranţa relativă a camerelor de securitate. Sau mergeţi la celelalte etaje superioare şi inferioare, salutaţi câţiva VIP-uri care ar iubi o recunoaştere personală

din partea mea. La naiba. Rămân pus şi dau din cap cu tărie la câţiva obişnuiţi care sunt suficient de curajoşi pentru a încălca zona fără zbor din jurul meu. Când barmanul meu alunecă un pahar de scotch către mine, îl ridic şi îl cobor.
Cleo şi cu mine jucăm jocul cu privirea până când ajunge la telefonul ei încă o dată. Se jucăreşte cu ea pentru o bătaie înainte ca degetele ei zvelte să zboare peste ea. Sângele îmi tremură mai tare în timp ce îmi scot telefonul şi îi citesc mesajul. „Opreşte asta, Axei. Fii barbat. Vino aici şi vorbeşte cu mine." Obrazul meu se răsuceşte într-o imitaţie de zâmbet. „Sper că nu eşti senil, aşa că nu ai fi uitat că nu mă ridic la îndrăzneală. Sau tâmpenii." "La naiba. Ce trebuie să fac?" Cele şase mici cuvinte trimit tot sângele care fuge din inima mea. Se transformă mai greu decât piatra, iar viziunea mea se estompează timp de câteva secunde. Nu-mi vine să cred că e bine. „Ai întârziat opt ani cu această întrebare, dragă." Capul ei se smulge. Respiră greu. Ea clătină din cap. Nu sunt sigur dacă este vorba de negare, neîncredere sau pledoarie. Probabil că nu este nimic din aceste lucruri. Nu ar fi prima dată când am atribuit un sentiment benign acţiunilor sale doar pentru a fi arătate adevăratele profunzimi ale inimii sale trădătoare. Telefonul meu sună din nou. De data aceasta există un singur cuvânt pe ecranul meu. „Axei." O mângâiere şoptită. O cerere. O cerere. Sunt alte o mie de lucruri. Toate învelite în otravă cu zahăr. Mă îndepărtez de tejghea, dispreţuind nodurile din stomac şi oţelul din cocoşul meu. îi simt privirea pe spatele meu în timp ce mă urc prin uşa de lângă barul care duce la biroul meu. împuşcat după împuşcarea vârfurilor de adrenalină prin fluxul meu de sânge până când senzaţia întunecată şi volatilă mă îndepărtează până la vârful degetelor. Uşa mea de birou trânteşte în spatele meu şi arunc şurubul, ca şi cum mă închid, îmi va împiedica nebunia în creştere. Deja vreau să-i smulg uşa de pe balamale şi să mă grăbesc înapoi la bar. îmi forţez picioarele pe de altă parte şi mă arunc pe scaunul meu. înalte pe perete, ecranele reflectă diferitele zone ale clubului. Ochii mei sunt zero pe ea. Nici măcar nu mă păcălesc să cred că este la fel de lipsită de apărare pe cât arată. Pielea ei poate părea netedă, dar este acoperită cu armuri de oţel. în mod deliberat, am oprit alimentarea la camera respectivă şi îmi activez telefonul. Pe măsură ce scriu, o îndemn în tăcere să-mi accepte cuvintele. „Eşti liber să pleci, la-mă în serios şi fă. Nu. Veni. înapoi." Pe măsură ce îmi opresc telefonul, întinderea completă a tunurilor mele de slăbiciune prin mine. Nu vreau să se întoarcă şi nu vreau să o aud doar dintr-un singur motiv. Este aici din cauza tatălui meu. Ea este aici în numele omului pe care îl urăsc mai mult decât orice în lume. Omul care s-a asigurat că, la nouăsprezece ani, nu voi avea niciodată opţiunea de răscumpărare atâta timp cât am trăit.
Câţiva ani, am crezut că va fi mulţumit să-l ajute pe diavol să-mi păteze sufletul. Dar nu. El este încă după mine. Şi-a folosit santinele sub forma fraţilor mei, iar acum scoate armele mari. îi dau kudos pentru că l- a trimis pe Cleo. La fiecare vizită, am simţit că marginile mele se prăbuşesc. în ciuda a tot ceea ce simt pentru ea, m-am chinuit cu nevoia de a ceda. Să aud acea voce aproape şi personală. Să o miroasă. Atinge-o. Pielea ei este încă cel mai moale satin pe care l-am retrăit în visele mele? Iisus. îmi doresc toate acestea chiar şi atunci când ştiu că va fi ultima paie odată ce va rosti cuvintele pe care a fost trimisă să le livreze. Rutherfords şi McCarthys. Odată ce aliaţii improbabili au transformat duşmani amari. Două familii dinastice cu

picioarele ferm înrădăcinate în criminalitatea subterană. Droguri. Fetele. Racketeering. Extorsiune. Crimă. între noi doi, am schimbat cursul destinelor familiilor noastre. Şi intenţionez să o schimb şi mai mult. Intenţionez să anihilez numele Rutherford până nu mai rămâne nimic. într-o familie de oi negre cu inimă rece, eu, Axei Rutherford, sunt cel mai negru. Dispreţuit abundent de cei trei fraţi ai mei, urât activ de tatăl meu. Era prinţesa de aur. Pune-te pe pământ pentru a testa fiecare dintre marginile mele întărite. Şi am ars fericit fiecare ultimă pentru ea. Dar recompensa mea nu a fost pentru totdeauna cu ea. în schimb, s-a abătut de la mine. Şi s-a târât în patul tatălui meu.

Capitolul doi

CRIMA ŞI PEDEAPSA

Urletele demonilor iadului se opresc în cele din urmă odată ce clubul este gol de patroni. Stomacul s-a încleştat, pornesc monitoarele, mă întind unde se afla. A dispărut. Alinarea pe care ar trebui să o simt lipseşte dureros. Eu stau, deja am dat cu pumnul în numărul asistentului meu manager pentru a-l anunţa că plec în timp ce ies din birou şi ies din XYNYC. în oraşul care nu doarme niciodată, duhoarea înflăcărată a umanităţii şi sunetele dure mă bufetează când ies, dar o salut în timp ce parcurg distanţa scurtă până la garajul subteran unde aşteaptă McLaren Spider negru. Urletul său gâtos răsună pe cel care se rătăceşte în mine, aşa că am trântit piciorul pe gaz şi m-am dezvăluit în scârţâitul anvelopelor când am alunecat pe stradă. Douăzeci de minute mai târziu, parchez într-un alt loc alocat sub o altă clădire pe care o deţin. Clubul de pedepse a început ca o glumă privată bolnavă, o modalitate de a găsi o ieşire mai puţin infernală într-o perioadă în care timpul pe mâinile mele a fost un lucru şi mai periculos decât dorinţa medie de moarte care a fost realitatea mea constantă. în New York, nu a durat mult să devină clar că există o ieşire pentru fiecare problemă. Şi foarte des, cu cât este mai extremă ieşirea cu atât mai bine. Când Black Widow, acum, managerul meu la Clubul Pedeaption, a sugerat să deschidem clubul timp de şase luni, topuri, pentru a ne atenua plictiseala, a fost făcut pe o bază de băuturi din umeri. Şase luni s-au transformat într-un an, apoi altul. Acum, clubul aduce aproape la fel de mult venituri lunare ca XYNYC, cu aproape cinci sute de solicitanţi care se creează pentru a deveni membri. Spre deosebire de majoritatea cluburilor subterane, nu există nimic asemănător cu temniţa în ceea ce priveşte Clubul Pedeapselor. Se înalţă în orizontul Hell's Kitchen, precum grăsimea dracu ' este, chiar până la uşile duble roşii uriaşe care prind intrarea din faţă victoriană. Alţii au avertizat puţin discreţia când a fost vorba de publicitatea prezenţei clubului. Am combătut cu un dracu nu , deşi am acordat o intrare laterală mai puţin strălucitoare pentru politicienii şi preoţii care nu şi-au dorit shibari -în timp ce dependenţele de haine pentru bebeluşi au şoptit sau au fost martorii publicului. S-ar putea să fiu nebun, dar nu sunt prost. Nu când vine vorba de bani oricum. înţelegerea mea în ceea ce priveşte banii este ceea ce a transformat în cele două sute cincizeci de mii de dolari vânturi de jocuri online când aveam nouăsprezece ani în miliarde la douăzeci şi nouă de ani. Introduc codul în panoul de perete, iar uşile duble se deschid. Un candelabru elaborat, cu niveluri, luminează foaierul cu pardoseală din marmură. Nu există bici sau instrumente de tortură care să anunţe adevărata funcţie a acestui loc. De fapt, în timp ce cobor pe un hol scurt şi

intru în zona principală de recepţie a clubului, tulpinile de muzică de tip Evanescence şi sunetul ochelarilor clinking ar păcăli pe oricine să creadă că este un club obişnuit. Pentru a fi corecţi, în această perioadă a dimineţii, majoritatea patronilor sunt secretaţi în diferitele lor camere, astfel încât nuanţele obişnuite sunt bine ascunse. Nu este atât de bine ascunsă femeia atârnată chiar deasupra capului meu, când intru în inima zonei clubului de la parter, complet dezbrăcată şi legată de lanţuri, cu părul lung şi roşu atârnat liber, iar picioarele împletite deschis. Ochii ei sunt fixaţi într-un punct specific al tavanului, unde un bol în formă de falie înclină ceară fierbinte, roşie de sânge, direct între picioare. Cu fiecare lovitură, ea clipeşte şi lacrimile se varsă liber pe templele ei. Deşi există aproximativ două duzini de membri care se înghesuie, ea este singura care primeşte pedeapsa la vedere. Mă îndrept cu receptorul de colectare a ceară de argint pe podeaua de sub ea şi mă îndrept spre zona gazdei. Fata din spatele biroului priveşte în sus, cu ochii lărgind o atingere când mă vede. în timp ce îi predau haina, o văd verificându-mă, dar ea, spre deosebire de Cici, are grijă să nu mă angajeze în conversaţie. Ea predă cârdul cu cheie purpuriu închis, care îmi va acorda admiterea în sanctum sanctorum la şase etaje deasupra. „Văduva neagră?"întreb. Vocea mea este groaznică, aproape răguşită,
dar mă aude. „La etajul al treilea cu un client", răspunde ea, cu ochii de culoare nedeterminată care o întâlnesc pe a mea pentru o secundă înainte de a-şi coborî privirea. „Aproape a terminat. Să-i spun că eşti aici?" "Da. Mulţumesc." "Cu plăcere. „Ea dă din cap şi se întoarce. O chelneriţă vine spre mine cu un tumbler de scotch pe un platou de argint. îl iau şi îl bat înapoi, apoi îmi croiesc drum spre liftul privat. Cu o alunecare a cârdului meu, uşile se deschid. Secunde mai târziu, sunt la etajul şase. Covoarele negre şi pereţii cu panouri scumpe îmi bat paşii în timp ce mă îndrept spre camera de la capătul holului lung. Pe ambele părţi, uşile din oţel şi pereţii izolaţi fonic sigilează bărbaţii şi femeile care cedează proclivităţilor lor cele mai fundamentale în numele pedepsei. Unii sunt la fel de inofensivi ca un „profesor" care forţează un „student" să citească poezia densă. Alţii sunt... nu. Văduva Neagră este responsabilă să se asigure că nu ieşim din lege sau nu încălcăm regulile de siguranţă, dar în calitate de proprietar al unităţii, sunt în libertate tuturor membrilor şi solicitărilor de pedepse ale potenţialilor membri, dacă doresc să le văd. Am văzut câteva. Suficient de ştiut, au fost lăcomia şi banii priorităţile mele, soldul meu bancar ar fi de zece ori mai gras decât este în prezent, deoarece am refuzat mai multe cereri ale membrilor decât am acceptat. Nimic în această viaţă nu-mi face stomacul să se transforme. Nu mai. Dar chiar ştiu să las unele lucruri în pace. în plus, cu planul meu de a da jos regatul Rutherford care se apropie acum de crescendo-ul său, nu am nevoie de distrageri suplimentare. Aţine oamenii ca Vardan Petrosyan de partea mea este mai mult decât suficientă muncă. Stând în faţa uşii reci de oţel care este intrarea în petrecerea mea personală a iadului, ezit. Aş fi mai bine să iau traseul mai sigur de a-l ciocni şi de a-l dormi? Nu. Mă voi trezi doar într-o stare mai proastă. O stare în care tentaţia de a aluneca la volanul lui McLaren Spider şi de a-l vâna pe tatăl meu poate deveni prea mare pentru a-l conţine. S-a întâmplat înainte. Am stat peste patul lui şi m-am uitat în jos la el. în negrul neînsufleţit, fără suflet din acea noapte, omuciderea era la fel de moale şi seducătoare şi mortală ca

un sărut. Până în ziua de azi, nu am nicio amintire despre cum am plecat. Ceea ce m-a declanşat să fac un pas înapoi? Nu vreau să ştiu.
Tot ce ştiu este că timpul pentru a reveni în acea cameră nu este încă aici. Vine. Dar până atunci... Ajung şi ating uşa. Frigul din oţel îmi curge în pori, frisoane suficiente pentru a mă împământa în prezent. Cu mâna stângă, glisează din nou cârdul. Apas usa deschisa, respira si intru in camera. „Lumini." Senzorii auzeau vocea mea, iar camera este scăldată în lumină moale. Mă îndrept spre camera fără ferestre, fără draperii, atenţia mea asupra piesei de mobilier unice din spaţiu. în spatele meu, uşa se leagănă pe un clic moale şoptit, sigilându-mă în închisoarea mea. Trei paşi în jos şi mă aflu în centrul mort al camerei circulare, scufundate. Alţi câţiva paşi şi stau în faţa ei. Scaunul este lat şi jos şi ghemuit, cu patru gheare de fier bolţite în podea. Mi-ar fi putut oferi confort dacă mi-aş permite. în schimb, este clar, fonta din spate suficient de înaltă şi rigidă pentru a-mi face protestul coloanei vertebrale chiar înainte de a ocupa un loc. Cotierele metalice largi sunt, de asemenea, rezistente pentru a găzdui orele pe care intenţionez să le petrec pe scaun. Lângă picioarele din faţă, două manşete metalice se deschid, ataşate lanţurilor de titan. Mă uit cu disperare la ei, dorind ca vederea legăturilor mele să aducă chiar şi un pic de lumină solară, o promisiune de răscumpărare undeva în viitorul meu. Dar chiar şi acum, chiar şi în acest loc, tot ce răsună în mine este ... anticiparea. Cum pot tânji chiar pentru pedeapsa care ar trebui să mă ruşineze? Cum pot.. Gândurile mele se opresc în timp ce uşa se deschide în spatele meu. Clicul tocurilor mă împinge în acţiune. îmi scot pantofii, urmaţi de şosetele mele. Cămaşa mea se desprinde, apoi centura. Purtând doar pantalonii, mă aşez pe scaun, cu spatele la îmbrăţişarea îngheţată a tronului de fier. îi simt scrutinul cu mult înainte să-mi ridic privirea spre ea. Văduva Neagră. înalt, salbatic, cu părul negru jet, despre care bănuiesc că este cultivat pentru un efect maxim, este uimitor modul în care o sculptură de gheaţă este uimitoare. Ochii verzi ascuţiţi mă privesc de sub genele lungi şi mascare. Dar în această seară, rujul ei normal întunecat lipseşte, la fel şi ţinuta ei neagră. în schimb, poartă uniforma
unei matrice gri, completată cu capac alb, şorţ alb şi pompe gri groase. Nu sunt conştient de faptul că curiozitatea mea se filtrează până când nu se uită la ea cu o grimasă. „Senatorul Otis este la parter. în această seară este noaptea de engleză-internat-şcoală-şi-cina-doamnă-slujindu-l-gruel. L-am lăsat mâncând panta şi plângând." Dau din cap, nici amuzat, nici uimit. Privirea ei alunecă peste mine înainte de a se întoarce la a mea. Ştie mai bine decât să sondeze, dar nu se teme să privească. Alţii ar putea fi suficient de proşti ca să creadă că este moliciunea pe care o văd în ochii ei, dar ca mine, nimic despre ea nu este moale.
Ne privim reciproc în tăcere înainte de a-mi aşeza calm mâinile în sus pe cotiere. încă în tăcere, îşi aruncă privirea spre manşete, apoi înapoi la mine. Dau din cap. Cu o balansare graţioasă care sugerează o senzualitate profundă, nu am niciun interes să explorez, închide distanţa de scaun şi se scufundă pentru a ridica prima manşetă. Clicul este tare, conceput special astfel încât să adauge severitate momentului. Sufletul meu abia se răsuceşte. A doua manşetă mă fixează pe scaun. Nu le testez rezistenţa. Ştiu deja că nu mă vor elibera până nu o doresc. Ea se întoarce şi se uită în jos la mine. "Cât timp? De obicei două ore?" "Nu. Mai lung." "Patru." îmi scutur

capul, vederea asta Vă rog pe ecranul telefonului îmi clipeşte în minte. Mă păcăleşte. "Cinci?„Vocea ei nu se schimbă, dar există ceva acolo. Cel mai mic indiciu de îngrijorare. O privesc. „Şase." "Nu-" „Fă cum spun eu. Sau voi primi pe altcineva să o facă." Nu am încredere în nimeni. Dar cum fac cu Quinn Blackwood, văduva neagră şi cu mine împărtăşim o legătură specială. Nici unul pe care aş jura viaţă sau moarte cu o lovitură lungă. Dar există o înţelegere. Este singura care a fost permisă în camera mea specială, singura care cunoaşte ingredientele otrăvii mele dulci. Singurul care a văzut ce îmi face această cameră. Cel mai lung pe care l- am putut rezista este de cinci ore. Preocuparea ei este justificată. O văd înghiţită înainte să intre în buzunar. Telecomanda mică este direct legată de lanţuri. Ea stabileşte timpul, dar ezită înainte de a apăsa butonul necesar. îndrăzneşte se îndreaptă spre mine şi îşi alunecă mâinile prin părul de la ceafă. Mă smulg, dar nu pot scăpa de atingerea ei din cauza manşetelor. Se opreşte, privindu-mă cu ochii îngustaţi. Sunt pe margine. La naiba, cine dracu glumesc? M-am născut pe margine. Dar în această seară sunt şopti departe de anihilare şi amândoi o ştim. „Eşti sigur de asta?" „La naiba. La naiba da." Deschide gura. „Nu", o previn. „Nu trebuie să stau aici cu tine, dar pot fi afară."

"Nu. Apăsaţi butonul. Nu mă face să mă repet." „Axei..." închid ochii şi tremur în timp ce pumnii îmi balonează. Vreau să-mi aud numele, dar nu vreau ca vocea să fie cea a văduvei negre. Există o singură voce pe care vreau să o aud chiar acum. O faţă pe care vreau să o văd. Cleo. „Fă-o şi pleacă. Acum." „O să fac, dar măcar să mă las să mă întorc şi să te verific." „Spune un alt cuvânt şi te voi concedia." Ochii ei se întăresc până la chipsuri de gheaţă. "La dracu. Aveţi şase ore dacă doriţi. Dar mă întorc în trei ore pentru a vă verifica. Dă-mi foc atunci dacă vrei." Cu o lovitură sfidătoare a încheieturii, ea stabileşte cronometrul între picioarele mele, la distanţă de atingere. în momentul în care spatele ei este întors, lovesc telecomanda. Acesta sări împotriva ultimului pas şi alunecă lateral la jumătatea camerei. Ea ezită, cu spatele rigid, dar nu se întoarce. în tăcere, pleacă. în momentul în care uşa se închide, douăzeci de proiectoare de pe pereţii gri închis pâlpâie la viaţă. Mari, mici şi între ele, ocupă fiecare centimetru de perete circular. Dacă spaţiul mi-arfi permis, aş fi pus mai multe ecrane, dar lucrez cu ceea ce am. Fiecare este setat pe o buclă de jumătate de oră la volum complet cu un videoclip diferit. Cu doar un centimetru între ele, ar putea fi o singură imagine înfundată, dar ştiu fiecare ecran ca şi cum ştiu lungimea cocoşului meu. Respir adânc în timp ce prima mulinetă joacă pe ecranul din mijloc. Scaunul se mişcă, roţile de sub podea învârtindu-l încet. Lumina soarelui decolorată se aruncă peste un lac înainte ca aparatul foto să se învârtă în figura din minusculul bikini alb care fuge de un val mare. Valul o prinde, se stropeşte până la coapsa mijlocie. Strigă. „ Omigod , eşti un mincinos. Apa este collllld -Ce faci?" „Cum arată?" Ea se apropie. Mâinile ei se ridică pentru a bloca obiectivul. „Nu mai filmaţi. Arăt gras." Un alt set de mâini ajunge să-l înţeleagă pe al ei, aruncându-l uşor deoparte. - Nu pari gras, Cleo. Eşti perfect." Mâinile feminine se încolăcesc în jurul unei masculine. împreună coboară încet până când s-au aprins lung, albastru profund ştiind ochii se uită în cameră. „Spuneţi asta doar pentru că sunteţi îndrăgostiţi de mine.„Cuvinte sulte şoptite între buzele umflate de sărut. „Da, spun asta pentru că sunt îndrăgostit de tine.„Gruff, cu o voce tânără, fără speranţă, recent

ruptă, groasă cu emoţie înfiorătoare. „O spun şi pentru că am ochii dracului în nenorocitul meu de cap."
Un chicotit obraznic, merge-drept-la-un-eager-cock chicotit. "Esti asa rău înjură tot timpul. Tati spune că mă va lăsa în urmă dacă mă prinde înjurat." O vlagă a camerei înainte de a se stabili. „Dacă vă pune o mână nenorocită, îi voi smulge capul.,,0 voce nu mai agită, dură cu un scop rigid. Respiraţie aspră. - Adică, Cleo. Văd la fel de mult ca o zgârietură pe tine, cineva o va naiba muri ". Un gâfâit. „Nu poţi spune aşa ceva!" "Eu pot. Mă nenorocesc. Pentru că îmi aparţii. Nu-mi pasă cine te-a creat. Tu eşti al meu. Nimeni altcineva nu are voie să te atingă. Nimeni nu are voie să te îndepărteze de mine, mă auzi?" O muşcătură de buză în timp ce nările ei flutură într-o inhalare cutremurătoare. „Mă sperii." Respiraţie profundă, aspră. "Sunt eu? într-adevăr? Spune adevarul. Eşti speriat, Cleo?"Camera pusă cu intenţie, înregistrând fiecare flutter din genele ei. O pauză. O consolidare a buzelor pline. Apoi o scuturare a capului. încuietori groase şi vibrante îi încadrează faţa uimitoare. "Spune-o. Vreau să te aud spunând cum te face să te simţi când îţi spun asta." „Mă emoţionează." „Că te pretind ca al meu?" Un nod timid. „Ce altceva te emoţionează?" O lovitură a privirii ei între lentilă şi faţa din spatele ei. "Haide. Nu o pot spune cu camera foto. „Ea întinde. Camera se unghi departe de ea, dar rămâne pe ea. Concentrat. Rabid. "Spune-mi.„Vocea care într-o bună zi va comanda iadul în sine. „Mă emoţionează când spui că vei face ... toate astea pentru mine." "Toate ce?" „Că o să-i smulgi capul." „Am naibii.,,0 promisiune solemnă. O scurtă pauză. „Crezi că sunt un psiho bolnav?" „Cred că eşti... eşti..." "Ce?" „Cred că eşti effing uimitor." „Effing?" Culoarea roz îi pătează obrajii. „Nu mă tachinaţi." „Nu o voi face dacă spui cuvântul, actual cuvânt, Cleo."
„Nu o voi face." "Dreapta. Atunci nu sunt atât de uimitor pe cât vrei să mă gândesc, sunt eu?" Ochii albaştri, deschişi larg. "Tu esti." „Atunci spune-o. Nu o să arzi pentru asta. Este doar un cuvânt." „Te urăsc când eşti aşa." „Nu mă urăşti, dar bine. Nu o spune." Aparatul foto se leagănă spre lac, spre soarele care este aproape înghiţit de apa portocalie. "Tu esti f-dracului uimitor. Acolo. Esti fericit?" "Nu." O criză de paşi în nisip înainte de a păşi cu îndrăzneală în faţa camerei. „Ai naibii de incredibil şi de uimitor, Axei Rutherford." "Sunt eu?" „La dracu, da! Acum vei înceta să fii înnebunit de mine?" „O să fac dacă încetaţi să spuneţi dracu "\ Un țipăt indignat înainte de a face plămâni. Aparatul foto se aruncă la pământ cu o secundă înainte ca corpurile să se învârtă în cadru. Prezintă un urs al unui adolescent în trunchiuri de înot, cu inima în ochi, cu braţele întinse încet spre el. O adolescentă voluptuoasă care îşi ţine lumea în mâinile ei moi şi înşelătoare. Ea face spaţiu pentru el între coapsele ei tinere şi îşi împinge părul depăşit în spatele urechilor. „Nu pot fi niciodată supărat pe tine, Cleo. Te iubesc, şopteşte el. Ea îi încadrează faţa în mâini. "Şi eu te iubesc. Axelul meu. Romeo meu." Un sărut lung şi nesfârşit care-şi sigilează doamna. Un alt ecran. Un alt aparat foto, acesta condus de Troia, fratele său de mijloc. Ronan stă lângă tatăl lor, care este aşezat în spatele biroului său masiv de cireş, coatele pe cotiere, degetele într-o clopotniţă. în ciuda faptului că se află la mijlocul anilor cincizeci, Finnan Rutherford nu are părul cenuşiu. îi plăcea să se laude că se datora faptului că plănuia să trăiască pentru totdeauna şi corpul său îl

ştia. Axei ştia că se datorează faptului că frizerul său nu-i dădea doar o dată pe lună.
- Ai toate astea, băiete?„latra Finnan.
- Da, Pa, răspunde Troy. Se învârte, se opreşte pe un scaun ocupat de nimeni altul decât al tău cu adevărat. Sângele care îmi curge nasul nu este nimic în comparaţie cu durerea care îmi trage din coaste.
Unul dintre numeroşii gânditori fără creier, instruiţi să urmeze ofertele lui Finnan, se află deasupra mea, privindu-mă cu ochi de şarpe. "Bun. Acum, spune-mi din nou ce ai într-o clipă, fiule?" Bolton Rutherford, comediantul familiei, sforăie de oriunde urmăreşte desfăşurarea acestui spectacol. Nu ştiu când Finnan a decis că ar fi o idee fantastică să înceapă să documenteze fiecare eveniment din viaţa sa. Având în vedere că este globul ocular adânc în criminalitatea organizată, a fost una dintre ideile sale spectaculos de stupide. Dar iată-ne. „Nu vreau să merg la West Point", gâdilă, sângele alunecând din colţul gurii. Durerea din piept şi gât este neobosită, bătaia de o oră după ce am rupt ceva sunt sută la sută sigur că nu vreau să ştiu. "De ce nu?" Aparatul foto este antrenat pe mine, gata să-mi înregistreze fiecare cuvânt, îmi grăbesc dinţii şi rămân tăcut. „Pentru că el este îndrăgostit, "Bolton se uită, apoi se enervează râzând. Ceilalţi fraţi ai mei se alătură cu diferite grade de mirt. Troia surprinde religios totul. Inclusiv din cap Finnan către minder. Baterea începe din nou. La un moment dat, trec şi am rămas trântit pe podea, cu sângele care se acumulează pe covorul scump Aubusson. Camera este setată, dar este lăsată să funcţioneze, fie prin design sau neglijare, nu voi şti niciodată. Bănuiesc ca este prima. Finnan Rutherford se consideră prea inteligent pentru a admite neglijenţa. Îl înregistrează mâncând prânzul, făcând câteva apeluri neincriminatoare, chiar aranjându-se să aibă flori aşezate pe mormântul lui Ma. Dar este următorul cadru care mă face să mă înfiorесс pe scaunul meu, ridicat în iadul meu actual deasupra Bucătăriei Iadului. Intră, îmbrăcată în alb. Un înger cu părul care se prăbuşeşte. Abia mă cruţă o privire în timp ce se îndreaptă direct spre Finnan. Se îmbrăţişează. „A fost de acord?", întreabă ea. Tatăl meu se strecoară în direcţia mea. „Desigur că nu. Cerul ştie cum un fund ca acela a izvorât din păinile mele." Ochii albaştri pe care i-am privit de mai multe ori decât mi-am atras respiraţia. Complet lipsită de expresie, mă priveşte cu disperare înainte de a mă demite ca sacul de rahat care sunt. Ea suspină. „Lasă-l cu mine. Voi lucra la el." El o atinge .. mângâieri obrazul ei. „Eşti un zeu, Cleo, îngerul meu. Nu ştiu ce aş face fără tine." Mâinile ei alunecă în jurul gâtului, iar ea apasă corpul pe care am crezut că este al meu împotriva lui. Chiar dacă vocile lor sunt înăbuşite, o aud clar. „Nu va trebui să aflaţi niciodată. Iţi promit." Sunetele înfundate îmi stârnesc atenţia în jos. Tendoanele de pe braţele mele ies în evidenţă în bătălia mea oarbă cu manşetele. Pielea de o parte şi de alta a bretelelor metalice strânse scurge sânge, iar plămânii mei ard cu nevoia de a se elibera şi de a urla. Cuvintele care vor activa siguranţa şi vor chema văduva neagră ghemuieşte spatele gâtului. Le înghit. Nu am terminat nicăieri să retrăiesc fiecare dintre încălcările lui Cleo. Toate ecranele sunt luminate, fiecare jucând o înregistrare diferită a spiralei mele în sub-umanitate. Dar un ecran rămâne întunecat. Nu sunt pregătit pentru ultimul videoclip. Cel fără chip care mă bântuie alături de al ei şi îmi proiectează suferinţa la un alt nivel. Cel care mă face să-mi doresc să fiu mort într-o

singură clipă. Atunci mă bucur că nu sunt în următoarea. Mort înseamnă uitat. Şi nu intenţionez să uit oricând curând.

Capitolul trei

PRAF DE PUŞCA ŞI CONDUCERE

Cleo

Cu mult mai mult decât îmi pasă să-mi amintesc, am ţinut puterea vieţii şi a morţii în mâinile mele. între o respiraţie şi alta, responsabilitatea mi-a fost impusă. O stare permanentă nu am nicio speranţă de a scăpa. Nu dacă aş dori să-l ţin pe cel care rămâne părintele pe care îl am, mama mea, pe maşini care susţin viaţa, mai degrabă decât la şase metri sub tatăl meu mort. Maşini care rămân pe sau pot fi oprite într-o clipă, în funcţie de ce mişcare fac în acest joc mortal de şah care este viaţa mea. La douăzeci şi şase, ar trebui să-mi folosesc bine gradul de design interior urmărit activ, cu mândrie. în schimb, este un front pentru adevărata mea vocaţie de însoţitor al lui Finnan Rutherford. O carieră în care nu am ales, dar consider că acum sunt imersat ireversibil. A trebuit să învăţ jocul rapid sau risc să-mi pierd viaţa prin apatie. Este un lucru bun că sunt un cursant rapid. Am descoperit că sunt un student şi mai bun, cu o armă încărcată împotriva templului meu. Am stat peste prea multe morminte şi am văzut prea multe dintre riscurile pe care Finnan le asumă cu viaţa altora pentru a nu fi învăţat lecţia mea. Deci acum mă conformez. Ma supun. Zâmbesc prin durerea răvăşitoare şi furia roşie de sânge din inima mea. Şi complot. Răzbunarea este singurul lucru care mă susţine. Mă ţine să respir, mă ajută să aşez un picior în faţa celuilalt şi îmi conduce busola adevărată. în cele mai proaste zile, mă întreb dacă tot ceea ce lupt pentru asta merită chiar. Zilele acelea întunecate pe care îmi doresc să le cedez. Dar nu pot. Nu inca. Nu dacă nu vreau moartea mamei mele şi nenumărate altele pe mâinile mele. După ce am acceptat în sfârşit responsabilitatea dreptului meu de naştere, am acceptat şi responsabilitatea pentru cei aflaţi în îngrijirea mea. Fac asta pentru zeci care nu ştiu că eu rămân în genunchi este singurul mod în care ajung să respire. Verificarea ar fi laşă. Deşi nu am exclus-o complet ca ultimă soluţie. Deocamdată, ca şi cele şase rochii de bal pe care le-am chinuit să aleg din ceea ce se simte acum un milion de ani, îmi menţin opţiunile deschise. Umorul sumbru şi de altă lume din spatele sentimentului aproape mă face să zâmbesc. Uşa netedă cu ulei se deschide în spatele meu, ştergând fiecare urmă de umor fantomă. în tărâmul în care nenumărate vieţi au atârnat în echilibru, lupt cu fiorul care îmi tremură de glezne. în jumătatea de oră de la întoarcerea mea din New York, m-a ţinut să aştept în această cameră care să sufere de violenţă şi corupţie. Un act deliberat menit să-mi stabilească slăbiciunea şi puterea lui. „M-ai eşuat din nou, îngerul meu.„Acuzaţia este exprimată uşor într-o zmeură mortală. îmi forţez coloana vertebrală să nu se înăbuşească şi să respire. Privirea mea se sprijină pe terenul conacului din Connecticut, păstrat imaculat şi zorii înfiorătoare pentru un moment în plus înainte de a mă întoarce. Finnan Rutherford, omul pe care toată lumea îl crede este tatăl meu adoptat, dar este la fel de departe de o figură de tată, cum este luna de stele, mă priveşte de înălţimea sa impresionantă de şase metri în plus. în ciuda orei timpurii, el este îmbrăcat complet într-o cămaşă albă croită şi un costum bleumarin din trei piese, cravata lui Oxford cu dungi îngrijite. Nu un păr în afara locului. La fel ca cei patru fii ai săi, el este construit dintr-un stoc irlandez puternic, cu o falcă pătrată, umeri groşi şi ochi cenuşii afumaţi întotdeauna cu ochii îngustaţi.

Pentru cea mai lungă perioadă de timp, m-am îngrozit de acea privire, numi puteam imagina că nu a văzut în sufletul meu şi a citit intenţiile din inima mea. Dar am învăţat să conţin acea emoţie când în prezenţa lui, la fel cum îmi conţin toate emoţiile în aceste zile. Mă îndrept înainte, încet şi mă opresc împotriva biroului său, cu privirea directă. „V-am avertizat că acest plan va eşua. Nu ai ascultat. Nu mă învinovăţi acum că predicţiile mele devin realitate." O sprânceană întunecată se ridică. „Spuneţi că nu aţi fost persoana potrivită pentru a face faţă acestui lucru? Că am greşit să cred că pot avea încredere în tine pentru a o face?" înghiţesc sâmburele de teroare care ameninţă să se elibereze. Ştiu mai bine decât să răspund afirmativ. „Spun că aş fi făcut lucrurile altfel. Trimitându-mă la el aproape în fiecare seară timp de două săptămâni, în disperare ", spun cu un umăr, chiar dacă inima îmi bate. Finnan nu-i place să apară greşelile sale. Dar am terminat de dansat în jurul problemei. Sau supunându-mă unei alte nopţi lungi implicate într-un concurs cu Axei Rutherford. A fi obligat să-l înfrunte din nou pe Axei după ani buni de evitare minuţioasă a fost zece feluri diferite de iad. Făcându-l noapte după noapte din spatele măştii furiei mele a fost răstignitor. Dar starea de a fi care m-a susţinut în toţi aceşti ani nu a făcut nimic pentru a mă proteja de ceea ce l-am văzut din nou. Ce îmi continuă să fac. Chiar şi acum, abia mai pot conţine tremurul din interior, energia electrică volatilă care trece prin mine. îmi lupt emoţiile şi îl privesc pe Finnan traversând camera până la barul de băuturi pe care îl construise personalizat acum doi ani. Ca majoritatea mobilierului proeminent din casă, iniţialele FR sunt gravate pe suprafaţa de tec lustruit. Finnan Rutherford intră foarte mult în branding. El şi-a plasat brandul cel mai intim pe mine la nouăsprezece ani. în tăcere, îl urmăresc să toarne o lovitură de whisky irlandez premium single malt într-un tumbler de cristal. La această oră devreme, oricine i-ar fi fost iertat că a crezut că suferă de o problemă de băut sau că este zguduit de rezultatul unei alte misiuni eşuate. Sau chiar că îşi bagă băutura de dimineaţă devreme sub scuza mereu de cinci ore - undeva. însă împuşcarea este doar o parte din rutina sa de dimineaţă, la fel ca micul dejun de două ori pe săptămână cu ouă şi ouă fierte. Mai rău de toate, Finnan îşi gândeşte cel mai nemilos cu acea singură lovitură de lichior. El bate înapoi băutura, pune paharul şi se întoarce spre mine. Ochii la fel de mult ca ai lui Axei şi, totuşi, infinit de diferiţi, mă perforează în timp ce se apropie. A fost o perioadă în care am făcut jocul interesant pentru el, arătând frică sau retrăgând câţiva paşi înapoi pentru a preveni contactul. Timpul acela a trecut. îmi stau pământul, rigid şi hotărât. Degetul său îmi atinge pometul pentru o secundă, persistă, apoi se urmăreşte în jos până la linia maxilarului meu. Nu mă cutremur. Sau gâfâind. Sau scoate. Nu mă aplec în mângâiere pentru a exprima plăcere falsă. Acestea sunt toate eforturi irosite, gesturi inutile pe care nu le exercit energie. Fiecare ultimă rezervă a forţei mele este salvată pentru alte lucruri. „Crezi că am luat decizia uşor să te trimit, cea mai apreciată posesie a mea el "? Unele femei s-ar putea bucura să fie la capătul unei declaraţii de proprietate atât de flagrante de la unul dintre cei mai temuti bărbaţi din ţară. Alţii ar putea, probabil, să protesteze, deşi diplomatic - cu excepţia cazului în care au avut autoconservare zero - la etichetarea unei posesiuni. Nu reacţionez într-un fel sau altul, deoarece cuvintele lui Finnan sunt adevărul. El mă deţine. în orice fel de gândit, cu excepţia unei hârtii semnate care îmi proclamă chattel-ul, eu aparţin lui.

De când am descoperit modul în care s-a ocupat de părinţii mei, am acceptat inutilitatea protestului. „Nu, nu cred că ai luat decizia uşor. Dar este clar că are nevoie de regândire. Axei ... „Mă opresc, realizând asta, deşi el prezintă în mod proeminent gândurile mele - cum nu a putut el când este jucătorul vedetă în jocul meu final?- Este prima dată când i-am spus numele cu voce tare în ani. Nu sunt pregătit pentru amintirile care însoţesc rostirea numelui său. Absorb şocul şi iau un moment frenetic pentru a se regrupa. „Şi-a săpat călcâiele în momentul în care l-ai trimis pe Ronan." Finnan îşi aruncă mâna de pe faţă şi se plimbă pentru a cădea pe scaunul cu spatele înalt din spatele biroului său. „Cei doi bâlbâie ca găinile umede de când erau în scutece", spune el, cu maxilarul strâns. O situaţie pe care Finnan a încurajat-o la fiecare rând, a adâncit în gândirea nefericită că lovirea unui fiu împotriva celuilalt ar genera concurenţă sănătoasă. Tot ce a făcut a fost resentimentul de rasă. Aşezat pe tronul său, îşi întoarce atenţia asupra mea. „Iluminează-mă atunci, dulcea mea. Cum ai fi trecut să-l aduci pe băiatul meu errant la călcâie? Având în vedere că era la fel de încăpăţânat inainte de L-am trimis pe Ronan." Nu m-aş referi la el ca şi cum ar fi un copil truant care acţionează, pentru început. îmi încleştez intestinul în timp ce îmi amintesc ultima privire pe care mi-a dat-o Axei înainte să dispară prin uşa din spatele barului. „în acest moment, el va juca cu oricine altcineva trimiteţi după el."
"Oricine altceva Te scoţi deja din alergare?"? „Nu ar fi trebuit să fiu niciodată la fugă. „Nu pot împiedica muşcarea supărată din tonul meu să se filtreze. „Dacă nu ştiam mai bine, cred că veţi pune la îndoială judecata mea pentru a doua oară de când am intrat în cameră. Eşti, petala mea?" Suspinul meu este la fel de obosit ca mâna cu care îmi masez templul. „Sunt obosit, Finnan. Nu am dormit şi am fost obligat să îndur decibeli mari ore întregi. Capul îmi bate." Capul îi tresări şi aproape că îl văd mirosind aerul. "Forţat?" Rahat.
Orice altceva decât indiferenţa fiului său va fi văzută ca o logodnă. Şi nu este nimic pe care Finnan îl iubeşte mai mult decât obţinerea sub pielea ultimului său născut. Chiar şi acum, când fiecare zi devine mai precară pentru imperiul Rutherford, Finnan este cel mai încurcat să descopere punctele slabe ale fiului său. în ochii lui, exploatarea slăbiciunilor lui Axei ar fi cea mai rapidă modalitate de a-şi câştiga atenţia şi cooperarea. Nu este o teorie cu care nu sunt de acord, dar cu propriul meu cal în această cursă, prefer să păstrez orice avantaj pe care mi-l găsesc. Acesta este motivul pentru care aleg să nu-i spun despre întâlnirea la care am asistat între Vardan Petrosyan şi Axei. „Ax - M-a ţinut aşteptând toată noaptea. Apoi m-a aruncat afară." Gura lui Finnan se răsuceşte. „Băiatul acela a posedat întotdeauna manierele unui gandaci." Nu întotdeauna . A fost o perioadă în care Axei ar fi deschis o cale de mătase pură pentru mine dacă aş dori să merg desculţ în toată lumea. O perioadă în care fiecare dorinţă a mea a fost porunca lui. Sau cel puţin asta am crezut. Acest timp pare un vis îndepărtat, eteric acum, momente nebuneşti create de vrăjitoare şi leprechauns pentru hidosul lor şi scurt amuzament. O schiţă de care, evident, s-au săturat foarte repede. Pentru că de ce altceva ar fi ceva atât de frumos şi rar s-au transformat atât de urât şi sălbatic atât de repede? A fost chiar dragoste? Nu trebuia să dureze pentru totdeauna? Nu ştiu. Ce ştiu eu este ura durează mult mai mult. Mai ales când este alimentat la fel de iubitor pe cât îl tind. îmi dau seama că amintirile

sunt aplecate de iad la încălcarea bolţii mele strâns păzite, mă îndrept. Oricât de drăguţi ar fi să-l privească pe Jimmy Choos de patru inci, ciupesc ceva înverşunat după ore de constrângere. De asemenea, am nevoie disperată de un duş. Mai ales, sunt dornic să scap, astfel încât să-mi pot reafirma planul atent pus la punct. Un plan care, pentru o singură clipă în această seară, când ochii mei l-au întâlnit pe Axei pe ringul de dans plin, nu am reuşit să prioritizez. Singurul moment de a cădea mă înecă în ruşine acum, când aştept să fiu demis din refuzul lui Finnan. „Bine, du-te şi odihneşte-te. Vei încerca din nou diseară." Este nevoie de fiecare uncie de control pentru a împiedica pumnii să se încleşteze. "Nu." "Scuzati-ma?" „V-am spus, nu va funcţiona. Există un singur mod în care îi veţi atrage atenţia şi asta este dacă îl numiţi singur." Ochii lui devin reci arctici. „Eşti sigur că eşti pregătit pentru atenţia pe care o va primi de la mine dacă trebuie să-l urmăresc singur? Mai ales acum am confirmarea că se află în spatele defecţiunii armenilor?" Inhalarea mea ascuţită mă dă.

Finnan îmi oferă un zâmbet mic şi rece. „Ce, crezi că vreau să vină acasă doar pentru o discuţie drăguţă tată-fiu?" Ridic din umeri. „Cum aş şti? Nu mi-ai spus de ce ai dorit întâlnirea." „Pentru că ştiu că nu eşti atât de mut pe cât vrei să mă gândesc." îmi ţin respiraţia şi nu răspund pentru că simt degetele îngheţate ale furiei sale târându-se peste pielea mea. Finnan se apleacă în scaunul său, cu maxilarul pus. „Ştiu că este în pat cu acea nenorocită de nevăstuică Petrosian. Ştiu, de asemenea, că aruncă bani la albanezi. Ceea ce încă nu am înţeles pe deplin este dacă este suficient de idiot pentru a crede că poate scăpa de el sau dacă o face pentru a-mi atrage atenţia. Oricum, ceea ce face trebuie să răspundă." Există mult mai mult decât asta. Pentru un singur lucru, Problemele recente ale lui Finnan nu au avut prea multe legături cu domnii de droguri din Europa de Est, cu excepţia cazului în care au început să funcţioneze din Pentagon şi din clădirea Capitol din Washington, DC. Dar ştiu că a încercat să revină în afacerea cu mafie, pe care a susţinut că l-a îndepărtat de ani în urmă. Dar ştiu, de asemenea, că Finnan

nu este unul care să lase o uşoară şedere neadresată, oricât de mică. Amintiri vii despre felul de violenţă pe care îl favorizează fulgerător în faţa ochilor mei. „Nu am sentimente în legătură cu el într-un fel sau altul, decât să spun că timpul meu este mai bine petrecut în altă parte şi nu alergând la un alt prost." Nu am intenţionat să las insulta voalată să alunece. Nu pot decât să-mi învinovăţesc oboseala. Dar inima îmi curge în timp ce mă întreb dacă îmi voi face duş cu una sau două vânătăi pentru a adăuga la colecţia deja de pe corpul meu. Dar Finnan rămâne aşezat. Calm, el deschide un sertar şi ridică o telecomandă. Inima îmi ejectează în gât. Nu am văzut unul dintre videoclipurile lui Finnan de peste şase luni. Dintre toate instrumentele sale de tortură, acesta este cel mai eficient. Este probabil motivul pentru care l-am blocat, poate chiar m-am convins că s-a plictisit de asta. Dar nu. Evident că nu. Apăsă un buton pe biroul său, iar panoul de pe peretele opus alunecă înapoi pentru a dezvălui un ecran de înaltă definiţie de şaizeci de inci, completat cu sunet surround pentru o experienţă maximă de vizualizare. Frica se rostogoleşte prin mine. „Finnan, nu am vrut să spun ..." „Se pare că ai uitat pentru ce lupt. Ce suntem toate luptând pentru. M-am gândit, din moment ce faceţi parte din această familie acum, că sunteţi la bord cu ceea ce trebuia făcut, dar este clar că motivaţia dvs. are nevoie

de o ajustare. Urmăreşte videoclipül, Cleopatra. Sunt încrezător că te va ajuta să obţii o perspectivă." Vreau să închid ochii. întoarce-te. Acoperiţi-mi urechile, astfel încât nimic să nu se filtreze. Dar, desigur, privirea mea se fixează pe ecran. Ecranul transformă un gri mototolit pentru o secundă înainte ca cadrul să se stabilească. împotriva credinţelor mele mai bune, cuvintele de rugăciune îmi curg în tăcere prin cap. Te rog, dragă ceruri, să fie eu. Nu-l lăsa să fie cineva pe care îl cunosc. Nu te. Lăsa. Aceasta. Fi. A. Copil . Reamintind când a fost un copil, îmi pierd bravado-ul. Degetele mele amorţite prind marginea biroului. „Te rog, Finnan." "Urmăreşte.„Neruşinat. Barbarie. Cuvântul unic este rostit cu o bucurie care îmi taie rugăciunile inutile. La prima vedere a patinajului adolescent de-a lungul unei străzi suburbane liniştite, greaţa loveşte în sus. Oh Doamne . Gary Gordon trăieşte pe două străzi. El împlineşte optsprezece ani în două luni şi tocmai a fost acceptat la facultate pe o bursă de fotbal. Ştiu asta doar pentru că am reuşit să vorbesc despre gărzile mele de corp mereu prezente pentru a mă lăsa să ies din casă să alerg săptămâna trecută, când Finnan era în afara oraşului. Sheila Gordon a fost, de asemenea, în fugă şi nu a pierdut niciun timp invitându-se să se alăture mie pentru a se lăuda cu fiul ei. Un fiu care, ignorat de pericolul care se apropie, îşi bate capul de muzica de pe căşti în timp ce se rostogoleşte pe drum. Maşina trece peste el, întoarce colţul şi parchează. Cine operează camera - poate fi doar unul dintre bărbaţii lui Finnan - ajunge la o bâtă de baseball argintie situată pe scaunul pasagerului şi iese. "Nu.„Cuvântul îmi tremură din buze. Te rog, te rog, te rog . Gary rotunjeşte colţul şi vine faţă în faţă cu tâlharul care poartă camera. îşi împiedică skateboard-ul, apoi îşi acoperă stânjeneala aruncându-l şi prinzându-l la mijlocul aerului. El scoate un cască în timp ce privirea îi coboară în liliacul de baseball. înţelegerea se târăşte peste faţă cu o secundă înainte de tăierea videoclipului. înainte ca simţurile mele ţipătoare să poată renunţa la uşurarea pe care o doresc, pe ecran apare o apropiere a unei pagini cu cuvinte bine tastate. Antetul este în toate capacele, cuvântul unic subliniat. EULOGIE Mă întorc de pe ecran spre monstrul aşezat în spatele biroului său, dorind ca picioarele mele să mă ţină în poziţie verticală. „Nu l-ai ucis. Nu a murit.„Nu am nicio bază pentru afirmaţia mea, cu excepţia nevoii crede aceasta. Alternativa este de neconceput. „Fii atent", spune el, vocea lui a revenit la moliciunea sa mortală. Cu reticenţă, mă concentrez asupra cuvintelor macabre scrise pentru un copil care ar putea fi încă în viaţă. După câteva linii bolnave care sărbătoresc viaţa lui Gary, mă oblig să revin la început. Observ data stabilită la trei săptămâni de acum încolo. Relieful mă loveşte şi întregul meu corp tremură cu el. „Nu este ..." Mă opresc şi înghit. „Este în regulă?" „Deocamdată. Se alătură tatălui său şi cu mine pentru golf săptămâna viitoare, l-am promis lui Bob că îl voi învăţa pe Gary cum să se balanseze corect. Dar aş putea să-l ajut la fel de uşor pe Bob să aranjeze o înmormântare dublă pentru soţia şi fiul său, dacă nu îmi primiţi ce vreau."El dă din cap pe ecran. De data aceasta, Sheila se apropie de şofer filmând-o în secret. Arma cu amortizorul este în poala lui în timp ce el cere indicaţii, pe care le furnizează fericit. Detest gospodina, ştiu-o-toată gospodina, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este moartea ei. "Bine.„Vocea mea este la fel de slabă ca picioarele mele. îmi limpezesc gâtul înainte să spun cuvintele pe care vrea să le audă. „O să mai încerc." Zâmbetul lui Finnan este personificat sinistru. „Am nevoie

să faci mai mult decât să încerci, draga mea. Fiul meu trebuie să fie readus în fald mai devreme decât mai târziu. Faceţi-o să se întâmple sau Sheila şi fiul ei vor fi doar începutul grijilor voastre." Trag într-o respiraţie. „Bine, câştigi. îţi voi primi ce vrei." Cu o lovitură de încheietura mâinii, televizorul se retrage în panoul său. Caracteristicile lui Finnan se regăsesc în afecţiunea răsucită şi înşelătoare. „înainte de a mă considera nerezonabil, am un alt mod de a vă accesa Axei."El glisează un fişier pe birou. „Acesta este un membru la unul dintre cluburile sale. Trebuie să-i înmâneze băiatului, când nu este ocupat să fie o nenorocită de durere în fundul meu, are un creier pe jumătate decent. Cel puţin a făcut-o când a venit cu ideea acestui club.„Privirea lui se sprijină pe distanţa mijlocie pentru o clipă, o amintire întărindu-şi încet faţa. „Ruşine că nu poate vedea că îmi datorează totul." Ridic fişierul. „Pot să merg acum?" El se concentrează asupra mea. După o clipă, dă din cap. „Vă las să vă exercitaţi discreţia cu privire la momentul în care doriţi să utilizaţi asta. Dar orice ai face, vreau să aud de el până la această dată săptămâna viitoare." Mă poticnesc din tărâţe pe picioarele slabe, închizând uşa în spatele meu, respir, sunetul răsună pe holul lung şi tăcut. Plămânii îmi ard, iar vederea îmi estompează. Plâng. Ridic degetele ezitante pe faţă, surprinsă. Dragă Doamne, când a fost ultima dată când am plâns? în ziua în care l-am îngropat pe tatăl meu? Nu. Cu acea ocazie particulară, şocul şi groaza au fost emoţiile primordiale. Cu universul meu schimbându-se fără încetare pe axa sa, mai era loc pentru altceva. Dar, de asemenea, am avut un resentiment profund împotriva tatălui meu, pentru că ştiam asta, dacă ar fi rămas pus de partea sa a decalajului de mafie din Boston, el va fi în viaţă şi mama va fi în siguranţă. Lăcomia lui Michael McCarthy a fost ceea ce ne-a adus pe radarul lui Finnan Rutherford în primul rând. Un mafiot de nivel superior de la Southie din partea cea mai aspră a Bostonului, el s-a ridicat în rânduri foarte curând după ce s-a căsătorit cu mama mea, fiica şefului mafiei irlandeze din Boston. Faptul că bunicul meu a murit cu puţin timp înainte de căsătoria respectivă nu este un fapt pe care îl am, chiar dacă am auzit zvonurile potrivit cărora tatăl meu l-a ucis pe bunicul meu pentru a apuca tronul şi a rămas-o pe mama însărcinată aproape imediat pentru a-şi solidifica poziţia. Cu excepţia imperiului pe care l-a uzurpat era deja pe ultimele picioare când şi-a asumat tronul.

Odată cu creşterea ţinutelor mafiote din Europa de Est pe Coasta de Est, nu s-a acordat multă atenţie mafiei irlandeze odată proeminente, dar care acum moare. Tatăl meu a făcut câteva încercări erupte de a câştiga înapoi această proeminenţă, pierzând câţiva dintre oamenii săi prin defecţiune, încă câteva prin împuşcături de modă veche şi o întreagă încărcătură de bani şi imobiliare în acest proces. Atunci a decis nechibzuit să privească dincolo de graniţele sale imediate şi a ales să facă mişcări clandestine în teritoriile New Jersey şi Connecticut ale lui Finnan Rutherford. în timp ce Finnan s-a bucurat să mă informeze ani mai târziu, l-a lăsat pe tatăl meu să se încrunte, trăgându-l încet în capcana lui. în mod previzibil, tatăl meu a devenit mai îndrăzneţ, mai lacom, fără să-şi dea seama că are de-a face cu un adversar mult mai viclean, chiar mai lacom. în cele din urmă, Michael McCarthy a plătit pentru calculul său cu viaţa sa. Mama abia a scăpat cu a ei. Viaţa asta rămâne în continuare în echilibru, în funcţie de faptul că mă ocup de linia lui Finnan sau nu. Ceea ce lasă puţin loc pentru lacrimi stupide acum. îmi strecor mâna peste obraji şi mă

îndepărtez de uşă. Scara măturată care duce până la camera mea de la etajul al treilea se simte de parcă este la un milion de mile distanţă. La jumătatea drumului, mă opresc şi îmi dau jos pantofii. Scooping-le, alerg restul drumului. încercarea de a fugi de demonii mei îi va face să râdă mai tare, dar nu-mi pasă. în falsul sanctuar al camerei mele, trântesc şi încuiesc uşa, o acţiune inutilă, deoarece nu voi avea de ales decât să o deschid din nou, dacă Finnan va cere intrarea. îmi arunc pantofii şi dosarul pe podea. Rochia şi lenjeria mea se desprind şi mă poticnesc în baie goală. Apa scaldă mă aruncă timp de cincisprezece minute înainte de încetarea tremurului meu. Cu o răsucire vicioasă, scot robinetul la rece şi îmi va clarifica în minte. Lacrimile nu mă vor salva pe mine sau pe nicio altă persoană de pe radarul sadic al lui Finnan. Deocamdată, tot ce pot face este să găsesc o modalitate de a- i oferi ceea ce îşi doreşte. Axei. Zguduitorul cu corp complet care trece prin mine nu are nicio legătură cu apa rece. Este o manifestare fizică a urii crude care îmi arde în suflet pentru cel mai tânăr fiu al lui Rutherford. Nu mă amăgesc în gândirea că ura este singura emoţie pe care o simt pentru Axei. Din momentul în care am pus ochii asupra lui, calderul meu de senzaţie a fost setat să se revarsă. Chiar şi la vârsta de nouă ani, ştiam că băiatul cu ochii cenuşii intensi şi neobservatori, privindu-mă de peste masa de banchet de Ziua Recunoştinţei din casa părinţilor mei, îmi ţinea existenţa în mâinile sale de doisprezece ani. Băiatul acela a devenit un bărbat pentru care eram pregătit să-mi pun viaţa. Omul al cărui nume l-am gravat fericit pe pielea mea într-o formă răsucită de rebeliune şi extaz, niciodată ghicind că a jucat doar un rol în viaţa mea. Că oaia neagră Rutherford a pus în scenă un joc bolnav, brutal de rău, destinat să se încheie într-un fel. Cu tatăl meu mort, mama pe sprijinul vieţii şi sufletul meu în zăbrele. A reuşit. Apoi s-a îndepărtat, lăsându-mă la mila celor care erau prea dornici să mă termine. Dar ei uită că sunt falsificat din acelaşi oţel irlandez pe care Finnan Rutherford îi place să se laude.

Ies din duş şi mă usuc. în oglinda largă a vanităţii, privirea mea se aruncă spre peticul roşu al pielii chiar deasupra şoldului drept, unde locuia numele său odată. împotriva voinţei mele, degetele îmi urmăresc arcul de patru inci, o mică parte din mine dorind să-mi pot elimina sentimentele pentru el

la fel de uşor, în timp ce i-am şters numele din corp. Dar nu. Ceea ce mi-a fost luat trebuie rambursat de o mie de ori. Deci, mai întâi voi avea grijă de Finnan. Atunci voi avea grijă de Axei. Omul a cărui moarte este singurul lucru pentru care trăiesc

.Capitolul patru MAIOR SA LV O Axei

Rularea unui imperiu care operează pe un ciclu nocturn înseamnă că majoritatea dimineţilor mele sunt petrecute dormind sau coborând din orice activitate necorespunzătoare pe care am oferit-o în noaptea precedentă. Cu toate acestea, sunt treaz la zece a.m. Cele şase ore petrecute pe scaunul pedepsei în urmă cu două zile nu au făcut nimic pentru a lua marginea nebuniei crude care îmi trecea prin fluxul sanguin. Ca în fiecare dimineaţă din ultimele două săptămâni, îmi rătăcesc apartamentul penthouse, dorm cel mai îndepărtat lucru din mintea mea. Nu că am nevoie de mult somn pentru a funcţiona. Părerea mea în ramura specială a armatei m-a vindecat de nevoia de mai multe conforturi pe care le-am luat anterior, în timp ce mă dota cu un set cu totul nou de abilităţi de stomacul. Aptitudini la care am fost pregătit să excelez, potrivit ofiţerului meu comandant, după ce aparent a dobândit blocurile de bază ale creşterii la naştere. O opresc acelea amintiri şi îndepărtaţi-vă de vederea Upper East Side a unui New York cu căldură. îndreptându-mă pe hol, intru în camera în care m-am convertit într-o sală de sport privată când m-am mutat. Ignor ganterele strălucitoare şi mă îndrept spre punga de perforare din mijlocul camerei. Pentru următoarea oră, scot rahatul din ea, până când transpiraţia îmi curge corpul. Dar mintea mea încă se agită. Creşterea mea de frustrare răsună în jurul camerei în timp ce stau acolo, respiraţii ieşind din mine. Trăgând mănuşile de box, le arunc prin cameră şi apăs pe călcâiele mâinilor împotriva ochilor. Imediat imaginea ei îmi apare în minte. Cleo. Cu el. Cleo. Cu mine. Te rog, Axei. Claritatea vocii ei în capul meu îmi face maxilarul să se încleşteze. O imagine diferită alunecă în cadru. Cleo, în genunchi, spunând acele două cuvinte. Cleo, chipul ei uimitor capturat într-un amestec de inocenţă şi excitare. Inocenţa este înşelător de înşelătoare; Ştiu asta acum, dar cocoşul meu înfometat este într-o misiune şi nu apreciază raţionalizarea. Aruncându-mi mâinile, părăsesc camera, vărsându-mi pantalonii de transpiraţie în timp ce merg. Chiar înainte să ajung la duş, sunt complet ridicat. Apa rece îmi trânteşte faţa şi gâtul în timp ce apa scaldă îmi loveşte spatele. îmi strâng mâinile pe perete şi cedez la o chicotire întunecată. La naiba,

chiar şi funcţia mea de duş preprogramată este la fel de sfâşiată ca mintea şi corpul meu. Grimly, ajung la gelul de duş, urându-mă că mă gândesc la ea. Dar nu mă pot opri. Te rog, Axei . Mâinile îmi încetinesc corpul şi ochii se închid la imaginea unor mâini mici şi lacomi care îmi urmăresc coapsele goale. Respiraţia îmi prinde în aşteptare nerăbdătoare. Gura ei zdrobită, păcătoasă, începe să se curbeze, cunoaşterea că ea m-a prins, la mila ei, strălucind în ochii ei. Insaciabilă pentru ea, beau în expresia ei chiar dacă cad mai adânc sub vraja ei.
înfăşoară o mână în jurul meu, cealaltă ajungând tentativ la bilele mele. Mişcarea ingenioasă mă face şi mai greu. Să ştii că am fost prima ei, aşa cum era a mea, nu este ca niciun alt sentiment pe pământ. Inhalarea ei ascuţită la duritatea mea aproape mă face să zâmbesc, dar bilele mele din explorarea ei şterg orice amuzament. Ea mă are literalmente în palmele mâinilor, ale ei de a face cu plăcerea. Mă îndrept înainte, alunecând în strânsoarea ei liberă. Degetele ei se strâng reflex, trăgându-mi un gemu din gât. Ochii albaştri se întunecă pe măsură ce apar cunoştinţe suplimentare. Aplicând mai multă presiune, ea mă pompează o dată. De două ori. Zguduitorul meu cu corpul complet îi face ochii să se lărgească. „Omigod. Este atât de cald. Arată-mi mai mult, Axei, respiră ea, cu privirea aruncată între cocoşul meu şi faţa mea. Dorinţa din vocea ei aproape mă face să-mi sufle încărcătura acolo şi apoi. încleştându-mi maxilarul, lupt să rămân sub control. „Continuaţi să faceţi asta deocamdată, iubito." "Iti place?„0 întrebare plină de puţină minune şi putere înfiorătoare. O sforăială aspră se eliberează. "Trebuie sa întrebi? Nu poţi spune?" Un râs mic îmi încleşta corpul cu o nevoie neajutorată. „Vreau să mă asigur că o fac bine. M-ai oprit ultima dată ... " Doar pentru că îmi doream în interiorul ei strâns, păsărică mai mult decât îmi doream o slujbă de mână. „Nu te opresc acum", spun eu, cu gâtul strâns de foame muşcătoare. Privirea ei se întoarce la sarcina ei, gura căzând deschisă în timp ce venele din jurul cocoşului meu se îngroaşă în mână. Fiecare tracţiune disperată înainte mă aduce la câţiva centimetri de gura ei delectabilă. O încruntare de concentraţii se aruncă pe frunte în timp ce limba îi taie buza inferioară. Ea se apleacă înainte, iar respiraţia involuntară şi răvăşitoare pe care o ia mă împinge mai aproape de margine. La dracu, vreau buzele alea în jurul meu. Vreau să o trag în sus, să o întorc şi să-i bat palmele, fundul mic pentru că mă chinuie aşa. Vreau să smulg acea tanga pe care o poartă sub tricoul meu şi să mă pierd în cerul dulce al pizdei. La naiba, vreau atât de multe lucruri cu ea, încât este totul o nebunie în capul meu. Dar rămân pus. Pentru că şi acesta este paradisul pe pământ. Degetul ei alunecă peste capul meu sensibil. Singura convulsie care tremură prin mine îmi bate cocoşul pe buzele despărţite. Amândoi îngheţăm. Ochii largi se mătura pentru a-l întâlni pe al meu. Respiraţiile ei apar la fel de agitate şi fierbinţi pe cât mă simt. încet, se apropie. Mă gustă. Atingerea a dispărut aproape înainte să se întâmple, dar urmele de pre-cum pe buzele ei îmi transmit temperatura crescândă. Determinarea se amestecă cu inexperienţă pe faţa ei, în timp ce ea continuă să mă mângâie. „Vreau să-l sug. Te rog, Axei. Lasa-ma?" Iisus. „Da", gem, periculos aproape de margine. Respiraţia puternică pe care o ia îi împinge sânii plini şi sfârcurile strânse împotriva tricoului alb. în imposibilitatea de a mă ajuta, ajung în jos şi îmi spăl articulaţiile înainte şi înapoi peste un vârf rigid. Căldura îi luminează

faţa şi se gâdilă delicios înainte de a închide gura peste mine într-o mişcare îndrăzneaţă.
Vederea buzelor ei roz care înconjoară vârful cocoşului meu atrage senzaţia direct la bilele mele. O secundă mai târziu, aspiraţia ei fermă mă face să-i prind părul, să o ţin pe loc. Disperat pentru mai mult. „La dracu, da, exact aşa. Hristoase, nu te opri." Capul îmi scade în timp ce lupt să respir. Privirea ei este fixată pe a mea, absorbându-mi fiecare reacţie în timp ce ea se aclimatizează rapid pentru a-i da prima muie. întotdeauna învăţătorul rapid, Cleo îşi trage limba peste fanta mea în timp ce suge, cu gura căscată mai ferm asupra mea, luând mai mult din cocoşul meu. „Rahat, de ce am crezut că nu vei fi un nenorocit de natural în asta?" Zâmbeşte că Delilah zâmbeşte ca, împuternicit, mă lucrează ca un pasionat. Acceleraţiile lente şi netede cresc mai mult, mai repede. Gura ei este aproape la fel de strânsă ca pizda, pe măsură ce mă duce mai adânc, alunecându-şi limba ticăloasă de-a lungul lungimii mele rigide. Delirium bate, iar pumnul meu se strânge în păr în timp ce mă cufund în gură. Cocoşul meu loveşte spatele gâtului, mângâind membranele moi care vibrează electricitate pură împotriva capului meu sensibil. Nebunia se încurcă. Picioarele încep să se agite. Simt că mi se strâng bilele şi ştiu că sunt pe cale să sufle. „Cleo." „Hmm ..." Mă eliberează suficient de mult ca să mă lingă de la rădăcină până la vârf înainte să mă înghită din nou. Plăcerea mă înecă. „Doamne, Cleo ..." Gemetul meu este mai profund decât ar trebui. Tonul unui bărbat, nu al băiatului care stă în mijlocul dormitorului copilăriei sale, primind prima muie de la fata pe care o iubeşte. Ochii îmi zboară deschişi. Memoria se estompează şi realitatea intră. Sunt singur cu cocoşul strâns strâns în mână. Diapozitivul gelului îmi ajută pompele disperate, neajutorate, dar chiar şi cu ochii deschişi, îi văd faţa, îi simt gura în jurul meu, supt mai tare cu fiecare scufundare. Sunt în punctul de a nu se întoarce, prins în spirala excitaţiei nu mă pot opri chiar dacă vreau. înjunghiez la butonul de duş rece, îl opresc şi las doar căldură. Aburul se ridică în jurul meu, învăluindu-mă în propriul meu iad erotic în timp ce continuu să mă lovesc. Mai lung. Mai tare. Mai repede. Pre-ejaculează amestecurile cu gelul, făcându-mă să şmecher, amintindu-mi de adâncurile adânci ale gurii. Trag o palmă deschisă pe perete, ştiind că poate trage o reacţie atât de viscerală din partea mea care mă enervează. Dar nici o cantitate de furie nu este suficientă pentru a opri mişcările
mâinii mele sau fericirea murdară care bate. Săptămânile fără sex mă au pe marginea cea mai strânsă în timp ce îmi dau mâna cu toată fineţea unui adolescent. îmi strâng dinţii mai tare, dar nu pot opri gemetele dure care îmi trec prin timp ce bilele mele se întorc tare ca nişte secunde de piatră înainte de a izbucni. Capul meu se aruncă pe dale în timp ce sperma groasă trage din cocoşul meu şi stropeşte pe perete. Forţa culminantului atrage şi mai multe zguduiri prin corpul meu. Neîncetat, menţin loviturile. Pierdut în euforie, nu sunt sigur cât timp rămân propulsat de perete, prins între trecut şi prezent, urându-mă şi urându-i şi mai mult. încet, erecţia mea cheltuită moare şi o aparentă a controlului revine.
Când opresc duşul şi părăsesc baia, gândurile mele sunt mai puţin haotice decât au fost de ceva vreme. Folosirea lui Cleo pentru plăcerea mea de sine nu este o fantezie stupidă, dar ce naiba, nu sunt un sfânt. Voi lua asta deocamdată. După ce mă îmbrac, mă îndrept spre sufragerie ca să-mi toarne o băutură. Sunetul soneriei mele

îmi întrerupe mai uşor autodepăşirea. îmi îngheţ, mă strâng dinţii în timp ce mă joc cu a nu răspunde. Buzzerul sună din nou. îmi strecor paharul neatins de Patron pe masa de cafea şi mă îndrept spre interfon. "Da?„Mă prind. „Domnule, există o domnişoară văduvă aici să vă vadă." Dacă aş avea chef, aş zâmbi la jocul pe care văduva neagră îl joacă cu portarul meu, oferindu-i un nume diferit pentru fiecare vizită, deşi rară. Aşa cum este, riscă să mă enerveze, mai întâi cu reticenţa ei clară de a-mi urma ordinele în camera de pedepse şi de a se prezenta acum neanunţat. „Trimite-o.„Cu cât mă ocup mai repede de ea, cu atât mai repede pot să notez detaliile exacte despre cum voi face faţă cu Finnan şi Cleo. Modelul meu de somn deja înnebunit, în ciuda faptului că trebuie să fie tratate ambele. Rapid şi decisiv. Mai ales dacă marca mea de terapie auto-prescrisă a încetat cu adevărat să funcţioneze. îmi bag mâinile în buzunarele pantalonilor de transpiraţie în timp ce mă îndrept spre uşă. Tricoul meu negru nu acoperă aproape suficient de cerneală pe braţele mele, dar gândul la cineva care le vede nu mă deranjează suficient pentru a pierde timpul acoperindu-mă. în plus, un alt motiv pentru care văduva neagră şi cu mine lucrăm bine împreună este că ea nu ştie să pună întrebări. Sau cel puţin a făcut-o înainte de noaptea trecută. Pentru o clipă, am în vedere dacă este înţelept să o invit aici. în ciuda muncii mele satisfăcătoare de mână, simţurile mele încă se agită. Cu somnul în afara problemei, îmi doresc următoarea distragere uşor realizabilă. La naiba lungă, tare. Ascensorul îşi pune sosirea în timp ce eu jucărie cu adăugarea managerului meu pe lista mea de dracu. Pleacă, plimbându-se rapid şi încrezător, spre deosebire de swagger-ul sexy practicat pe care îl rezervă pentru patronii Clubului de Pedeapsă. S-a întors în ţinuta ei obişnuită, neagră, deşi este îmbrăcată pentru toată ziua, mai degrabă decât în pielea de noapte, iar părul este prins într-o coadă de ponei. O observ critic, notez corpul ferm şi suplu sub blugi negri şi blat de mătase. Talia îi este tăiată, şoldurile şi sânii suficient de atrăgătoare pentru a ispiti orice bărbat cu sânge roşu. Şi totuşi cocoşul meu rămâne nemodificat, libidoul meu încă ferm în strânsoarea unei fantezii nechibzuite. Nu sunt sigur dacă trebuie să fie preocupat sau iritat de lipsa distinctă de interes, îmi întorc privirea pe faţa ei. „Mai bine ai un motiv al naibii de a-mi întrerupe somnul." „Sună- mă psihic, dar am avut senzaţia distinctă că nu adormiţi", răspunde ea, vocea ei se plimbă în timp ce trece pe lângă mine şi intră în sufragerie. Iritarea mea se montează în timp ce dau uşa închisă. „Data viitoare, bazează-te mai puţin pe puterile psihice inexistente şi mai mult pe telefon. Nu vă plătesc să-mi pierdeţi timpul."

O urmă de emoţie se aruncă scurt pe trăsăturile ei înainte de a ridica din umeri. „Am fost în zonă şi am luat un joc sălbatic. De când te-ai ridicat, m-am gândit că putem scoate ceva din drum.„Ajunge în servieta cu linie subţire şi extrage un fişier negru. „Avem un nou set de aplicaţii gata de aprobare, inclusiv câteva dintre cele accelerate. Am vrut să le trec cu tine." „Nu au putut aştepta până diseară?" „Sigur, dar de ce să aştepţi? Te-ai ridicat aşa că m-am gândit să fac fân în timp ce soarele strălucea." „O perspectivă curios de strălucitoare pentru cineva care lucrează cel mai bine noaptea. Singur. Fără să-i deranjeze şeful tău. Nu au fost acele cuvinte exacte pentru mine acum câteva săptămâni?" Ea grimase. „La naiba şi memoria ta ascuţită. Bine. Indiferent de. Aşa că am venit să te verific ... " „Nu este locul tău să mă verifici", spun cu nerăbdare. Prezenţa ei stârneşte un alt impuls de furie în mine,

la dovezile suplimentare ale incapacităţii mele de a controla efectul lui Cleo asupra vieţii mele. Buzele ei poşetă. „Este atunci când îmi încredinţaţi grija dvs. la Club şi vă dau greş." Dinţii mei se încleşta. „Nu m-ai dat greş." Privirea ei îmi scade la încheietura mâinii. „Nu am făcut-o?"spune ea blând. Tonul ei mă freacă aproape la fel de crud ca şi adâncirea adâncă a încheieturilor mele. „Aceasta nu este treaba ta, B. Nu uita că motivul pentru care lucrăm bine împreună este pentru că ne respectăm confidenţialitatea reciprocă. „Este motivul pentru care o numesc B, scurtă pentru Black. Nu am idee care este numele ei real şi nu am niciun interes să aflu. „Cred că am câştigat dreptul de a fi preocupat de tine, Axei." „Ia-mi de la mine că este o mişcare stupidă." O admir pentru că nu a arătat o singură iotă de emoţie la răspunsul meu. Mă priveşte câteva secunde înainte să se întoarcă pentru a admira priveliştea. „Voi pleca după ce mă laşi să- ţi îmbrac rănile", spune ea, în cele din urmă, cu vocea ei dură şi implacabilă. „în timp ce primesc trusa de prim ajutor, îmi puteţi face o cafea şi vom discuta despre aplicaţii." „Lasă fişierele -" "Nu.„Zâmbetul ei cu vârful strâns, cel mai probabil, sugerează în faţă. Nu am capacitatea de a o descifra. „Puteţi găsi pe altcineva care să aibă grijă de dvs. la Club, dacă doriţi. Până când o faci, îţi datorez o datorie de îngrijire. Asta ar putea însemna să-ţi faci dracu ', dar îmi iau în serios responsabilitatea. Şi îmi iau cafeaua neagră. Mulţumiri." Aruncarea ei va fi mai uşoară decât clipirea. Dar unul dintre motivele pentru care am plasat- o în sarcina uneia dintre cele mai profitabile afaceri ale mele a fost instinctul războinic nemilos pe care I- am simţit în ea. De asemenea, sufletul ei este profund îmblânzit. Dacă aş crede că are spirite înrudite, aş revendica-o ca pe una. Respectul acesta mă face să mă îndrept spre bucătărie după ce o îndrept în direcţia băii. Cafeaua este deja preparată. Turn două căni şi le aduc înapoi în sufragerie în timp ce se întoarce cu trusa. Fără cuvinte, ea stabileşte antisepticul şi dă din cap la mine. Exhalând, întind o încheietură pentru ca ea să tindă.

- Acum celălalt, spune ea. încheietura dreaptă este într-o formă mai proastă, un strat lat de inch de carne expusă acoperit cu sânge uscat, „Iisuse, Axei", murmură sub respiraţie. "Salveaza-l.„Tonul meu este rece, amintirea când şi de ce mi-a apărut acea vătămare specială în mintea mea. Am fost surprins uşor că încheietura mâinii nu s-a rupt de presiunea pe care am pus-o odată ce videoclipül a început să redea pentru a patra oară. Videoclipül lui Finnan dracului Cleo a fost prezentul meu în al doilea an la West Point, la două zile după ce l-am informat pe instructorul meu că doresc să părăsesc programul. După ce Finnan a fost informat despre decizia mea, el s-a asigurat că orice speranţă pe care o aveam de a revendica ceea ce era al meu se reduce la cenuşă. Am stat. Am excelat. Am devenit una dintre cele mai letale arme ale armatei americane. Apoi mi-am folosit abilităţile cel mai bun mod în care ştiam cum - să extrag fiecare ultim secret pe care îl deţinea Finnan Rutherford, ca să-i pot demonta regatul. Armenii şi albanezii au fost relativ uşor de convins să se schimbe. Banii le cumpără obiectivul lor numărul unu - puterea - şi am suficient pentru a face să merite timpul lor. Este motivul pentru care Finnan vine după mine acum. Părţile din mine care nu s-au ofilit şi au murit în locurile îndepărtate ale iadului, unde am eliminat moartea şi distrugerea în numele ţării mele, salută războiul profund personal care mi-a condus drumul. O altă parte din mine este deja jale cât de repede se va termina. Gura lui B poşetează în timp ce ea aruncă tamponul de bumbac peste

rana mea. „Deci, aplicaţiile. Cu excepţia cazului în care aveţi obiecţii, voi refuza pilotul care susţine că vrea să spargă doar femeile care arată ca mama sa. Ceva nu prea glumeşte cu mine despre el." îmi forţez mintea departe de sânge şi gore şi retributie până în prezent. "Amenda." Atingerea ei blândă continuă să-mi calmeze pielea răvăşită. „Şi acel procuror care vrea şase pisici negre care mănâncă sushi de pe corpul gol? Da, asta nu funcţionează pentru mine. Nu sunt în bestialitate ", afirmă ea uscat, cu gura căscată într-o fantomă a zâmbetului. "Sigur." Ea dă din cap şi continuă să enumere avantajele şi contra de solicitanţi, fără a se referi la dosar, o mărturie a cât de bună este la locul de muncă. Tot ce vreau este să fie făcută. „Bine, minunat. încă două au venit în această dimineaţă. Vă recomand să le aprobăm pe amândouă. Una este o fată care îşi doreşte o replică a dormitorului vechi al iubitului ei... " "Suficient.„Luând tifonul din mâinile ei, îl arunc înapoi în trusă şi mă ridic. „Aţi făcut ceea ce aţi venit să faceţi. Este timpul să pleci." „Axei ..." îmi scutur capul, răbdarea la sfârşit. „Am vrut să spun ce am spus mai devreme. Vă pricepeţi la ceea ce faceţi, motiv pentru care sunteţi responsabil, dar sunteţi în continuare cheltuieli." Respiră adânc, stă şi adună dosarul. "Am înţeles. Dar chiar şi cu riscul de a mă concedia, trebuie să spun asta. Ştiu un lucru sau două despre plata penitenţei. Ai petrecut şase ore pe scaun. Şi totuşi, încă te-ai înfăşurat la fel de strâns ca un nenorocit de tambur." Memento-ul îmi stârneşte furia rece. „Urmăreşte-l, B. Eşti la două clipe de a deveni mielul de sacrificiu într-un festival de haos pe care nu l-ai solicitat. Pleacă. Acum." încearcă să mă privească în jos. „Te aud, deşi ar trebui să fii avertizat că ultimul lucru pe care îl am în orice scenariu este un miel Tot ce voi adăuga este acesta. Ceva nu funcţionează pentru tine. Găsiţi o modalitate de a avea grijă de ea. înainte să te mănânce în viaţă.".
îmi spun că acele cuvinte despărţitoare nu sunt motivul pentru care stau pe peretele care păzeşte conacul Greenwich, Connecticut, al lui Finnan Rutherford, la miezul nopţii, când ar trebui să fiu la XYNYC. Alarma perimetrală exterioară a fost ridicol de uşor de dezarmat. în întuneric, am animat perechea de pinschers Doberman instruiţi să sfâşie intruşii, dar care în schimb îmi ling mâna şi mă uit la conacul colonial falnic. O casă dracului pentru a pune capăt tuturor caselor dracu ', construite pentru a impresiona pe cei uşor păcăliţi de obiecte puternice şi strălucitoare. Nu l-am sunat niciodată acasă pentru că nu a fost niciodată casa mea. Era un loc de depravare, de mizerie şi umilire. O arenă înjositoare în care fratele a fost pus împotriva fratelui şi sângele a fost forţat pe mâinile neaşteptate. Aş putea încheia totul diseară. Intraţi în tărâmul sau dormitorul său în aripa de est şi ştergeţi omul care m-a îndepărtat de faţa pământului. Dar a lua o viaţă, oricât de necesar sau de a savura în secret actul, este o povară care mi-ar trage sufletul blestemat mai adânc în iad. Am acceptat această povară cu mult timp în urmă, dar încă nu sunt pregătit să mă mişc. Nu atunci când jocul devine interesant. Este doar o scuză? Poate că vreau să-l fac să sufere ceva mai mult? S-ar putea ca acesta să fie singurul lucru care mă ancorează în această lume. Nu m-am hotărât încă într-un fel sau altul. Aşa că îmi îndrept atenţia către aripa de sud, unde ea doarme. Cleo. Numele ei îmi explodează în minte ca cel mai mort IED (dispozitiv exploziv improvizat) Sub mâna mea, un câine plânge, simţindu-mi starea de spirit alterată. îmi înmoaie mângâierea şi respir. Mai rămân încă zece minute înainte de a-mi face mişcarea. Şi nu s-a întors unde este parcat

păianjenul meu pe două străzi. Câinii mă însoţesc, împreună cu diavolul care mă călăreşte de două săptămâni lungi, în timp ce mă îndrept spre casă.
Casa de la piscină, unde a început şi s-a încheiat falsa mea fericire, este învăluită în spatele gardurilor de mure tăiate în cutie, la stânga mea. Nu-l scutesc o privire. Concentraţia mea este fixată pe uşile bucătăriei situate sub terasa aripii de sud. Din câte ştiu, Finnan nu a folosit niciodată acea cameră specială din casa lui, crezând că este domeniul unei femei. Este cel mai uşor punct de intrare, o jumătate de duzină de bodyguarzi însărcinaţi să protejeze proprietatea care joacă în prezent cărţi în casa de trăsuri deasupra garajului cu cinci maşini, pe lângă o grădină şi un teren de tenis în dreapta mea. Odată cu abundenţa de camere, arme şi câini de pază cu patru picioare care îi înconjoară, au devenit moi. M- am lăsat înăuntru şi mă opresc. îmi spun că mă aclimatizez în împrejurimile mele, dar, în ciuda scopului clinic al vizitei mele, nu pot opri afluxul de parfumuri familiare care m-au lovit. Lalele şi orhideele din camera de flori alăturate bucătăriei în care Ma a petrecut ore întregi tăind şi aranjând flori şi pregătind becuri. Mă mir că mirosul încă persistă, având în vedere că a plecat de nouă ani. Parfumul de piele lustruită din camera de noroi de lângă camera cu flori. Kippers şi şuncă vindecată din cămară majordomului. Resturile sosului carbonara. Favoritul lui Bolton. Ale mele favorit. Jaw încleşta, ridic din umeri amintirile. „Stai", murmur la câini. Se apucă de ţiglă, se îndreaptă pe labele din faţă, cu ochii asupra mea în timp ce traversez camera. Paşii repezi şi tăcuţi mă duc la holul de nord. Mă opresc şi ascult semne de viaţă. Nimic. Mă îndrept spre panoul de securitate aşezat în perete. Ecranul prezintă galerii goale pe toate cele trei etaje. Nu sunt nici emoţionat, nici agitat în timp ce urc scările la etajul doi. Nici ideea descoperirii nu-mi escaladează bătăile inimii în timp ce mă îndrept spre suita principală. Confruntat cu uşile duble uriaşe care simbolizau odată frica şi opresiunea faţă de mine, îmi încet paşii, savurez momentul. Ajungând în buzunar scot punga şi cele două articole de care am nevoie. Bogăţia îmi oferă acces la glutonie şi exces. Ocazional, îmi oferă şi acces la gadgeturi nesanţate disponibile doar pe web-ul întunecat, precum instrumentul mic din mâna mea care îmi oferă o imagine clară a ceea ce se află în spatele uşilor. Ridic conturul cu uşurinţă. Un singur corp. Nu două. Nu este cu el. Respiraţia pe care nu mi-am dat seama că am scos-o din pumni şi îmi iau un moment să mă pun la pământ. Este predispus şi cald, iar ritmul constant al inimii sale este un contur luminos pe ecranul ataşat gadgetului. Este aproape greaţă, puterea pe care o deţin în mână chiar acum. Chiar dacă îmi pierd propria viaţă urmărind acest lucru, acest moment singur va face să merite. Dar nu intenţionez să mor astăzi. Aşa că m- am lăsat să intru în picioare tăcute, uşile pe care nu le-a deranjat să le blocheze deschizându-se fără sunet. în întunericul apropiat, aleg covorul cu piele de leopard aşezat înaintea şemineului de piatră căscat şi capetele de gâscă montate pe ambele părţi ale oglinzii gigantice cu defilare deasupra lui. Reflecţia de la o lumină de securitate din exterior pătrunde în draperiile parţial închise şi aruncă contururile umbrite în cameră. Merg înainte până stau peste el. Tatăl meu. Ultimul şef de maşină din vechea şcoală care a stat după o campanie de eradicare fără scrupule care i-a văzut adversarii să cadă unul câte unul. Dar puterea şi prestigiul nu au fost suficiente pentru Finnan Rutherford. Ca toţi oamenii lacomi, câinele bătrân a dorit întotdeauna mai mult, indiferent dacă Mai Mult a fost

disponibil pentru luare sau nu. Din păcate pentru el, a făcut un pas prea departe şi, atrăgându-mă în setea lui de putere, mi-a înmânat în mod involuntar instrumentele pentru a- l distruge. Răsfăţ gadgetul în modul de cameră şi înregistrez exact zece secunde. Mai mult în această cameră şi risc să fiu copleşit de amintiri pe care nu le pot conţine în mod adecvat. Chiar şi acum, în timp ce mă întorceam de pat, cuţitul mi-a aruncat ciorapul arzând pe pielea mea. Ignor senzaţia şi aşez camera în jos deasupra mantalei, unde va fi în linia directă a ochilor. Mă retrag la fel de tăcut cum am venit. Ar trebui să plec, dar picioarele mă duc în sus cu un alt zbor de scări spre capătul opus al casei. Nu ar trebui să intru. Nu ar trebui. Dar degetele mele găsesc oricum uşa lui Cleo. Lemnul rece nu face nimic pentru a mă calma. La naiba, face invers. în timp ce stau acolo ca un idiot care se naşte, organul inutil din pieptul meu îndrăzneşte să-şi scuture dispariţia iminentă şi să se arunce înapoi la viaţă. Chiar împreună cu cocoşul meu trădător care se întoarce la viaţă. înainte să pot vorbi din ea, mâna mea se întinde spre mâner. îl întorc şi împing. Nu se întâmplă nimic. Alinare că mi-a fost împiedicată şi, prin urmare, pentru el, se transformă rapid în dezamăgire. Ambele emoţii cad şi am rămas cu gustul amar al pradei negate. Ca şi cuţitul din cizmă, instrumentele pe care le-am rupt ard o gaură în buzunarul din spate în timp ce stau acolo, cu mâna pe uşă. Efortul pe care îl depune pentru a-mi smulge degetele rezonează ca o durere uitată de mult în mine. Aproape automat, îmi pregătesc instrumentele. Un minut mai târziu, sunt înăuntru. Parfumul ei mă loveşte mai întâi. Uşoară şi atrăgătoare, la fel ca cea pe care o purta. Respiraţia mea se opreşte când se aşază brusc, cu ochii căutând camera. Sunt zero pe mine şi îi miros frica. Intru în mod intenţionat în bazinul de lumină moale lăsat de oglinda vanitară iluminată din baia ei. Mă vede şi ochii ei se lărgesc. Mai mult şoc, mai puţin frică. O mică parte din mine respiră mai uşor, în timp ce cealaltă parte continuă să pună la îndoială ce dracu fac. Privirea ei se aruncă spre uşă, iar a mea se îngustează. înainte să se gândească să scoată un sunet, mă îndrept spre pat. „Cum merge asta depinde în totalitate de faptul că faci ceva prost sau nu, dragă. Deci, gândiţi-vă cu atenţie." Privirea ei se întoarce la mine, cu mâinile strânse în pat. "Ce vrei?", întreabă ea. Vocea dulce sexy pe care o cunoşteam ca adolescentă a devenit mai huskier, drapată de o mulţime de cunoştinţe feminine. Şopteşte peste mine şi îmi încleştă intestinul în timp ce mă apropii. "Ce vreau? întrucât oamenii par să nu aibă niciun fel de calificare în a-mi invada viaţa, m-am gândit să-i returnez favoarea." „Prin rupere şi intrare?"

îmi permit un mic zâmbet. „De asta vă îngrijorează? Nu de ce sunt în camera ta? Nu că aş putea să mă întreb ce purtaţi sub acele copertine, în afară de acea bucată de mătase fragedă?" Degetele ei se strâng pe capac, dar o secundă mai târziu, bărbia îi ridică o fracţiune, expunând mai mult din gâtul elegant. „Ce te face să crezi că sunt îngrijorat? Sunt paznici afară." „Toţi erau prea ocupaţi să joace cărţi şi să mă uit la porno ca să mă audă când am valsat în urmă cu cincisprezece minute. Presupun că standardele de aici nu sunt ceea ce au fost odată." Ceva se schimbă pe faţa ei, o privire grea pe care încearcă să o ascundă în timp ce pleoapele ei coboară. Când mă întorc să închid uşa băii, privirea ei zboară înapoi spre mine. Simt agitaţia ei reînnoită. „Totuşi frică de întuneric, dragă?" „Nu", răspunde ea, dar vocea ei răsună cu cel mai mic tremur. Nenorocitul bolnav din mine se dezvăluie în sunet. Poate că

vreau un pic de rambursare pentru slăbiciunea la care am cedat în duş. Sau poate îmi place să o găsesc în spatele unei uşi încuiate, rezultatul posibil al problemelor din paradis din cauza maşinaţiilor mele. Oricum, acea mică notă de mulţumire se intensifică în timp ce merg spre ea. Grinzi de lumină se înclină prin perdelele deschise, scăldând camera şi corpul ei în lumina lunii. Foile se zvâcnesc în timp ce încearcă să se îndepărteze de mine. "Stop. Stai dracu 'în continuare. Dacă mă faci să vin după tine, vei regreta." Ea se opreşte. Mă rătăcesc mai aproape, îmi trag un genunchi pe pat şi îmi trag încet mănuşile de piele. Ea îmi urmăreşte fiecare mişcare. „Ce ... ce faci?„Din nou aud agitaţia în vocea ei. Sunetul se transmite direct la inghinal, iar cocoşul meu se întăreşte. îmi bag mănuşile în buzunarul din spate şi mă târguiesc pe pat. Aruncând un pumn în foaie, îl scot de pe ea. Materialul subţire din mătase sau satin sau orice dracu poartă sclipici în timp ce încearcă să se îndepărteze din nou. Mă ghemuiesc peste ea, plantându-mi mâinile de o parte şi de alta a umerilor ei. „Ce dracu am spus?„Murtesc. Vocea mea este joasă, aspră şi aspră, probabil datorită efectului picioarelor lungi şi netede care se freacă împreună în anxietatea cu care se luptă. Probabil datorită faptului că mi-am pierdut mintea. Dar vulnerabilitatea pe care încearcă să o ascundă mă transformă mai mult decât am anticipat. Şi nu am chef să mă opresc. „Scoate-ţi cămaşa de noapte", mă ridic. Ea încetează să se mişte, dar ochii care o găsesc pe a mea în scânteia întunecată cu pură sfidare. "Nu." Zâmbesc. "Bine.„îmi împing înapoi şi îmi odihnesc genunchii de o parte şi de alta a şoldurilor. Apoi ajung la decolteul rochiei ei fragede şi o desprind. Gaspul ei răsună în jurul camerei înainte de a se înfăşură strâns în jurul cocoşului meu. Mâinile ei zboară în sus pentru a se acoperi. "Stop. „Comanda mea este mai mortală decât înainte.
Faţa ei îmi spune că se gândeşte să se dezobeze, dar încet mâinile ei se întorc în părţile ei. Supunerea ei mă îngreunează pe măsură ce privirea mea călătoreşte peste corpul ei suplu. Sânii luxurianţi, mai grei decât îmi amintesc, stomacul neted plat, cea mai slabă umbră a unui tufiş în spatele acoperirii chiloţilor, îmi iau toate astea, de două ori, cocoşul meu palpând în spatele închisorii zborului meu. Vreau să mă strâng, să uşurez durerea, dar nu o fac. După un minut complet de a-mi rezista scrutinul, începe să se târască. „Eu ... nu ştiu ce credeţi că faceţi, dar nu vă voi lăsa ..." „Nu o să te violez. La naiba, nici măcar nu vreau să te fut." Al naibii de mincinos . Puzzlement se abate peste faţa ei. "Atunci ce-..?" „Ai fost fututîn seara asta?,,Vocea mea este mai aspră. Harsher. Inhalează brusc, apoi părul alunecă pe pernă în timp ce clătină din cap. Hers este singurul miros pe care îl miros în cameră. Dar ea ar fi putut schimba foile. Dus cu piciorul. „Ai fost futut aseară?„Apres. Din nou, un răspuns negativ. O a treia întrebare îmi vine pe limbă. Când a fost ultima dată când te-a futut? „De ce să te cred?„în schimb, întreb. „Ce te face să crezi că îmi pasă dacă faci sau nu?"ea aruncă înapoi. îi privesc corpul, apoi mă întorc în sus. „Crezi că acesta este un moment bun pentru a mă testa?" Ea dă naştere. Mişcarea îmi atrage privirea spre sânii ei plini, leneşi, iar respiraţia îmi trunchiează. „Nu o să mă violezi şi nu vrei să mă futi, aşa că presupun că vrei doar să mă umileşti cu un moment Peeping Tom înainte de a pleca pe drum." „Gândul de umilire este motivul pentru care sfârcurile tale sunt dure, dragă?"Mă batjocoreşte, ignorând saliva care îmi umple gura la vederea vârfurilor strânse. „Mi-e frig", răspunde ea cu tăiere.

"Sigur ca esti.„Camera este ambientală, aerul condiţionat într-un cadru scăzut. „Cred că acesta este şi motivul pentru care respiraţi mai repede?" Ea se strecoară puţin mai mult, cu picioarele răsucite sub mine. „Există o scară de timp la acest interogatoriu înfiorător?" „Somnul tău de frumuseţe poate aştepta puţin mai mult", murmur, mintea mea trântind tot ceea ce nu ar trebui să fac. Tot ce vreau să fac. Mă mişc mai jos pe pat, trecând de genunchii ei strâns ţinuţi. Priveliştea este şi mai spectaculoasă. „Scoate-ţi chiloţii." Respiraţia îi tremură. Nu se mişcă. „Vrei să te ajut?„Prefer să nu. Nu am încredere în mine să o ating. Scoaterea cămăşii de noapte de pe ea a fost suficientă.
„Vreau să mă laşi în pace", spune ea, ceva mai fără suflare. O urmă de foc îmi luminează sângele. „Am cerut să fiu lăsat singur, nu uitaţi? Dar nimeni nu pare înclinat să asculte. De ce să te ascult?" înghiţeşte, poate realizând, pentru prima dată, profunzimea furiei mele reci. „Vrei să cerşesc?" „Vreau să scoţi chiloţii. Prefer să nu mai întreb." Torsul ei tremură în timp ce respiră. Apoi, în mod extrem de lent, degetele ei se agăţă în părţile laterale ale chiloţilor. Un fulger de fulgere trage prin mine în timp ce urmăresc materialul care îi alunecă şoldurile, expunându-i păsărică la privirea mea. Vederea tufişului tăiat mă face să muşc interiorul obrazului, ucigând gemetul nedorit care ameninţă să izbucnească. Sunt supărat că este chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat, că corpul ei perfect aparţine acum tatălui meu. Chiloţii ei se încurcă în genunchi şi mă împotrivesc dorinţei de a-i smulge dracul de pe ea. „Grăbeşte-te, iubito. Nu am toată noaptea." Ridică picioarele şi scoate chiloţii. Se aruncă la glezne. îmi agăţ degetele prin ele şi arunc resturi de dantelă peste umăr. Ne întoarcem să ne privim unul pe celălalt. Un fior curge prin ea, respiraţia ei fiind ţinută în aşteptarea a ceea ce urmează. „Deschide picioarele." Gurile ei se desprind de un nas. "Ax-" „Nu-mi spune naibii numele. Deschide picioarele." Picioarele ei se despart încet. în lumina lunii, pliurile păsăricii ei se uită la privirea mea - gluga perfectă a clitorisului ei, forma lacrimă a labiilor ei, gaura minusculă a pizdei ei. umed , gaura minusculă a pizdei ei. îmi spun, dacă nu aş fi văzut acea umezeală, dacă nu i-aş fi mirosit excitaţia o secundă mai târziu, aş fi încheiat această nebunie fututā şi am plecat. Dar o văd. I miros aceasta. Parfumul suculent îmi curge din nări până la inghinal şi simt o atingere de pata fluidă capul cocoşului meu. Pumnii îmi bat coapsele. „Atingeţi- vă", instruiesc aproximativ. întregul ei corp tremură. „C-ce?" „Vrei să plec? Atinge. Ta. Păsărică.„Am scos cuvintele, ceaţa roşie spălându-mă peste ochi convingându-mă că sunt la marginea controlului meu. începe să-şi scuture capul. Ochii ei se întâlnesc cu ai mei şi ea încă. Mâna dreaptă se răsuceşte o secundă înainte să alunece peste şold spre movila ei. Degetele lungi, îngrijite, se plimbă prin tufişul ei mătăsos, iar respiraţia îi prinde în timp ce ezită. "Fă-o.„Abia îmi recunosc propria voce, o foame sălbatică care îmi bate. Degetul ei mijlociu îşi pască clitorisul şi se smuci, muşcându-şi buza inferioară pentru a se opri din a scoate un sunet. Dar vreau să sune. O vreau expusă în toate felurile. „Ştiu că asta te transformă. Te pot mirosi. Nu te lupta cu asta. Acceleraţi-vă mai tare." Degetele ei alunecă în jos, formând un V de o parte şi de alta a pizdei. Pe cursa ascendentă, un deget apasă în jos pe clitorisul ei. Un zgomot se rostogoleşte prin ea, un pantalon zimţat tare pe călcâie. Repetă mişcarea de câteva ori, corpul ei zvârlind pe pat. „Mai repede", instruiesc după câteva minute. Degetele ei îşi înconjoară

păsărică, înfigându-şi în mod expert clitorisul pe fiecare trecere. Făcându-se mai umedă. Lumina lunii străluceşte pe pizda ei picurată, făcându-mă şi mai nebun, în timp ce mirosul intoxicant al pizdei mă înfige. Şoldurile ei încep să se onduleze. Micul se rostogoleşte la început, apoi mai pronunţat pe măsură ce începe să se piardă în ritm. îmi trag privirea în sus, spre nuburile strânse care îi creşte sânii. „îmbrăcaţi-vă sfârcurile, faceţi-le mai rigide pentru mine." De data aceasta nu ezită. Mâna ei liberă cupe un sân, stoarce, înainte de a prinde sfârcul între degetul mare şi arătător. Un remorcher şi arcadele din spate. "Oh." Mă uit câteva secunde înainte ca atenţia mea să fie atrasă între picioarele ei. Este şi mai umedă, cu degetele care sună decadent în timp ce trec peste sexul ei plin de viaţă. „Slide un deget înăuntru, dracu-i pizda aia murdară", zvâcnesc. Gura ei se deschide, Iisuse dulce , buzele alea pline, nenorocite, cu forma perfectă a arcului Cupidonului. Este posibil să fie scandalizată de limba mea necurăţată, posibil chiar mai mult activată de instrucţiunile mele. Oricum, degetul ei mijlociu îi mângâie gaura înainte să se scufunde adânc, aspiraţia spunându-mi cât de tare este. "Ah!„Şoldurile ei se smulg de pe pat, un alt zgomot care-şi înfăşoară cadrul în timp ce ochii se strâng. La dracu. Cocoşul meu palpează, furios de pedeapsa prin care o pun. Pumnul meu este mai greu, deoarece mai mult pre-cum îmi înmoaie boxerii. „Deschide ochii. Priveşte-mă în timp ce te futi." Privirea ei beată se poticneşte cu a mea în timp ce degetul îi aruncă înăuntru şi în afară, iar călcâiul mâinii îi macină în clitoris. „Slide un alt deget înăuntru." Ea se conformează. Janta ei de păsărică se întinde şi văd rezistenţa, văd cât de strânsă este. Iisus. Respiraţia ei se grăbeşte, pantalonii mai tocat. "Oh. Oh Doamne." „Eşti pe cale să vii, nu-i aşa?? „Limba mea este atât de groasă încât abia o pot muta să vorbesc. Capul ei se rostogoleşte pe pernă, cu ochii la jumătate de catarg, în timp ce continuă să-şi tortureze nemilos sfârcul. „Da", geme prin dinţii încleştaţi. Degetele ei se mişcă mai repede, sunetul nenorocitului ei umplând camera. Sunt o bătaie de inimă de la a-mi sufla propria încărcătură atunci când arcurile din spate şi un gemet agonizat îi smulg din gât. Degetele ei rămân în pizda ei, dracului fără minte, în timp ce un orgasm puternic pluteşte prin ea.

Nu pot privi departe, nu pot face nimic, cu excepţia faptului că îmi curg mâna peste cocoşul meu, mângâindu-mă în timp ce îi absorb fiecare zguduire şi gemere. Când convulsiile ei mor, îşi alunecă degetele afară. Privirea ei nu o întâlneşte pe a mea şi, atunci când îşi întoarce capul de mine, îi permit, mulţumit de tremururile reziduale care îi agită corpul la fiecare câteva secunde. Când sunt sigur că m-am pus sub suficient control, îmi ridic corpul, asigurându-mă totuşi să nu o ating. "Priveşte-mă." Se întoarce reticent, mutiny din nou tencuită pe faţă. „Te urăşti pentru asta, nu-i aşa??" "Da.„Este o admitere strânsă, gâfâind respiraţia nicăieri aproape sub control. „Bine", şoptesc, apoi mă aplec să vorbesc direct în ureche. „Lasă-ţi asta să-ţi amintească să stai departe. Pentru că data viitoare când te văd, asta merge cu un pas mai departe. înţeles?" Nu răspunde, dar ştiu că a primit mesajul. Aştept să prind un alt tremur înainte să cobor din pat. Mă oblig să nu arunc o ultimă privire în timp ce părăsesc camera. Sunt la jumătatea drumului când aud încuietorul distinct al uşii ei din spatele meu. îmi permit un zâmbet

sumbru. Picioarele mele nu încetează să se mişte până nu mă întorc în bucătărie. Câinii se ridică la unison şi mă trotează pe călcâie. Ne întoarcem în jurul părţii casei

şi peste gazon până la perete. O furnicătură în ceafă îmi atrage atenţia asupra umărului. Lumina ei de cameră este aprinsă şi stă la fereastră. Faptul că nu poate rezista să mă privească mă emoţionează. Oricare ar fi fost soarta rolurilor răsucite, soarta ne-a ales să ne stea, puterea sălbatică a sentimentelor noastre reciproce nu se va diminua niciodată. O urmăresc până când se aprinde o altă lumină, forma ei alungită reflectată pe pământ. Este din viziunea mea directă, dar ştiu că este camera tatălui meu. Privirea mea se întoarce pe fereastra lui Cleo, pe corpul încadrat acolo. Chiar în timp ce paznicii se smulg din casa trăsurii, atenţia mea rămâne asupra ei. Nu se mişcă. Nici eu . Nu până când câinii încep să latre. M-am lăsat afară, cu pasul mai uşor în timp ce îmi retrag paşii înapoi spre maşină. Iubitul meu McLaren Spider răspunde cu blândeţe la atingerea mea şi mă accelerez, cocoşul meu încă tare, inima lovind mai tare. Simţindu-mă în viaţă. După ani de derapaje în umbră, am lansat primul salvo major în război cu tatăl meu. Iar aroma bătăliei nu a gustat niciodată atât de dulce.

Capitolul cinci

ZDRĂNGĂNIT DE SĂBII

Următoarea încercare a lui Finnan de a zgâria sabrele vine o noapte mai târziu, prin Bolton de această dată. Dintre toţi fraţii mei, el este singurul pe care îl pot tolera mai mult de cinci secunde. A fost o perioadă în care s-a aplecat spre a fi pacifist şi, prin urmare, părea mai uman decât restul familiei mele. Desigur, asta nu a durat mult. Finnan a în curând că a perceput slăbiciunea din el. Dar poate că Bolton nu a pierdut totul. Mă întreb dacă acesta este motivul pentru care a ales să facă apelul. „La ce dracu te gândeai, intrând în casă?" Mă concentrez pe vocea fratelui meu. La treizeci şi unu fără un titlu clar de slujbă, rolul său în ierarhia de mafie este ca un lac fără scop, incapacitatea lui de a rămâne la un singur loc de muncă datorită suspectului său ADHD, o sursă constantă de ridicol din partea lui Ronan şi Troia. A fost o perioadă în care mi-a părut aproape rău de el. Acest timp a trecut de mult. îmi arunc degetele prin zecile de cămăşi atârnate în dressingul meu înainte de a mă aşeza pe mătasea cenuşie. Sâmbătă nopţile sunt cele mai aglomerate ale săptămânii în orice afacere de cluburi de noapte şi, cu zgomotul întinerit care îmi trage sângele, sunt dornic să ajung la muncă, poate chiar găsesc o femeie dispusă în care să-mi bage energia neliniştită. în ciuda întoarcerii acasă şi a tresărit încă o dată la imaginea lui Cleo, libidoul meu nu este nicăieri aproape de calm. Intenţionez să găsesc păsărică în această seară pentru a ajuta la ameliorarea nevoii mele în care Clubul de Pedeapsă m-a eşuat săptămâna trecută. Există câţiva obişnuiţi atractivi la XYNYC care vor face mai mult decât să îndeplinească tipul de acţiune pe care îl caut. „Ai de gând să-mi răspunzi?" Corect, Bolton the Peacemaker a fost o imagine a imaginaţiei mele. „îmi pare rău, am crezut că răspunsul este evident", răspund leneş ştiind că îl va aca. „La naiba, tâmpit", vine răspunsul previzibil. Am aşezat telefonul pe difuzor şi l-am aşezat pe insula centrală din dressingul meu înainte de a continua să-mi peruz garderoba. "Bine. Ai sunat să mă insulte. Consideraţi-mă insultat complet. Dacă asta este totul ... " „Mai bine nu te gândeşti să mă agăţi de mine." „Insulte şi ameninţări. De ce nu continuăm această conversaţie atunci când aveţi ceva material nou de oferit?" „Ţi-ai ieşit din minte lăsând acel mic cadou pentru Pa?" „Nu a fost bine primit, îl iau?" „Roţile Ferris de pe Insula Coney merg rotund şi rotund?" „îmi

pare rău, m-ai pierdut/'lnjectez cât mai mult dezinteres în vocea mea. Patetic, se ridică la momeală. „încerci să te omori, este asta? FYI, ultimul tip care a încercat ceva de genul acesta a pierdut ambele genunchi."
„El trebuie să fie mai popular decât credeam dacă oamenii se rup în mod regulat."
„La naiba, Axei, ştii cât de norocos ai fost să scapi cu tragerea unei cascadorii ca asta fără să te faci rău grav?" Furia ţâşneşte ca cea mai pură cocs prin sângele meu. "Fă tu ştiu cât de norocos sunteţi cu toţii că am arătat reţinere? Că am arătat reţinere de opt ani nenorociţi? Aveţi idee la ce aş fi putut face oricare dintre voi aseară? Fii recunoscător că nu ai un indiciu, frate." „Chiar crezi că eşti un rahat special, nu-i aşa, doar pentru că erai în armată?" Mă opresc să-i dau un singur exemplu care îi va face sângele să se curme. „Nu cred doar, frate. întreabă-te - dacă nu aş fi „rahat special", aşa cum ai spus-o atât de elocvent, bătrânul ar fi atât de nenorocit de capul meu pentru mine? La naiba, nu răspunde. Spune-mi dacă există un motiv special pentru apelul tău. Am nouăzeci şi nouă de lucruri pe care le-aş putea face altceva decât să vă vorbesc." Jură un şir albastru, exasperare în fiecare respiraţie expulzată. Buzele îmi tremură de nevoia necunoscută de a zâmbi în timp ce îmi ridic tricoul. „Ce este în neregulă cu tine? Tot ce vrea bătrânul este să te aşezi cu tine ", spune el în sfârşit. „Nu este absolut nimic în neregulă cu mine. Şi ştim ce vrea. Ceea ce a dorit întotdeauna când vine vorba de mine. Vrea să cad la coadă. Vrea să sărut inelul. Şi un aşezaţi-vă într-adevăr? Ai urmărit? Naşul de prea multe ori." „Nu credeţi că propriul tată merită respectul unei conversaţii faţă în faţă?" întregul meu corp se transformă în gheaţă, iar bătăile inimii mele încetinesc până la un zgomot plictisitor, abia înregistrat. "Respect? Tu îndrăzneşte vorbeşte-mi despre respect?" Bolton ezită. Când vorbeşte din nou, tonul lui este mai puţin încălzit. „Nu ştiţi daunele pe care le provocaţi jucând acest joc. încă de când erai un copil snotty, credeai că eşti mai presus de toţi ceilalţi." Maxilarul meu se blochează o clipă înainte să-l prind deschis pentru a vorbi. "Nu. Ce eu gând era că nu meritam să fiu tratat ca un animal. Sau folosit ca o pungă de pumn când bătrânul a avut o zi mai puţin stelară. Crezi că a fost un brand de afecţiune Asta, de fiecare dată când a rupt un os sau ne-a dat unuia dintre noi un ochi negru, a fost pentru că el? iubit ne? A fost abuz, pur şi simplu. Şi ai şti dacă ţi-ai scoate capul din fundul lui suficient de mult ca să te gândeşti la tine." „Acolo te duci din nou, tratându-mă ca şi cum aş fi prost. Nu ştii despre ce naiba vorbeşti... " „Ştiu că se sperie pentru că nenorocitul său imperiu se prăbuşeşte. Ştiu că vrea să se întâlnească pentru a mă avertiza de armeni şi albanezi. Nici nu am intenţia de a face. Timpul lui s-a terminat. Nu mai sunt cereri de şedere sau altceva. Nu am avut de discutat în zece ani. Orice rahat s-a apucat de el însuşi - şi ai încredere în mine, ştiu suficient - este pe el." „lisuse, ce dracu ţi-a făcut, care era atât de rău încât ai purtat o ranchiună în toţi aceşti ani mai târziu?" Degetul se învârtea peste roşu Sfârşit butonul îngheaţă, şocul răsună prin mine. Gândul că Bolton mă va cere asta ..
Aştept graba sângelui care îmi întunecă viziunea înainte să mă prind: „Ai nenorocit de amnezie, Bolton? Sau eşti la fel de înalt ca de obicei?" „La naiba, nu mai fac asta." Poate că nu, dar nu mă pot abţine să nu mă întreb ce daune i-a făcut heroina pe care a sforăit-o ani de zile la creierul său. Un iad mult dacă nu-şi poate aminti evenimentele care ar trebui să fie îngrijite cu cel mai tare fier de branding din toate

sufletele noastre. Evenimente pe care nu le-am reuşit să trec printr-o singură zi fără să le retrăiesc, chiar dacă a existat un moment în care am făcut acele linii albe chiar alături de Bolton. Doar aşa aş putea uita. Mă trag înapoi din cele mai întunecate amintiri ale cenzurii continue a lui Bolton, „Nu sunt ca tine. Nu mă agăţ de lucruri ca o femeie atârnată de poşeta ei blestemată. Ai încercat să laşi lucrurile să meargă?"
„îţi pierzi timpul şi al meu dacă tot ce ai cerut este să predici inimile, florile şi iertarea, Bolton. Mi-am spus termenii. Nu mai sunt vizite oricine Nu mai sunt apeluri telefonice.". "Sau ce?"se prinde. Tăcerea mea este destul de tare când mă întorc pentru a selecta o pereche de pantaloni croiţi din cuier. El este încă acolo pentru că îl aud respirând adânc. Regrupare. Ceea ce este surprinzător. Fratele pe care îl ştiam înainte ar fi atârnat până acum. Pentru toate tendinţele sale de pace, durata scurtă de atenţie a lui Bolton este de obicei mai scurtă atunci când este subliniat. Părurile de pe nape mi se atrag atenția în timp ce îl ascult respir. „Poate că nu vrei să ştii sau să-ţi pese, dar rahatul se îndreaptă repede spre sud, frate. A te pune între el şi armeni a fost o mişcare greşită. Acum şi nenorocitul de albanezi? Iisuse, Axei, în momentul în care Bratva va face vânt, vor scoate şi ei. Pa va merge apeshit." Mă bazez pe asta . „Lucrurile devin imprevizibile pe aici", continuă Bolton. „Pentru toată lumea. Crezi că eşti o insulă nenorocită pentru că ne-ai spălat mâinile de acum ani? Ei bine, nu eşti. Rahatul poate să te arunce înapoi în o mie de moduri diferite. Când o face, nu spuneţi că nu v-am avertizat." „Am terminat aici, Bolton. La revedere.„De data aceasta nu ezit să închei apelul.
„Ai de gând să pui băutura jos şi să dansezi cu mine?„roşcata îmi şopteşte sultrily în ureche, lungi gene false care promit orice şi tot ce îmi doresc.
Mâna mea liberă alunecă în părul ei supra-învăţat. îmi strâng strânsoarea suficient de tare pentru a-i atrage atenţia. Nu se mai mişcă, o gâfâie moale lăsându-şi buzele. „Vă bucuraţi de salonul meu VIP, păpuşă? Vrei să stai aici toată noaptea?„întreb, luptându-mă să-mi temperez tonul. Dă din cap cu nerăbdare. „O, da, da. Nu ai idee de câte ori am fost aici, sperând că mă vei invita la ... " „Atunci nu vorbi." Gura ei se deschide apoi clipeşte. "Eu ce?" „Chiar vrei să mă repet?" Gura i se închide, iar ea clătină din cap. Ochii largi, din ce în ce mai încântaţi, alunecă de pe faţă spre maxilarul meu încleştat spre paharul din mână şi înapoi la faţă. Este o curvă de pericol, pe care nu am mai observat-o până acum. înainte de a veni la XYNYC, am făcut un tur trecător prin celelalte trei cluburi de noapte din New York. Viper Red şi Viper Black se ocupă de clientela mai tânără şi aş fi putut avea alegeri uşoare de femei care îmi întâmpină proclivităţile mai întunecate. Dar din anumite motive, nu aveam chef de asta. Clubul meu Harlem, Playhouse X, lipsea în egală măsură. Mi-am dat seama de ce când am văzut o blondă cu o asemănare trecătoare cu Cleo, iar pulsul mi-a dat cu piciorul în sus. Furios cu mine, m-am dus cu roşcata. A juca imaginea lui Cleo este un lucru; căutarea activă a ei în alte femei este inacceptabilă. Mă uit în jos la roşcată şi mă întreb dacă am ales-o din numeroasele femei disponibile în această seară, deoarece a reuşit să-şi ascundă adevăratele intenţii până acum. în timp ce mă gândesc în mod idil la ceea ce voi face în acest sens, ea se apropie, un zâmbet dornic curbându-şi buzele de culoare burgundă. Degetele ei îmi ridică pieptul. După ce a explorat o vrajă scurtă, ea alunecă o mână peste ceafa mea, cealaltă ajungând la paharul lui Dom Perignon pe care îl bate înapoi cu lăcomie

aproape comică. Mă macină de coapsa destul de tare pentru ca eu să-i simt osul pelvin. Sub rochia ei de cocktail-portocaliu ars, sfârcurile ei se aruncă în puncte dure şi vizibile. îmi iau o bătaie pentru a-i colecta atributele. Sâni luxurianţi. Fundul Perky. Gura dracului, dacă este vopsită într-o culoare prea strălucitoare. îmi aplec capul şi îi inhalez mirosul. Mirosul de excitare umedă îmi loveşte nările. Păsărică pregătită, caldă, dispusă. Aştept ca toate cele de mai sus să se îmblânzească plăcut şi să-şi croiască drumul către cocoşul care era semi-greu acum câteva ore. Nimic. Interes zero. Nu m-am futut în iad, aproape trei săptămâni. Nu este un record de neconceput pentru mine, dar este unul deranjant, având în vedere că nu am făcut abstinenţa o alegere clară, iar nenorocitul este un mare şi regulat de stres pentru mine. Aproape trei săptămâni..
încă de la prima vizită a lui Cleo. "La dracu.„Blestemul este suficient de tare şi vicios pentru a obţine o privire îngrijorată de pe roşcată, chiar dacă ea explorează mai mult din corpul meu decât i-am dat permisiunea. Gropingul public nu mă incomodează, nu atunci când m-am îngăduit într-o orgie sau trei în zile mai puţin salubre. Dar ea îmi mângâie cocoşul şchiop, cu mâna ei dornică, ocupată la zborul meu. Ar trebui să mă trezesc. Doar că nu sunt. Privirea ei se aruncă spre mine, o parte a buzei prinse între dinţi. Titivarea este puţin prea forţată. Sau cocoşul meu şi-a dat demisia din comisie fără să mă deranjeze să mă anunţe. „înmânează gunoiul până obţii o lumină verde, păpuşă", mă ridic cu suficient venin pentru a o face să tremure. Da. Curvă de pericol definitiv. în ciuda predilecţiei sale clare, ea ascultă avertismentul meu şi se întoarce la explorarea corpului meu superior. Suspin spre interior. E timpul să plece. Mă uit în jur la unul dintre cei care-mi iau bouncerii doar în cazul în care decide să devină o mână, atunci când ea gâfâie. „Oh, sărmanule copil. Ce ţi s-a întâmplat?" îmi ţine mâna dreaptă şi îmi examinează încheietura cu un amestec de curiozitate şi emoţie morbidă. O secundă mai târziu, încearcă să o ridice spre buzele ei pufoase. Mă smulg înainte ca gura ei să poată intra în contact cu încheietura mâinii mele. Pielea este încă supărată, iar rana s-a crustat, dar ca şi restul corpului meu, acea parte din mine se simte lipsită de viaţă. Am o dorinţă vie de a smulge crustele doar pentru a simţi o durere, doar pentru a-mi aminti de ce

nu ar trebui să ascult un singur lucru pe care Bolton a spus-o în această seară. „Este timpul să mergi." Dezamăgirea acută îi înecă trăsăturile. "E in regula. Nu voi vorbi dacă nu vrei să fac asta. Pot fi ascultător. „Un deget cu unghii

întunecate se apropie de coloana mea. "Sunt foarte acomodare. Orice vrei, spune doar cuvântul şi este al tău." în ochii ei se aprinde rapid şi din nou sunt alarmat de lipsa mea extremă de stimulare. „Mulţumesc, dar nu mulţumesc." îmi tempera tonul pentru că, oricât de nerezonabil simt, nu este vina ei. Bouncerul o conduce departe, în ciuda protestelor sale, iar eu mă îndrept spre barul meu privat. Să fii ciocnit cât mai repede şi cât mai sever se simte ca o idee capitală acum. Cu excepţia, nicio cantitate de whisky nu poate deghiza faptul că urmăresc în continuare monitoarele mult mai mult decât ar trebui, că fiecare femeie din club cu o asemănare trecătoare cu Cleo îmi atrage atenţia. Ceea ce la rândul meu îmi primeşte mai multă notificare de la femei decât vreau.

O problemă pe care o contrazic cu mai multe huiduieli. în sfârşit, accept faptul că Cleo a ascultat avertismentul meu de a nu se întoarce în jurul orei două a.m. De asemenea, accept, în timp ce mă smulg ore mai târziu în duşul meu, că ascultarea ei de data asta m-a enervat mai mult decât credeam posibil

.Capitolul şase

REGULILE ANGAJAMENTULUI

Acum că ştiu exact ce vrea Finnan, câmpul de luptă devine mai clar. Acum că ştiu ce I vreau, nu ezit să- mi trag resursele substanţiale pentru a-mi atinge scopurile. Am crezut că am terminat cu ea. Că ceea ce mi-a făcut ea mi-ar păstra iremediabil dorinţa de ea. M-am dovedit greşit de mai multe ori acum. Se pare că ura nu anulează fiecare decizie a vieţii mele. S-a aşezat pe orbita mea. Rămâne până când decid altfel. Au trecut cinci zile de când am văzut-o ultima dată. Patru nopţi în care m-am conectat la amintirea păsăricii ei dulci, apoi m-am închis în Clubul Pedeapului după aceea. O voi lua, dar înainte de a o face, voi elimina încă o piatră de temelie a lui Rutherford. îl privesc pe omul care stă în faţa mea. „Avem un acord?" Tânărul locotenent Bratva clătină din cap. „Noi Bratva ne luăm loialitatea foarte în serios. Ce faci ... este foarte neloial pentru tatăl tău, nu?"se întreabă cu un accent rusesc gros. „Am crezut că Bratva nu recunoaşte legăturile de sânge, doar fraternitatea?" Pare marginal impresionat. „ Da ; cu toate acestea, ceea ce faci, poate fi dezordonat, iar Bratva ... " îmi ţin mâna. „Vă rog să nu-mi spuneţi că Bratva nu face mizerie. Ştim amândoi că este o glumă." Faţa lui se strânge cu afront. Rahat înghiţesc şi mă regrup, alegând să nu mă simt enervat de faptul că cererea mea de a face faţă şefului mafiei ruse a fost răspunsă cu o întâlnire cu un lac de nivel scăzut. Locotenentul se uită în jurul biroului meu, apoi se uită la câteva monitoare care arată un club plin. „Conduci o mulţime de cluburi de noapte, cu succes prin aspectul acestuia. Ce vrei cu armele, oricum?" îmi aleg cuvintele cu atenţie. „Am o mulţime de active de protejat. Mă ajuţi să îi protejez şi mă asigur că niciuna dintre mizerii nu va fi pusă în pragul tău." Mă urmăreşte o clipă înainte ca privirea lui să se întoarcă pe monitoare. îi urmăresc privirea şi îi văd pe cei trei fraţi ai mei plimbându-seîn XYNYC . La dracu. Locotenentul dă din cap. „Am vorbit despre tatăl tău. Dar fraţii

tăi? Acela, Ronan, are destul de mult temperamentul. Dacă Bratva decide să facă afaceri cu tine, cum plănuieşti să păstrezi el în linie?" Este o problemă de care sunt bine conştient. Ronan a crescut aşteptând să moştenească chiar imperiul pe care îl demontez activ. Ştiu că a plecat în spatele meu încercând să vorbească cu Petrosian şi albanezii să nu se ocupe de mine. Până acum, atragerea unui profit mai bun i-a zădărnicit eforturile. Dar el nu va lua înfrângerea culcată. îmi grăbesc maxilarul la gândul de a merge cu piciorul în picioare cu fratele meu cel mai mare. „Nu trebuie să vă faceţi griji. Nu va fi o problemă."
Rusul clătină din cap. „înainte de a ne gândi chiar la schimbarea părţilor, avem nevoie de asigurări mai bune." „Ce te-ar satisface?" Nu răspunde imediat. Stă şi îşi dă jos geaca. „Vei auzi de la noi." "Cand?" „Când auziţi de noi", răspunde el. îmi expir iritaţia şi stau să-i strâng mâna. Când pleacă, mă aşez şi mă uit pe fraţii mei pe ecran. După cum am indicat, sunt aşezaţi în cabina mea VIP şi li se oferă servicii premium de către gazda mea cea mai de încredere. Ronan, purtând un zâmbet, se strecoară ca şi cum deţine locul, aruncând înapoi şutul după împuşcarea whisky-ului Balvenie. îşi poartă bine treizeci şi opt de ani, deşi puţină uzură arată în uşor paunch agăţat de burtă şi parantezele care îi încadrează gura. Bolton stă înfiorându-şi nasul în fiecare minut, cu privirea cenuşie închisă, aruncând după umbre care nu sunt acolo. Troia, vreodată bărbatul doamnelor, vorbeşte dulce două fete de la marginea ringului de dans. îl urmăresc cum îi face gazda. Un minut mai târziu, oferă şampanie fetelor. Numerele de telefon sunt schimbate şi sunt destul de sigur că unul sau amândoi vor grai patul fratelui meu înainte de sfârşitul nopţii. Opri monitoarele şi îmi părăsesc biroul. Bolton este primul care mă găseşte. Se ridică în picioare, atrăgând atenţia lui Ronan, care latră la Troia înainte ca privirea lui să se învârtă pentru a o întâlni pe a mea. Mă străduiesc să-mi amintesc o perioadă în care am simţit orice căldură sau rudenie faţă de fratele meu cel mai mare. Dacă ar exista aşa ceva ca duşmani născuţi, am fi. Nu am nicio idee despre momentul
exact în care a început sau despre evenimentele care au declanşat-o. Tot ce ştiu este că mă urăşte atât timp cât îmi amintesc. Iar sentimentul este reciproc. Privirea mea urmăreşte spre Bolton. Dă din cap rigid, deşi privirea lui este mai puţin rece. Troia înaintează şi ochii noştri se întâlnesc. Dacă aş avea o inimă demnă de salvat, aş jelni duritatea pe care o văd în ochii lui. Cu doi fraţi mai mari falsificaţi în imaginea lui Finnan, Troia, fratele cel mai apropiat de vârsta mea, nu a avut niciodată nicio şansă. De parcă ar simţi milă, ghearele sale pătrate, ochii aruncând provocări pe care nu am nicio intenţie să le accept. „Ai vrut să te întâlneşti. Suntem aici. Spune-ne despre ce este vorba, ca să pot continua noaptea mea ", spune Ronan. îmi scutur capul. „Nu discut despre asta aici. Am un apartament la etaj. Vom vorbi acolo. Te-am adus în clubul de noapte doar pentru că întâlnirea mea se desfăşura târziu."
Troy sforăie. "Da, sigur. Nu a avut nimic de-a face cu tine care vrei să-ţi freci mica operaţie umbră în feţele noastre sau orice altceva, corect?" „Nu, dar eşti liber să gândeşti ce vrei. în timp ce vă place şampania premium, desigur." îşi ridică paharul la mine într-un salut batjocoritor. "Mulţumiri. Eu voi. Şi dacă acest mic spectacol ieftin te falimentează, ce se întâmplă cu economia în toaletă şi toate, atunci cu atât mai bine să te înveţi să fii puţin umil." Pot să-i spun că, cu treizeci şi şapte de cluburi de noapte situate pe tot globul, toate obţinând un profit sănătos, mai curând voi fi

chel peste noapte, apoi voi da faliment. De asemenea, îl pot informa că va avea nevoie de mai multe degete decât are pentru a număra zerourile din valoarea mea netă. Dar nu am timpul sau înclinaţia. Am nevoie de ele din drum cât mai repede. „Hai să terminăm asta", mormăie Bolton, aşezându-şi paharul gol şi aruncându-şi nasul încă o dată. Tensiunea din ascensor pe urcare este groasă. Răsucirea neîncetată a lui Bolton îmi spune că suferă cel mai rău. Până când ieşim, sunt sigur că fratele meu, contrar afirmaţiei sale viguroase, altfel, încă îi smulge rahatul în nas. Ridic din umeri mental. în măsura în care trece crucile purtătoare, a lui este una care ar putea să-l omoare în cele din urmă. Unii dintre noi suntem deja morţi. în apartamentul meu, s-au întins pe diverse scaune din sufragerie. "Bea?" Bolton clătină din cap. Ronan cere un alt whisky. Troia ridică din umeri un non-răspuns. Mă îndrept spre bar şi turn trei whisky-uri. Pe măsură ce mă întorc, nu pot să-mi opresc mintea să-mi imaginez Cleo aici, în locul fraţilor mei. Privirea mea urmăreşte camera, conjugând numeroasele locuri în care aş fi futut-o. Canapeaua. Sus pe peretele de sticlă. Podeaua, cu siguranţă. Poate nu prima dată. Sau a doua. Dar trupul ei strâns şi mic va fi turnat în acel etaj înainte să termin cu ea. înmânează băuturile şi mă retrag în şemineul suspendat de la cel mai îndepărtat perete. „Voi păstra acest lucru scurt. Ştiu că Finnan vrea să mă descurc din relaţiile sale cu est-europenii." "Şi? în sfârşit, veţi arăta acestei familii un anumit respect şi veţi face ceea ce trebuie? „Ronan snarls. îmi permit un zâmbet dur. „Fac ceea ce trebuie. îi ofer lui Finnan exact ceea ce merită." „La naiba, Axei. Ceea ce faci este să îi dai degetul lui Pa, o bucată inutilă din ... " „Nu voi dezbate această problemă cu tine, Ronan. Ţi-am datora să-ţi dau un cap. Vă spun acum că ceea ce se întâmplă nu trebuie să vă implice trei... " "Greşit. îl iei pe noi, ne duci pe toţi ", introduce Troy.

Suspin. „Scoate-ţi blinkers-urile pentru un minut al naibii, Troia. Nu vreau să te lupt cu tine ... niciunul dintre voi. Nimic din ceea ce urmează să coboare nu trebuie să atingă niciunul dintre voi." „Vrei să credem că eşti protejare ne?„Troia râde. „Nu avem nevoie de noi" "Protecţia mea. Stiu. Dar nici nu trebuie să fii prins în focul

încrucişat care nu este treaba ta." Ronan îşi aruncă băutura şi stă în picioare. „Furaţi oferte chiar sub nasurile noastre este afacerea noastră." îmi învârt băutura pentru o clipă înainte să-i întâlnesc privirea. „Europenii estici nu sunt motivul principal pentru care Ronan vrea să mă vadă. Nu o să vă dau detaliile. îl poţi întreba, dar dacă nu ţi-a spus încă, îţi garantez că va minţi. Când totul se va termina, dacă vrei să afli adevărul, poate îţi voi spune. Deocamdată, rămâne dracu 'din calea mea.„îmi întăresc vocea, aşa că nu este nicio greşeală că sunt altceva decât succint. „Ai ceva nenorocit de nervi" „Nu este vorba de discuţii, Troy. Ia sfatul meu. Sau nu." Capul lui Ronan se retrage ca şi cum ar fi avut doar o epifanie. „La naiba, mai ai un băţ în fund

pentru a fi trimis la West Point, nu-i aşa??" Mă străduiesc să nu-mi strâng dinţii, orice idee pe care am avut-o de a-l avertiza de pe raftul Bratva. Deocamdata. „Am spus ce voiam să spun. Simţiţi-vă liber să plecaţi... " „Eşti încă sărat pentru că nu ţi- am ţinut mâna în timp ce ai alergat după acea curvă mică?" O privesc pe Troia în faţă, cu degetele furnicături cu o mâncărime inumană. „îndrăzneşte să o spui încă o dată." Troia pierde o nuanţă de culoare, dar adulmecarea nu-şi lasă faţa. Ronan se uită la mine, o lumină speculativă în ochii lui. Bolton se zvâcneşte în picioare. "Bine. Ai spus piesa ta. Vom discuta despre asta. Vă rugăm să ştiţi cum decidem." „Nu trebuie să mă anunţaţi", răspund, cu ochii încă pe Ronan. „Când va veni vremea, veţi

fi în calea mea sau nu veţi face acest lucru.

"Capitolul şapte
PRIMUL CONTACT

La o oră după ce pleacă, mă îndrept spre Clubul Pedeapselor. Acum că am acceptat că a avea din nou Cleo este singurul lucru care va potoli fiara de rătăcire din mine, nebunia mea s-a încolţit pe o crestătură.

Nu este o stare care să rămână stabilă pentru un timp apreciabil, chiar şi pe termen scurt.

Nu m-am futut de săptămâni întregi. După ce l-am urmărit pe Cleo să vină şi să nu se poată gândi la altceva care se confruntă cu acea vedere grea din nou, slujbele de mână îşi pierd apelul.

Ieri, am avut în vedere acceptarea unei muie de la unul dintre numeroşii supuşi din Clubul Pedeapselor. Am aruncat ideea un minut patetic mai târziu, ştiind că nimeni în afară de Cleo nu va străpunge stratul de inerţie sexuală care mă acoperă.

Până nu am un angajament ferm din partea Bratva, nu mă pot confrunta cu Finnan. în comparaţie cu Petrosyan şi albanezi, ruşii ţin mâna superioară la New York şi New Jersey. Atâta timp cât Finnan are loialitatea lor, el are o cantitate corectă de securitate. Până când nu va fi înlăturată această securitate, nu pot să mă mut cu Cleo. Anticiparea îşi are locul potrivit în circumstanţele potrivite. Planurile mele finale pentru Cleo, de exemplu, îmi păstrează sângele. Anticiparea prelungită, însă, îmi schimbă starea de spirit într-o direcţie greşită. La fel şi tăcerea de la sursa care ar trebui să fi transmis ştiri până acum.

Mă opresc într-un hol pustiu şi îmi trag telefonul din buzunar. E-mailul pe care îl aştept nu este în căsuţa de e-mail.

Crescând sub respiraţia mea, mă îndrept spre bar. B merge pe podea, se ridică complet negru în loc, jocul ei se confruntă în timp ce discută cu clienţii. Cu timpul nedorit pe mâinile mele, îmi iau un moment să mă întreb care este afacerea ei. Aflarea va fi la fel de uşoară ca efectuarea unui singur telefon. Până acum nu am fost tentat.

Ea ajunge la mine, îmi vede paharul aproape gol şi dă din cap barmanului. „Mai bea. Şi încetaţi să strălucească. îmi agitaţi clienţii. Cei cărora le place acest lucru primesc un spectacol gratuit. Cei care nu pot pleca. Oricum, nu este bine pentru afaceri."

Accept băutura fără să răspund şi iau o înghiţitură. Lichiorul îmi urmăreşte un drum aprins în gât, dar nu reuşeşte să mă încălzească sau să se apropie nicăieri de a oferi uitare.

„Te îndrepţi în sus?"în cele din urmă întreabă.

"Nu."

Dă din cap şi privirea îmi cade la încheieturi. Sunt conştient că este plină de mai multe întrebări, dar rămâne tăcută.

După câteva minute, pleacă să facă un alt circuit al camerei, oprindu-se să vorbească cu un preot diminutiv care ţine lanţuri ataşate de gulerul de oţel al unui gigant de şapte metri. îi urmăresc, întrebându-mă pe care dintre ei caută mântuirea. Fie că o vor găsi.

„Mergeţi cu mine."B a revenit de partea mea.

învârtesc lichidul auriu în pahar. "De ce?"
Se ridică o sprânceană elegantă. „Pentru că ai nevoie de exerciţiu?"
„Este o altă sesiune de terapie cu jumătate de fund? Pentru că voi fi mai puţin receptiv decât am fost ultima dată ", avertizez.
"Este ceva. Nu sunt încă sigur. Dar am senzaţia că vă va interesa."
Nevoia de a-i spune să nu-şi piardă timpul sau să-mi treacă buzele pe buze. Dar este doar unsprezece p.m. Somnul nu este nicăieri la orizontul meu şi nu a mai fost de ultima dată când l-am văzut pe Cleo. Aş putea să mă întorc în apartamentul meu şi să petrec următoarele douăsprezece ore în sala de sport personală. Sau pot arde cinci minute pândind la orice dracu B are mâneca.
Timpul este un labirint nesfârşit în acest moment, aşa că ridic din umeri.
Se îndreaptă spre ascensoarele din partea îndepărtată a zonei de recepţie.
Uimitoarea fată neagră din spatele biroului mă priveşte cu un interes subţire voalat. Este înaltă, în formă de corp, cu un corp superb tonifiat. încerc să-mi imaginez buzele pictate în roşu înfăşurate în jurul cocoşului meu.

Tot ce primesc este gri static.

„Despre ce este vorba?„Mârâie în timp ce păşesc în lift.

B apasă butonul pentru etajul doi. Etajul începătorului. Interesul meu abia trezit

scade la zero. „Ultimul nostru membru a fost aici trei nopţi la rând."
îmi bag mâinile în buzunare, recunoscând că amânarea unei sesiuni cu geanta mea de perforare probabil nu a fost cea mai bună idee a mea. „Este neobişnuit pentru că?"
Ea notează tonul meu dezinteresat şi ţine o mână îngrijită. "Ursule cu mine. Ai încredere în radarul meu pentru a fi destul de precis. Dar acesta ... nu sunt atât de sigur. Fie are probleme mentale grave pe care nu le-am ridicat, fie plăteşte o mulţime de bani pentru a folosi suita noastră ca cameră de hotel."
Ciorchinele mele de maxilar. „Avem clienţi care plătesc să stea într-o celulă albă căptuşită fără mâncare sau apă timp de douăzeci şi patru de ore la o întindere. Ce este diferit în legătură cu acesta?"
„Veţi vedea."
Ascensorul se deschide. îmi suprim iritaţia în creştere şi o urmăresc pe hol. Spre deosebire de decorul gotic-îndoit de la etajele superioare, uşile şi holul sunt vopsite în culori mai deschise, unele camere oferind ferestre de vizionare pentru cei cu tendinţe expoziţioniste.
Mă conduce către o uşă care are un ecran TV ataşat la peretele de lângă ea. Este accesat printr-un cod special cunoscut doar personalului superior, astfel încât noii să poată fi monitorizaţi. Prin definiţie, Clubul Pedeaption este un loc de extreme, dar aceşti noi clienţi au încă nevoie de monitorizare în primele trei luni după aderare, în ciuda renunţărilor pe care trebuie să le semneze.
Ea introduce codul. Ecranul pâlpâie la viaţă.
Femeia stă pe patul zbuciumat, cu capul în genunchi, cu braţele înfăşurate în jurul picioarelor. Părul ei lung şi întunecat îi întunecă faţa, dar nu există semne de suferinţă vizibil neliniştitoare. Fie doarme. Sau meditând. Sau plângând. Privirea mea se mută din ea în cameră.

Imaginea mare a surferului singur la răsăritul de pe peretele de deasupra patului este prima strâmbă pe simţurile mele prudente. Cadrul şi placa de pat arată, de asemenea, familiare. Foile gri şi albe. Căştile roşii s-au drapat peste fotoliul cu ştifturi. Scaunul în sine.

Stiva distinctă de prezervative cu folie purpurie de pe dulap.

Respiraţia îmi expulzează din plămâni într-o grabă aspră în timp ce mă învârt în faţa

lui B „Cine este ea?„întrebarea este redundantă, deoarece ştiu deja răspunsul.

„V-am spus, este cel mai recent client al nostru. Am încercat să-ţi spun despre ea când am venit la locul tău ... "

„Ce este ea *Nume "?* „Cleopatra McC-"

„Ce dracu face aici?„întregul meu corp seîncleştă, numele ei este un produs de vite direct către miezul meu. Mă întorc înapoi pentru a privi ecranul.

B inhalează brusc. „Aşteaptă o secundă. O cunoşti?"

Da.

Nu.

îmi trântesc pumnul deschis pe uşă. Pe ecran, capul lui Cleo se prăbuşeşte, cu sprâncenele încruntate. Confirmarea începe să-mi tremure în piept.

lisus.

"Buna?„Ochii uşa încuiată, cu chipul obosit.

„Deschide uşa", mă ridic la B. „Şi te-am întrebat ce dracu face aici."

Se încruntă. „Pret cam acelaşi motiv pentru care toată lumea din această clădire

este aici."

Furia îmi trage coloana vertebrală. „Fii atent, B, nu te juca cu mine. Sau următorul buton pe care îl apăsaţi poate culege doar rezultatele pe care le aşteptaţi cel puţin."

„Sunt o fată mare. Mă descurc. De asemenea, mă pot ocupa de câteva răspunsuri chiar acum. Asa de?"

"Deschis. . La naiba. Uşă."Pot accesa codul uşii de la laptopul meu din biroul meu de la parter. Sau pot găsi un asistent care să-l ia pentru mine. Făcând fie va dura prea mult.

Privirea mea se aruncă spre ecran. S-a ridicat în genunchi şi s-a târât până la marginea patului, cu privirea încă fixată pe uşă. "Buna?,,Vocea ei este mai tare decât de obicei. Ca şi cum ar fi plâns.

Privirea mea se întoarce înapoi la B. Buzele ei se apasă împreună într-o linie mutină.

„O voi deschide. Imediat ce am câteva asigurări... "

„Dă-ţi dracu asigurările. Dă-mi codul la nenorocita uşă, B. chiar acum. Sau voi găsi pe cineva care o va face."

îşi ridică pământul, cu privirea implacabilă. „Spune-mi că nu vei face ceva ... în mod prudent, şi o voi face."

Am concediat oamenii pentru mai puţin decât nesupunerea afişată chiar acum. Dar am nevoie de uşa deschisă înainte să-mi explodeze capul. Respir. "O cunosc. Ea este..." *A mea* „O cunosc, bine. Deschide uşa?".

Dă din cap, fuste în jurul meu şi pune codul în panoul uşii. Uşa face clic. Apuc imediat mânerul, aproape alarmat că s-ar putea bloca din nou înainte de a putea intra.

„Vreau ca codul de pe ecranul respectiv să fie dezactivat în următoarele zece secunde. Nimeni nu o urmăreşte. Fără nenorocit. Este înţeles?"

„S-a înţeles."

Dau din cap. Inhale. încep să împing uşa deschisă. Un gând mă opreşte la frig mort.

„A mai fost cineva aici? Cu ea?„Cuvintele zboară ca nişte gloanţe din gât, chiar dacă nu sunt sigur cum mă descurc cu altceva decât cu un *Nu* .

"Nu."

Un tsunami de uşurare tremură prin mine. "Aştepta. înainte de a intra." Mânerul meu

pe uşă se strânge. "Da?"

„Ar trebui să ştiţi... Când a făcut check-in-ul acum trei zile, i-am adus o băutură gratuită. Nu voi intra în detalii prea mari, dar... cum am spus, părea puţin oprită."

Hellfireîmi linge o cale prin piept. "De ce? Ce e cu ea?"

„Hei, am întrebat. Nu i-a plăcut să împărtăşească. Nu am împins. Dar acesta este motivul pentru care am urmărit-o cu atenţie. Tot ce spun este să călcaţi cu atenţie ... "

„Treci peste. Din nou. Pleacă, B. Acum.„Am pierdut mai mult decât suficient timp

vorbind cu ea. Ea se supune. Intru în cameră.

O cameră care este o replică exactă a dormitorului din casa mea din piscină acum

zece ani. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut alege ca penitenţă, a ales o

replică a camerei mele? *De ce?*

Alte câteva milioane de întrebări îmi aruncă creierul, dar privirea lui Cleo este blocată asupra mea. A mea pe ea. A fost odată, când starea mea adăugată nu ştia mai bine, am crezut prost că fenomenul privirilor noastre de conectare avea puterea de a opri lumea să se învârtă. Această viziune s-a modificat semnificativ. Dar senzaţia rămâne în viziunea tunelului care mă face să văd doar ascensiunea rapidă şi căderea pieptului. Lipsa ei de surpriză pentru prezenţa mea. Acceptarea calmă a ceea ce urmează.

Nu m-a căutat, dar este aici din cauza mea.

Ştie cine deţine această clădire, care deţine Clubul de pedepse. Toate afacerile mele, de la cocktail-urile la modă până la cluburile hardcore BDSM, vin sub Axel, Inc. umbrelă. Nu i-ar fi fost greu să găsească acest loc. Deşi bănuiesc că o altă mână i-a facilitat prezenţa aici. Momentul este puţin prea precis.

„Bună ziua, Axel.„Vocea ei este uniformă, zmeura abia deasupra unui murmur.

Ignor salutul şi dau cu uşa închisă în spatele meu. „Ce dracu faci aici?"

„Aducându-ţi atenţia în orice mod pot.„Gâtul ei se mişcă într-o înghiţire nervoasă. Urmează mişcarea, trântirea din corpul meu învârtind la un alt nivel.

Ea se schimbă. Privirea mea scade şi văd ce poartă.
Un set de teddy şi tricot de mătase purpuriu închis. Genul care lasă foarte puţin imaginaţiei. Genul care roagă să fie smuls din drum, astfel încât să poată începe desfrânarea. Materialul subţire de şoaptă îi îmbrăţişează sânii grei, curelele fragede făcând o treabă slabă de a o sprijini. Chiloţii îi îmbrăţişează şoldurile, dantela lor îmbrăcând nirvana care schimbă mintea în vârful coapselor.
Se schimbă din nou, alunecând o coapsă mătăsoasă faţă de cealaltă. La marginea patului, întinde un picior şi coboară în picioare.
Picioare goale. Tumbling păr. Efort fără sexy. Infinit de mortal.
Respiraţia mă scoate din mine. Cocoşul meu se înăbuşeşte, iar bilele mele se strâng ca nevoia monstruoasă de a dracu urletele înapoi la viaţă.
Amintirea umezelii ei mă satură şi tot ce pot face este să privesc în timp ce ea alunecă în faţa mea, învăluindu-mă cu parfumul ei. Ochii ei se învârt cu toate emoţiile cu care sunt familiarizat. Dar în această seară, cei mai mulţi dintre ei au fost formaţi înapoi pentru a lăsa o hotărâre aprigă în ochii care se ridică pentru a-l întâlni pe al meu.
- O am, Axei? Atenţia ta?"
Mult mai mult decât sunt confortabil. „Asta depinde de ceea ce intenţionaţi să oferiţi ca îndulcitor. Promisiunea pizdei este întotdeauna o remiză. Chiar şi păsărică îmblânzită, oricât de mult îmi transformă stomacul."
Respiraţia ei se expulzează într-o durere dureroasă.
Râd, simţind zero remuşcări. „Ai crezut că tot ce trebuie este să ai lenjerie risqué pentru a mă face să mănânc din mâinile tale? Sau te mănâncă afară? Ai uitat că eşti un simplu pion în acest joc obositor? O marfă cheltuibilă?"
Ea se înroşeşte. O urmă de frământător îi atinge buzele înainte de a-şi înclina capul şi de a lupta pentru control. După o jumătate de minut, ridică capul. „Acesta nu este un„ joc obositor "pentru mine. Mi-ai spus să nu mă întorc la clubul de noapte. Aşa că am găsit un alt mod."
îmi trag privirea de pe faţa ei şi mă întorc în timp ce privesc în jurul camerei. Nu multe lucruri mă împiedică. Dar acesta face. Durează câteva minute până pot forma cuvintele pentru a întreba: „Ce dracu este atât de important încât el ... încât te-ai alătura *acest* club doar pentru a-mi atrage atenţia?"
„Vrea să vii mâine la casă."
„Nu este o veste. Ştiu că ştie că am făcut noi oferte cu armenii şi albanezii care l-au tăiat. Am resurse nesfârşite pentru a mă asigura că nu se vor mai ocupa niciodată de el... "

„Nu de asta vrea să te vadă."

"Amenda. Spune-mi de ce."

„Finnan vrea să vă vorbească despre Taranahar.

"Capitolul opt

CHEMAREA DATORIEI ***Anar Farah, Afganistan Septembrie 2011***

Nu-mi amintesc ultima dată când am dormit.

Nu-mi pasă. Nici ofiţerul meu comandant. Se pare că nu ai nevoie de somn nu este un lucru rău atunci când eşti soldat.

Sigur, câţiva pui au fost zgâriaţi când un împingător de creion a descoperit că sunt un insomniac furios care nu dormise mai mult de câteva ore pe noapte de mai bine de un an. După două consultări medicale pe jumătate de fund şi un acord grăbit de a rămâne la un regim de somn rigid, m-am întors să nu dorm şi să nu-mi pese să nu dorm.

Ceea ce îmi pasă este să mă ocup. CO-ul meu este în totalitate la bord, deoarece există o mulţime de oameni care să vă ţină ocupat atunci când sunteţi situat geografic la o sută de mile vest de gaura iadului.

Doar că nu am făcut altceva decât să stau pe fundul meu în ultimele patruzeci şi opt de ore. Sau mai exact, m-am mutat de la punga de perforare la presă la bancă la săritura frânghiei la punga de perforare într-un cort care se umflă. Corpul meu este plin de transpiraţie sumbră. Miroase a rahat. Ştiu asta pentru că cel mai în vârstă membru al echipei mele, singurul bărbat suficient de îndrăzneţ pentru a afirma ceea ce este evident, m-a rugat să fac un duş ieri.

L-am ignorat. Cuvântul s-a răspândit rapid că Rutherford era în modul ashat şi nimeni nu s-a apropiat de cortul de exerciţiu de atunci, deşi ştiu că vor să ardă energia neliniştită care se montează rapid atunci când noile misiuni vor avea loc pentru totdeauna.

Când picioarele mele se amorţesc de la sărituri de frânghie, o arunc în jos şi mă mut în geanta de viteză. Impulsează înainte şi înapoi într-o neclaritate roşie şi neagră, imitându-mi mintea. Bătăile inimii mele de curse cântă în timp ce îmi împing corpul până la limita lui.

în ţara în care un buzunar de bani reci şi reci îmi poate aduce orice medicament la alegere, îmi doresc o clipă pe care încă o îndulcesc. Sforăind o linie lungă de cocs, de preferinţă în fundul tăiat al unui stripper, ar merge pe o cale spre a-mi scăpa de imaginile care se joacă pe o buclă neobosită prin creierul meu.

A trecut un an de când Finnan mi-a trimis videoclipül. Nu. Să fim exacţi. Dacă am învăţat un lucru în această gaură a iadului, este că precizia extremă este diferenţa dintre viaţă şi moarte. O mică greşeală vă va vedea trimis acasă în bucăţi mult mai mici decât aţi ajuns.

Asa de...

Unsprezece luni, douăzeci şi două de zile, şaisprezece ore şi patru ... nu ... cinci minute de când viaţa mea a strălucit în faţa ochilor în viu Technicolor. A crede că am crezut cândva că a lua o viaţă va fi ceea ce m-a ţinut noaptea. S-a dovedit că acestea erau destinate să-mi bântuie orele de veghe. Orele mele de noapte erau rezervate pentru a- retrăi imaginea tatălui reguland-o pe dragostea vieţii mele. Stilul pe la spate.

Pumnii mei cu piston rapid se lovesc de punga de viteză într-o explozie de furie mortală. Zboară curăţă de cârlig şi sări peste podeaua prăfuită. Nu ar fi continuat dacă nu ar fi fost piciorul pornit care trânteşte pe el chiar în afara clapetei cortului.

O mână mare întinde în jos.

Căpitanul Crunch, membru al echipei mele, numit în mod corespunzător pentru capacitatea sa de a zdrobi alunele cu abs-urile în timpul şedinţelor, îşi deschide capul în cort.

în echipa, în care bărbaţii ştiu să-mi ofere o dană largă în cele mai multe zile, Crunch ignoră indicatoarele intermitente, care se încordează şi se ocupă mereu în funcţiune, indiferent dacă le recunosc sau nu. în câteva ore de la sosirea mea în tabără, ştiam tot ce trebuia să ştiu despre Conrad Whitby.

Căsătorit cu iubita lui de liceu. Tatăl la fete gemene în vârstă de doi ani pe care le adoră cu capul peste călcâie. Născut şi crescut în Montana. Alergic la seminţele de susan şi avocado. Spălaţi-i nasul într-o luptă la bar cu o seară înainte de a ieşi afară. Lista este interminabilă.

Mă priveşte câteva secunde, cu mâinile rotind punga cu viteză. Nu salut controlul sau starea de spirit care vine, aşa că mă întorc.

El suspină. „Eu, tip dur. CO vrea să te vadă în centrul de comandă, stat."

Mă mormăiesc fără să mă întorc, cu privirea fixată pe cârligul care se zvâcneşte până pleacă. îmi smulg legăturile sângeroase de pe mâini şi mă opresc suficient de mult pentru a şterge excesul de transpiraţie de pe corp înainte de a face jog la centrul de comandă.

Situată în mijlocul taberei, clădirea este găzduită într-o structură specială anti-hack care continuă să-i dezamăgească pe duşmani.

în structura în sine, biroul CO este conţinut într-o cuşcă Faraday, deoarece toate laptopurile conţin materiale sensibile în plus.

Mă apropii de biroul lui, furia mâncând în interiorul meu nicăieri aproape de abătută. Colonelul Jack Clarkson se uită în sus, îşi dă drumul la salutul dur şi dă din cap pe scaunul din faţa biroului său. O clipă mai târziu, capul lui se aruncă înapoi, iar el grimase, „Iisuse Hristoase, fiule, eşti alergic la săpun sau ceva de genul?"

„Nu, domnule."

Omul de vârstă mijlocie care poate alerga mai repede, luptă mai greu decât orice alt bărbat din tabără, cu excepţia mea, îşi încreţeşte nasul în dezgust. „Atunci de ce dracu te păcăleşti mai rău decât muttul incontinent al fostei mele soţii?"

„Antrenament dur, domnule", răspund.

El sforăie. „în ziua în care un antrenament este oriunde aproape de greu pentru tine este ziua în care îţi tragem fundul de aici într-o geantă de corp."

îmi strâng pumnii între genunchi, abia reuşesc să-mi împiedic piciorul să sară. "Da domnule."

Mă priveşte în jos timp de o jumătate de minut înainte să-şi tragă mâna prin tăierea de ghimbir lung de un centimetru. „Cuvântul este că ai fost în cortul de exerciţiu timp de două zile consecutive. Există un nou brand de ... probleme de care trebuie să mă preocupe?"

Maxilarul îmi bifează energia nervoasă. Orice misiune pe care urmează să o primesc nu poate fi retrasă din cauza preocupărilor psihologice. Nu-mi voi permite. „Nu, domnule. Aveţi cuvântul meu că sunt în formă de top."

Mă priveşte încă un minut înainte să alunece pe o singură foaie de hârtie. „Aceasta este o misiune în doi oameni, deosebit de sensibilă nu doar în circumstanţe, ci şi în timp."Am citit rapid, absorbind detaliile.

Trei domnii de război. Sărbătorire privată de familie. Vicinitatea unui sat mic. Oportunitatea de a ucide trei păsări cu o singură lovitură. Cripple inamicul.

Anticiparea curge, groasă şi rapidă, îndepărtând amintirile. „Pot să o fac solo, domnule.„Companie înseamnă conversaţie. înseamnă, de asemenea, responsabilitatea pentru o altă viaţă.

„Sunt sigur că poţi, dar oricum trimit Crunch cu tine. Tu iei punct; el raportează la fiecare patru ore."

"Da domnule."

"Un alt lucru. Motivul pentru care este sensibil la timp este acela că există informaţii că acelaşi loc de muncă a fost predat unui antreprenor militar privat.„Greşa lui se încleştă şi un val de furie îi clipeşte pe faţă. „Nu am idee la ce se gândesc găleţile de la DC, scoţând la licitaţie operaţiuni sensibile ca acestea către cel mai mare ofertant."îşi bate ghearele pe birou înainte să-mi arate un deget. „Dar aceasta este o lovitură de stat pe care nu o voi înmâna."

"înţeleg. O să ... o să-l băgăm pe acesta, domnule."

„La naiba, dracului, o vom face. Du-te să dormi - dracu, du-te ... orice trebuie să faci pentru a fi cu ochii strălucitori şi cu coada stufoasă şi gata să ieşi la zero trei sute."El face o pauză pentru o bătaie înainte de a adăuga:,, Când vă întoarceţi, dacă sunteţi încă în acest cadru, vom discuta despre viitoarele misiuni solo."

Stau şi predau hârtia. „Foarte bine, domnule."Mă întorc să plec.

„Oh, şi Rutherford?"

"Domnule?"

„Fă un duş nenorocit înainte să ieşi. Va fi o nenorocită ruşine dacă aruncaţi această opţiune larg deschisă, deoarece inamicul prinde un hohot de tot ce naiba este, care iese din porii tăi."

Trec căpitanul Crunch la ieşire. El dă din cap, dar păstrează tăcut necaracteristic. De data asta îl privesc în ochi şi dau din cap înapoi.

Ieşind din centrul de comandă, mă opresc şi respir. Deocamdată, iadul care îmi bântuie zilele şi nopţile este închis în spatele valului de adrenalină şi anticiparea cenuşei.

Ne îndreptăm spre exact trei sute, rotorii lui Huey tăind aproape fără sunet prin aerul nopţii în timp ce ne îndreptăm spre vest. Peste mine în cabina tăcută, sergentul monitorizând drona trimisă

înaintea noastră urmăreşte un ecran de cinci inci cu intensitate sumbră. Lângă el, Crunch verifică camera montată pe partea de sus a cască.

Aparatul foto este motivul principal pentru care este aici, pe lângă faptul că mă uit la spate. Avem nevoie de dovezi video despre ceea ce urmează să se reducă. Confirmarea uciderilor va face ca costumele să se întoarcă acasă incredibil de fericite. Sperăm, de asemenea, să urmăresc rapid solicitarea mea de a mă alătura echipei ascunse despre care CO nu cred că ştiu.

„Punctul de declanşare care apare în T-minus cinci mikes", vocea pilotului se alimentează prin căştile ataşate cască.

„Totul arată bine", spune sergentul, cu privirea fixată pe ecran. „Ridic trei santinele armate la intrarea în complex. Nu există alte semne de mişcare."

Nu am nicio îndoială că mai mulţi bărbaţi vor fi treji şi vor păzi interiorul compusului, dar dau din cap şi îmi verific dublu muniţia. Dacă totul merge conform planului, nu

va trebui să trag un singur glonţ. Cele trei cuţite lipite de coapsa vor fi tot ce îmi trebuie. Jocul cu cuţitului filipinez pe care l-am perfecţionat acum un an nu este strict reglementarea armatei, dar m-a servit bine în trecut şi intenţionez să fac tot ce trebuie pentru a finaliza această muncă.

Huey ne aruncă la doi kilometri de ansamblu, situat chiar în afara micului sat Taranahar. în noaptea neagră, singurul mod în care fac Crunch este prin ochelarii mei de vedere nocturnă.

„Rămâi ascuţit", spune el, cu vocea controlată şi calmă.

Nu răspund. Picioarele mele se mişcă deja peste terenul dur de nisip şi piatră spre ţinta mea. Compusul este situat pe o înclinare mică aşezată înapoi pe un deal mult mai abrupt, o locaţie inteligentă care oferă punctul de vedere perfect pentru depistarea ameninţărilor iminente.

„îl scoatem pe cel din mijloc mai întâi, apoi îl apuci pe tipul din stânga, eu iau dreapta", murmură Crunch în microfonul lui.

„Nu, iau toate cele trei."

înainte de a putea argumenta, izvorăsc din bolovanul în care ne-am ghemuit şi am dat putere la o alergare completă pentru bărbaţi.

"La dracu! Aştepta!"

îl aud venind după mine, dar nu mă opresc.

Poate că o parte din mine doreşte să pună capăt tuturor. Poate că o parte din mine îşi doreşte mai mult sângele care mi-a fost forţat pe mâini la nouăsprezece ani. Sau poate acesta este modul meu de a ispăşi viaţa pe care am luat-o în acea noapte întunecată în urmă cu patru ani.

Indiferent de.

Primul meu cuţit găseşte gâtul celei mai apropiate santinele. El coboară ca un sac de pietre la pământ, agăţându-se de carotida lui gâfâitoare. Al doilea meu găseşte pieptul următorului paznic. El strigă înainte să ajung la el, alertând pe al treilea în Pashto frenetic. îl tac cu un pumnal împingător, pe care l-am scos
cu o secundă înainte ca ultima santinelă să-şi ridice arma. Cu o lovitură de încheietura mâinii, ultimul meu cuţit se înglobează între ochii lui. Arma lui pică o secundă înainte să o facă.

Crunch ajunge la mine în timp ce trag primul corp din vedere.

"Iisus *dracului* Hristos. Ce dracu e cu tine?"

„Am terminat treaba, nu-i aşa?"

„Nu asta vă întreb, şi o ştiţi bine", şuieră, nedumeri şi furie adâncind vocea.

Arunc corpul pe peretele compusului falnic şi mă îndrept spre al doilea. „Vrei să te opreşti şi să ai o discuţie despre asta?"

„CO va elimina nenorocitul de bloc atunci când ne vom întoarce."

„Nu este problema ta nenorocită, nu-i aşa?"Răspund, vocea mea chiar în ciuda elării care îmi umple pieptul.

în întuneric, simt că ochii lui mă sondează în timp ce mă ajută să ascund al treilea corp. „Vei merge lup singur când vom intra şi noi înăuntru?", El cere.

„Voi face ceea ce am venit aici să fac. Faci ceea ce ţi s-a atribuit să faci - urmăreşte-mi şase şi documentează totul."

îmi recuperez cuţitele, mă întorc din corpuri şi mă îndrept spre punctul de intrare planificat. Nu este fericit şi, cu siguranţă, voi fi mestecat pentru asta odată ce ne vom întoarce şi îşi va face raportul, dar acum fericirea lui contează foarte puţin pentru mine.
Pentru următoarea oră sau două, culoarea roşie va şterge viziunile trădătorilor cu părul blond, cu ochii albaştri şi un milion de ar putea avea-beens. Voi avea coşmaruri noi care să mă susţină, cel puţin pentru o perioadă înainte ca şi ei să fie zdrobiţi sub trădarea care refuză să rămână îngropată în trecut.
încălc peretele estic al compusului cu Crunch strâns pe călcâie. Curăţăm primul etaj, aruncând şase paznici. îi ţin pe unul suficient de viu pentru a forţa informaţiile de care am nevoie din el. Odată cu locaţia marilor jucători asiguraţi, mă mut în tăcere prin casa mare, cu arma ascunsă de partea mea, cu lamele în pumnii o extensie a corpului meu.
Cei doi domnii mai tineri de război, fraţii celui mai puternic stăpân de război din regiune, mor în somn, cu gâtul tăiat înainte de a putea trece de la vis la realitate. Ultima ţintă este cea mai dificilă, în mod natural. El este situat în spatele uşilor duble bolţite la capătul unui coridor lung şi întunecat şi este nevoie de câteva minute pentru a curăţa camerele care duc până la acesta pentru a evita să fie ambuscadă.
Odată ce ajungem la ea, îmi aşez cuţitele, mă ghemuiesc jos şi merg la muncă cu alegerea lacătului meu.
Am auzit clicul blocajului final cu o secundă înainte ca o explozie asurzitoare să se răsucească prin aer, urmată aproape instantaneu de un penaj enorm de portocale care se învârte pe cerul zorilor. Alte două explozii urmează succesiv.
Crunch se întoarce împotriva mea. "Rahat! Suntem fututi. Trebuie să facem cauţiune. Acum naiba!"
Dar este prea târziu. Una dintre numeroasele soţii pe care le-am cruţat, dar am lăsat legate, s-a eliberat. Aleargă spre mijlocul compusului şi ţipă în vârful plămânilor. Pashto cu foc rapid se strecoară prin compus, urmat de picioarele care aleargă.
Lumina inundă holul, luminându-ne într-o uşurare vie.
în spatele uşilor, aud mişcare, apoi reculul distinct al unui mitralier. „Crunch, coborâţi!"
Mă scufund pe podea, apucându-l de picior şi trântind tare.
Dar căpitanul Crunch este mort înainte să lovească podeaua, cu faţa mai întâi, scurgând sânge din mai multe răni livrate de gloanţele care tocmai se rupau prin uşile din lemn.
îmi jelesc trecerea tovarăşului meu pentru o singură secundă înainte ca instinctul pur să intre. Ambele picioare trântesc pe uşa slăbită, zdrobindu-l spre interior şi trimiţându-l pe bărbat în spatele ei să se întindă pe podea.
Zvonul că va fi în anii şaizeci, Ahmed Fahim este totuşi slab şi agil. încearcă să se strecoare până la picioare, dar sunt mai tânăr. Mai repede. Şi luând viaţa prietenului meu, el a adăugat doar un alt scop sumbru misiunii mele.
îi dau afară picioarele înainte să le poată recăpăta chiar şi când mâinile mele se închid peste cuţitele mele. Mă învârt pe podea şi sar pe pieptul lui, fixându-şi braţele spre corp. Odată ce este imobil, îmi arunc privirea în jurul camerei, mă asigur că nu mai există surprize gata să-mi strice petrecerea de două minute.
Suntem singuri.
„Nu vei ieşi din asta în viaţă!"îmi scuipă.

„Poate o voi face, poate nu o voi face. Dar un lucru este sigur. Tu vei *cel mai sigur* nu trăieşte în minutul următor."
Străbătând privirea cenuşie înapoi la mine, soarta lui a acceptat stoic.
Poate că este trucul luminii. Sau poate că subconştientul meu brut îl doreşte să fie. Dar văd chipul tatălui meu în timp ce mă uit în jos la terorist.

Simt un zâmbet care îmi curbă buzele.

Ochii lui se lărgesc, primul adevărat semn de teroare care îi marchează trăsăturile.

„Ne vedem în iad, tâmpit", am înţeles.

Cuţitul pe care îl cufund în inima lui este profund satisfăcător. Profund personal. Şi în acel moment, accept că sunt blestemat pentru toată eternitatea.
Nu-mi amintesc detaliile evadării mele sau zilele care trec până când sunt salvat din peşteri nouă clicuri la sud de Taranahar.
Dar ştiu că ajut să recuperez corpul lui Crunch de unde l-am ascuns în afara compusului, împreună cu camera care a înregistrat cea mai mare parte a operaţiei.
După cum a fost prevăzut, colonelul Clarkson îmi smulge mai multe noi pentru că a ieşit din scenariu, dar este tentat de solemnitatea unui tovarăş pierdut. Stau în atenţie în biroul său şi îmi dau pansamentul prin urletul scăzut care mi-a luat reşedinţa între urechi.
Vorbeşte despre mine că am dat jos pentru următoarele misiuni. Apoi vorbeşte despre o posibilă medalie de onoare, a doua mea în trei ani. Vreau să mă cert împotriva primului şi să refuz al doilea. Dar nu vorbesc de teamă că urletul va dispărea, lăsând imagini şi mai înfricoşătoare să inunde.
„Ai auzit ce am spus?„întrebarea este trasă asupra mea din stânga mea.
îmi întorc capul spre locul în care Clarkson s-a oprit în ritmul său enervat. „îmi pare rău, domnule, nu."
Suspină şi freacă o mână peste ciotul său vechi de trei zile. „Am spus, am ajuns la baza a ceea ce s-a întâmplat să dăm drumul operaţiunii."
Dau din cap şi aştept să continue. Se uită înapoi la mine, cu privirea care ţine mai mult decât doar întrebări. „Există ceva ce vrei să-mi spui, fiule?"
Tensiunea de un cu totul alt tip îmi prinde nape. Aparatul foto nu a înregistrat ultimele momente ale lui Fahim, aşa că colonelul nu poate şti cât de mult mi-a plăcut să-l omor. „Nu, domnule."
"Sigur?"
"Pozitiv."
Clarkson îşi retrage paşii, cu faţa gânditoare. „Explozia care a alertat compusul cu privire la prezenţa ta a venit din acea armată privată despre care v-am spus. Aşa cum era de aşteptat, şi-au asigurat jumătatea operaţiunii sau poate au fost hrăniţi cu inteligenţă falsă. Cine dracu ştie?"Scutură din cap, expresia lui strângându-se de furie şi un indiciu de durere pentru o secundă înainte ca profesionalismul său să alunece din nou în loc. „Au bombardat satul Taranahar crezând că este compusul în care se ascundeau Fahim şi fraţii săi."
Iisus „Contabilitatea contează.„Râd?
„Până acum ... optzeci şi şapte, jumătate din acele femei şi copii. încă numără părţi ale corpului. Este posibil să nu ştim niciodată câţi au murit."

Respirația îmi tremură. Un disconfort ciudat îmi lasă pieptul. Nu sunt sigur dacă să mă bucur că am rămas puțină umanitate sau să-i jelesc prezența.
CO-ul meu se întoarce și se plimbă înapoi la biroul său. își ridică tableta și activează ecranul. „După cum vă puteți aștepta, acest lucru provoacă tot felul de focuri înapoi la Washington. O mulțime de bashers de la tastatură au aruncat o mulțime de ore de om pentru a urmări exact cine dracu este în spatele acestui contract militar privat special. Au apărut câteva nume. Unul în special mi-a atras atenția."

"Da domnule?"

„MMFR International."

Graba brutală a sângelui amenință să-mi înece urletul în cap. Inițialele au sens.

MM. Michael McCarthy. FR. Finnan Rutherford.

La fel și, în sfârșit, întâlnirea de mult uitată care a avut loc în casa noastră din Connecticut cu generalul armatei. Este prea mult o coincidență pentru a evita.
îmi amintesc de emoția abia suprimată a lui Ronan când ne-a spus că generalul Courtland îl va vizita pe Finnan din Washington. Că Rutherfords urma să lovească afacerea unei vieți, ceea ce ne-arface mai bogați decât visele noastre cele mai sălbatice.
Vocea îmi răsare în cap ca și cum bătrânul general stă lângă mine. *Rutherford, ca tată al fiilor, vă felicit pentru o venerabilă recoltă de băieți. Am trei fii în armată* .
Ca răspuns, Finnan a prevestit în timp ce a strâns mâna, lăcomia goală strălucind în ochi. *Mulțumesc domnule* .
Courtland dădu din cap. *Nu, mulțumesc! Să trecem la afaceri. Atunci îmi poți spune care dintre fiii tăi va fi primul care va onora marea noastră țară* .
Finnan dă din cap la Ronan pentru a închide ușa.
în timp ce se deplasa pentru a face acest lucru, privirea lui se aruncă spre Toby, Bolton și cu mine, stând în atenție exact așa cum a ordonat. El se uită la frații mei, vede frica și respectul pe care i-a insuflat de la naștere afișate în ochii lor cenușii.
Apoi se uită la mine.
Știu că sfidarea mea este afișată clar. La fel și disprețul meu. Rușinea mea.
Văd și momentul exact în care Finnan decide că voi fi eu. Era ca și cum ai fi martor la un fulger care zguduie pământul. Timp de săptămâni, am încercat să risipesc frica care arăta în mine fără niciun rost.
Poate că o parte din mine bănuiam că se va întâmpla așa ceva - eu stând în fața CO, un om de onoare, cu numele meu de familie care îmi murdărește pielea. Sau mai rău.
Privirea mea îl întâlnește pe colonelul Clarkson în timp ce îmi confirmă temerile. Nu mi-aș pune viața pe ea, dar jur că văd simpatie în ochii lui. „Trebuie să întreb dacă Finnan Rutherford enumerat în dosar este o relație a ta."
Negarea se ridică pe limba mea. O înghit. "Da. El este ... tatăl meu."
Clarkson înjură lung și greu. „Nu există nicio modalitate de a-l acoperi cu zahăr. E o furtună de rahat care te-a îndreptat, fiule. Există multe lucruri capabile să fie măturate sub covoare de aici până la Ulan Bator. Dar am impresia că acesta nu va fi unul dintre ei.„Se uită sumbru la mine înainte de a da din cap. „Renunțat."

Călăreţul se opreşte în momentul în care ajung la buncăr. încă complet îmbrăcat, mă întind pe pat şi mă uit la tavan.
M-am întors în groapa iadului meu. Doar de data aceasta, este mai profund. Mai inchis. Pătat cu moartea lui Crunch. Cu toate acestea, o altă viaţă a tăiat mult prea scurt. Alături de nenumăraţi alţii ale
căror feţe se vor alătura bântuirii perpetue, ştiu acum că nu voi fi niciodată liber. Dar acum ştiu cine este responsabil.
Tatăl meu.

Aşa că închid ochii. Şi complotez

.Capitolul nouă PUMN DE CONTRĂ

Ce dracu ai spus? „Vocea mea sângerează gheaţă pură.

Singurul pop care mi-a ieşit în cap cu o secundă în urmă poate a fost imaginaţia mea. Sau ar fi putut fi ultima mea legătură cu ceva uman şi salvabil care se sfâşie. Sau, cel mai probabil, s-ar putea ca eu să pun mâna pe ea. îl ating pe Cleo pentru prima dată în opt ani. Ştiu în acel moment că mi-am sigilat soarta. La naiba, cine dracu glumesc? Soarta mea a fost pecetluită cu mult timp în urmă, calea mea a fost concretă în momentul în care ochii ei albaştri s-au scufundat în mine chiar prima dată.
La fel, palma mea împotriva braţului ei gol este incendiară. Pumnul la intestinul meu este imediat. Aşa cum este şi urechea ei audibilă. Un gemu îndrăzneşte să răsune din adâncul fiinţei mele. O sufoc şi o propulsez să mă înfrunte.
în opinia ei, nu se aruncă în aer şi nu încearcă să se îndepărteze de stăpânirea mea pedepsitoare. „Vrea să vorbească despre Taranahar", repetă ea. „Asta este în Afganistan, corect? Acolo eşti tu ..?"
Cu degetul mare, o tac, refuzând să permit netezimea buzelor ei moi de catifea să mă distragă. Mă aplec jos până când faţa ei este la o duzină de centimetri de a mea. „Sunt singurul care pune întrebări, dragă. Ce ştii despre Taranahar?"
Nările ei tremură de respiraţia pe care o ia. "Eu nimic. Finnan nu este tocmai grozav la partajare ", spune ea cu o voce scăzută şi constantă.
Nu, se pricepe să ia Cel mai mort dintre paraziţi, el nu încetează să ia până nu mai rămâne nimic.
Nu ştiu de ce o cred, dar da. Până la urmă, nu a fost aşa cum a tratat-o şi pe mama mea? Un corp în patul său şi o pereche de mâini pentru a-şi livra mâncarea? Atunci nu o bătea.
Ultima amintire nu este una pe care îmi place să o amintesc. Pentru că, indiferent cum o feliez, ştiu că ar fi trebuit să fac mai mult pentru a-mi proteja mama în loc să fug la casa din piscină la prima ocazie.
Motivul pentru care am făcut-o *acea* se uită la mine, cu faţa ei o viziune fără cusur de care nu par să mă uit departe. Sug într-o respiraţie constantă înainte ca controlul meu să se detoneze. „Nu dau naiba zburătoare despre ceea ce Finnan este grozav. De ce vrea să vorbească despre Afganistan?"
„Nu ştiu."
Aflarea tatălui meu a fost responsabilă pentru masacrul de la Taranahar a escaladat întunericul din sufletul meu la un nivel cu totul nou. în cea mai bună parte a unui an

după ce s-a întâmplat, am fost târât în faţa unor comisii interminabile şi am examinat dacă am legături cu contractele militare ale tatălui meu. Audieri clandestine - datorită colonelului Clarkson trăgând fiecare şir disponibil pe care l-ar putea găsi pentru a-mi proteja identitatea, dacă ar fi găsit nevinovat - unde aproape fiecare schelet din dulapul meu a fost târât în lumina zilei. Dar nu m-au deranjat pentru că voiam ca tatăl meu să fie adus în justiţie.
Fundaţia urii mele faţă de Finnan a fost pecetluită când am descoperit motivul pentru care m-a trimis la West Point. Am fost doar un alt sacrificiu în marele său plan. Tatăl meu se uitase în ochii mei şi, recunoscând de ce eram capabil, m-a pus pe calea către profitarea războiului pentru propriul său câştig glutton.
înarmat cu amintirea vizitei generalului Courtland în Connecticut în acei ani înainte, a fost nevoie de mai puţin de o săptămână de urmărire a traseului pentru a descoperi adevărul. MMFR International a beneficiat, într-un fel sau altul, de fiecare dintre misiunile mele de succes, oferind sprijin suplimentar cu arme sau cu personal, în timp ce încasa Pentagonul milioane de dolari pentru aceasta. De asemenea, nu a fost nevoie de un geniu pentru a rezolva faptul că General Courtland a fost cel care sancţionează toate misiunile respective. Anchetele ulterioare au relevat tocmai de ce generalul era ferm în buzunarul din spate al tatălui meu. Bunul general a furnizat cocaină proastă unei prostituate minore din grajdul lui Michael McCarthy, în timp ce el o nenorocise, iar fata a supradozat. Michael McCarthy, văzând ocazia să- l şantajeze pe general, a adus acordul tatălui meu, iar între ei au eclozat planul de a face milioane din moartea fetei.
Incidentul de la Taranahar şi criza publică rezultată au pus capăt ceea ce ar fi putut fi un flux de venituri nesfârşit. Am sperat că îl vor bloca pe Finnan în cea mai adâncă şi mai întunecată gaură şi vor arunca cheia. Dar ancheta s-a destrămat, iar ani mai târziu, încă respira aer liber. Aşa că am decis să caut dreptatea în felul meu, aşa cum am făcut-o de când am aflat ce om cu adevărat dispreţuitor a fost cel care m-a angajat.
A fost o perioadă în care am crezut că merită un sfârşit rapid, fără milă. Dar demontarea lentă a regatului său şi vizionarea a tot ceea ce a lucrat pentru a se prăbuşi în jurul său a fost şi mai satisfăcătoare.

Şi acum vrea să vorbească despre cel mai atroce act pe care l-a comis până în

prezent. Şi o foloseşte. Mă concentrez pe faţa ei. "Tu stiai?"întreb. "Ştii ce?"
îmi arunc mâna şi o bag în buzunar. Atingerea ei în timp ce bestia mă călăreşte atât de greu nu mai este o idee bună. La naiba, a fost vreodată?
„De ce m-a trimis la West Point?„întrebarea pe care nu am avut niciodată şansa să o pun pentru că eram prea ocupat să mă salvez de cele o mie de tăieri ale trădării. Mă întreb de ce o întreb acum, de ce cred că este un subiect care merită urmărit. Deschid gura pentru a-i spune să nu se deranjeze să răspundă, dar trăsăturile ei suferă o transformare uimitoare. Faţa ei se slăbeşte şi lumina îi iese din ochi. Este ca şi cum aş privi o statuie din marmură. O statuie uimitoare, complet încântătoare.
"Da. Ştiam. El şi tatăl meu şantajau generalul Courtland pentru a le da contracte militare. Dar te îngrijea şi el pentru a deveni micul său soldat perfect.„Buzele ei abia se mişcă cu cuvintele.

Atunci de ce nu m-ai avertizat? întrebarea îmi aprinde limba, îmi arde în carne. „Şi ai fost bine cu asta, desigur."îmi amintesc videoclipül care înregistra bătaia mea brutală şi grija iubitoare tandră de la ea care a urmat, unde am jurat că nu o las să se alăture armatei. Unde a ascultat,

a dat din cap, apoi mi-a scos creierele, după care mi-a vorbit să petrec patru ani departe de braţele ei. Din patul ei.

Aşa că şi-ar putea lua reşedinţa în tatăl meu. „Desigur", ea este de acord cu un

murmur fără viaţă.

O parte dispreţuitor de patetică din mine vrea să înţeleagă insondabilul. "De ce?"

„Avea ceva ce îmi doream."

„Ai vrut să fii păpuşa unui gangster? Ce-i cu asta te-a pornit? Banii? Puterea? Stare?

Sex dur? " Gâtul ei se mişcă într-o înghiţire lentă şi netedă. "Toate."

Viziunea mea se estompează pentru o clipă. îmi dau înapoi fiecare uncie de control pe care o pot aduna doar pentru a nu face ceva stupid şi satisfăcător infinit. De parcă o sugrumă. „ *Al naibii de Hristos* , Cleo. Te-am cunoscut vreodată?"

Ceva se mişcă în spatele ochilor ei. Oricare ar fi aceasta care scânteie viaţa din interiorul ei îşi înroşeşte faţa cu culoare, iar când vorbeşte, vocea ei este groasă, crăpată de emoţie înfiorătoare. „M-ai cunoscut atât cât te cunoşteam, Axei."

Gândul nu se formează niciodată pe deplin. Nu este analizat şi acceptat. între o bătaie a inimii şi următoarea, acţionez.

Nu face zgomot, nici un singur sunet, deoarece o propulsez în jos şi înapoi cu o apăsare mai puţin blândă. Picioarele ei se desprind de sub ea. Spatele ei aterizează pe podea cu un zgomot puternic.

Se prinde înainte ca capul să se conecteze cu podeaua din lemn tare. Micul act de autoconservare surprinde ceva liber în mine. Ca şi cum confirmarea că poate avea grijă de ea însăşi face ca orice dintre aceste lăcomii să fie în regulă. De parcă văzând că aceasta este permisiunea finală, trebuie să dezlănţuiesc fiara teribilă care se rătăceşte prin fluxul meu de sânge.

Nimic despre această situaţie cu mama nu este în regulă.

Şi totuşi, la doar o secundă după ce i-am aşezat apartamentul, mă târguiesc peste ea. Plantându-mi mâinile de o parte şi de alta a capului. înfipt-o cu corpul meu. Picioare lungi, în formă de picioare, sunt între mine. Leagănul moale şi adânc al coapselor mă întâmpină în casa ei falsă. Flush-ul pielii ei. Ochii largi, albaştri, nu mai sunt plate şi moarte. Fiecare catalog al atributelor sale intoxicante se înregistrează ca o lovitură de lunetist la cap, iar cocoşul meu se întăreşte, chiar dacă creierul meu pierde toate funcţiile.

Graba de sânge la cocoşul meu aproape mă face să gem. înghiţesc sunetul pentru că timpul în care am gemut pentru această femeie a dispărut de mult.

Respiraţia ei escaladează şi începe să se ridice sub mine. „Axei ..."

îmi permit un zâmbet. „Cred că pot spune acum diferenţa dintre tine şi fata pe care am crezut că o cunosc. Acesta este cine eşti cu adevărat, nu-i aşa, Cleo? Curva diavolului se preface că este un înger?"

Mă priveşte, chipul ei perfect încadrat de maneca bogată şi lucioasă care se varsă pe podeaua mea. „Nu am fost niciodată un înger. Cum aş putea fi după tine - Ce ... ce faci?", întreabă ea cu un scârţâit distinct, cu mâinile ei încercând să mă îndepărteze în timp ce îi strâng şoldurile şi apăs în ea.
Căldura din mâinile ei mă aprinde şi mai sus.
Mai tare. îmi rostogolesc şoldurile până când cocoşul meu este complet aşezat în V-ul coapselor. Ochii ei se întunecă într-un albastru profund, fără fund.
„Sex dur", speculez. „La naiba, iubito, dacă asta voiai, tot ce trebuia să faci era să spui. Ştiţi cât de dificil a fost pentru mine să mă reţin când te-am futut? Cât de greu mi-a fost să mă opresc să-mi bat acea pizdă strânsă de fiecare dată când îţi întinzi coapsele pentru mine? Ştii câte fantezii întunecate am avut despre a te lua atât de tare încât ai fi dureros pentru nenorocitele zile?"
Ea se linişteşte complet, singura mişcare a respiraţiei superficiale. „Nu ai... nu ai fost..."
„Capabil de ea?"Râd. „Eşti sută la sută sigur despre asta? Gandeste-te inapoi. în noaptea aceea în foişor, după ce am fost prinşi în ploaie?"
Respiraţia ei loveşte din nou. „Petrecerea pe plajă a lui Troy. Tu ... erai beat. De aceea am ajuns acolo în locul camerei tale ... "
„Nu eram beat. Am băut o băutură.„îmi cobor capul până când gura ei delectabilă este la un centimetru de a mea. „O singură bere în timp ce mi-ai ridicat fundul acela dulce în poală timp de trei ore la rând. Nu am putut să mă întorc în casa din piscină, deoarece nenorocitele mele bile erau gata să explodeze. Am vrut să vă învăţ o lecţie, chiar dacă aţi perfecţionat arta de a pretinde că este atât de nenorocit de fragil. Şi totuşi, să-ţi legaţi mâinile cu sutienul şi să vă fixaţi gleznele la acea postare cu centura a fost atât de uşor, nu-i aşa? Ai fost *în plus* umed în noaptea aceea, nu-i aşa??
în timp ce ai împins afară acel mic tush pentru mine să călărească, implorându-mă să te fut? De câte ori ai venit în noaptea aceea?"
„Nu-mi amintesc", răspunde ea, nările ei fluturând cu agitaţie, în ciuda vocii ei reci. "Da-te la o parte de pe mine.„încearcă să mă împingă din nou, dar nu sunt nicăieri aproape de terminat. Mă cobor pe coate. Stomacul nostru atinge. Respiraţia îi tremură.

"Eu da. De mulţe, *multe* ori. Atâta de mult ca ti se scurgea sperma pe picioare."

Culoarea îi creşte în obraji. „Dacă spui asta."

„Este în regulă dacă nu-ţi aminteşti, dragă. Ai trecut după ultima dată, după ce ţi-ai urlat plămânii. Te-am dus înapoi în patul meu în ploaie. Ai fost afară ore întregi. Atunci te-ai trezit şi te-ai prefăcut că nu s-a întâmplat."
„Poate că nu a fost atât de memorabil cum credeţi", şerpuieşte ea.
Dacă nu aş patina la marginea nebuniei, m-aş amuza. „Este totul în capul meu? Aceasta este apărarea cu care te duci?"
„Este adevărul."
îmi schimb poziţia spre stânga ei, cobor capul şi iau o altă doză grea de miros. Propulsul animalelor din mine îşi roagă aprobarea, apoi mă poticneşte cu nevoia sa de a face ravagii. „Ce-i cu câteva zile în urmă? Aveai nevoie doar de o mică apăsare

pentru a te îndepărta, nu-i aşa?? Ce zici acum? Ai de gând să negi că eşti la fel de umed pe cât ştiu că eşti sau este şi în capul meu?"

Privirea ei se mătura şi se îndepărtează, iar buzele se fixează într-o linie subţire,

mutantă. „Nu o să răspund? Voi afla singur, trebuie??"

Gâfâitul ei dur îmi peneşte maxilarul în timp ce îi prind ambele mâini şi le asigur deasupra capului. Mă dezlipesc între coapse, ignorând scârţâitul demenţial al cocoşului meu de a fi refuzat şi mă uit la ea.
încearcă să se îndepărteze. îmi strâng mâna de şold.
Jumătatea de jos a setului ei de lenjerie este deja călărit pe şold. Un remorcher ferm este tot ce este nevoie pentru ca mai mult din jumătatea ei inferioară să fie dezvăluită pe deplin.
Şoldurile ei curbe şi picioarele netede, tonifiate, aprind o foame sălbatică în fluxul meu de sânge deja clocotit. Ţinându-mi privirea pe faţa ei, mi-am lăsat articulaţiile să se abată pe partea unei coapse. Un fior delicat se mişcă prin ea.

„Uită-te la mine, Cleo."

Mă ignoră. Mă mângâiez din nou. Gura îi slăbeşte o atingere, respiraţia ei expulzând

în cea mai moale. "Uite. La. Pe mine."

Privirea ei o întâlneşte pe a mea. încălzit. Defiant. "Esti ud?"

Bărbia îi creşte în mutilă.

îi împing chiloţii mai jos. Degetele îmi alunecă peste stomac, unghiile îmi păşesc pe pielea netedă. Muşchii tremură delicat sub atingerea mea.

în sfârşit mă uit în jos.

La dracu. Materialul se agaţă de pielea ei tăiată, se mişcă cu respiraţia şi mişcarea

neliniştită a şoldurilor. Chiloţi din dantelă neagră cu două arcuri purpurii închise care

se sprijină pe fiecare şold. Violet. Culoarea ei preferată.

Mă dispreţuiesc că îmi amintesc. Mă dispreţuiesc pentru o mulţime de lucruri acum. Acesta este probabil motivul pentru care mâna mea este puţin prea aspră când strâng ţesătura şi o smulg.

„Doamne, eşti..!"

„Deschide picioarele."

"Nu."

Arunc chiloţii sfâşiaţi. „Crezi că te voi forţa? Nu, iubire. Vom rămâne chiar aici pe acest etaj, toată noaptea, dacă trebuie, până îmi arătaţi acea mică pizdă trădătoare. Până când îţi dovedesc mincinosul că eşti. Şi în timp ce vă gândiţi la asta, o să mă îngăduiesc cu altceva."
Rătăcirea intră în ochii ei. încheieturile ei se încordează împotriva stăpânirii mele până când recunoaşte că am puterea aici. "Ce?"

înapoi în Connecticut, m-am forţat să rezist. Dar în această seară, degustarea ei a fost inevitabilă în momentul în care am găsit-o aici. Recunosc asta acum. Gustarea ei adâncă şi lungă a fost întotdeauna cum am preferat-o. Deşi multe lucruri s-au schimbat, felul în care îi iau gura plină de viaţă, dracului nu este unul dintre ele. închid mâna pe gât şi îmi fuzionez gura cu a ei, devorând-o cu linguri ravagioase şi muşcături lacomi. Ea şopteşte, dar ştiu că nu este fragilă. Nu a fost niciodată. A fost totul o amăgire.
Nu a avut niciodată nevoie de un cavaler blând în armură strălucitoare.
Aşa că devin mai năprasnică.
Savurez textura limbii ei, culegându-mă cu şmecherul său dur, înainte să-i sug tare. Păstrându-l prizonier, muşc pe vârf. Ea tresări sub mine, un gemet care ne scapă de buzele ochiuri. Apoi deschide gura mai largă, lăcomia pentru sărutul meu la fel de puternic ca nevoia mea de satire la toate nivelurile. Dinţii mei se scufunda in buza ei luxurianta de jos, desenandu-l in gura mea pentru un gust mai complet.
Dulce dracului Hristos, are un gust chiar mai bun decât îmi amintesc. Sau poate acum că ştiu cine şi ce este ea cu adevărat, întunericul meu este gata să se deschidă către a ei. Indiferent de. îmi rostogolesc limba peste tot pe acea carne suculentă, fiecare linge pompând mai mult sânge în cocoşul meu pulsant. Sunt mai greu decât am fost vreodată în viaţa mea, capul meu de puia deja saturat de pre-cum. Apas acea parte dureroasă a anatomiei mele în şoldul ei gol, cu gura căscată de nevoia de a gusta ceea ce cocoşul meu nu poate.
Ea se luptă împotriva stăpânirii mele, nevoia ei de mai mult aer transmis în inimă, trântindu-mi sălbatic împotriva braţului meu. Nu renunţ.
O parte neîncetată din mine se întreabă dacă cineva a murit vreodată din cauza sărutării. Poate vom afla în această seară. Deschid ochii, nu-mi amintesc să închid. Gaze noastre se conectează şi orice vede în ale mele face ca flacăra ei să fie mai largă în alarmă. Respiraţia ei plină de viaţă îmi spală faţa în valuri frenetice.
îşi apasă gâtul în podea, întorcându-se de mine. Urmează, mila mea inexistentă. Dinţii viciosi se scufunza in buza superioara. îmi gust sângele şi saliva.
Vârful limbii mele se strecoară peste tăierea aspră. înţepăturile ei sunt binecuvântate dulce. Dar nu destul. Urmăresc durerea decolorată în timp ce un singur cuvânt îmi trece prin creier.

Din nou.

îmi uşurez o fracţiune, suficient de lungă pentru a ne strecura între guri, „Din nou."

Ochii ei sunt bazine enorme de trepidare. Ura feroce. Şi anticipare sălbatică.
Privirea ei se fixează pe a mea şi îmi trage încet buza inferioară între a ei. Mă surprinde între dinţi. Apoi, cu o gemetă, îşi scufundă incisivul în colţul gurii.
Pielea mea se desparte şi plăcerea se răsuceşte prin mine.
Senzaţia care se înregistrează este ca un vârf alb-fierbinte prin creierul meu. Sau ceea ce îmi imaginez că se simte lovit de fulgere. Nu pot respira. Sau gândeşte.
Plutesc deasupra mea ca o nenorocită de fantomă, întrebându-mă de ce fundul inutil la care mă uit se zvâcneşte în fericire şi agonie.
Dar mă doare că am simţit întotdeauna aşa cu ea. Ca doi oameni care trag în centrul meu de gravitaţie.
Nenorocitule .

O altă creştere a puterilor pre-ejaculate îmi creşte cocoşul. Simt că îmi înmoaie şuviţele şi mă străduiesc să-mi respir. Viziunea mea arde roşu de sânge în timp ce mă scufund pentru un alt sărut fără minte. O ia. Totul, întregul ei corp, un fir viu, răsucit şi desfăcut sub mine.
Senzaţiile mă aprind. Pielea ei. Mirosul ei. Flutterul sălbatic al pulsului ei. Timpul încetează să se înregistreze, singura noastră ancoră pentru realitate bătaia inimilor întunecate.
în timp ce mă apuc, un alt gând stăpâneşte. Am avertizat-o să rămână departe. Nu a ascultat. Acum deţin toată puterea aici.
Aşa că decid că poate murind poate aştepta puţin mai mult. Am gustat iadul singur de un deceniu. Este timpul să o gustăm cu ea.
Sparg sărutul şi ridic capul.
Gura ei este umflată, roşie rubin, nuanţată de sălbăticia sărutului şi a sângelui meu. Din cap până în picioare, este agitată de tremur, prinsă în strânsoarea brutală a poftei neplătite.
Privirea mea scade, zăboveşte peste plonj, invitând împingeri ale sânilor, apoi coboară spre stomacul ei scobit pentru a se opri la părul îngrijit, care îi acoperă sexul.
Parfumul ei incredibil îmi umple capul cu fiecare respiraţie pe care o iau. Chiar şi cu picioarele strânse strânse strânse.
„Deschide", poruncesc, puterea sinistră a sângerării mele excitante prin vocea mea.
Privirea încăpăţânată de pe faţa ei îmi spune că nu vrea, dar răsucirea subtilă a corpului ei implică altfel.
Acesta din urmă câştigă. Picioarele ei se deschid. Parfumul ei puternic este ca un halucinogen, jefuindu- mă de gândire timp de nenumărate secunde. Ca şi medicamentele care schimbă mintea în care am căutat odată uitarea, esenţa ei mă atrage cu un magnetism de neoprit.
îi trag mâinile legate în jos pe piept şi alunec mai jos pe podea.
„Mai larg", am înţeles.
Genunchii ei se apleacă în sus şi sunt răsplătit cu vederea păsăricăi ei înmuiată şi strălucitoare. îmi aplec capul şi inhalez. Mugurii mei gustativi sar cu emoţie. Limba mea se îngroaşă şi saliva îmi inundă gura.
Aveţi nevoie de înjunghii la mine cu o brutalitate agonizantă. Ar fi atât de uşor să o gust, să-mi strecor acea bucată de cer fals în gură.
Dar acesta nu este scopul aici.
Aşa că îmi alunec degetele între coapse, având grijă să evit, deocamdată, gluga şi gaura care mă bate cu ispita unei sirene. Căldura ei se înfăşoară în jurul degetelor, labiile ei drenate îmbrăţişându-mi cifrele.
O gemetă zdrenţuită îi sfâşie lacrimile din gât, îndreptându-mi privirea spre faţa ei. Obrajii şi gâtul ei sunt înroşite, cu capul aruncat înapoi, cu ochii închişi. Etanşeitatea maxilarului îmi spune că luptă cu senzaţia cu fiecare atom al fiinţei sale.
Atat de pacat.
Dacă numai ea ar şti asta, de aici înainte, victoria va fi a mea şi a mea singură.
Măresc presiunea asupra sexului ei, care la rândul ei îi elimină clitorisul. Nubul umflat pulsează, urlând pentru atenţie. Un alt hohot îi scapă de gât. Gura ei se deschide şi formează cuvinte tăcute.
„Am ceva de spus, iubito?"

Ochii i se deschid şi clătină în grabă din cap. Mai masez ceva până când clitorisul ei devine la fel de roşu rubin ca buzele şi coapsele tremură incontrolabil.
Abia atunci îmi permit degetul mijlociu să se frâu. O ating o dată. De două ori.
Şoldurile ei se curăţă de podea. Apas împotriva ei. Satisfacţia întunecată îmi răsună în timp ce carnea înfundată îmi salută degetele. "Acolo este. Există acel mincinos, destul de mincinos. Cum plânge pentru mine ", croiesc răutate.
Pleoapele ei flutură. "Oh... *Dumnezeu* „Vocea ei este o şoaptă înflăcărată şi ferventă ca şi cum nu ar vrea să admită extazul care se rostogoleşte prin ea.
Tachin şi chin. Şoldurile ei pompează, alungându-mi degetul când mă retrag. Privirea mea rămâne pe faţa ei. Nu pot privi departe chiar dacă vreau. Aşa că absorb fiecare picătură de plăcere şi ruşine pe care o dezvăluie.
Presiunea din cocoşul meu a trecut de punctul de agonie. Sunt un fior de a exploda. Dar atunci, la fel şi ea.

Aştept. Ceas. Flush-ul ei cu corpul complet îmi spune ce trebuie să ştiu. îmi retrag

mâna şi, cu fiecare ultimă uncie de autocontrol, mă ridic în picioare.

Şocul ei este nedisimulat. Greu pe călcâie este un suspin gros, plin de ură, care tresări prin ea. De parcă sunetul o umple cu o ură suplimentară, îi bagă pumnul în gură şi se rostogoleşte în partea ei.
"Scoală-te."
Zâmbetul de la maxilarul ei încleştat sună ca: „La naiba."
Mă întind şi o apuc de talie, trăgând-o în poziţie verticală. Se năpusteşte ca o păpuşă de zdrenţă pentru câteva clipe înainte să-şi câştige picioarele. O mână împinge la a mea în timp ce cealaltă se luptă să-şi ridice chiloţii.
„Cred că doi sunt doi."
Capul ei se smulge, ochii turbulenţi întunecaţi care mă alungă prin părul dezgustat.
"La dracu.„De data aceasta cuvintele sunt crude şi succinte.

"Nu mulţumesc. Sau cel puţin nu până când câteva lucruri sunt repoziţionate spre

satisfacţia mea." Ea încă. „Ce înseamnă asta?"

îmi întind şi îi netezesc părul de pe faţă, nevoia de a atinge încă o febră furioasă în

vene. „înseamnă, dragă, că lucrurile se vor juca diferit de data asta. Crede-mă în

asta." „Ce lucruri?"

Degetele îmi zăbovesc în păr şi simt un pumn de satisfacţie atunci când nu mă îndepărtează. „Vei afla. Deocamdată, vei fugi înapoi acasă la Finnan şi îi vei spune *dracu* ' Nu voi vizita casa şi nu voi avea o conversaţie despre Afganistan.".
Ea gâfâie. „Axei, te rog."
Pentru prima dată, aud o notă marcantă în vocea ei. Pierde ceaţa groasă a excitaţiei suficient de mult pentru ca eu să mă concentrez asupra altor lucruri, în afară de poftele obscene ale sufletului meu negru
Avertismentul lui Bolton îmi clipeşte în cap. Fierbinte pe călcâie, cuvintele finale ale lui B înainte de a o respinge. întrebările pe care le lupt se grăbesc, cererea de răspunsuri este de necontestat de această dată.

Fac un pas înapoi, pumn mâinile care nu doresc altceva decât să o târască aproape, adulmecă opiaceul pielii ei.

Fac o întoarcere de un optzeci de grade în jurul camerei, luptând cu un pumn neaşteptat de ceva şocant aproape de nostalgie. O înfrunt din nou, observ cât de mică şi de apă udătoare arată fără tocurile ei de cinci inci şi ura pulsantă. „O să vă pun o întrebare acum, Cleo. Dacă mă minţi, voi şti. Deci, gândiţi-vă foarte atent înainte de a răspunde.

"Capitolul zece JOCUL ÎNCEPE

Expresia ei devine lejeră. Apoi hotărât. Ea dă din cap. "Bine."

„în urmă cu cinci zile, când v-am spus să transmiteţi mesajul lui Finnan, aţi spus că nu ştiu ce va face dacă v-aş trimite înapoi cu mâna goală. Ce ai vrut să spui?"

Expresia ei se obtura imediat. încearcă să privească departe. îi prind bărbia,

ridicându-i faţa la lumină. „Nu te vei ascunde de mine, nu atunci când stai în faţa

mea un miel jertfitor gata şi dispus. Spune-mi." „Finnan nu-i place să piardă, ştii

asta." „Vă generalizaţi. Prefer specificul. *Ce a făcut el? "*

„El ... bea când i-am spus. A spart paharul. Am sunat-o pe servitoare să o mătura. A durat puţin prea mult, a spus el. El a bătut-o ... i-a dislocat umărul."

Suna ca Finnan. Furia răsuceşte prin mine. Urmează să-i dau drumul, îmi accentuez atenţia pe faţa ei. A ei *cu atentie* fata goală.

"Ce spui despre tine? Nu ai spus ce a făcut *tu* ,"Apresez.

Ea clătină din cap sau încearcă oricum. Stăpânirea mea fermă nu îi oferă prea mult loc pentru a se îndepărta de cerinţele mele.

O scânteie de furie îi stârneşte în ochi atunci când nu o eliberez. „Eşti sigur că vrei toate detaliile gory, Axei? Nu ai auzit niciodată despre discreţie fiind partea mai bună a valorii?"îmi scuipă.

"Am. Dar să nu ne împiedicăm că niciunul dintre noi se apropie chiar de a fi demn de niciunul dintre aceste cuvinte ", am înţeles. „Evident că nu ai făcut-o *dracu* el fericit sau nu te-ar fi trimis înapoi la mine chiar a doua zi.„Cuvintele au gust de cenuşă fierbinte în gură, dar, în acelaşi timp, vreau ca ea să le confirme exactitatea.
Ea clipeşte. - Nu, nu l-am futut fericit, şopteşte ea.
Alinarea mea este spre deosebire de orice am simţit înainte. Am răspunsul la întrebarea pe care m-am dispreţuit că trebuie să o pun. Ar trebui să trec la alte subiecte.

De exemplu, această cameră, de exemplu. Nu o fac. „Aştept să aud ce a făcut."

„Nu contează!"

„La dracu nu-i aşa"

Ea se aruncă în genunchi, rapiditatea acţiunii ei dislocându-mi stăpânirea asupra ei. Mâinile ei îi cad pe coapsele goale, iar ea îşi înclină faţa spre mine, suplicantul perfect. „Asta vrei tu, nu-i aşa? Eu, la mila ta? Groveling la picioarele tale?„Privirea ei coboară spre cocoşul meu încă greu. „Asta te transformă acum?"
Nu am fost niciodată în jocul de putere în dormitor. Niciodată nu a fost nevoie să-mi stabilesc dominaţia asupra unei femei. Am sex aşa cum îmi doresc, modul în care oferă plăcere oricărei femei pe care o fut. Sigur, îmi place să controlez procedurile, dar nu este niciodată o rutină planificată în prealabil.
Vederea lui Cleo, atât de uşor supusă, deschisă şi vulnerabilă, feliile deschid o venă sinistră de nevoie atât de vorace încât mă îndrept înapoi. Chiar dacă cocoşul meu se umflă la proporţii furioase.
Vede reacţia corpului meu. Respiraţia îi loveşte şi buzele. De data aceasta imaginea de a-mi aluneca cocoşul între buzele ei alimentează fulgere prin fluxul meu de sânge. Abia văd drept.
Un sunet incoerent îmi izbucneşte din gât. Nu sunt sigur de ce sunetul o galvanizează, dar începe să se târască înainte. Dar ceva despre modul în care se mişcă nu este corect.
O furnicătură de avertizare pe ceafa mea. "Stop."
De data aceasta, frica din ochii ei este crudă şi nelimitată. Orice altă emoţie este dezbrăcată. în timp ce mă uit, încercând frenetic să descifrez ceea ce transmite creierul meu peste urletul orbitor al hard-on- ului meu, ea tremură. „Mă ai, Axei. Cerşesc."

Cuvinte potenţiale care ar trebui să imortalizeze flăcările retribuirii mele. Si totuşi...

Picioarele mele mă propulsează înapoi încă un pas. "Stai acolo. Nu spuneţi alt cuvânt şi nu mişcaţi un centimetru."
Ieşesc pe uşă, o trântesc închisă în spatele meu. Degetele îmi ţâşnesc în păr şi mă încurc, confuz de ce sunt confuz.
Este posibil ca un segment al planului meu să fi ajuns la bun sfârşit mai devreme decât se aştepta, dar am vrut să-l spun când am numit-o pion. Ea nu este în niciun caz marele premiu în lupta mea cu Finnan. Nu atunci când a trântit-o dincolo de răscumpărare.

Deci de ce...?

Telefonul îmi sună în buzunar. Distras, îl pescuiesc.

Bolton.

Bolton!

Degetul meu loveşte *răspunde* buton.

„De ce îl trimite pe Cleo înapoi la mine?"Am latrat în telefon.

Un mic ciudat ciudat. Apoi o adulmecare aspră. „Bună ziua şi ţie, frate. Vei fi fericit să auzi că sunt în ... sau afară ... sau oriunde dracu vrei să fiu. Eşti încântat să ştii că ai treizeci şi trei la sută din frăţie în favoarea ta? Sau ar trebui să spun treizeci şi trei de puncte trei trei trei trei... "
„De ce, Bolton?"
„Pentru că este nenorocitul tău călcâi de Ahile, frate. întotdeauna a fost. întotdeauna va fi."

Nu-mi pierd respiraţia negând afirmaţia absurdă. "De ce *ea* continua sa te întorci?"

„Pentru că el o face."

Viziunea mea estompează. Când se limpezeşte, mâna mea este împletită pe perete.

"Cum?" „întreabă-o ..."

"Te intreb! Al naibii răspunde-mi."

Un alt chortle indus de droguri. "De ce? De ce să-ţi dau rahat când ai făcut clar că ne-ai tăiat pe toţi din viaţa ta?"
„Nu vreau să te prinzi"
„Boo-the-dracu-hoo. Crezi că eşti singurul care sângerează când a fost tăiat? Restul dintre noi sângerează şi noi. Cel puţin ai ieşit. Fii recunoscător pentru asta. Unii dintre noi nu au avut şansa. Te-ai oprit vreodată să te gândeşti la asta?„El adulmecă din nou.
El este înalt ca un nenorocit de zmeu şi creşte mai sus cu al doilea. Dar îmi amintesc că Bolton a fost cel mai veritabil atunci când a fost înalt. Din păcate pentru el, revărsarea lui este posibil cea mai proastă mărturisire din istorie. Pentru că am nevoie de răspunsuri despre femeia în genunchi în dormitorul din spatele meu mai mult decât vreau să aud plângerile fratelui meu.
„Răspunde-mă, Bolton. Cum o face?"
„Cum crezi? El o ţine la coadă la fel cum obişnuia să o ţină pe Ma la coadă. Singura diferenţă este că Ma avea un inel pe deget şi teama de a-şi păstra în inimă un Dumnezeu catolic. Micuţa ta ... piesă "- chicoti - „ ei bine, nu are cum să pună asta delicat, rămâne pentru rahaturi şi chicote."
Mă uit la mâna mea pe perete. Mâna tremurătoare ..
îl smulg şi îl balonez strâns. „Lasă-mă să fac asta. El o tratează aşa cum a tratat-o pe Ma, iar ea rămâne din liberul său arbitru? Eşti sigur?"
„Hmm ... aşteaptă ... stai.„Am auzit o clunk, apoi o adulmecare lungă, care spune. Câteva secunde mai târziu, s-a întors. „Da ... unde eram? Nu, desigur nu sunt sigur.

Când vreunul dintre noi a fost sigur de ceea ce se întâmplă în capul lui Pa? Vrei să fii absolut sigur, cred că trebuie să o întrebi ", se aruncă el.

Nu am loc pentru emoţia grea care încearcă să mă tragă în jos. - Trebuie să încetezi să sforăie rahatul ăsta, Bolton."

El tace un minut. „Dacă îţi pasă atât de mult, frate, atunci păşeşte-l pe dracu'."

Telefonul moare. îl bag în buzunar şi mă încărc înapoi în cameră. Este exact acolo

unde am părăsit-o.

"Scoală-te."

Se îndreaptă spre picioarele ei, o strălucire de durere care îi clipeşte în ochi înainte de a o masca. Podeaua din lemn tare nu ar fi putut fi confortabilă pentru genunchi.

în opinia ei, nu-şi freacă pielea şi nu-şi flexează membrele.

O ia. Ca şi cum ar fi obişnuit.

Nenorocitule .

Privirea mea o sondează din cap până în picioare. Fiecare centimetru vizibil este perfecţiunea cremoasă. Nemarred.

"întoarce-te."

Ochii ei se lărgesc. "Axei-"

- Acum, Cleo."

încet, se supune. în ciuda emoţiilor volatile care se plimbă în mine, sunt paralizat de vederea ei. De la părul care se prăbuşeşte până la talia minusculă până la fundul în formă de inimă, cufundat cu drag de mătase şi dantelă, fiecare centimetru al ei este decadent cu gură. O sărbătoare pentru orice bărbat cu sânge roşu.

O sărbătoare pentru tatăl meu .

înfăşurat de marginea poftei şi înapoi la sarcina mea, îi cercetez corpul cu o precizie ascuţită de bisturiu. Nimic.

Bolton minţea? Nu. Acordat, declanşarea demonilor este asurzitoare în cele mai bune momente, dar nu am greşit. Ceva se întâmplă cu ea.

îmi scutur capul, încruntându-mă. „Părul tău. Măriţi-l din drum. Vreau să vă văd pe toţi."

Degetele ei se răsucesc. O acţiune minusculă. Braţul ei drept se ridică şi se ondulează în spatele capului. Degetele ei îşi periază maxilarul stâng înainte de a agăţa pielea groasă a părului şi de a peria masa într-o parte. O altă întindere de piele mătăsoasă şi fără margini este expusă.

începe să coboare braţul. Atunci am observat că favorizează partea stângă, braţul acela puţin mai puţin flexibil decât dreapta.

-întoarce-te, Cleo."

Se întoarce imediat, uşurare pe faţă. "Ai terminat?" „Nu, iubito, tocmai începem.

Scoate-ţi hainele."

Pierderea ei imediată de culoare îmi spune tot ce trebuie să ştiu. „Nu este nevoie."

„Este nevoie de fiecare. Dacă voi lua ceea ce oferiţi ... dacă o să fac *dracu '* diseară, atunci va trebui să fii gol. Sau speraţi că mă voi mulţumi să vă urmăresc din nou păsărică?"

Ea clătină din cap. „Eu ... nu ... pot avea grijă de tine."

Câteva zeci de imagini despre cum poate avea grijă de mine îmi trec prin minte, chiar în timp ce scutur din cap. „Pentru ca tu să obţii asta spre satisfacţia mea, trebuie să scoţi ceea ce porţi."

Vrea să refuze. O flacără a nărilor se termină cu o răsucire a grimasei cu o secundă înainte ca mâna dreaptă să strângă chiloţii, să-i bage în jos pe picioare şi să se îndrepte spre o parte.

Pentru a treia oară în mai puţin de o săptămână, pizda lui Cleo McCarthy este legată de mine. Cu excepţia, de data aceasta, ferocitatea excitaţiei mele este temperată de ceea ce ascunde sub teddy. Ceea ce pot vedea deja sub dantela neagră care se ridică în partea stângă.

Trei vânătăi purpurii, tăiate în galben bolnav de-a lungul unei părţi a coastei. Bile şi autodepăşirea se ridică împreună cu furia orbitoare. *„ Nenorocitule! "*

Dinţii ei se încleşta, fie din durere, fie din reacţie la furia mea, abia aştept să aflu. îndreptându-mă, îi scot mâna din drum, apuc materialul dintre sânii ei în ambele mâini şi îl rup pe jumătate.

Frumuseţe. Frumuseţe de nedescris. Şi urâţenie.

Mă cutremur la vederea ei. Mă înfioresc la gândul la ce i-am făcut acum câteva minute pe podea, în timp ce purta această suferinţă pe piele. „ *Iisus Hristos* , Cleo."

„Arată mai rău decât este", se estompează.

Ea rămâne pentru rahaturi şi chicote .

Ideea că ea îl apără face ca fiecare celulă să urle cu furie omucidă. „De aceea nu poţi să ridici braţul nenorocit sau să respiri complet? Sunt un fost soldat, instruit în luptă şi alte tipuri de rahaturi despre care probabil nu doriţi să ştiţi. Sunt sigur că la dracu ştiu cum arată un pumn sau un picior până la coaste."

Buzele ei se comprimă, iar privirea îi alunecă şi, din nou, am rămas să încerc să înţeleg de neînţeles. "De ce? Ce dracu este atât de special în privinţa unui tâlhar de vârstă mijlocie, încât nu te poţi îndepărta?"

Pentru că asta este el.

Finnan Rutherford era un comun *tâlhar* cu mult înainte să cumpere un bilet de avion şi să lase în urmă străzile accidentate din Belfast. Costumele personalizate şi o mie de mese fanteziste nu i-au schimbat ADN-ul. „Are ceva pe tine?"

„Nu am mai avut această conversaţie înainte?„încăpătoria şi plictiseala pe care încearcă să o injecteze în voce îi spun.

„El face, nu-i aşa??"

"Axei-"

"Ce este?"

Ea gâdilă. Privirea ei se îndepărtează apoi se întoarce sfidător la a mea. „Nu este treaba ta." „Acolo greşeşti. Nu trebuie decât să-i fac un telefon pentru a-mi face afacerea."

Frica îi tremură prin ochi, dar strângerea de cap este definitivă. „Nu vă va spune. Ceea ce vrea de la tine nu are nicio legătură cu el şi cu mine."

Nu trebuie decât să apelez la un telefon pentru a-l suna pe bluff, dar nu am încredere în mine să interacţionez cu Finnan acum. Depozitul meu pentru prostii se revarsă, iar vederea corpului ei bătut este prea mult de manevrat. Trag lenjeria zdrobită din corpul ei cu o mână în timp ce cealaltă ajunge la telefonul meu.

B răspunde la primul apel. „Trimiteţi un kit de prim ajutor. Acum, te rog.„Mă închid.

„Nu este nevoie ..."

„Am nevoie de tăcerea ta chiar acum, Cleo. Priveşte-mă şi dă din cap acordul tău de a închide dracul." înghiţeşte şi dă din cap.

Trusa ajunge în câteva minute. „Minciuna pe pat."

Când s-a întins, am săpat crema specială şi mi-am smuls o picătură mare pe degete. Nu ştiu unde naiba a descoperit-o B, dar crema amorţeşte în timp ce oferă o vindecare excepţional de rapidă. O resursă extrem de utilă într-un club BDSM.

Cleo clipeşte când crema rece îi atinge pielea. Mă străduiesc să nu-mi strâng dinţii în timp ce masez uşor medicamentele pe pielea ei abuzată şi urmăresc tensiunea să-şi părăsească încet faţa.

Când sunt sigur că amorţirea este în plin efect, îi sondez uşor coastele. Respiraţia îi loveşte, dar din pieptul rapid al sfârcurilor, sunt sigur că este din altceva decât durere.

Nu a rupt o coastă.

Am capacul tubului, îl arunc şi mă ridic. Dulapul care seamănă cu cel din copilărie ţine trei rochii. îl aleg pe cel care va fi cel mai puţin agravant pentru a pune şi a reveni la pat.

„Stai sus", comand.

Se ridică încet şi îşi aruncă picioarele peste partea patului. "Cum te simţi?"

Respiraţia pe care o ia este puţin mai adâncă. "Mai bine. Mulţumiri."

Ţin rochia. „Puteţi pune asta singur?„Mă apropii de limitele atingerii-Cleo-fără-explodare.

O ia şi mă priveşte. „Mergem undeva?"

Mi-am dezbrăcat dinţii într-un zâmbet bolnav care îi face ochii să se lărgească. Am înţeles erecţia care nu s-a diminuat în ciuda amărăciunii care pătrunde în cameră. Viziunea mea se estompează o secundă. „Sunt destul de nenorocit ca să vreau să te

fut negru şi albastru deasupra negrului şi albastrului tău. A pune haine pe acel corp ar putea ajuta la această problemă."
Faţa ei se încălzeşte, iar ochii se întunecă şi se fut dacă asta nu-mi creşte temperatura şi mai mare. Ea trage rochia cu dungi alb-negru peste corp şi stă în picioare. Alunecă seducător peste şoldurile ei pentru a se odihni chiar deasupra genunchilor. Jale pierderea vederii păsăricii ei.
Priveşte spre dulap. „Ce-i cu ... umm ... chiloţi?"
Ridic o sprânceană. „Ce-i cu ei?"
"Nu. Va fi o călătorie lungă. îmi las opţiunile deschise cu privire la acest scor doar în cazul în care am dorinţa de a vă da degetul la un moment dat în această seară."

în momentul în care intră în călcâie, aşez mâna pe micul spatelui şi o îndrept spre

uşă. „încă nu ai spus unde mergem."

„Ştii unde dracu mergem. Unde ne-am îndreptat de când v-aţi prezentat. Ai împins tare şi bravo, dragă, am crăpat. Deci mergem în Connecticut. Să-ţi văd ... "Fiecare descriere despre cine este el la ea se lipeşte în gât. Fiecare amintire despre cine este pentru mine arde o cale de furie prin mine. „Aveam de gând să-l las să toacă un timp mai mult, dar asta", arunc o mână în jos, „mi-a atras atenţia. Deci, da, cu siguranţă vom vedea Finnan."
O urmăresc cu atenţie, căutând semne de triumf.
Dar fie ea a stăpânit faţa perfectă de poker în ultimul deceniu, fie orice plan de joc pe care îl urmăreşte nu este încă realizat. îşi mestecă buza inferioară în timpul necesar pentru a ajunge la lift.

- Ar trebui să fii fericit, Cleo, îi şoptesc la ureche. *„ Ecstatic ".*

„Sunteţi... îi va plăcea ce aveţi de spus?"

Râd, profund şi amar. în toate acestea, încă îi pasă *el.*

„Asta depinde dacă a devenit mai înţelept şi mai inteligent cu vârsta sau nu. Oricum, va fi o ofertă pe care nu va fi în măsură să o refuze.

"PARTEA A DOUA CLEO

Capitolul unsprezece LOCURI PE RÂNDUL INTAI

Videoclipül lui Axei a fost primul pe care Finnan m-a făcut să îl urmăresc. Cele douăzeci şi unu de minute din studiul lui Finnan Rutherford când aveam şaptesprezece ani mi-au schimbat viaţa pentru totdeauna. De asemenea, a pus existenţa lui Axei în mâinile mele.
Pentru că viaţa respectivă aparţine *pe mine* Doar eu.

Eu singur voi stabili când şi cum se termină viaţa omului care l-a ucis pe tatăl meu şi a încercat să o omoare pe mama mea. Nu se va termina diseară. Nu dacă am ceva de-a face. Până nu se confruntă cu fiecare atrocitate pe care a comis-o.
îi urmăresc profilul rigid acum în timp ce îşi accelerează maşina sport pe lungul drum care duce la proprietatea Connecticut. în primele ore ale dimineţii, în ciuda traficului greu din Manhattan, unitatea a durat puţin peste nouăzeci de minute, cu puţină conversaţie pentru o întrebare cu privire la ce marcă de apă am preferat când ne-am oprit la o benzinărie.
S-a întors cu două sticle şi a decupat una pentru mine, chiar mergând până să producă o batistă care să mă mopeze când am vărsat câteva picături.
Blând. Monstru sexy. Grijă. Psihopat cu sânge rece.
în mod detaşat, mă întreb câte alte personalităţi ascunde în spatele acelei feţe care strică pulsul, care se îndepărtează de moarte. De când am auzit numele, am mers pe Taranahar de câteva zeci de ori. Toate articolele pe care le-am întâlnit au povestit atrocităţi de proporţii de neconceput, câteva site-uri mai puţin discrete aruncând imagini înfiorătoare ale corpurilor mânjite.
Atrocităţi Axei este cotul adânc în interior. Nu este un salt să-i punem o asemenea barbarie. Mi-a ucis tatăl, un bărbat pe care îl ştia că îmi este drag. A încercat să o omoare pe mama mea, deşi habar nu are că nu a reuşit. Nu are idee că stă într-un pat de spital la treizeci de mile de aici, ţinut în viaţă de conformitatea mea totală şi de capriciul şi şantajul lui Finnan Rutherford.
Blând. Sinistru. Devilishly frumos. Criminal.
îmi trag privirea de diavolul cu multe faţete în timp ce se trage în faţa conacului.
Grim făcu o privire batjocoritoare asupra casei în care a crescut.
„O diferenţă marcată faţă de ultima dată când am vizitat-o. Vom?"
El îmi smulge centura de siguranţă şi iese din maşină. îi urmăresc figura impunătoare, îmbrăcată în pantaloni de designer negru, un tricou cu gât în V gri deschis şi sacou din piele neagră. în ciuda căldurii din iulie, pare fără efort şi sexy în timp ce rotunjeşte gluga pentru a-mi deschide uşa.
Monstru cavalerist.
Undeva într-o noapte întunecată în urmă cu un milion de ani, am jurat că am terminat să-l descopăr. Dar, în timp ce îi iau mâna şi ies, în timp ce îmi ţine mâna şi îmi fixează corpul spre maşină, mă trezesc disperat încercând să-l citesc, încercând să înţeleg unde a mers totul pentru el. Unde a mers greşit *ne* A existat vreodată vreo speranţă sau am fost întotdeauna complet condamnat chiar de la început.
„Tot atât de serios", murmură el, respiraţia îmi mângâie obrazul. „Orice ar ţine de tine, trebuie să fii uriaş dacă pari că te-am adus la gârlă, mai degrabă decât la casa în care eşti amanta.„în ciuda cuvintelor sale batjocoritoare şi a loviturii leneşe a şoldurilor sale împotriva mea, ochii lui sunt ascuţiţi, catalogându-mi cu atenţie fiecare expresie. „Aveţi grijă să-mi spuneţi ce este?"
"Nu. Vreau doar ca această vizită să se termine."
„Nu vă faceţi griji, va fi."Ridică mâna încă strângându-l pe a mea, o fascinaţie curioasă pe faţa lui în timp ce ne leagă încet degetele. Palm până la palmă, căldura cântă de la unul la altul, ca şi cum ar încerca să ne topim carnea. „Nu plec de aici până nu obţin ceea ce vreau."

Sunetul unui şurub care alunecă înapoi ne atrage atenţia asupra uşilor duble ale casei. Tot strângându- mi mâna, Axei mă trage în zborul scurt al treptelor, situat între două coloane impunătoare, la fel cum Ronan deschide uşa.
Deşi egală în înălţime şi statură, Axei taie o figură mai imperioasă, pregătirea sa militară adăugând o margine periculoasă unui pachet deja ameninţător. Cei doi bărbaţi se confruntă cu un minut încărcat înainte ca Ronan să treacă într-o parte.
Axei se plimbă, efectuează o inspecţie măturată a holului de intrare cu pardoseală din marmură, a scării mari şi a pereţilor cu panouri uşoare din stejar. Draperiile care atârnă de o parte şi de alta a ferestrelor asemănătoare catedralei sunt monstruos de grele şi nu au fost schimbate de ani de zile.
„îmi detest absolut ceea ce ai făcut cu locul", atrage el. „Este tendinţa actuală în aceste zile? Poate că trebuie să-mi reînnoiesc abonamentul *Thug Homes lunar "*.
Un muşchi bifează în maxilarul lui Ronan. „Locul nu s-a schimbat de când a murit Ma şi îl ştii. Şi asta este tot ce ai? Fotografii ieftine la decor?"
Faţada batjocoritoare a lui Axei scade o secundă şi pare aproape dezamăgit. - Te-ai blocat, frate, în ciuda avertismentului meu. Vrei să vezi ce am? Tocmai v-aţi câştigat un scaun din rândul din faţă."
Ronan înjură sub respiraţie înainte ca privirea lui să cadă pe mâinile noastre legate. „Bine să vezi unde se află nenorocitele tale loialităţi, curvă mică", se strecoară la mine.
într-o secundă despărţită, Axei se transformă de la oaspete plictisit în armă letală, brutalitate feroce care se scurge din fiecare por.
- Sună-o din nou, Ronan. Te îndrăznesc, te invită, copilul său cu voce moale, cu malevolenţă absolută.
Schimbarea este înfricoşătoare, curios fascinantă. Vreau să mă uit departe, să-l ignor pe cel mai mare fiu al lui Rutherford aşa cum am făcut-o de mai mulţi ani decât îmi pasă să socotesc. Dar această versiune a lui Axei - apărătorul sălbatic, campion orb - declanşează o memorie îngropată de mult. Unul care îmi captează atenţia şi refuză să dau drumul.
Axei şi cu mine pe o plajă ... o versiune diferită a conversaţiei casual cu subtexturi periculoase pliate în subtexturi maligne.
Adică, Cleo. Văd la fel de mult ca o zgârietură pe tine, cineva o va naiba muri.
Aceasta a fost una dintre câteva conversaţii în aceeaşi ordine de idei. l-am ascultat cu o flacără minunată în inima mea, convins că au căzut din buzele iubirii mele adevărate. Cel care m-ar proteja, mă preţuieşte mai presus de orice altceva.
Nu aş fi putut greşi mai mult.
Axei mi-a spus că va ucide pentru mine. Ceea ce nu mi-am dat seama a fost că el a însemnat literalmente. Sau cu sânge rece. Sau că victima pe care a ales-o ar fi una care m-a contat.
Cel mai rău, că evenimentul care se schimbă viaţa ar conta atât de puţin pentru el, încât ar putea continua viaţa ca şi cum nu s-ar întâmpla niciodată.
îl privesc acum cu fratele său, iar inima îmi tremură de deznădejde.
„Nu merită să îndrăznească un dolar", Ronan aruncă. „Nu a fost niciodată. Păcat că eşti prea orb pentru a vedea asta."

Axei îmi oferă un zâmbet rece pe care îl simt în oase. „Vedeţi orbire. Văd actul final într-un scenariu pe care nu l-aş fi putut scrie mai bine dacă aş avea o mulţime de îngeri cereşti care purtau stiloul."

Inima mea se lăuda în ciuda faptului că asta mi-am dorit de-a lungul timpului - Rutherfords la gâtul celuilalt, distrugându-se reciproc modul în care Axei mi-a distrus familia.

Ronan îl priveşte, războinicul l-am văzut doar expunând în jurul lui Finnan târându-se peste el. După un minut, nereuşind să descifreze sensul criptic, ochii i se îngustează. „Ce dracu înseamnă asta?"

„Locuri pe rândul din fata", repetă Axei

.Capitolul Doisprezece

OFERTA

Axei

O uşă se deschide la capătul îndepărtat al holului. îl privesc pe Ronan întorcându-se pentru a face faţă paşilor care se apropie, expresia lui transformându-se într-una de conformitate cu frica.

Rămân acolo unde sunt, cu spatele la tatăl meu, cu mâna strânsă pe Cleo. Poate prea strâns. Ea clipeşte şi încearcă să se îndepărteze. Mă întorc spre ea. "Stai."

Orice vede în faţa mea îi face ochii să se lărgească şi gura aproape.

Ceea ce simt este deznădăjduit atât de depravat încât mă întreb cum nu mă consumă forţa letală. Din nou, încearcă să-şi dezlege degetele de la ale mele.

Am dat drumul mâinii ei din două motive.

A provoca dureri care nu sunt orientate sexual sau care au plăcere să o echilibreze nu a fost niciodată lucrul meu. Şi am nevoie *toate* facultăţile mele funcţionale pentru a face faţă lui Finnan.

Mai mult decât frica rece de a merge în prima mea ambuscadă pe câmpurile de luptă urbane din Fallujah, mai mult decât coşmarul înfricoşător de a mă trezi dimineaţa după ce sângele a fost forţat pe mâinile mele ... aceasta va fi de departe cea mai mortală luptă a mea.

Şi este una pe care intenţionez să o câştig.

Abs-ul meu seîncleştă de revulsie, în timp ce îl simt în spatele meu. în timp ce îl aud respirând aerul liber, încât lăcomia lui a ajutat să smulgă din atâţia.

„Deoarece se pare că nu intenţionezi să mă graţionezi cu prezenţa ta consacrată, sunt obligat să vin la tine."

Mă întorc. Faceţi faţă întruchipării fiecărui rău care pândeşte sub propria mea piele. Nu fac scuze pentru ceea ce sunt.

„Ai de gând să stai acolo ca un mut surd, băiete?„Finnan distinctă irlandeză nordică poartă cu bucle de mândrie în jurul fiecărui cuvânt.

„Consider că mă economiseşte mult timp şi efort pentru a contribui doar atunci când există de fapt ceva util de spus. Să faci o plimbare de la intrarea ta pe holul tău nu constituie un subiect de conversaţie util pentru mine."

Blestemul mut vine de la Ronan, şovăiala şocată din partea femeii pe care intenţionez să o recuperez chiar în această noapte.
Finnan zâmbeşte. Un zâmbet alb, amplu, care îi trânteşte obrajii rezistenţi. Dar numai buzele lui zâmbesc. Ochii de aceeaşi culoare ca ai mei rămân flint tare. Rece toxic. Felul în care au fost de fiecare dată când m-a privit.
Mă gândeam că a reţinut în mod deliberat orice spectacol de emoţie pozitivă până când a fost câştigat. Timpul şi experienţa şi dovezile din propriul meu ADN răsucit au dovedit că este incapabil de el.
Degetează manşetele tricoului său de rochie cu lovituri aproape plictisite. Dar, deşi pare bine pus laolaltă, există o bagajă la hainele sale care sugerează că a pierdut în greutate. Sau a pierdut patronatul producătorului său preferat de costume personalizate. Milioanele pe care le-a cheltuit încercând să se ferească de puşcărie au afectat contul său bancar. Ştiu asta de fapt.
„încă arunci pumnii aceia slabi, aşa cum obişnuiai când erai copil, iar mama ta, Dumnezeu, îşi odihneşte sufletul, a încercat să-ţi facă baie. Face inima bine să vezi că unele lucruri nu se schimbă niciodată."
Am lăsat un zâmbet al meu ca promisiune familiară a uleiurilor de luptă ale membrelor mele. „Ştii ce face *Ale mele* inima buna? *Tu* Gândirea a tot ceea ce a dus la acest lucru a fost o tentă. Te implor să te gândeşti aşa. Credeţi că există chiar şi un singur scenariu în care triumfaţi.".
„Nu trebuie. Vei face toată ridicarea grea pentru mine. La fel cum ai făcut întotdeauna.„Privirea lui îi zboară lui Cleo şi îi aud inhalarea ascuţită. Orice trece între ele se termină când ochii lui se întorc la mine.
Abia reuşesc să-mi împiedic pumnii. "Sigur. Sunt fericit să fac un ultim act de ridicare grea pentru tine. Sună doar întreprinzătorul şi alege o cutie."
în spatele meu, Cleo scoate un alt sunet. Un proiectil răsucit de zgomot. Rupeţi, dar puternici în a-mi atrage atenţia. Nevoia de a întoarce explozii prin mine. Dar aceasta nu este o opţiune, nu atunci când coarnele mele sunt blocate în luptă. îmi păstrez atenţia asupra lui Finnan.
Mişcarea ta .
„Trebuie să obţineţi această dorinţă de moarte sălbatică din partea familiei mamei tale. Dacă memoria serveşte, fratele ei, unchiul tău Paddy, a fost, de asemenea, unul care să-şi alerge gura fără să se gândească. Chiar până când cineva a pus o armă în ea.„Ochii lui strălucesc cu o lumină sinistră care mă face să cred asta *cineva* era el.
„Este cineva încă în preajmă? Mi-ar plăcea să-i învăţ un mic truc pe care l-am învăţat în Manila."
„Axei.„Vocea lui Cleo tremură, avertismentul ei se pierde în maelstromul emoţiilor care se învârt prin cameră.
Ochii lui Finnan se îndreaptă spre ea din nou. Trebuie să-mi încuiesc genunchii pentru a nu păşi în faţa ei şi a-i bloca vederea. Eliminaţi fiecare imagine a celor doi care s-a ataşat de psihicul meu.
Toate urmele de mirt sunt acum drenate de pe faţa lui. „Vom continua această conversaţie în refuzul meu. Singur."
Ronan înaintează, perişând afront. "Pa-"

Fac o ultimă încercare de a-mi salva fratele. Din ce motiv, nu ştiu. - Ascultă omul, Ronan. Şi dacă ai chef să bei băuturi, voi lua un whisky, îngrijit."
Maxilarul lui iese afară. „Nu sunt al naibii de chelner."
Ridic din umeri. „Destul de corect."Mă întorc la Finnan. „Conduce drumul."
Nu mă uit la Cleo doar pentru că nu vreau ochii lui Finnan asupra ei. Nu vreau să mă bazez pe vânătăi care îi îmbrăţişează coastele. Nu chiar acum. Nu dacă vreau să mă opresc să-mi conduc pumnul pe faţa lui Finnan până când nu mai respiră.
Ceea ce fac savură este faptul că este goală sub acea rochie. Că atunci când am terminat aici, va fi uşor accesibilă pentru luare. Şi intenţionez să o iau atâta timp cât mă călăreşte această nebunie.
Finnan se îndreaptă spre biroul său. Urmez. îi aud paşii retragându-se şi detest că deja îmi lipseşte prezenţa.
Spre deosebire de celelalte părţi ale casei, refuzul lui Finnan a suferit o schimbare de când am fost ultima dată aici. Un bar elaborat se află acum vizavi de biroul şi scaunul imens de unde stăpâneşte ce a mai rămas din imperiul său corupt. Nu se apropie de el şi nu-mi oferă o băutură. în ciuda a ceea ce i-am spus lui Ronan, nu am nevoie de unul. Am de-a face cu Finnan, rece, sobru.
Se îndreaptă în spatele biroului său şi stă pe tronul său. „Acest lucru se termină acum. Ştiu că ai alergat cu armenii şi cu celelalte funduri din Europa de Est. Ţi-am permis chiar să conduci micul tău circ de club de noapte suficient de mult. Este timpul să venim acasă."
„Acest,, mic circ "a fost evaluat la unsprezece cifre la ultimul meu audit. Sunt sigur că unul dintre minionii tăi poate verifica asta pentru tine dacă nu mă crezi. Dar să nu ne bazăm pe asta deocamdată. Sau chiar pe faptul că credeţi că mă puteţi comanda. Această „casă" la care doriţi să mă întorc, care prevedeţi scopul meu aici? Exact?
„îmi smulg degetele o secundă mai târziu. „Oh, stai, ar putea fi o idee cu creiere de iepuri cu care te-aş putea ajuta cu ... ceva?"
„Urmăreşte-te, băiete. Vreau să vă reamintesc despre acel mic videoclip pe care îl am pe tine?,,Vocea lui a căzut pe un teren care m-a îngrozit acum o viaţă.
Acum, nevoia de a râde este oprită doar de permafrostul care ţese prin miezul meu.
„M-am întrebat când vei juca acea carte. Asta ar trebui să mă îngrozească?,,Mă păcălesc.
„Trebuie să vă aducă claritate. Aminteşte-ţi că am dat o mână mai rea pentru insulte mai mici. Vă ofer şansa de a vă concentra mintea asupra a ceea ce este important."
„Crede-mă, sunt concentrat. Eşti totuşi? Pentru că aş fi putut jura toată această melodie obositoare şi dansul din ultimele săptămâni a fost să mă aduc aici să vorbesc despre un subiect diferit în întregime."
Ridicarea lui încearcă o nonşalanţă care nu atinge destul de mult semnul. "Sigur. Să discutăm despre acea mică afacere de la Taranahar", spune el.
Respir lent şi constant. „Vă referiţi la cea în care trupa voastră veselă de tâlhari fără creier a sacrificat peste o sută de oameni?"
„Nu a existat niciodată un număr definitiv."
„Asta este chestia cu aruncarea a jumătate de duzină de bombe pe un sat de dimensiunea a trei blocuri oraşe *Pa* După un timp, au încetat să mai numere părţile corpului.".

Buzele lui se ondulează. „Din modul în care vorbeşti, oricine ar crede că eşti de partea lor. Nu uitaţi că ne-au bombardat mai întâi."
Inumanitatea acestei afirmaţii mă uimeşte o clipă. „Nu am uitat. Dar sunt de partea de a nu arunca oamenii pentru bani sau putere."
Primul semn că ajung la el este mâna care pune pumnii pe biroul său. „Viaţa nu este toate pansamentele şi Kool-Aid. Am crezut că te-am învăţat mai bine decât atât. în mod clar, lecţia mea nu a făcut suficient."
Un tremur se rostogoleşte din picioarele mele. Respiraţia se blochează în plămânii mei ca imagini cu lilieci de baseball sângeroşi, ploaie de gheare, fier de călcat şi alte instrumente de cenuşă îmi curg simţurile. Număr până la zece să mă opresc din a face plămâni pe birou şi a adăuga la propriul meu număr de corp. „Crezi că este în regulă să înveţi copilul tău o lecţie de viaţă, forţându-l să ducă o viaţă umană?"
„Dacă vrea să aibă succes în această lume, da! Ce fel de lume crezi că trăieşti, băiete? Aruncă o privire în jurul tău. întreaga lume nenorocită se mănâncă singură."
„Şi deci soluţia dvs. este să ajutaţi lucrurile prin şantajarea unui general, astfel încât să puteţi baga milioane pe parcurs?"
Faţa lui se răsuceşte într-o mască de dispreţ. „De ce naiba nu? Dacă McCarthy şi cu mine nu am fi profitat de ocazie, altcineva ar fi avut. Orice altceva ar fi fost, Courtland era un patriot şi nu se temea de un mic sacrificiu pentru a-l lipi de ticăloşii care au bombardat această ţară."
„Şi ce zici de celelalte sacrificii care nu aveau nicio legătură cu războiul? Dar fata pe care a ucis-o în bordelul lui McCarthy?"
Nu pare surprins că am toate aceste informaţii la îndemână. El doar ridică din umeri. „Daune colaterale care au facilitat o relaţie mai lină."
O ceaţă roşie se ridică în faţa ochilor mei. „A fost fiica cuiva!"
„A fost o curvă", clarifică el, ca şi cum asta justifică totul. „Singurul lucru care a contat a fost faptul că Courtland a fost un birocrat al armatei de nivel superior, care s-a întâmplat în poziţia corectă pentru a ne pregăti pentru succesul pe termen lung. El mi-a înmânat... *ne* afacerea unei vieţi. Crezi că ar fi trebuit să plec pentru că o curvă i-a smuls rahatul greşit în nas? Mama mea nu m-a născut pentru a fi un wimp! Ea m-a învăţat că supravieţuirea a fost totul. A bătut-o în mine de câte ori a fost necesar pentru a învăţa acea lecţie. Dar tu, un fiu al coastelor mele, vrei să fii coddled pentru tot restul vieţii, după un incident nefericit?"
„Deci supravieţuirea este totul, chiar supravieţuirea împotriva unui inamic care nu există, nu este chiar aşa? Vedeai umbre peste tot. în mod clar, acest lucru nu s-a schimbat. Spune-mi, paranoia ta este cea care te-a format acum cu o mamă care nu există? Ai crescut pe străzile din Belfast după ce ai fost aruncat din orfelinat pentru că ai bătut un alt copil, nu uita? Probabil un copil care ajuta lumea să mănânce singur?"
„Suficient cu această prostie! Am nevoie de problema Taranahar pentru a dispărea. Mă vei ajuta."
L-aş putea întreba cum îşi imaginează că se va întâmpla într-un milion de ani. Dar nu este modul în care se va juca acest joc. Nu zâmbesc. Nu postez. îl privesc cu un minut înainte să întreb. "Cum?"
Faptul că nu-i spun imediat să meargă în iad îl uimeşte o clipă. Se regrupă repede, deşi privirea lui rămâne prudentă. „Oamenii se entuziasmează atunci când

termenul,, criminal de război "este aruncat. Am nevoie să lucraţi cu avocaţii mei pentru a obţine emoţia de a muri şi, de preferinţă, să scoateţi rechizitoriul."
"Cum?„întreb din nou.
„Aveţi o medalie cu stea de bronz şi o medalie de serviciu distinsă, plus o felicitare personală a preşedintelui şi contacte utile în armată. Am nevoie să fii faţa publică a cazului meu când va veni vremea. Voi avea grijă de problemele mai mici din culise. Voi ierta chiar această prostie cu armenii şi albanezii, atât timp cât veţi pune capăt şi asta."
Bile îmi ridică gâtul şi îmi inundă gura. înghiţesc şi mă oblig să vorbesc. „Ce contează mai mic?"
Se ridică şi se plimbă spre bar, încrederea că sunt chiar sub degetul mare, unde vrea să-i uşurez tensiunea. „Nimic de care trebuie să te preocupe."El întinde sticla de whisky irlandez şi revarsă două pahare.
Mă oblig să o iau pe cea pe care mi-o oferă. îl ridic în nas şi adulmec marca mai puţin decât prémium pe care o bea în aceste zile înainte de a învârti paharul. Interesul meu pentru băutură este suficient pentru a-l satisface. Se întoarce, îşi dă lovitura şi se întoarce la bar pentru a-şi reumple paharul.
„Faceţi asta pentru mine şi aveţi cuvântul meu, videoclipül va fi distrus", spune el în timp ce se aşază înapoi.
Cuvântul lui. Mai ieftin decât băutura din mâna mea. Mă prefac că o gândesc.
Trece un minut complet înainte să se aplece, tăcerea mea a fost luată pentru înţelegere. „Există un loc pentru tine înapoi în familie, băiete. Faceţi asta pentru mine şi este al vostru."
Dau din cap.
Se aşază pe scaunul său. Contrabandă.
„Investigaţiile penale de război pot dura ani de zile, ceea ce cu birocraţia jurisdicţiei internaţionale şi toate acestea", mă aventurez. „Au costat şi milioane, deoarece sunt sigur că ai aflat cu prima anchetă."
El ridică din umeri. „Atâta timp cât nu stau într-o gaură neagră a unei închisori de maximă securitate, poate fi nevoie pentru totdeauna de tot ce îmi pasă."

„O să-mi pună eforturi pe timp. în afacerea mea."

"Asa de?"

„Deci, o să am nevoie de ... mai mult." „A definiţi" mai mult.""
Rampele de tensiune îmi susţin coloana vertebrală, mai groase decât înainte. Ridic capul, îl privesc în ochi. „Cleo."
Expresia care îi curge pe faţă îmi face pielea să se târască. Nevoia de a-i vorbi numele în prezenţa lui mă face să vreau să pun ceva.
„Mi-a spus că îmi pierd timpul trimiţându-o la tine", spune el, un zâmbet respingător care-i curbă gura. „Ai crezut că ar fi luat până acum că ştiu ce îl face pe propriul meu fiu să bifeze."

„Este un da?"

„O întorci la mine când se va termina rahatul ăsta. încă nu am terminat cu ea."

„Dacă tot o vrei când am terminat cu ea."

Dinţii lui sunt goi. „Dacă nu eşti suprauman, nu o vei putea purta atât de uşor.

Crede-mă, am încercat."

Valul maniacal se creşte prea repede. Trebuie să plec. Dar am nevoie de răspunsuri. „Vreau să ştiu şi ce ţii peste cap.„La dracu. îmi dau seama de alunecarea mea în momentul în care întrebarea îmi lasă buzele.

Zâmbetul lui Finnan se lărgeşte. „Nu ţi-a spus?" Maxilarul meu seîncleştă şi rămân

tăcut.

„Vă voi spune ce, arătaţi-mi câteva dovezi că sunteţi în cazul Taranahar şi vom ajunge la un aranjament despre fata voastră preţioasă."

Mă îndrept spre cea mai apropiată suprafaţă şi arunc paharul care mai ţine lichiorul. Am trecut mult timp de saturaţie. Nevoia brutală de a lua instantanee de răzbunare la ancorele controlului meu în timp ce mă îndrept spre uşă.

"Plec. Şi o iau cu mine."Prind mânerul. încercaţi-l larg deschis.

„Vei întâmpina o mică rezistenţă, dar sunt sigur că o vei aduce în cele din urmă. Oh, şi aminteşte-ţi ce am spus. O vreau înapoi."

Mă uit peste umăr. Expresia lui este încă contrabandă. Nu pot rezista dorinţei de a-l şterge de pe faţă. „Ce te face să crezi că va dori să se întoarcă la tine când am terminat să o folosesc?"

Ridică din umeri, comportamentul său rămânând acelaşi. „Poate să-şi împartă temporar patul, dar va fi *mereu* fii al meu. Nu am nevoie decât să-mi scot degetul pentru ca ea să-mi troteze partea."

Creierul îmi ţipă să dau drumul la uşă. A smulge şi a mora şi a zdrobi şi a arde. O strâng mai tare, trag uşa mai larg.

„Axei?"

Schimbarea de la *băiat* la numele meu este probabil ceea ce îmi opreşte picioarele. Chiar dacă m-ar deranja să-mi amintesc ultima dată când mi-a folosit numele, ar fi un exerciţiu inutil.

"Ce?„Vocea mea sângerează neagră, nu voi putea să mă reţin în următoarele zece secunde.

„Avem o afacere. încercaţi să iti încrucişezi armele cu mine si o faci spre pieirea ta.

"Capitolul treisprezece

LIVRARE SPECIALĂ SAU NU

Cleo

Inutilitatea ritmului mă conduce în sfârşit la duş la jumătate de oră după ce mă retrag în dormitorul meu. Dar stând nemişcat sub torentul apei calde nu-mi opreşte gândurile de curse.

Cei doi bărbaţi care mi-au distrus viaţa sunt închişi într-o cameră, ciocnind două etaje sub mine. Nu mă amăgesc să mă gândesc cumva că voi scăpa să fiu prins în mijlocul oricărui aranjament sinistru care este eliminat.

Nu plec de aici până nu obţin ceea ce vreau .

Tot ce pot să mă gândesc este cum să supravieţuiesc iadului iminent suficient de mult pentru a termina slujba şi a-mi salva mama.

Pentru că naiba *este* veni. Privirea din ochii lui Axei a promis-o. Ferocitatea cu care Finnan a urmărit această întâlnire şi modul în care m-a privit la parter au confirmat-o. Voi fi daune colaterale cât mai curând. Sau un îndulcitor care să sigileze acordul în al doilea moment necesar.

Nu ştiu este cine va ieşi învingătorul în această rundă. Finnan are nenumăraţi aşi în mânecă. Inclusiv videoclipül a cărui existenţă confirmă realitatea solidă a monştrilor. Dar Axei era .. *este* cel mai viclean om pe care îl cunosc, altfel nu m-ar fi putut înşela atât de complet. Cuplu care, cu marginea în plus, armata s-a arătat în el şi fiecare teamă care se ascunde în inima mea este ridicată cu încă o mie de grade.

Am închis apa şi ies din duş. Corpul meu este la fel de curat pe cât poate fi cu brutalitatea lui Finnan încă imprimată pe el. înainte de atac, nu mă atinsese de luni întregi, preocuparea lui pentru Taranahar mă scuteşte de interesul său. Chiar când m-am aruncat între el şi servitoare, ştiam că este o idee proastă. Dar conştiinţa şi inima mea nu au putut rezista să-l lase să traumatizeze o altă fiinţă umană. Nu când l- am putut opri.

Degetele îmi urmăresc mijlocul. Crema lui Axei a făcut minuni. Muşchii care urlau înainte acum nu făceau decât să gâfâie cu fiecare bătăi de inimă. Coastele care erau pe foc nu mai oferă agonie cu fiecare respiraţie pe care o iau.

Apucând un prosop, mă bag uscat apoi stau în faţa vanităţii. îmi evit privirea în oglindă în timp ce aplic hidratant pe corp. De asemenea, evit să recunosc furnica mică între picioarele mele care a locuit acolo de când Axei a intrat prin uşă la clubul său macabru.

Da, mi-e ruşine că am scris la comanda lui erotică şi mi-am lăsat momentan obiectivele pentru un gust din ceea ce a promis atingerea lui.

îmi eliberez părul din nodul său şi îl spăl, refugiându-mă în mondenie. Când scalpul meu începe să se furnică, arunc peria, mă ridic, încă dezbrăcat şi părăsesc baia.

Axei se sprijină pe peretele de lângă uşa care duce spre dressingul meu, cu braţele îndoite, cu picioarele plantate. Un stăpân întunecat care nu aduce decât haos şi distrugere.

Gâfâitul meu se estompează în tăcere în timp ce ne privim unul pe celălalt.

Pot încerca să-l trec, să-mi iau nişte haine care să mă acopere. Sau retrageţi-vă în baie şi apucaţi un prosop. Nici eu.

Secundele trec şi accept că nu are niciun rost să mă grăbesc să mă acopăr. M-a văzut dezbrăcat de mai multe ori în ultima săptămână decât oricine altcineva de mult timp.

Dar totuşi arată umplutura lui. Ochii îndrăzneţi îmi ard o cale pe faţă, gât, sâni. El rămâne acolo o vârstă, convingându-mi sfârcurile în vârfuri dureroase până când, satisfăcut de reacţia mea, continuă să urmărească un curs pe corpul meu. Maxilarul

lui se încleştă când privirea îi scade la vânătăi. Dar fanta dintre coapsele mele îl atrage curând.
Axei rămâne cel mai lung la păsărică, cu nările care se aprind în timp ce mă parfumează audibil din toată camera. Natura crudă, animalistă a acesteia îmi slăbeşte genunchii în timp ce mă ţine încuiat în loc. „Am închis dublu uşa. Cum ai intrat din nou aici?"
Este o securitate falsă, închizându-mi uşa într-o casă în care sunt prizonier, dar este una la care mă agăţ. Privindu-l, urmărindu-şi armele puternice în timp ce se rătăceşte, că securitatea se disipează mai repede decât un con de zăpadă în iad.
„Am luat o mulţime de trucuri în timpul meu în armată, dragă. Locurile care infiltrează nu trebuia să fie era o cerinţă de muncă. Mai ales în ultimul meu an. Aminteşte-mi să-ţi spun despre asta cândva."
Conotaţiile acelei panici de vârf în interiorul meu. „Spuneţi că parcă ne vom revedea oricând curând. „Ştiu că o vom face. Dar intenţia mea era ca aceasta să fie în termenii mei.
Nu răspunde imediat. în schimb, privirea lui efectuează o altă scrutin ameţitor, de data aceasta de la picioare în sus, zăbovind din nou la sexul meu care acum trânteşte.
Apoi se plimbă prin cameră, luându-şi timpul să-şi dea mâna peste eşarfa de mătase drapată peste fotoliul de lângă comoda mea, sticla mea de parfum şi cadrul aurit care ţine poza Sfântului, câinele pe care l-am pierdut când aveam doisprezece ani. Atingerea lui este clinică, lipsită de emoţie. Nu aşa chipul pe care mi-l prezintă atunci când a terminat să- mi pună mâna pe lucruri. O faţă gravată cu intenţie goală, sălbatică. „Ai crezut că nu o vom face? Ruşine pentru tine. Mai ales după tot ce ai făcut pentru a asigura acest rezultat?"

începe să traverseze camera.

Fac un pas înapoi.

„Rămâi", mârâie.

La parter, pe hol, cuvântul era plin de comandă îngheţată. Aici, acum, nu este mai puţin dominant, dar există o inflexiune adăugată la ordin, un avertisment care promite anarhie dacă nu este respectat.
Ucid sunetul torturat care îmi ridică în gât. Şi faceţi un alt pas înapoi.
Mâna lui biciuieşte, prinzându-mi braţul. Reţinerea nu este dureroasă sau de neîntrerupt, dar focul de la mâna lui mă marchează, se răspândeşte ca un foc sălbatic până când burtica mea se stinge cu şocul acesteia.
„Una dintre numeroasele lecţii pe care trebuie să le înveţi *rapid*, este asta: când spun să rămâi, tu *sta "*.
Panica escaladează. „De ce aş avea nevoie să învăţ orice? Nu este afacerea dvs. în această casă încheiată?"

„Afacerile mele cu Finnan sunt. Afacerea mea cu tine abia începe." "Nu. Nu avem

nimic de făcut... "

„Chiar vei spune asta, Cleo?"se taie peste mine. „Ţi-ai imaginat cu adevărat că tot ce trebuia să faci era să mă livrezi lui şi tu şi am fi terminat?"

Gura mea se usucă la vederea flăcării nesăbuite din ochii lui. „Ce ... de ce ..." înghiţesc şi încerc din nou, urându-mi incapacitatea creierului de a forma propoziţii coerente.
„Cuvintele pe care le căutaţi sunt,, când.,,,, Unde.„Cum.""
Deschid gura, dar nu apar cuvinte. Nu pot decât să privesc cum un deget mare se îndreaptă peste pielea mea, mângâierea leneşă care-i arăta privirea frenetică din ochi.
„Când" este chiar dracului acum. Lăsăm această gaură de rahat în următoarele cinci minute. „Unde" este oriunde am hotărât bine. „Cum" este şi alegerea mea, deşi ar trebui să ştiţi că prima dată va fi probabil cu voi în genunchi. Să-mi iau o femeie din spate este cel mai sigur şi mai satisfăcător mod de a pleca. Şi nu-mi este ruşine să spun, trebuie să plec destul de curând."
Inima îmi scade în stomac, chiar şi ca rachetele de temperatură. "Axei-"
Dă din cap aprobator, cu capul căzând pentru a adulmeca curba umărului meu. „Asta e, iubito. Continuaţi să-mi spuneţi numele în acea voce mică îngrozită. Chiar dacă este la fel de fals ca dracu, vă garantez că mă va face mereu tare.„El persistă, chiar vârful nasului îmi peria lobul urechii în timp ce mă inspiră.
Mă înfiorесc tremurul care se încolăceşte de la vârfuri şi invoc fiecare uncie de forţă în corzile mele vocale. „Nu plec cu tine. Nu pot. I *nu va ".*
Fiecare celulă din corpul său pare să se încleşte cu furie rigidă. Nu pot ceda terorii mele, deoarece ceea ce Finnan i-ar putea face mamei mele dacă plec fără permisiunea lui este şi mai îngrozitor.
„Mă înţelegeţi greşit, dragă. Aceasta nu este o negociere. Am făcut deja asta. Tu eşti premiul meu. Deci, vedeţi, nu există nicio cale de a pleca aici fără voi."
Şocul loveşte fundul stâncii şi sări cu greu, stârnind furie pură. „Ei bine, este prea al naibii de rău. Nu dau naiba zburătoare ce ai fost de acord cu tatăl tău. Nu părăsesc această casă.„Nu atunci când înseamnă să lăsaţi soarta vieţii precare în mâinile lui Finnan.
Ochii lui Axei se transformă în chipsuri de gheaţă. „Există ceva pe care Finnan îl doreşte mai mult decât orice. Chiar mai mult decât tine. Am puterea să-i dau. în schimbul tău.„Privirea lui îmi scade pe coaste, cu pieptul ridicându-se pe o inhalare furioasă. „Cum crezi că se va juca dacă plec de aici *singur* „Râde cu o voce care abia este umană?
Creierul meu se zvâcneşte în alarmă frenetică. Până la urmă tot ce pot face este să apelez la monstru înaintea mea. "Te rog..."
Dacă este ceva, asta trage fiara mai aproape de margine. Genunchii îmi scad. Cealaltă mână îmi strânge braţul, mă ţine până la siguranţa aprinsă care îi flăcă în ochi. „încercaţi pentru el încă o dată", mă îndrăzneşte.
îmi scutur repede capul. Nu pot să o părăsesc pe mama. Nu pot avea încredere că Finnan nu va opri maşinile care o menţin în viaţă în momentul în care spatele meu va fi întors. „Nu-I cerşesc. Mă rog *tu "*l
Un muşchi sare în obrazul lui în timp ce mă priveşte. „Spune-mi de ce vrei să rămâi atât de prost. Spune- mi ce are peste tine."
Deci Axei o poate găsi pe mama mea şi poate termina ce a început? "Nu."
Privirea lui îngheaţă. „Atunci încetează să pledezi. Pot fi şi alte motive pe care aleg să le fac. A pleca de aici fără tine nu este unul dintre ei."

Mâinile lui se ridică până la umeri, amprenta, marcându-mă, încercând să schimb ceea ce nu poate fi schimbat.
Dar, în ciuda faptului că cunoştinţele îmi ard în inimă, corpul meu răspunde mângâierii. Sfârcurile deja strânse se încordează mai departe, sânii mei crescând grei pe măsură ce focul lichid se întinde între picioare. Corpul meu s-a încălzit în momentul în care l-am văzut în cameră. Acum, cu mâinile pe mine, mirosul său de pământ şi condimente mă înglobează, păsărică mă umflă, şmecherul ei saturandu-mă.
Ochii cenuşii ascuţiţi îmi urmăresc corpul, absorbind schimbarea. Buzele lui pline se despart, respiraţia lui un pantalon uşor în timp ce mâinile lui îmi coboară în gât. Degetele lungi îmi urmăresc gulerul, golul în care îmi curge inima. Valea dintre sânii mei.
Apoi, ca şi cum nu se poate abţine, o mână îmi vorbeşte în păr, ţinându-mă nemişcată, în timp ce cealaltă îmi cupă sânul. Genunchi. îmi învaţă sfârcul cu o lipsă distinctă de blândeţe.
Zguduitorul meu adânc şi neajutorat îi scoate un sunet feroce din gât. "La dracu. „Respiraţia lui caldă se spală pe faţa mea ridicată. „Aţi completat în toate locurile potrivite. O să mă bucur să-mi iau fiecare centimetru. O să savurez să recuperez ceea ce a fost odată al meu. Apoi o să te întorc la el, rupt dincolo de reparaţii."
Schiţa clinică a ceea ce intenţionează să-mi facă îmi îngheaţă inima. Suficient pentru a opri frica înfiorătoare. Suficient ca să-l pot privi drept în ochi.
„Nu ţi-am aparţinut niciodată.„Oricum, nu este această versiune a Axei. Eu aparţin doar băiatului pe care l-am crezut cândva. Băiatul care a fost vreodată real în imaginaţia mea.
"Poate nu. Dar tu te-ai dat mai întâi. Am fost primul om care a umplut acea pizdă mică, care a intrat în tine, te-a urmărit cu pumnul în toată ziua, cu ochii visători cu sperma mea din interiorul tău. Asta îmi dă drepturi, iubito, indiferent dacă îţi place sau nu."
„Ei bine, vei fi foarte dezamăgit dacă vei conta pe mine că sunt din nou visător."
„Visele sunt pentru funduri. Prefer mult realitatea de a auzi că îmi urli numele în timp ce pledaţi pentru milă. Mila pe care nu o vei primi. Până nu te-am futut până nu poţi să te ridici drept. Asta este şi realitatea ta cea nouă. Accepta."
Mintea mea se învârte cu cuvintele sale şi situaţia din care nu pot să-mi dau seama imediat. Un minut bifează. Două.
Alegerile mele sunt inexistente. Deocamdata.
El urmăreşte lupta ieşind din mine cu o satisfacţie sumbră. Dându-mi sânul o ultimă apăsare, mă eliberează. „Plecăm."
Aruncă un ochi peste cameră şi se învârte înapoi la mine, maxilarul încleştat, cadrul lui plin de electricitate. „Şi nu veţi aduce nimic pe care vi l-a oferit. Nici măcar o periuţă de dinţi."
Am sforăit. „Vă aşteptaţi să ies dezbrăcată?"
El îngheaţă o clipă, ochii îngust. în clipa următoare, îşi ridică din umeri geaca de piele, o aruncă pe podea şi îşi trage tricoul peste cap.
Afişarea neaşteptată a pieptului cizelat, fără păr, a abs-urilor rupte şi a pielii aurii îmi umple viziunea. Respiraţia mea se scurtează, dar vederea nu este nimic în comparaţie cu ceea ce îmi vede tatuajele. Un design elaborat este un amestec

fascinant de cuvinte şi simboluri, unele celtice, altele japoneze. Ele curg din coasta stângă, în sus şi în jurul spatelui şi peste umeri. în jurul burticii sale se află un simbol perfect al yinului şi yangului înconjurat de flăcări vicioase. Pe braţul său drept musculos, patru litere vrăjesc *Trăi* de sus în jos. în stânga lui, aceleaşi litere de jos în sus, *rău* .

Maxilarul îmi scade, iar mâinile îmi zboară afară pentru a mă îndrepta de uşa băii. Fiecare promisiune a specimenului fizic pe care avea să-l devină era acolo în adolescenţa sa târzie. Dar încă nu sunt aproape nicăieri pregătit pentru magnificul produs final. De pe vârful părului dezgolit până la cizmele ucigaşe care-şi strâng picioarele, sunt neputincios împotriva puterii lui.

Aşa că mă uit. Defileu până îmi urlă plămânii pentru a respira.

Auto-conservarea începe şi ştiu că nu pot urmări acea perfecţiune uimitoare fără să ardă spontan, aşa că îmi mut privirea spre tricoul pe care mi-l ţine. Trebuie să arăt fără creier pentru că scutură ţesătura la mine. „Puneţi asta."

„Nu poţi fi serios. Nu pot ieşi aşa."

El îmi ia mâna şi bagă materialul în ea. "Tu poti. Tu vei. Este alegerea dintre cămaşa mea sau tu eşti dezbrăcat."

„Dragă Doamne, eşti nebun."

Nu ridică din umeri. Sau râde. El se uită la mine, o lumină ciudată în ochii lui. „Da, sunt", spune el pur şi simplu.

Nu sunt sigur ce să fac din asta. Nu sunt sigur ce să facem din ceea ce s-a întâmplat aici în ultimele cincisprezece minute.

Mâinile tremurând dincolo de capacitatea mea de a le controla, îmi trag tricoul peste cap. Imediat, sunt copleşit de mirosul lui. Sus aproape şi personal, mă înec în condimentul cald al lui. Bumbacul alunecă peste sânii mei sensibili, provocând un alt zgomot care trage direct la păsărică.

Săpându-mi repede braţele prin găuri, trag cămaşa în jos. Mi se încadrează în genunchi, o acoperire respectabilă nu a fost pentru faptul că totul despre asta este nenorocit. Mai ales lumina din ochii lui Axei în timp ce îşi trage privirea asupra mea.

Respiraţia îmi sugrumă din nou, simţurile mi-au pus în evidenţă ceea ce va face în continuare.

Se apleacă şi îşi scoate geaca. îmi forţez privirea din muşchii lui ondulaţi în timp ce ridică din nou în ea şi o fermoare la jumătatea pieptului.

Dragă rai, dacă este ceva, pare şi mai puternic.

Disperat să scap de nebunia care îmi trece prin mine, încep să merg spre dressingul

meu. „Unde dracu crezi că te duci?" „Am nevoie de pantofi, Axei." *"Nu. Unu. La*

naiba. Lucru."

S-a îndreptat spre uşă, el o deschide şi se uită cu atenţie la mine.

Pot face fără pantofi. Destul de absurd. Dar există numere de telefon vitale pe care nu le pot lăsa. "Vă rog. Poşeta mea. Telefonul meu."

Tensiunea îi sfâşie maxilarul. „Puteţi aduce telefonul, dar acesta este. Nu veţi avea nevoie de poşetă."

Este un butoi de pulbere gata să explodeze. Mă grăbesc pe noptiera mea şi îmi sap telefonul din poşetă în timp ce el periează şi îmi cataloghează fiecare mişcare.

Deoarece pot conta pe degetele unei mâini lucrurile care înseamnă un al naibii pentru mine în această cameră, picioarele mele nu se târăsc la ieşire.

El trânteşte uşa suficient de tare pentru a trezi morţii. Degetele lui îmi înconjoară încheietura şi sunt propulsat pe hol până la scări.

Când suntem la jumătatea drumului, Finnan apare în partea de jos a scărilor. Deşi nu-şi rupe pasul, Axei se mişcă în faţa mea, volumul său aproape că îmi întunecă viziunea asupra lui Finnan.

„Am venit să-ţi doresc Godspeed. Dar, de asemenea, să vă spun că sunteţi bineveniţi aici oricând doriţi. *Ambii* din tine."

Ajungem la ultimul pas, iar Axei îşi aşează corpul direct în faţa mea. „Nu ar fi trebuit să vă deranjaţi", se blochează el. „Ieşi din calea mea sau voi fi fericit să te ajut."

Finnan se îndepărtează cu un zâmbet. Una pe care nu am mai văzut-o de ceva vreme. Unul care spune că puterea sa a fost restabilită. Inima mea se cutremură de ceea ce înseamnă pentru mine. Când Axei face piese pentru uşă, mă lasă liber să sondez mai adânc în expresia lui Finnan.

Ce mă va costa să plec aici diseară cu Axei?

întrebarea îmi arde limba, dar nu îndrăznesc să întreb. Nu în faţa bărbatului responsabil de a-mi pune mama acolo unde este. Finnan se uită înapoi la mine, oferindu-mi nimic în timp ce zâmbetul lui creşte.

Deschid gura, pregătit să mă condemn singura întrebând, nu, *pledând*, pentru mama mea. "Finnan-.?"

O mână îmi surprinde ceapa şi spaţiul meu personal este din nou umplut cu Axei.

„Nu-i vorbi. Şi opreşte- te *dracului* privindu-l!"El şuieră cu foc şi gheaţă.

Mâna lui rămâne pe mine până ajungem la uşa deschisă din faţă. Apoi mă mătura curat de pe picioare într-o mişcare lină. Braţele puternice mă ţin strâns de corpul său fără efort, ca şi cum nu cântăresc nimic, în timp ce el merge repede pe trepte. Când ne apropiem de maşina lui, uşa alunecă în sus. El mă pune pe scaun, îmi bagă în centură şi trânteşte uşa înapoi. Rotunjeşte gluga ca şi cum diavolul însuşi i se smulge călcâiele.

Două secunde mai târziu, Axei Rutherford accelerează pe aleea. îndepărtându-mă de o închisoare infernală în alta

.Capitolul paisprezece

CONDUCERE INDECENTA

Ora de pe liniuţă citeşte 3:47 a.m.

Patruzeci şi două de minute de când am fost trecut de la un captor la altul. în cea mai mare parte a timpului, Axei nu a vorbit. Afară, peisajul trece prin întunericul prăpădit. S-a lipit de I-95 când am plecat din Greenwich până acum cinci minute,

când a ieşit de pe autostradă. Acum, doar cu proprietatea ocazională care clipeşte, habar n-am unde suntem.
Tricoul lui îmi acoperă coapsele şi genunchii, dar picioarele şi picioarele goale îmi amintesc de starea mea cu adevărat vulnerabilă. îmi strâng telefonul mai strâns între mâini. Este singura mea legătură cu medicii mamei mele. Singurul meu mijloc de ajutor ar trebui să am nevoie.
Ideea este de râs. Am telefonul doar pentru că Axei îşi doreşte, dar sunt încă recunoscător. Imaginile corpului meu care se găsesc într-o pădure care purta tricoul sau cerul interzis, nimic, nu-mi luminează prin minte.

Mă uit în jur şi nu văd altceva decât copaci întunecaţi care trec prin trecut. Un fior

curge prin mine. „Nu ţi-e frig", afirmă el de lângă mine, atrăgându-mi atenţia asupra

lui.
Mâna care controlează roata este relaxată acum, celălalt braţ propulsat împotriva uşii. Este mult mai puţin încordat decât a fost când am părăsit Greenwich, dar nu mă păcălesc să cred că totul este calm.
în schimb, mă concentrez asupra declaraţiei sale. „Nu mi-e frig.„Scaunul moale cu unt este cald, temperatura din maşina sport este plăcut ambientală.
„Atunci trebuie să tremuri din alt motiv."
Afirmaţia, cu voce blândă, ţine totuşi oţel şi cere un răspuns.
Nu primeşte conţinutul celei mai întunecate frici a mea. „Nu în fiecare zi sunt răpit din casa mea şi aruncat într-o maşină purtând altceva decât un tricou împrumutat. Mi se permite un fel de reacţie, nu-i aşa??"

Gura îi răsuceşte pentru o nanosecundă. „Tricoul este al tău de păstrat." „Şi răpirea?

Vom aborda asta?"

„Ce trebuie să abordăm? Eşti a mea acum. Sfârşitul poveştii." "Axei-"
„Şi dacă te uiţi la telefonul ăsta încă o dată, iese pe fereastra nenorocită. Tu chiar *gândi* despre chemarea lui, te voi zdrobi atât de tare încât vei înceta să mai existe. Este înţeles?"
Cuvintele stricte mă jefuiesc de respiraţie. De data aceasta, zguduirea mea provine din frică, mai degrabă decât din conjurarea macabră a creierului meu.
„Răspunde-mă, Cleo. Şi de dragul meu, încetează să tremure!"

"Da. înţeleg.„Vocea mea este puţin mai mult decât o şoaptă. Simt privirea lui

înclinată spre mine. Sonda-mă.
„Motherfucker!"El înfăşoară maşina pe un drum întunecat şi alimentează gazul timp de o jumătate de milă înainte de a frâna brusc înainte de un semicerc de arbori de arţar roşu. „Ce dracu e cu tine?"cere după ce ucide motorul.
Privesc frenetic în jurul meu. Suntem singuri, fără alte semne de viaţă. „De ce ne-am oprit? Unde suntem?"
Ochii cenuşii îngustaţi se schimbă de pe faţă suficient de mult pentru a înjunghia un deget în mijlocul navigaţiei prin satelit a maşinii. Pinul de pe hartă măreşte. Ne aflăm la marginea unui parc din apropiere de New Rochelle.

„Cleo?"
îmi scutur capul, mâna încleştată strâns în jurul telefonului. „Nimic nu este în neregulă. Putem ... putem merge te rog?"

Crescând, el îmi smulge telefonul din mână şi îl aruncă în spate. „Nu până nu

primesc câteva răspunsuri." „Ţi-am spus, nu e nimic rău"
„Ce dracu îţi dă că niciun alt om nu poate, Cleo?„întrebarea se aruncă de la el ca o rachetă, direct în pieptul meu. „Ce este atât de nenorocit de special pentru el, încât ţi-ar face asta", apucă tivul tricoului şi îl aruncă până la coaste, „şi tot rămâi?"
Nu ştii că mama ta a supravieţuit în ceea ce îl priveşte, a terminat treaba în noaptea aceea. Dacă aveţi creiere în capul vostru, păstraţi-vă asta.
Cuvintele lui Finnan îmi sfâşie mintea.
„Ceva ce nu îmi poţi da niciodată."
Ochii ascuţiţi de scalpel se rup în mine, întregul său corp s-a lăsat din nou de tensiune letală. „Şi ce este asta?", întreabă el. în vocea lui există o notă ciudată pe care, de la orice alt bărbat, aş atribui-o vulnerabilităţii.
Axei Rutherford este incapabil de acea stare de a fi. La fel, am mâna superioară aici. O dată, am ceva ce pare să-şi dorească. Ceva ce nu intenţionez să-i ofer.
îmi permit un zâmbet lent şi misterios să-mi curbe buzele. „De ce să vă spun? Parcă crezi că ai toată puterea aici. Acesta este secretul meu de păstrat. Dar ia-mi cuvântul pentru asta. Poti *nu* dă-mi ce poate."
Creşterea mutată a unui prădător de încărcare umple spaţiul întunecat cu o secundă înainte de a se arunca. Centura mea de siguranţă este biciuită din corpul meu şi mă scoate din scaun. în momentul în care sunt împrăştiat în poală, degetele îmi strâng părul.
El îmi aduce faţa în sus. Mă ţine acolo, nas în nas, în timp ce respiraţiile lui dure se spală pe faţă. în timp ce îmi arată nebunia răscolitoare care îi tremură prin ochi.
„Poate că nu, iubito. Dar îţi voi da un întreg *ciracului* mult mai mult."
Buzele calde şi ferme se înclină peste ale mele. Furia. Foame. Pofta de calitate nucleară se hrăneşte în sărut cu mult înainte ca limba lui să ceară intrarea. Odată ce îl primeşte, se ramifică mai adânc, trecând pe volatilitatea volatilă la un nivel cu totul nou.
Este nevoie de un minut pentru a realiza stânca la care mă agăţ în această furtună nebună este umerii lui, că chiar refugiul meu este şi distrugerea mea.
încerc să scormonesc liber. Mânerul lui se strânge până când scalpul meu se furnică.
„ *Stau. La dracu. încă* „Cuvintele sunt zdrobite pe buzele noastre ochiuri, puţin mai mult decât un zgomot din piept.
Ar trebui să ascult avertismentul. Dar mintea mea este în cădere liberă, întunericul atât în interior cât şi în exterior îmi umflă temerile până la dimensiuni de neconceput. Folosind umerii lui ca pârghie, mă trag înapoi. Gurile noastre se despart cu o aspiraţie puternică şi nepoliticoasă care, absurd, conduce nevoia carnală drept între coapse.
„Nu", reuşesc, chiar în timp ce corpul îmi ţipă *da* .
Monstrul meu nebun doar rânjeşte. „Nu trebuie să-mi spui nu, dragă. Nu când pot mirosi deja cât de rău mă vrei."

Gura lui recapătă mina, limba şi dinţii care oferă plăcere atât de concentrată încât frica mea începe să se topească. Alte gânduri se încurcă.

Este atât de bun la asta.

Cum?

Cine?

Unde?

Cand?

Un volt vicios de disconfort îmi trece prin mine chiar şi când feromonii lui mă

bombardează. *Ce naiba...*

Reamintind mica mişcare nebună care l-a pus în aer în apartamentul lui, i-am înfipt gura. El tresări sub mine, rupând sărutul pentru a-mi privi adânc în ochi.
„Există mica mea bombă de cireş. *Din nou* ," el mârâie.

Mă scufund înapoi, mâinile care i-au împins umerii în urmă cu un minut răsucindu-se în piele, pliându-se în păr la ceafă.

O mână mă apucă de şold, încercând să mă situeze mai ferm în poala lui. Capul îmi bate acoperişul, iar fundul loveşte volanul. Sunt încă lateral, partea superioară a şoldului meu leagă monstruoasa erecţie care-şi tentează pantalonii.

"La naiba."Apătă un buton şi uşa lui se ridică în aer. El iese din maşină cu mine încă în braţe, îndreptându-se, el doar se uită la mine. în noaptea liniştită, întunecată, singurul sunet este respiraţia noastră zdrenţuită şi scurgerea creaturilor forestiere. în aer, mirosul de arţar se amestecă cu condiment pământesc şi un motor bine uleiat. Stând în jurul meu, mă aşează deasupra acoperişului jos. O briză plină de şoaptă îmi şopteşte în timp ce gluga maşinii scumpe îmi încălzeşte fundul.
în jurul meu, umbre. „Ce ... ce faci?"

O mână fermă mă împinge înapoi pe capotă şi mă ţine jos. Strălucirea ambientală care se varsă din interiorul maşinii aruncă suficientă lumină pentru a vedea foamea chel pe faţa lui şi hulk-ul ameninţător al corpului său.
Mi-a sărit inima în gât. „Axei..."

Mâna lui liberă îmi trece corpul de la umăr până la coapsă, cufundându-mi sânul pe parcurs. Un fior neputincios de poftă trage prin mine.

„Aveam de gând să aştept până ne vom întoarce la New York. Dar atunci ai decis să mergi mai departe şi să te futi cu mintea mea. Nu-i aşa, dragă?„Mâna lui se strecoară sub tricou pentru a-mi strânge coapsa superioară. Degetele lui conduc un cerc leneş la centimetri de miezul meu arzător.
Senzaţia mi se strecoară. întunecat şi carnal şi atât de puternic încât nu pot decât să scutur din cap.

Ochii străpunşi m-au fixat, îmi trage piciorul încet, inexorabil, peste un umăr. Tricoul îmi cade în talie, expunându-mi jumătatea inferioară unei nopţi de vară şi privirea unui monstru.
"Stai."

De data asta am ascultat avertismentul. El mă apucă de celălalt picior şi îl aruncă peste umăr. Mâinile lui îmi captează talia, degetele lui săpându-mi în hipbone.

Acţiunea face ca şoldurile mele să tremure în sus, oferindu-mi mirosul şi sexul. Se uită în jos, cu buzele despărţite într-un pantalon dur.

„O să-mi bărbieresc fiecare păr de pe păsărică. Mâine, „se apucă. „Chiar înainte să-ţi mănânc din nou pizda chel. Atunci vei petrece fiecare moment în care eşti cu mine fără chiloţi. Vreau ca această păsărică să fie disponibilă de fiecare dată când starea de spirit mă ia."

Un sunet strangulat de nevoi brute îmi izbucneşte din piept. Mâinile mele alunecă deasupra maşinii elegante, zburând inutil cu nimic de care să mă ţin. îi privesc capul coborând. încet. Tortur.

Apoi suflă uşor asupra sexului meu. Senzaţia este atât de neaşteptată, atât de intens palpitantă încât întregul meu corp se cutremură. înainte ca capătul cozii să-mi moară tremurul, limba lui se strecoară spre mine.

Bold. Posesiv. Complet-on.

Sărutul larg mă devorează de la gaură la fanta, apoi limba lui ascuţită se aruncă cu expertiză de topire a minţii asupra clitorisului meu. Apoi repetă acţiunea.

Senzaţia mă deschide larg. "Oh... *Oh ..."*

Mâinile lui îmi lasă talia, alunecând sub corpul meu pentru a-mi ridica fundul de pe acoperiş. El mă ţine fără efort, cu degetele alunecate de o parte şi de alta a pizdei mele pentru a mă despărţi.

El adânceşte sărutul, mă savurează atât de amănunţit, nu pot opri gemetele care îmi izbucnesc din gât. Corpul meu, neobişnuit de plăcere la un nivel atât de intens, se înfăşoară cu anticipare acută, deoarece Axei continuă să mă placă cu decadenţă neîngrădită.

Când umezeala pre-orgasm îmi taie corpul, îl simt încordat o secundă înainte ca un zguduitor să se strecoare prin el.

„ La dracu! „Blestemul îi este sfâşiat din gât. Dacă ar avea suflet, mi-aş imagina că provine şi de acolo.

Mişcările lui cresc mai feroase, gura şi nasul îngropate adânc, mirosind şi aruncând fiecare picătură de plăcere de la mine. Nodul din pelvisul meu se înfăşoară mai tare, spatele îmi arcuie de pe acoperiş şi sunt gata să detonez. "Oh Doamne!"

Capul lui se smulge.

„Cleo.„Numele meu este o scoarţă ascuţită. îmi ridic capul greu de pe acoperiş.

"Priveşte-mă. Nu-ţi scoate ochii de la mine pentru o secundă când vii."

„Eu ... bine ... te rog ... Axei."

"Asta e corect. Nu spui nimic... *ţipăt* nimic altceva decât numele meu." "Da. Nu te

opri. *Vă rugăm să nu vă opriţi ".*

Mă linge din nou, gemu adânc în timp ce îmi suge toată păsărică în gură. „ *Iisus,* ai

gust... dracu."

Graba şi urletul se construiesc până la un punct de rupere. Ştiu că voi fi pentru totdeauna blestemat de plăcerea pe care o iau de la monstrul care mi-a stricat viaţa. Dar nu pot să cred, nu pot funcţiona dincolo de fericirea care mă afectează.

Ochii lui mă fixează, absorbind fiecare răsucire şi tremură, gâfâie şi gemete. „Axei.

„Nu este un ţipăt, ci o şoaptă. „La naiba să mi-o dai. Tot."

"Oh ... Oh .. *Axei* „Cel mai profund, mai întunecat şi mai cap de orgasm se rostogoleşte prin mine, cântându-mă din cap până în picioare. Membrele îmi tremură ca nişte marionete, coapsele strângând fălcile captorului meu psihopat.

„Da ... dracu sfânt.„Limba lui se grăbeşte împotriva mea, rămânând fidel cuvântului său şi ridicând tot ce am de dat. Când privirea lui scade din a mea, mă întorc pe acoperiş. Nu sunt sigur dacă stelele de deasupra mea sunt adevăratul lucru sau un produs secundar al fericirii mele.

Trece un minut. Două. în cele din urmă îşi urmăreşte buzele de-a lungul unei coapse interioare, apoi de cealaltă.

Mâinile lui îmi părăsesc corpul şi îi aud fermoarul coborând. Privirea mea scade în timp ce geaca lui se desprinde şi este aruncată pe capotă. Corpul său rupt şi supratela este expus şi încadrat împotriva copacilor umbriţi.

"Rândul meu.

"Capitolul Cincisprezece PSAU A *Oh Doamne* .

îmi spun că nu există nicio modalitate de a opri acest lucru. Că sunt prins între stânca unui tată fără milă şi locul greu al unui fiu demon. Dar o parte din mine se răzvrăteşte împotriva acelei nenorociri complete. Partea din mine care aminteşte de aspectul lui Axei de angoasă când mi-a văzut vânătăile mai devreme. Mâinile lui blânde în timp ce tindea spre coastele mele.

Urăsc amintirea. Nu vreau să explorez vocea minusculă care spune că se va opri dacă spun nu. Deoarece probabilitatea este mare că, dacă se întâmplă asta, soarta mea se va agrava. Inima mea se grăbeşte să îmbrăţişeze acel raţionament. Pentru că, având în vedere alegerea dintre un diavol şi altul, cu siguranţă diavolul care îşi face timp să atragă plăcerea din corpul meu înainte de a-l lua este mai bun decât cel care foloseşte violenţa?

îmi scutur capul, strigând vocile disidente din cap. Ştiu ce parte câştigă. Partea care mă are deja gâfâind deasupra maşinii sale ca o căţea de căldură.

O clapă a centurii sale, apoi sunetul distinct al unui alt fermoar coborând.

El îmi trage genunchii în sus şi în afară, expunându-mă mai larg la aerul de noapte şi la privirea lui. O clipă lungă, se uită în jos la mine, cu o mână împingându-şi pantalonii şi boxerii de pe şolduri.

Privesc în jos cum cocoşul lui izvorăşte liber. Gura mea se usucă. Nu sunt sigur dacă timpul şi distanţa miau denaturat memoria, dar băiatul pe care îl cunoşteam şi omul pe care îl privesc ar putea fi două fiinţe separate.

Pentru că acolo unde Axelul tinereţii şi al imaginaţiei era serios impresionant, omul dinaintea mea este copleşitor de copleşitor.

Chiar şi fără beneficiul unei iluminări adecvate, lungimea şi grosimea lui declanşează o adâncime în burtă. în timp ce mă uit, apucă şi îşi loveşte cocoşul cu mâna stângă, încet, leneş de la rădăcină până la vârf. Picătura de pre-cum care se adună la

coroana lui se prinde pe arătător şi este răspândită de-a lungul lungimii sale pe o lovitură descendentă, lăsând partea inferioară a tijei sale grele.

Cuvântul tatuat pe braţ se sfâşie cu intenţie în timp ce ochii cu glugă îmi urcă corpul pe faţă, mâna lui încă pompându-şi pe îndelete cocoşul.

„Scoate cămaşa", ordonă el, cu vocea pulsând cu putere şi nevoie.

Mâinile mele sunt grele pe măsură ce mă mişc să mă supun. Cumva o scot, simt că alunecă pe capotă pentru a-i alătura jacheta de piele.

Complet expuse elementelor, sfârcurile mele se întăresc până la nuburi dureroase.

Buzele lui se despart, iar eu îi prind pe buza lui flămândă peste buza inferioară, în timp ce privirea îi prinde. „Cupă-mi ţâţele alea", apucă el. „Oferă-mi. Vreau să gust."

Mâinile mele alunecă sub globurile grele, iar gemetul mă prinde de sub pază. O existenţă plină de frică şi sângerare neîntreruptă nu lasă prea mult loc explorării propriului corp şi abia pot

conţine noile senzaţii care mă îneacă. Inima trântindu-mi coastele, mă strâng şi îmi ridic sânii spre el.

El cade înainte, cu o mână împletită pe capotă în timp ce coboară capul. Limba lui se învârte peste areola mea pentru secunde încărcate, fără minte, înainte de a-i suge vârful tare în gură. Puterea aspiraţiei sale îi scobeşte obrajii. în gura lui caldă, îşi trage limba de vârful sensibil, izgonindu-mă din mintea mea.

Când îmi imaginez că sunt pe cale să explodez, el îşi transferă atenţia către celălalt vârf, repetă nebunia, înainte şi înapoi, îmi face ravagii în sâni. Gura, limba, dinţii se ciocnesc pentru a mă înnebuni. între picioare, şmecherul meu se intensifică, clitorisul meu urlând cu nevoia de atenţie.

De parcă îl simte, cocoşul lui se năpusteşte împotriva mea. înţelegerea se ridică sus. El este mare. Prea mare.

„Axei... eu ..."

El dă drumul unui sfârc, îşi sărută drumul către celălalt vârf încordat. „Shh. Asta se întâmplă, iubito. Nu se întoarce acum."

în ciuda promisiunii întunecate, el nu intră. în schimb, îşi alunecă lungimea largă prin crema mea de adunare. Venele înfundate care înconjoară partea inferioară a cocoşului său se bat peste clitorisul meu. De multe ori, până când simt că mizeria mea lichidă îmi acoperă fundul.

Atunci el trage înapoi o fracţiune, iar degetele mă găsesc. El îmi mângâie gaura timp de câteva secunde înainte ca un deget să alunece în canalul meu.

Mă apuc de senzaţia extraterestră în timp ce, deasupra mea, rezistenţa considerabilă pe care o întâlneşte produce un şuier vicios.

„ Al naibii de Hristos , eşti mai strâns decât un tambur nenorocit."El scoate şi se

împinge înapoi.

Respiraţia îmi sugrumă în gât şi ochii încep să se rostogolească.

„Ochii pe mine", porunceşte între dinţii încleştaţi în timp ce trage înapoi.

Gaze noastre se blochează. Privesc foamea răpitoare. Control abia scurs. Şi o întrebare viitoare la care nu vreau să răspund.

El mă înnebuneşte cu intenţie cu o singură minte, cu ochii care îmi consumă fiecare reacţie. Gura lui se întoarce la sânul meu, limba lui trântindu-mi rău sfârcurile în timp ce adaugă un deget şi încearcă să le alunece pe amândouă în mine.

Corpul meu tresări la presiune.

"Stai nemişcat."

înghiţesc o doză proaspătă de trepidare. „Eu ... nu pot."

încearcă din nou. Slickness-ul meu îi uşurează drumul, dar presiunea îmi bate

respiraţia. Dragă rai, dacă nu poate intra în mine cu degetele, cum de pe pământ o

să-i iau cocoşul?

De parcă aude gândul meu sălbatic, el înjură din nou. *„ Sa nu te fut* nu e o opţiune, Cleo. Deci trebuie să încetaţi să vă întindeţi.„Busca de frustrare din vocea lui îmi spune că ajunge la marginea rezistenţei sale.

Degetele lui se mişcă din nou. Adânc. Mai adânc. îşi răsuceşte cifrele şi loveşte în sus. Electricitatea mă îndepărtează de gleznă la templu, iar mâinile îmi cad de sâni. O strălucire nesăbuită îi intră în ochi în timp ce repetă acţiunea. Strigătul meu uluit precede o senzaţie grăbită care se simte ca un orgasm. Dar nu.

„ Nenorocitule , ai făcut doar *Gush* „Vocea lui este sugrumată, nările i se stingeau mai mult decât le-am văzut vreodată?

O căldură diferită îmi înghite faţa. „Nu ... nu ştiu. Nu am ... niciodată " "Tu ai *nu*

„Ochii rabiţi sapă în mine, cerând adevărul?

îmi scutur imediat capul, strigându-mă când simt că lichidul se răspândeşte. "Nu. îmi

pare rău, şoptesc. Un râs aspru, incredibil, se lătra de el. „Te naiba *îmi pare rău "?*

"Vă rog.. *Argh "*\

O răsucire vicleană a degetelor şi a electricităţii se strecoară din nou, punându-mă la foc. Butoaiele de grabă prin pelvisul meu din nou. înmoaie degetele.

„Iisus Hristos.„Ochii lui se strâng închise o secundă înainte ca capul lui să cadă între sânii mei. Corpul său se extinde pe respiraţii dure şi agitate.

Ce se întâmplă? „Axei?"

Sunetul pe care îl scoate în timp ce ridică capul este un animal sălbatic pur, privirea în ochii lui frenetică în timp ce fiara lui se ridică. Mâinile dure se agăţă sub genunchi şi îmi strâng şoldurile pentru a mă trage până la marginea acoperişului. Cu fundul atârnat deasupra marginii, îşi sprijină cocoşul din oţel împotriva mea.

„îmi pare rău, dragă. Acest lucru va face rău.„Scuzele sunt cuplate în intenţie brută şi de neclintit.

Chiar şi cu o duzină de armate, ştiu că nu voi putea să-l opresc. Vocea strigătoare din interior batjocoreşte încercarea mea slabă de a nega că vreau şi asta.

Capul lui lat se împinge în mine, cu mâinile care mă duc în jos pentru a-l primi.

Durerea se strecoară prin plăcere, fier-fierbinte şi înăbuşirea coloanei vertebrale.

Ţipetele mele se strecoară noaptea.

"La dracu!"

Capul îmi tresări dintr-o parte în alta şi arunc mâinile care se împletesc. - Nu, Axei. Nu pot."

El îngheaţă, respiraţii puternice rupându-i din gât. Apoi se apleacă înainte până când buzele noastre sunt la un centimetru una de alta, ochii ne-au topit. „O să mă iei, Cleo. Chiar aici. Vă las alegerea dacă rămân în păsărică sau vă iau fundul. Dar într-un fel sau altul, vin în interiorul tău."

înainte să pot răspunde, mă sărută. Adânc, carnal. Topirea minţii. Şoldurile lui nu se mişcă, iar vârful cocoşului rămâne îngropat în mine. Mâinile mele sunt împletite pe pieptul lui în timp ce sărutul adânc, încărcat erotic continuă.

Nu-mi amintesc să le poruncesc, dar mâinile mele se mişcă. Exploraţi muşchiul fierbinte şi care se încolăceşte. Gâtul lui puternic. Părul gros, mătăsos la nivelul lui. Abia mă pot gândi când îşi sărută drumul de-a lungul maxilarului, în gât şi până la ureche.

"Păsărică.„Voce profundă înfăşurată cu excitare dură. „Sau fund."

Ideea de toată acea putere neobosită din canalul meu din spate mă face să mă cutremur cu o emoţie pe care nu o pot jura este o sută la sută de teroare. Păsărică deja întinsă se încleştă strâns în jurul lui, o ondulare şocantă şi lacomă începând adânc în interior.

Dinţii lui se scufunz in curba umărului meu. Destul de greu pentru a lăsa o amprentă. „La naiba face asta din nou şi toate pariurile sunt oprite", avertizează el cu o zmeură guturală.

"Axei-"

"Păsărică. Sau fund."

Desprinderea se intensifică, ajutată de clădirea foamei cu fiecare secundă. Un hohot îmi cade din buze. El o devorează cu propriile buze, apoi ridică capul pentru a mă străpunge cu ochii înverşunaţi.

Timpul meu s-a terminat. Nu sunt nicăieri aproape de gata să-l iau cu orice altă parte a corpului meu decât acolo unde este deja.

„P ... păsărică", bâlbâie.

El bate cuvântul, sărutându-l direct din buzele mele.

îmi ţin respiraţia. Dar încă nu este mulţumit. Pentru că secunde se târăsc şi nu se

mişcă. „Wh-ce?"

„Spune-l din nou, Cleo. Rugaţi-mă să-ţi iau pizda."

Ecourile trecutului stropesc prin mintea mea febrilă. Dar, unde cererea lui de cuvinte murdare era glazurată cu mirt când eram mici, fiecare atom al fiinţei sale este mortal serios acum.

Nu vreau să cerşesc. O parte din mine vrea să privească înapoi acest moment şi să mă absolvesc de această nebunie.

Dar unde a domnit disconfortul, anticiparea murdară şi foamea crudă se sparg, săpându-şi ghearele vicioase. Când şoldurile mele se rostogolesc de acordul lor, şuie.

Braţele agăţate sub genunchi mă întindeau mai larg. "Spune-o!"

"La naiba! Vreau să-mi futi păsărică ", am înţeles într-o grabă predată.

Durere înfăşurată într-o plăcere de neuitat înfăşurată în fulgere crude. Acesta este singurul mod în care pot descrie senzaţia de Axei aratând în mine.
Ţipătul îmi clipeşte gâtul. Animalul său mormăie bestia. Aşteaptă o mână de secunde pentru ca eu să mă adaptez la dimensiunea sa monstruoasă înainte de a se retrage şi a se arunca înapoi în mine.
„Mamă dulce, te simţi ireal", gemu el printr-o zguduire.
Vreau să mărturisesc că da, mă simt ireal. Că nimic despre asta nu ar trebui să se simtă bine. în inima mea, ştiu că nu este. Deznădăjduirea care mi-a alimentat existenţa atât de mult timp nu a dispărut. Este doar îngropat sub tsunami-ul monumental al plăcerii care se rostogoleşte prin mine.
Imediat ce va termina, imediat ce îmi voi găsi din nou vocea şi creierul, totul va fi bine. Pana atunci...
El mă înnebuneşte cu o expertiză sălbatică şi rafinată, fiecare tracţiune care mă aruncă într-un plan superior de fericire. Corpul meu alunecă peste capotă până când capul meu atârnă peste uşa şoferului. Cu un mârâit, mă trage înapoi până când fundul meu este din nou peste margine. El îmi încleştă fesele şi mă ghidează asupra puterii neobosite a cocoşului său.
Prin ceaţa plăcerii, mă uit în jos şi respiraţia îmi atrage vederea cocoşului alunecând în mine.
Sunetul strangulat pe care îl fac pare să-l pornească. Incredibil, el se îngroaşă mai departe în mine. O mână alunecă între capotă şi spatele inferior, ţinându-mă nemişcat.
„îţi place asta, iubito? De parcă ai vedea păsărică strânsă care îmi devorează cocoşul? îţi place să mă vezi transpirând doar ca să-mi bag jumătate din cocoş în tine?"
Deşi sexul a fost fenomenal, discuţia murdară nu a apărut niciodată în cuplajul nostru pentru adolescenţi, cu excepţia acelei nopţi în foişor, în noaptea în care am primit un gust al adevăratului Axei şi am ales să-l ignor. Auzind cuvintele vulgare îi cad din buze, îmi este ruşine de lovitura suplimentară de electricitate pe care o livrează corpului meu.
îmi prind buza între dinţi înainte de a exploda *da* scrâşnindu-mi gâtul.
„Nu o să răspund, nu?", întreabă el după ce o duzină de pompe letale mă aruncă la margine. „Urmăreşte-mă atunci. Urmăreşte-mă să fac asta, ca să nu poţi să te plimbi mâine fără să mă simţi în interiorul tău."
El mă trage cu mâinile inferioare, urgente, care îmi scutură şoldurile pentru a-i satisface pătrunderea aspră.
„Axei ¡„Mâinile mele care se înroşesc îi găsesc umerii. Unghiile mele săpate, disperate de ceva de care să stea în timp ce lumea mea începe să se dezintegreze în jurul meu. „O, Doamne ... vin ... vin!"
"Da.„Cuvântul unic este strigat prin dinţi încleştaţi, orchestrarea sa rapidă cu piston a corpurilor noastre inferioare care ne rănesc cu viteza fulgerului spre ardere.
Extazul izbucneşte din mine într-un milion de scântei de energie, trăgând din sufletul meu un ţipăt nesfârşit.
Secunde mai târziu, el trânteşte în mine, un gemet furios care-i smulge capacul de sub control. Căldura înflăcărată îmi vede părţile interioare în timp ce îşi trage

materialul seminal în mine. Puternic. Fără sfârşit. întregul său corp tremură odată cu eliberarea lui.

Sunt slab ca un pisoi nou-născut. Dar, evident, el deţine exces de energie, deoarece îmi trage picioarele în jurul taliei, mă scoate din capotă, ne inversează poziţia şi mă înfăşoară în braţele lui, păstrându-şi cocoşul complet încorporat în mine.

Se apleacă înapoi de maşină, cu capul îngropat în gâtul meu. îmi ţin corpul petrecut pe pieptul lui.

Deasupra capetelor noastre, cerul începe să se lumineze. Păsările ciripesc, creaturi scormonesc prin tufişuri, care apar într-o nouă zi.

O secol trece fără cuvinte rostite înainte de a se îndrepta, ducându-mă cu el până unde i-am aruncat tricoul.

El mi-o înmânează, dând din cap spre mine pentru a o pune. Trag materialul care-şi ţine mirosul peste cap, în timp ce mâinile lui mă ţin strâns de el şi continuu să-l gâdilă în jurul lui. încă în tăcere, ne plimbă spre partea pasagerului.

El ezită lângă uşă, cu ochii străpungându-i pe ai mei. Este ca şi cum nu vrea să se descarce. Când o face în cele din urmă, amândoi suflăm gemetele.

El mă plasează pe scaunul meu fără ca picioarele mele să atingă pământul. El se ghemuieşte lângă mine, iar efortul necesar pentru a nu privi sau a-şi inspira în mod hungily corpul umed de transpiraţie îmi face ochii să udă. El îmi trage centura de siguranţă pe corpul meu inutil de slab, apoi îmi trage o mulţime de păr în spatele urechii înainte să-mi sărute templul. „Uită-te la mine, iubito."

Nu vreau. Vreau doar să închid ochii şi mă voi întoarce într-un timp înainte ca McCarthys să-şi imagineze că implicarea cu Rutherfords a fost o idee bună. înainte de setea tatălui meu şi a mamei mele *Mai Mult* ne-a dezrădăcinat din iadul mundan până la locul de joacă al diavolului.

Dar vocea lui joasă, corpul său, sângerează imuabil, autoritate sălbatică. Şi

deocamdată, sunt al lui. Aşa că întorc capul şi privesc ochii bântuitori.

„Numele meu pe buzele tale, sperma mea în interiorul tău, în fiecare secundă din fiecare zi. Aşa va fi pentru tine de aici înainte.

"Capitolul şaisprezece PANTOFII ALTEI FEMEI Nu mă poţi ţine pentru totdeauna,

Axei."

Pofta răcită. Scopul restaurat. Flacăra retributiei mi-a reapărut inima. Cuvintele cutremurătoare, dar controlate, nu provoacă un răspuns imediat. Nici nu se deranjează să închidă geaca de piele în care ridică din umeri. El stă, îşi trage cocoşul semi-tare înapoi în boxerii săi şi se închide cu o compunere bolnavă.

Alunecând la volan, el învârte motorul gât, puternic, execută o întoarcere perfectă în U şi accelerează înapoi pe drumul pustiu. Corpul său acum slăbit şi relaxat, îşi sprijină încheietura pe vârful roţii.

„Nu te amăgi, iubito. Nu vreau pentru totdeauna. Ce vreau sunt răspunsurile. Răspunsuri pe care mi le vei da înainte de a se termina acest lucru.„Vocea lui începe de o asigurare arogantă.

„Sunteţi foarte sigur despre asta."

Ridică din umeri, o fantomă a unui zâmbet care îi şopteşte peste gură. „Eram sigură că mă vei lăsa să-mi iau naiba când m-am întors pe acel drum. Şi acum stai acolo, purtând o glazură tocmai bine înfăptuită în ochi şi înroşită superb cu mirosul meu peste tot."

Căldura îmi întinde gâtul. „Dacă răspunsurile sunt tot ce îţi doreşti, ar fi trebuit să spui asta şi să ne scutim de mult timp."

„Cred că tocmai am stabilit că răspunsurile nu sunt *toate* Eu vreau."

După întunericul parcului, luminile strălucitoare ale autostrăzii mă orbesc o secundă, dar ochii îmi se reglează şi mă uit la profilul bărbatului din spatele volanului.

„Poţi avea orice femeie pe care o doreşti, Axei. De ce eu? De ce să forţezi asta .. *lucru* pe mine?"

întrebările par să-i dea o pauză. Sau poate că nu intenţionează să răspundă. El schimbă benzile şi păşeşte mai greu pe gaz, o nesocotire flagrantă a regulilor drumului ştampilate în fiecare schimbare a angrenajului.

Abia când traficul uşor îl obligă să se uşureze, îmi aruncă o privire strălucitoare. „Pe lângă faptul că mă faci la fel de tare ca o nenorocită de rock doar respirând în direcţia mea, există câteva lucruri pe care trebuie să le ispăşeşti."

„Lucruri de genul?"

Un alt blithe ridică din umeri, în ciuda încleştării dure a maxilarului său şi când vorbeşte, vocea lui este tare de granit. „Mica chestiune de opt ani din viaţa mea."

Şocul îmi alimentează respiraţia din mine. "Ce?„Vocea mea este o strâmbă

zdrenţuită. „Nu eşti surd, dragă."

M-am încruntat, întrebându-mă dacă nebunia care pare să ne câine ne-a adăugat în sfârşit creierul. "Cum...?"Ma opresc. Scutură-mi capul. *Regrupare* „Cum dracu ai ajuns la acea concluzie sălbatică şi uimitoare."?

"Foarte uşor. Cu dovezi video irefutabile. îl cunoşti."

"Video.,.?„Un bloc de gheaţă se află în pieptul meu. Asta sună cam prea mult ca o versiune a iadului făcută de Finnan pentru a fi o coincidenţă. Deschid gura pentru a cere verificarea, apoi absorb întregul său răspuns. „Ce vrei să spui, îl cunosc pe unul"?"

Omul leneş care a alunecat la volan ca un prădător satinat a dispărut. în locul lui se află fiara înfiorătoare pe care o recunosc. „Ştiai micul său joc bolnav de filmare în fiecare moment Hallmark. Ştiaţi că înregistrează ceea ce a avut loc în biroul său în ziua în care a aruncat petrecerea pentru a-l convinge- Axel-cu-un-mic-greşit-bodily-harm pentru mine. Ce, ai uitat să opreşti camera după ce ai terminat?"

Gheaţa se răspândeşte mai departe, amorţindu-mă din cap până în picioare.

„Doamne, crezi că mi-a plăcut să ştiu că ţi se întâmplă acolo? Că l-am condamnat?"

Gura îi răsuceşte într-un zâmbet macabru. „încercaţi frumos, dragă."

"Axei-"

"Te-am văzut! Pe video, oferindu-mă să „ai grijă de mine.„Vrei să-l recit cuvânt cu cuvânt pentru tine? Sau poate că preferaţi să o urmăriţi din nou, cu floricele şi un cocktail uriaş aruncat înăuntru?"
Sângele îmi scurge din cap, iar mâna pe care o ridic spre cap se agită incontrolabil. „A filmat asta?" *Sigur că a făcut-o* .

Un râs grăbit se lătra de el. „De asta vă îngrijorează? Că ai fost prins cu aparatul

foto?" Mă grăbesc să vorbesc înainte să pot gândi. „Axei, pot..."
"Explica? într-adevăr? Aveţi o scuză pentru a vă lipi de cuvântul dvs. şi pentru a-mi oferi un sanctuar fals de trei zile de pizda şi simpatie înainte de a-l ajuta să mă trimită în West Point?„Vocea lui este un pumnal mortal înfăşurat în catifea moale.
Deschid din nou gura, apoi îmi dau seama că nu, nu pot explica. Afirmând motivele pentru care voi aduce tot ceea ce lupt pentru un final brutal. „Eu ... nu voiam ca el să continue să facă asta ... asta pentru tine.„Un adevăr parţial. în ciuda faptului că ştia amploarea sângelui său rece, vederea lui Axei a fost bătută la o pulpă încă rătăcită din partea mea care a insistat să rămână nevinovat.
Opri autostrada. Se opreşte la o lumină roşie, ştampila mai puţin netedă pe frâne care atestă controlul său de mărunţire. Ochii culoarea chipsurilor de gheaţă îngheţate o găsesc pe a mea în întuneric. - Eşti un mincinos, Cleo."
Nu există nicio modalitate de a scăpa de rechizitoriul rece şi chel. Dar nu pot să tac. „Ai prosperat în armată, naiba, ai excelat pozitiv. Poate că nu ştiu prea multe, dar ştiu că nu predau medalii dintr-un capriciu. Poate că nu ai vrut să mergi, dar până la urmă, a fost totul atât de rău?"
Şuierul lui zdrenţuit îmi opreşte respiraţia. Cunoştinţele că am atins un nerv, poate unul atât de crud, este o grenadă vie, mă sparge o secundă prea târziu.
Un corn se aprinde în spatele nostru. Ochii lui nu se îndepărtează de mine şi nici nu încearcă să se mişte. Nu pentru alte zece secunde încărcate. în acele secunde, văd o mie de demoni urlând care îi sar prin ochi.
„Bătăile nu au fost nimic. Aş fi putut rezista de zece ori mai rău.„Mâna lui se ridică şi două degete se jucăresc cu părul meu, răsucindu-se, netezit, tucking, toate în timp ce coarnele se aruncă şi maşinile trec pe lângă noi, iar şoferii aruncă abuzul. „Dar tu ai folosit asta", îmi urmăreşte buzele, atingerea lui şopteşte moale, „şi asta", mâna lui scade în poală, se scufundă sub tricou pentru a-mi bate pizda, „pentru a schimba cursul vieţii mele. Asta merită o socoteală, nu credeţi?"Se retrage şi pune calm maşina în mişcare.
De parcă nu mi-a arătat doar subfundarea psihopatiei sale. De parcă nu m-a lăsat să gâfâie.
„Axei..." Mă opresc, mintea mea se aruncă în faţa acelei nenorociri întâmplătoare. îmi limpezesc gâtul, încerc să vorbesc. „Nu poţi pune vina pentru ... toate acestea pe mine."

„Nu, nu toate. Dar tu eşti unul dintre colectivi, dragă. Toţi ceilalţi vor primi ceea ce le

vine."

Oh Doamne. „Ce înseamnă asta?"

Nu răspunde.

„Aşa că spune-mi ce ai fi făcut dacă nu ai fi... dacă armata nu ar fi..." „Mi-a bătut

gâtul? E în regulă, poţi să o spui."

Doar că nu este în regulă. Nu printr-o lovitură lungă dacă mâinile încleştate strâns pe volan sunt o indicaţie.

„Acelaşi lucru pe care l-ai fi făcut, bănuiesc, dacă pofta de putere nu te-ar fi făcut să decizi că a fi curva lui Finnan a fost mai mult viteza ta; Mi-aş fi ales propria cale."

Mă apuc. „Nu sunt curva lui."

„Atunci ai făcut ceva cu acel grad de design interior pe care erai atât de obraznic să-l obţii?", întreabă el.

Buzele mele sunt ferme, ruşine şi furie care îmi fierb părţile interioare. „Ţi-ai fi găsit propria cale? într- adevăr? Când voi doi sunteţi forţaţi de acelaşi foc blestemat, puteţi fi la fel de bine o singură persoană? Nu tocmai de aceea sunteţi atât de intenţionaţi să vă distrugeţi reciproc? Deci nu poate exista decât unul care să-şi asume toată puterea?"

Coapsele lui se înghesuie în agresiuni latente, în timp ce navighează în traficul din New York dimineaţa devreme. „Nu sunt nimic ca el."

Golul din inima mea spulberată mă batjocoreşte în timp ce stau acolo, ştiind că este *exact* ca tatăl său, în timp ce îşi dorea că nu era.

„Ai puterea de a face *asa de* mult, Axei. Şi totuşi aici suntem ", spun eu, vocea mea sângerând emoţii pe care nu le pot provoca.

Aruncă maşina printr-o lumină chihlimbară, apoi transformă brusc o rampă într-un garaj subteran. El trage într-un slot privat şi ucide motorul. Tăcerea înglobează maşina timp de secunde tensionate până se întoarce spre mine.

„Nu, dragă. Suntem aici pentru că *tu* avea puterea. Şi ai ales să o abuzezi. Ai ales nenorocita de echipa greşita."

Nu am ocazia să întreb despre ce putere vorbeşte, pentru că îşi scoate telefonul, conduce o conversaţie cu cineva numit B, apoi se închide. îşi întoarce trupul incontestabil magnific spre mine. Chiar aşezat, perfecţiunea cizelată a abs-urilor sale este afişată complet prin geaca deschisă. Gâtul ruşinos care nu se mai răceşte niciodată se loveşte din nou între picioare. îmi trag privirea departe, sperând că nu-l privesc va ajuta să-şi diminueze efectul asupra mea.

Nu pot face nimic în legătură cu mirosul său intoxicant, care umple maşina. Aşa că caut o distragere. Amintindu-mi telefonul, mă întorc şi îl caut. Maşina este un două locuri cu foarte puţin spaţiu în spatele scaunelor. Dar telefonul meu nu este nicăieri la vedere.

„în căutarea acestui lucru?"

Mă uit să-l găsesc înfundându-mi telefonul.

îmi ţin mâna. "Da. Pot să-l am?"

îl bagă în buzunarul jachetei. "în timp util."

Am accelerat panica care se ridică. „Nu-mi poţi reţine telefonul de la mine, Axei."

Ochii gri se îngustează cu intensitate ascuţită. „Pe cine suni la cinci dimineaţa?"

"Nimeni. Dar nu este ideea."

„Nu-i aşa? Imaginarea că ai vreo putere aici, nu va face decât să-ţi aducă dezamăgire, iubito. Vă sfătuiesc să vă formaţi aşteptările."

„Nu mă învârt înainte de a vă oferi doar un fior ieftin", mă retrag.

Un deget leneş îmi coboară obrazul, lăsând o cale de căldură. „Nu vă vindeţi pe scurt. Nu acum. Nu atunci când am plătit un preţ atât de greu pentru a vă avea din nou."

"Ce ai plătit?"

El mă atinge pe nas. „Nu vă preocupaţi de asta. Ştii doar că nimic din ceea ce îmi dai nu va fi considerat ieftin."

Un suspin obosit izbucneşte liber înainte să-l pot opri. "Axei-"

Clicul tocurilor îmi opreşte răspunsul. Mă răsucesc pe scaunul meu pentru a vedea o figură familiară care se îndreaptă spre noi. Femeia care a aprobat cererea mea de a se alătura clubului Axei. Clubul care acordă indivizilor cele mai întunecate ispăşiri fantastice pe o farfurie.

Când Finnan mi-a înmânat dosarul, eram prea deranjat să-l privesc. Nu i-am citit conţinutul decât douăzeci şi patru de ore mai târziu, când avertismentul său că trebuie să-mi intensific jocul *sau altceva* m-a obligat să. La început, depravarea din spatele conceptului mi-a transformat stomacul. Până la investigarea ulterioară mi-a atenuat preconcepţiile.

în primul rând, nimeni nu este obligat să facă nimic din ceea ce nu doresc.

în al doilea rând, nimic care riscă viaţa sau siguranţa nu este permis.

în al treilea rând, toate actele care se îndreaptă spre neconvenţional sunt efectuate într-un mediu supravegheat. Deşi nu ştiam ce presupune asta, imaginaţia mea şi-a oprit învârtirea sălbatică şi disperată.

Sunt pe deplin conştient de cât de puţine locuri scrupuloase decât funcţionează Clubul de pedepse. Tatăl meu fusese proprietarul a două dintre acele cluburi când locuiam în Boston, înainte de a fi ademenit în Connecticut de Finnan Rutherford. Finnan i-a furnizat fete. Ştiu despre asta pentru că l-am auzit certându-se cu mama mea despre ce s-a întâmplat acolo. în cele din urmă, a vândut clubul când un client s-a strangulat accidental în timpul asfixierii autoerotice.

Centura mea de siguranţă se desprinde, trăgându-mă înapoi în prezent. Privirea lui Axei se sprijină de mine, dar nu face nicio mişcare pentru a ieşi. Când paşii se opresc lângă fereastra lui, el coboară geamul şi ia geanta pe care i-o înmânează.

Ea se apleacă şi îmi cercetează faţa cu ochi verzi ascuţiţi şi inteligenţi, care ţin o notă de îngrijorare. Urmează să vorbească când sună telefonul. Săpând în buzunarul din spate al pantalonilor strâmţi din piele, scoate un telefon elegant şi pleacă.

Axei ajunge în geantă, scoate o haină şi o aruncă în poală. "Pune-l."

Privesc hainele, un foc rebel care se aprinde în mine la gândul de a purta ceva care aparţine unei alte femei. Femeia lui? "De ce?"

„Pentru că ne plimbăm printr-un club plin de funduri depravate şi disperate. Corpul tău nu se va arăta pentru ca ei să se saliveze."

Vreau să-l întreb de ce m-a adus aici, dar ştiu deja răspunsul. Aceasta trebuie să facă parte din pedeapsa mea. Lucrul ironic este că am setat mingea să se rostogolească.
Iau haina şi ridic din umeri în ea.
în sfârşit iese afară şi vine să-mi deschidă uşa. Observ celelalte lucruri pe care le ţine. Cea mai înaltă pereche de pantofi dracu-mă pe care i-am văzut vreodată. Sunt piele neagră cu ştifturi de argint cu aspect letal în spate.
Nu sunt atrăgătoare, dar focul din interiorul meu, care ia o tentă hotărâtă de verde, rampe mai mari. „Acestea sunt..."
„Probabil cei mai inofensivi pantofi pe care îi deţine B. Are dimensiunea ta, aşa că ar trebui să se potrivească.„Se ghemuieşte lângă uşa deschisă, aşa cum a făcut-o în parc şi întinde piciorul.
Respiraţia mea prinde în timp ce leagă o gleznă şi alunecă pantoful apoi repetă acţiunea cu cealaltă. Deşi casual, aproape blând, atingerea lui încă îmi trage picioarele până la miezul meu.
încă mă lupt să trag aer în plămâni când se ridică la picioare şi îşi ţine mâna. O iau, luptă cu încă o dimensiune a sizzle care decurge din atingerea lui, ieşesc şi mă străduiesc să nu se răstoarne în pantofii înalţi din cer. El mă prinde în timp ce urc înainte, mă ţine cu ambele mâini la talie.
"Esti bine?"se întreabă cu o sprânceană ridicată odată ce îmi recapăt picioarele.
Dau din cap, temporar incapabil să vorbesc, deoarece tocurile mele împrumutate mă ridică mai aproape de privirea lui aprigă şi neobservantă. Şi la această înălţime, gura lui plină, senzuală, este atât de tentantă, încât mintea mea se furnică sălbatic.
îngheţăm în loc, privirea mea pe gură, a lui pe a mea, timp de câteva secunde. Sau minute. Până când sunetul călcâielor agitate care se apropie mai mult spulberează standoff-ul încărcat erotic.
Mâinile de la talie se mişcă. El fixează haina elegantă de vară cu un singur buton şi, deşi nu sunt încântat să port hainele altei femei, sunt recunoscător pentru coperta oferită.
"Haide.„Mâna lui o prinde pe a mea, iar el mă conduce la liftul de aşteptare la douăzeci de metri distanţă.
„-Nu! Nu este nimic de discutat. Stai dracu 'departe de mine. Sunt serios."
Amândoi ne întoarcem în timp ce B se spânzură şi se traversează pentru a ne alătura. Face un pas înăuntru şi telefonul îi sună din nou. Degetele ei îngrijite elegant se încolăcesc în jurul dispozitivului şi o privire îi trece peste faţă, dispărută repede înainte să o pot descifra.
"Vii?"Axel cere cu o muşcătură de nerăbdare.
Ea îl priveşte. Atunci eu. Apoi se uită în jos la telefon. Scuturându-şi capul, se întoarce de la uşi. "Nu. Voi doi mergeţi înainte. O să-l prind pe următorul."
în timp ce se întoarce, nu pot să nu observ că este mai palidă decât a fost când s-a apropiat de maşină. Dar umerii şi coloana vertebrală poartă reperele unei femei enervate atunci când se îndepărtează cu tocuri chiar mai înalte decât ale mele.
„Ce-i cu ea? Este în regulă?"întreb.
Axei apasă butonul pentru primul etaj fără să-şi scoată ochii de pe mine. Ochii întunecaţi plini de intenţie. „B se poate descurca singură. Ceea ce îmi este foarte uşor să nu dau dracu."

în momentul în care uşile alunecă, mă sprijină de perete. Parfumul lui, dimensiunea lui, căldura care emană din pielea lui expusă se aglomerează în mine, hrănind nebunia frenetică care pare a fi o fire de păr.
„îmi place de tine mic ... O mână delectabilă pe care o pot manipula pe cocoşul meu, în orice mod pe care îl aleg. Dar îmi plac şi în aceste tocuri."El ridică mâna şi îmi plantează un sărut cu gura deschisă în palmă înainte de a-l trage în jos pentru a se sprijini pe erecţia lui tare de fier. El îmi acoperă mâna cu a lui, apăsându-ne degetele, aşa că simt fiecare creastă groasă.
„Te simţi cât de dracu sunt acum? îmi imaginez cât de uşor va fi să-mi strecor cocoşul în tine. Nici nu va trebui să vă aplecaţi pentru a mă primi.„Cuvinte calde, vulgare, croite pe colţul gurii înainte de a linge curba. O lovitură casual a încheieturii şi haina se deschide. Ochii încălziţi îmi trag în sus şi în jos picioarele şi un sunet răguşit îi scapă de gât.

"Nu eşti... nu fac .. *acea* cu tine în timp ce port pantofii altei femei." O frunte se

ridică şi în ochii lui se amuză fragil. „Gelozia arată ... interesantă pentru tine."
Pulsul de satisfacţie întunecată în vocea lui îmi face dinţii să se încleşteze atât de tare durerile maxilarului meu. „Nu sunt gelos."
Mâinile lui îmi urmăresc coapsele, tachinându-se prin umezeala încă foarte prezentă între picioarele mele din eliberarea noastră reciprocă. „îmi amintesc greşit un incident în care ai ameninţat că„ bate rahatul "dintr-o chelneriţă care mi-a zâmbit în timp ce ne-a luat comanda? Sau când una dintre prietenele lui Troia *accidental* m-am aruncat într-o piscină pentru a-şi spăla ţâţele împotriva mea la o petrecere la piscină?"
în urmă, o perioadă şocant de nechibzuită din viaţa mea vreau să mă întorc şi să mă zdrobesc spre uitare pur şi simplu pentru că face tot ceea ce a urmat atât de mult mai devastator în comparaţie.
„Da, ei bine, asta a fost cu mult timp în urmă, înainte ..." îmi apăs buzele împreună pentru a nu mai spune ceva care să revină să mă bântuie.
Degetele care se joacă periculos aproape de labiile mele îngheaţă. "înainte de?
„Satisfacţia a dispărut, în locul său, o bombă de cluster strâns înnodată, care poate dispărea în orice secundă.
înainte să cunosc adevărata adâncime a întunericului din sufletul tău. înainte să aflu că eşti capabil de omor cu sânge rece.
„înainte ca viaţa reală să intre în cale."
„Viaţă reală", respiră el şi jur că văd focul dragonului care se aprinde din aura lui. „Şi ceea ce am avut înainte de această„ viaţă reală "a fost...?„Vocea lui este înşelător de întâmplătoare.
în spatele nostru, uşile liftului se deschid, dar el nu se mişcă. Peste umăr, văd patru oameni care aşteaptă să se îmbarce.
„Axei, suntem aici. Există oameni care aşteaptă ... "Mă aventurez.
Ochii lui nu se mişcă de pe faţa mea. „Ţi-am pus o întrebare", scuipă el. „Ce am avut?"
„Nimic mai mult decât vise nesustenabile învârtite de idioţi adolescenţi excitati?„Şir sub respiraţia mea. Adunăm o audienţă şi, deşi corpul său mare îl ascunde pe cel mai mult al meu, nu este nevoie de un geniu pentru a afla unde se află mâna lui.

Am auzit şoptind înainte ca un bărbat îmbrăcat într-un costum de cazan din PVC strălucitor să-şi limpezească gâtul.
Axei îşi scoate mâna, îmi scoate fără grabă haina înainte de a se întoarce. Faţa lui este masca tăiată a unui străin, iar mâna care-l apucă pe a mea este dureros de strânsă, controlul său abia scurs.
Bărbatul din costum primeşte un aspect ofilitor care îl face să facă un pas în grabă înapoi, odată ce îşi dă seama pe cine a îndrăznit să deranjeze.
Intrăm în zona principală de recepţie a clubului şi primul gust adevărat al ceea ce se întâmplă aici mă loveşte în faţă. Chiar şi dimineaţa devreme, scena este atât de şocant decadentă, maxilarul meu se deschide.
în oraşul care nu doarme niciodată, se pare că nici pofta de pedeapsă.
într-o alcovă privată, două femei puţin îmbrăcate se aruncă deschis între ele, înţepăturile biciilor desenând suspine cu fiecare lovitură livrată; un bărbat de vârstă mijlocie, în costum de trei piese, se târăşte pe podea, clătinând din cap şi mormăind *ruşine* de mai multe ori; un tânăr, abia peste douăzeci şi unu, este aşezat în faţa unui joc video, ochii lui puternic plini de sânge lipiţi de ecran în timp ce degetele îi zboară peste consola de mână. Ocazional, sorbe dintr-o cană etichetată *Otrăvire de şobolan* .
Spre deosebire de ultima dată când am fost aici, nu există clienţi nud sau acte sexuale îngrozitoare, pentru care le mulţumesc vedetelor mele norocoase.
îl urmăresc pe Axei în timp ce merge spre un alt lift privat. Uimitoarea femeie neagră din spatele biroului îl înnebuneşte în timp ce trecem. Nu o recunoaşte. Privirea ei se schimbă spre mine şi orice vede în faţa mea îi face ochii să lărgească o atingere.
Amintirea lui batjocoritoare a posesivităţii mele asupra lui se ridică odată pentru a mă pălpi în faţă. Vreau să-i spun că nu am pretenţii asupra lui. Nu îndrept încruntarea pe care o simt pe faţă şi, atunci când cuvintele îmi blochează în gât, îmi spun că este pentru că nu-mi pasă suficient de mult pentru a le rosti.
Intrăm într-un alt lift. De data asta nu se uită la mine şi nu se mişcă asupra mea. El se confruntă înainte, maxilarul încuiat, deşi mâna lui nu-l eliberează pe al meu.
Nu sunt sigur de ce sunt surprins când apasă butonul pentru etajul doi şi mă întoarce înapoi la suita pe care am închiriat-o.
Mi-am imaginat, la un anumit nivel subliminal, că mă va bate în domeniul său personal acum, după ce sunt presupus al lui?
Nu, aceasta este o potrivire mult mai bună. Motivul pentru care am făcut ca clubul să facă o replică a dormitorului casei sale din piscină a fost aşa că am avut o amintire inevitabilă a trecutului meu periculos de naiv. Durerea şi groaza care îmi ard în inimă sunt amintiri adecvate, dar dovezile vizuale sunt un stimul util.
El loveşte în cod şi împinge uşa deschisă. Intru şi pieptul se strânge în timp ce sunt trântit de ceea ce mi- am dorit acum o clipă.
în spatele meu, Axei se aruncă într-o linişte neplăcută. Când devine prea mult de suportat, mă întorc şi îl înfrunt.

Faţa lui este tăiată din piatră, cu ochii atât de întunecaţi şi furtunoşi încât griul pare

aproape negru. "Acum ce?„Vocea mea este o mizerie răguşită şi cutremurătoare pe

care o detest cu atenţie. Loveşte uşa închisă cu piciorul şi ridică din umeri geaca. El

rătăceşte înainte, aruncând pielea fără să privească unde aterizează.

„Vom face un duş. O să te fut din nou. O să te hrănesc. Atunci vom vorbi despre asta."Indică camera cu un vârtej lent al degetului.

Capitolul şaptesprezece POSTURI DE LUPTA Axei

Nimic altceva decât vise nesustenabile învârtite de idioţi adolescenţi excitat.

Nu pot scoate cuvintele din cap. Ceea ce este absurd, având în vedere că am dovezi nesfârşite despre duplicitatea ei lipsită de inimă. Acesta este motivul pentru care este aici, până la urmă.

Aşadar, de ce dracu vreau să-mi bat pumnul în acea pictură blestemată pe care am iubit-o atât de mult? De ce vreau să distrug fiecare piesă de mobilier din cameră?

Inhalez. încet. Steady. încet-.

La naiba.

Cizmele mele se desprind cu lovituri vicioase. Micul ei nasol este muzica pentru urechile mele. Vreau mai mult. I *voi* au mai multe. De preferat când sunt bile adânc în corpul ei trădător.

„Scoate-ţi hainele."

Fie că şi-a dat demisia din soarta ei, fie că este dornică să scape de hainele împrumutate. Nu-mi pasă în niciun fel. Paltonul este aruncat, iar tricoul şi pantofii ies mai repede decât au continuat. Cu bătăi de inimă, este goală. Frumuseţea ei mă loveşte în intestin.

Hristos , este dincolo de superba. De la părul ei care se prăbuşeşte până la buzele umflate până la acel mic triunghi imoral din vârful coapselor netede şi ascuţite. Triunghiul meu arde de umplut. Şi sânii ei. La naiba, ţâţele alea erau subiectul viselor mele umede cu mult înainte să ajung să gust ceea ce era între picioarele ei.

Mă oblig să nu privesc vânătăile de pe corpul ei. Mă oblig să nu întreb *De ce* .

Mă oblig să nu mă întreb, pentru a milioncea oară, cum am greşit-o atât de greşit. M-

am înnebunit prea mult timp.

în această seară, cocoşul meu anulează fiecare gând. îmi desfac pantalonii şi îmi

împing hainele rămase.

Privirea ei se aruncă spre erecţia mea, cu gura căscată pe un pantalon mic drăguţ, care are bilele mele strânse cu nevoia furioasă de a dracu. Coapsele ei fac acel lucru twitchy, glisant, care mă alungă. închid distanţa dintre noi, alunecându-mi degetele în părul ei.

Capul ei se înclină, se ridică şi îmi dau seama, în ciuda a ceea ce am spus în lift despre tocuri, că o prefer aşa. Micuţa. Fragila.

A mea .

îi pumn părul, desenându-şi capul înapoi, expunându-mi faţa. Nările ei tremură de o vulnerabilitate falsă şi ochii ei albaştri vrăjitori se întunecă cu o lumină ciudată care îmi aminteşte de inima veselă cu care mă ocup.

îmi arunc mâinile pe umeri şi o întorc. "Baie. Acum, „zgârcesc.

Ea se supune. Fundul ei plin de inimă, în formă de inimă, îmi zăpăceşte cocoşul în timp ce merge. Rezist dorinţei de a transforma acea piele glorioasă roz şi tulpină după ea.
Ca în fiecare suită din club, baia alăturată este dotată cu orice amenajare şi lux. Taxele pe care le percep nu necesită nimic mai puţin decât cele mai bune. Ocolesc baia Jacuzzi şi mă îndrept spre cabina mare de duş. Duşul este prevăzut cu o jumătate de duzină de capete, de la un spray blând până la jet stream. Selectez o gamă de mijloc şi mă întorc la ea.

îşi adună părul la coroana ei, mişcările ei încet şi agitat, cu ochii atenţi. "Lasă-l. Se

udă indiferent dacă îl legaţi sau nu."

Ea dă drumul şi se întoarce înapoi, pe jumătate întunecându-şi faţa şi sânii. *Ne-*

dracului-satisfăcător.

Stau cu spatele la spray, jeturile bătându-mi pe umeri, lingându-mi faţa. Vreau ca limba ei să facă linsul. Cu o concentrare specială pe organul palpitant între picioare.
"Vino aici."
Aşează un picior tentativ în faţa celuilalt, mişcarea şoldurilor ei rostogolindu-se în torsul ei subţire. La naiba, chiar şi felul în care se mişcă mă aprinde.
Cleo McCarthy este construit pentru nenorocit. La naiba murdară, care se rupe de pat. Genul pe care am reuşit să-l livrez o singură dată în timpul nostru *idioţi adolescenţi excitati.*
Nu te gândi la asta .
Ajunge în faţa mea şi îmi încleştez intestinul de nevoia de a o desecra complet.
Acum naiba.
Mă întind după ea şi o întorc, astfel încât apa să-i lovească corpul. Părul ei este plin de câteva secunde, tencuind şuviţele inferioare până la sâni. îmi mut tresurile umede din drum şi îmi trec degetele peste sfârcurile ei erecte. Sunt roz închis de când le-am supt mai devreme. Căldura îi spală pieptul, iar gâfâitul pe care îl râvnesc izbucneşte din buzele ei.
"Iti place asta?"
Capacele grele se mătura. „Hmm", geme ea.
Am lăsat-o să scape cu ascunderea ochilor de mine şi să ajungă la gelul de pe raft. Există şi alte amestecuri speciale cumpărate de B pe care le-aş putea folosi pentru a-i îmbunătăţi starea de spirit, dar rezist dorinţei de a juca murdar. Deocamdata. Poate că a fost toată noaptea, dar nu o las sa dea ochii peste cap până nu sunt satul de futut şi gata.
îmi frec gelul între palmele mele, apoi îi mângâiez gâtul şi umerii, braţele şi spatele. Când palmele mele îi cupesc sânii încă o dată, mă răsplăteşte cu o altă gemetă, cu capul înclinându-se înainte, în timp ce plăcerea se spală peste ea. îi spăl faţa, scufundându-mă pentru a-i spăla coapsele şi viţeii.
"întoarce-te."
îmi prezintă spatele. Din poziţia mea, sunt la nivelul ochilor cu fundul ei umed şi scârţâit. Palma mea furnică cu nevoia de a o călca. Dar vreau să fiu în interiorul ei când o fac. Aşa că mă concentrez să-i împletesc pielea.

Când am terminat, trag capul de duş detaşabil de pe perete şi îl antrenez pe corpul ei. Privesc cum apa alunecă peste ea şi o durere întunecată se spală prin mine. La dracu, sunt gelos pe nenorocita de apă.

Vreau să râd.

Vreau să urlu de furie.

Vreau să mă fut până când explodez într-un milion de bucăţi. Asta îmi face. Ce a

făcut mereu.

Cu ea, sunt la fel de schimbător ca mercurul. Singura constantă este nevoia de a o avea. Verdictul este la fel de amăgitor acum ca acum un deceniu. Salivez până când ajung la pizda ei. „Braţează-ţi mâinile pe perete şi deschide picioarele."

încă o dată, se conformează fără să vorbească. Tăcerea ei nu mă îngrijorează. Corpul ei îmi spune tot ce trebuie să ştiu când ţintesc capul de duş între picioare şi ea se cutremură. Când degetele mele o găsesc, este la fel de alunecoasă ca o anghilă.

Gata. Deci, naibii de gata.

Ridicându-mă în picioare, am dat drumul capului de duş, schimb poziţiile şi îmi strecor mâna pe burtă pentru a-i potoli clitorisul.

"Oh..."

Un deget îi tachinează gaura, îi testează căldura înfiorătoare. O hohote puternică o

scapă. „Te simţi gol, iubito. Aţi dori să vă umplu din nou?" Un gemut îi smulge

pieptul. „Hmm."

Mâna mea seîncleştă pe fundul ei, frământându-şi carnea. „Am nevoie de cuvinte,

Cleo." Ea împinge în atingerea mea. „Da, umple-mă", se aruncă pe perete.

Oricât de mult am savurat tentaţia de a o lua din spate, amintirea modului în care s-a simţit deasupra maşinii mele, cu picioarele strânse în jurul taliei mele, câştigă miza poziţiei. O prind în jurul taliei şi o duc la banca din interiorul cabinei. Lasand-o jos, mă mişc între picioarele ei, cocoşul meu supraagil deja a apărut la deschiderea ei.

Promisiunea de fericire deja îmi tremură, o deschid mai larg. O mână mică îmi

aterizează pe stomac. „Axei, stai." Interioarele mele se încleştă. „Iad nu."

Faţa ei se zgârie şi respiră. "Vă rog."

Fenomenul cerşetului Cleo este un concept nou, dar delicios delicios. Imaginile cu ea făcând-o în timp ce în genunchi se grăbesc prin mintea mea. Aruncaţi prin cocoşul meu. O mărgele de scurgeri pre-cum de la mine, gustă insolent pizda ei. Ne conectează la nivel chimic. Vederea ei aproape mă bate de pe picioare.

„Te rog, Axei.„Repetă. Nota curioasă din vocea ei mă opreşte.

îmi trag atenţia între picioarele ei. "Ce?"

„Eu ... nu porţi o ... prezervativ."

Am un milion de defecte, dar nu sunt iresponsabil din punct de vedere sexual. Nu am mai luat niciodată o femeie fără protecţie, nici măcar Cleo când eram *idioţi adolescenţi excitati* Am cecuri lunare, cum ar fi ceasornicar. Şi am avut protecţie în portofel când ne-am futut în pădure astăzi. Protecţie nu am făcut-o. *nu* foloseşte pentru că am uitat.

Nu am înţeles pe deplin această nevoie zeloasă de a o juca crudă. O parte din mine nu vrea să o analizeze de teamă că un alt strat de manie se va prezenta cu glee rău intenţionate.

Oricare ar fi, am trecut linia. Am gustat maximul care se află între picioarele ei. Nu

se mai întoarce.

„Sunt curat. îţi pot dovedi dacă ai nevoie. Şi eşti pe pastilă."

Ochii albaştri se lărgesc. „Cum ... de unde ştii?"

„Am avut puţin timp pe mâinile mele în dormitorul tău în timp ce îţi făceai duşul."

Respiraţia ei prinde. „Ai trecut prin lucrurile mele?"

Privirea mea se aruncă spre pizda ei roz, deschiderea ei delectabilă înflorind în jurul capului meu de cocoş nerăbdător. în imposibilitatea de a rezista, îmi trag degetul mare peste clitorisul ei excitat. Zguduitorul ei fierbinte cimentează decizia mea.

"Da.„Nu simt nici o remuşcare, iar vocea mea nu are scuze.

Pare nedumerită o clipă în timp ce se luptă să vorbească prin mângâierea mea continuă, chiar dacă sfârcurile ei ies mai tare, ţipă pentru gura mea. „Dar, nu sunteţi îngrijorat că veţi... Nu sunteţi îngrijorat pentru mine?"

„La o scară largă de lucruri, nu. Am locuit în cea mai aspră parte a Manila timp de nouă luni şi m-am antrenat cu tâmpenii care se încântă să smulgă membrele doar pentru sport. Am servit în fiecare gaură a iadului imaginabilă în Afganistan. Sunt încă în viaţă. Dacă modul în care sunt destinat să părăsesc această lume este amabilitatea acestei rafinate bucăţi de cer în iad între picioarele tale, sunt *toate* pentru asta."

"Nu vei... nu am ..." Se opreşte şi îşi muşcă buza.

îmi fac satisfacţie pentru faptul că este reticentă în a aduce *el* aici. începe să înţeleagă că nu o voi respecta. Asta îi va face tranziţia mult mai uşoară.

îmi face destul de mult să mă aplec şi să-i gust buzele. „Spune-mi că eşti curat şi te voi crede."

Privirea care se grăbeşte pe faţa ei este neaşteptată. O atingere de uşurare. „Sunt curat."

„Mă bucur să aud. Dar chiar dacă nu ai fost, toţi trebuie să murim de ceva, iubito ", mă aplec şi mormăiescîn ureche, neputând ajuta întunericul care îmi scurge din suflet. Ea expiră brusc, iar faţa îi palidează. Ochii ei cresc bântuiţi, precauţi în timp ce se sprijină pe mine. Poate că este o perioadă nefericită, dar trebuie să ştie. Este inevitabil ca ea să fie atinsă de o parte din ea. „Unii dintre noi s-au predat în acest scop fiind mai mici decât merită paşnicii inocenţi. Aşadar, fiţi siguri că asta ... "O sondez cu o apăsare superficială,,, va fi o izbăvire nenorocită."

îi apuc şoldurile şi mă cufund în ea, nedorind să aştept, neputând rezista.

Ţipetele ei răsună în aburul în creştere şi mâinile ei mici îmi strâng bicepsul. Mă retrag, şmecher şi ud cu esenţa ei, îmi înfăşoară picioarele mai strâns în jurul taliei şi mă lupt înapoi în interiorul ei.

O iau cu lovituri lungi şi sublime. Strigătele ei îmi umplu urechile şi încearcă să sondeze cele mai întunecate colţuri ale existenţei mele. Este cel mai pur medicament, cel mai înalt nivel. Nimic din ce am avut în viaţa mea condamnată nu se apropie de ceea ce experimentez cu ea.

Faţa ei nu mai este palidă, dar ochii i se strâng strâns. Deschid gura pentru a-i porunci să se arate, dar sunt răsplătit într-un mod diferit.

„Axei, Doamne ..."

Gush-ul ei cald îmi scurge cocoşul şi bilele. Aspiraţia decadentă când mă arunc înapoi în interior mă propulsează până la margine.

"Da. O da. La dracu ¡„Stelele explodează în viziunea mea. Iisuse dulce, intensitatea ei, *din ea.*

Vreau ... nu, ai nevoie de ea mai aproape. Ridicând-o, ies din duş şi în dormitor. Cădem, udaţi şi modificaţi iremediabil, pe patul meu din copilărie. încă conectat, dar destinat să nu se potrivească niciodată.

îmi dau cu gândul străin şi mă plimb cu răpirea care îmi stârneşte coloana vertebrală. Mâinile ei se mişcă din braţele mele în umeri, în părul meu. Unghiile îmi trag peste scalp şi un gem fără lacrimi.

Picioarele ei sunt întinse larg. Apas un genunchi în pat şi trântesc în ea. Dinţii mei se grăbesc, neputând trece peste cât de fierbinte, cât de glorioasă este. „La naiba, eşti atât de mic. Strâns ca un pumn nenorocit."

O privire vitrată intră în ochii ei. „Tu ... umple-mă."

„Nu este suficient, iubito. Nu este suficient", răspund, vocea mea este un strâmb inutil. Mai am de dat, dar mai mult şi risc să o rănesc. Am prea multe planuri pentru ca ea să permită asta.

Dar ce poate lua, dau din belşug. Până când respiraţiile ei încep să se fractureze. Până când braţele îi cad înapoi şi capul îi tremură pe pat. "Simt... cred că vin ... oh."

O strângere fermă în părul ei opreşte mişcarea frenetică, centrând-o pentru atenţia mea. „Rămâi nemişcat, iubito. A respira."

Gâfâitul ei escaladează. „Nu pot.„Faţa ei se contorsionează în timp ce răspândesc ambele genunchi şi mă arunc în ea. "Oh Doamne."

„Dă-i drumul, Cleo. Uită-te la mine şi dă-mi ce vreau."

Gura ei se desprinde pe o O finală de fericire. Apoi, convulsiile sălbatice şi dulci se strecoară prin corpul ei. Simt că punctul culminant se strecoară de-a lungul lungimii mele, muşchii ei strecurându-se în cercuri tot mai strânse până când explodează.

„La dracu", gem. Căldura albă se aprinde în fiecare capăt nervos. Presiunea glorioasă îmi trage bilele pentru un moment delicios de lung. Apoi izbucnesc ca un furtun de foc.

Sunt scurs în câteva secunde, mintea mea trăgând cu un milion de stele înainte de a se goli. Vin cu faţa îngropată în umărul ei, trupurile noastre culcate una lângă alta. Sunt încă încorporat în ea. în ciuda faptului că ştiu că există alte lucruri importante, care trebuie să tindă până acum sexul este în afara drumului, continuu să stau acolo, pe foi familiare, dar extraterestre, greutatea ei moale în braţe, pulsul meu încă sălbatic.

„Axei..."

Mă încordează, instinctul avertizându-mă că nu îmi va plăcea ce are de spus.
„Mic dejun", o previn. „Voi comanda serviciu în cameră."Ţin o echipă de bucătari în incintă, astfel încât mâncarea să poată fi îngrijită cu uşurinţă.

Ea clătină din cap. "Nu-i foame. Prea obosit. Mai târziu, murmură ea, cu vocea

înclinată.

Nu. Răspunsuri. Ai nevoie de răspunsuri.

„Cleo."

Dar ea doarme deja. îmi grăbesc dinţii şi scot din ea. Se cutremură şi gemete în somn, dar nu se trezeşte. Şi în lumina de dimineaţă devreme, mă întorc lângă ea, cu mintea plină de întrebări şi mai multe

.Capitolul optsprezece REALIZARE TOTALĂ

în ciuda epuizării leneşe care se rătăceşte prin mine, nu adorm lângă ea. în primul rând, somnul este cel mai îndepărtat lucru din mintea mea. Pentru altul, nu am încredere în mine atât de multe niveluri când vine vorba de ea.
La naiba, chiar şi acum nu-mi pot smulge privirea. Imposibil, este mai superba în somn. Poate că se datorează faptului că nu-i văd ochii, nu pot auzi acea voce care i-a promis *ai grijă de mine* pentru Finnan. Cu părul ei glorios bogat, umed şi pur şi simplu nenorocit, genele lungi care-şi înfăşoară obrajii şi faţa lipsită de machiaj, caut o şoaptă a fetei semi-nevinocă, sexy, timidă pe care o cunoşteam cândva.
Dacă ar fi fost vreodată acolo? A fost totul o copertă?
Dă o gemetă joasă şi mormăie ceva în somn. Numele meu? *A lui* Nume?
Răsturnarea reînnoită în creierul meu mă lansează din pat. Stau pe margine, dinţii strânşi de nevoia de a creşte. Sau trezi-o pentru a cere răspunsuri la întrebările care mă plâng.
Mâna pe care o întind să fac doar asta se ridică peste umăr o secundă lungă înainte de a schimba direcţia şi de a trage capacele peste ea.
Există alţii care îmi datorează răspunsuri. Răspunsuri nu voi sta aici, privindu-l ca pe fundul excitat pe care mi l-a etichetat.
Tăcut, mă îmbrac, părăsesc camera şi mă îndrept spre etajul şase.
Nu există semne de viaţă pe hol în această perioadă a dimineţii, pentru care sunt recunoscător. Ajung la suita mea şi comand luminile.
Spoturile cad peste scaunul metalic.

Este într-adevăr doar câteva zile scurte de când m-am îngăduit cu acel bender inutil de şase ore? Privirea îmi scade la încheietura mâinii. Este complet vindecat, deşi rămân câteva cruste aici şi acolo.

Toate ecranele sunt goale. Nu intenţionez să le activez pe toate. Doar unul. Mă îndrept spre bara ascunsă aşezată în perete şi apuc o sticlă de apă. Apoi îmi verific telefonul pentru mesaje. Nimic.

Sunt conştient de faptul că am întârziat să ocup un loc pe scaun, întârzind inevitabilul. Beau sticla întreagă, privirea mea în sfârşit sprijinindu-se pe ecranul din extrema dreaptă.

Stând pe scaun, ridic telecomanda. Mâna îmi tremură. Nu-l încleştez şi nu-l înăbuşesc pentru a opri tremurul său blestemat.

Merit asta. Totul.

începutul videoclipului este laughably banal.

Căderea timpurie în Connecticut este cea mai frumoasă perioadă a anului. Potrivit lui Cleo McCarthy, cel puţin. Ceea ce înseamnă că a fost în mod natural şi perioada mea preferată din an.

Soarele de după-amiază târziu străluceşte de piscina de douăzeci şi cinci de metri care se află în faţa casei mele din piscină. Persoana care conduce camera nu se întrerupe pentru a aprecia frunzele cu nuanţe de russet sau începuturile unui apus glorios.

Paşii lui grăbiţi se apropie de sanctuarul meu, izbucnind fără să bată. El ocoleşte camera de zi dezordonată şi deschide uşa dormitorului.

Sunt împrăştiat cu faţa în jos pe patul zbuciumat, gol, cu excepţia unei perechi de Calvin Kleins.

El loveşte partea patului cu un picior puternic pornit. „Hei, gaura Axului, este aproape prânz. E timpul să te ridici. Pa are o slujbă de care vrea să ai grijă."

Mă ridic, faţa mea încăpăţânată mergând de la uimită la enervată într-o nanosecundă. Mă îndepărtez de vizitatorul meu nociv, neinvitat. „Nu mai arătaţi camera aia nenorocită în faţa mea sau vă voi face să o mâncaţi."

Râsul batjocoritor al lui Troia. „Arăţi ca o prostie. Ai mai dat drumul la tequila asta, nu-i aşa??"

Privirea mea alunecă de pe cameră şi sar de pe pat într-o încercare zadarnică de a-mi ascunde adevărata stare. „La naiba, Troia."

Urmează ca un nenorocit de sânge. "Oh, aşteptaţi! Ce ascunzi, frate copil? Continuă, spune-mi. Pot păstra un secret."

Mă învârt asupra lui, furia mea care îmi curge în ochi. „Iisuse, te avertizez. Renunţă la chestia asta. „Pieptul meu se ridică şi cade cu o respiraţie necontrolată pe care nu o pot regla, probabil datorită celorlalte substanţe ilegale care îmi curg venele.

Se retrage câţiva paşi până mă îndrept spre baie. în momentul în care trântesc uşa, el întoarce camera pe el însuşi şi îşi bagă sprâncenele. „Methinks the baby bro protestează prea mult. Fie a) este timpul lui al lunii, fie b) ascunde ceva. Nu ştiu despre tine, dar votez numărul uşii... două. Vom afla ce ascunde?"El dă din cap cu nerăbdare să fie de acord cu propria sa întrebare.

începe să deschidă şi să închidă sertarele, dulapurile. în noptiera cea mai apropiată de locul în care dorm, el descoperă o grămadă de prezervative şi se aruncă în cameră. Pernele sunt aruncate, iar geanta mea de sală este întoarsă cu capul în jos.

El dă din cap conţinutul, mormăind în dezamăgire atunci când nu găseşte nimic. înconjoară camera cu aparatul foto, apoi o indică spre uşa băii, dincolo de care circulă duşul.

„Bine ...", museşte el. „O ultimă încercare şi, din păcate, voi fi obligat să recunosc că este la fel de plictisitor pe cât m-a rugat să cred.„încă o dată, se apropie de patul meu. El urcă pe ea cu o singură lună. Acum, la nivel cu pictura uriaşă a surferului atârnată deasupra patului meu, el aleargă o mână de-a lungul vârfului cadrului, în părţile laterale şi în partea de jos. El ridică cadrul din lemn şi se uită în spatele lui. Găsind nimic, calcă peste pat în partea dreaptă.

Urmează să scape, ezită, se apleacă, apoi lasă un râs triumfător. „La naiba, jackpot!"

Lampa neagră mare de pe noptiera mea are o nuanţă cilindrică. La interior se află un baggie tapetat într- o parte. Troia porneşte lampa şi poziţionează camera pentru a-mi surprinde perfect ascunzătorul. Ajungând înăuntru, îşi smulge punga care conţine pulberea albă şi o ţine corespunzător la obiectiv.

„Oh, Axeeeeeeel!"

Deschid uşa, văd ce ţine în mână şi mă repez din baie. „La dracu te descurci, trecând prin lucrurile mele? Dammit, dă asta înapoi."

El îmi ţine stash-ul la îndemână. „Nu Nu NU. Posesia este de nouă zecimi din lege sau de o nenorocită, nu?"

- Nu când eşti în camera mea, tâmpit.„Mă apuc de cocs, dar el se întoarce în mijlocul patului. "Spune-ţi ce. Vrei asta înapoi, trebuie să o câştigi." Faţa mea se congelează cu furie clocotită. "La dracu!"

„Ah ... nu. Cred că livrarea dracu este acum fermă în curtea ta. Mişcarea ta, soare."Scutură geanta în faţa camerei.

îmi strâng prosopul în jurul taliei mai strâns, privirea mişcându-se de la cameră la cocs.

„Ce dracu vrei?"Am auzit în vocea mea tonul conform al unui dependent în plină expansiune.

„Aşa cum am spus când am ajuns aici acum zece minute - zece minute din viaţa mea nu mă voi întoarce niciodată, apropo - Pa are un loc de muncă pe care vrea să-l îngrijească."

„Iad, nu. Spune-i mulţumiri, dar nu mulţumesc.„Mă întorc şi mă întorc în baie.

El urmează. îmi apuc briciul şi mă uit în oglindă. Gaze noastre se ciocnesc.

„Nu sunt băiatul tău mesager.„Pentru prima dată, jocularitatea scade din vocea Troiei. „Sunt şi mai puţin înclinat să acţionez ca porumbelul tău purtător când am încercat ultima dată când am primit acest lucru, „în reflectarea oglinzii, el atinge gash-ul cu o lăţime de centimetru pe bărbia care încă se vindecă. „Vii naibii sau o să-i spun prietenei tale despre noul tău obicei urât. Haideţi să vedem cât de fierbinte este Cleo Spitfire pentru dvs. când îşi dă seama că vă smulgeţi nasul. Ştiţi că două supradozeîn cluburile tatălui ei sunt unul dintre motivele pentru care au ridicat-o aici, corect? Nu vei mai fi băiatul ei drag când va afla. De fapt, o să ies pe un membre şi să vă prezic că vă va arunca ca o piatră nenorocită."

Furia proaspătă îmi ţâşneşte corpul. „Du-te şi spune-i. Te îndrăznesc să te îndrăznesc."

El ridică din umeri. „Allty, atunci."îşi scoate telefonul din buzunar. Se deschide.

Renunţ la brici şi mă apuc de telefon, "Iisus. Bine! Voi rula orice naiba este această misiune. După aceea, schimb lacăturileîn acest loc."

Când Troia îşi trage telefonul înapoi în buzunar, mă întorc la vanitate. în reflecţie, prind un val de amărăciune care îi traversează faţa. „Nu poţi. Poate credeţi că aţi scăpat în propriul paradis personal, dar sunteţi foarte mult o marionetă pe şirul său. La fel ca ceilalţi dintre noi. Aşa că omul dracu şi încetează să mai plângi la fiecare lucru mic."
„Nu sunt o marionetă a nimănui. Şi toate acestea vor fi în spatele meu. Foarte curând."
Prin oglindă, privesc camera coborând o atingere şi ochii lui Troia se îngustează asupra mea. „La dracu' asta înseamnă?"
Pe scaunul din Clubul Pedeaptionului, închid ochii pentru o clipă, dorind nechibzuit să mă pot întoarce în timp şi să închid dracul. Că eul meu cocoşat, cochet şi agăţat de nouăsprezece ani poate găsi un pic de autocontrol şi nu poate renunţa la nevoia de a se întrista.
„Jocuri de noroc online. Biletul meu nenorocit din această gaură de slime."
„Vrei să spui că prostiile de poker pe care le continui?"
Ochii mei de contrabandă îi întâlnesc. „Am făcut peste treizeci şi şapte de mii în cinci zile făcând,, acea prostie de poker.„Şi tone de bani care fac alte,, prostii ".„într-o lună, pot face o jumătate de mii. Şi ştii cel mai bun lucru? Nimic din ea nu necesită ruperea degetelor artritice ale unui bătrân. Sau punând un proprietar de băuturi alcoolice în spital."
„încă încâlci legea. Ai nouăsprezece ani, Ax-hat. Nu puteţi juca în Connecticut până la douăzeci şi unu de ani."
Ridic din umeri şi îmi ridic briciul. „Este o mică tehnicitate cu care pot trăi."
Privirea lui rămâne asupra mea, ochi cenuşii, asemănătoare cu ai mei, devenind gânditori. "Ei bine ... orice. Grăbeşte-te dracu 'înainte ca Pa să-l trimită pe Ronan. Ornerul acelui tip decât o cutie plină de broaşte înţepate cu viespe."
„Scoate-mi dracul din păr şi o voi face."
„Mai bine, sau această pungă veselă de rahat aterizează pe uşa lui Cleo Baby."începe să facă backup, apoi se opreşte. Ştiu că orice va veni îmi va arunca vârful capului chiar înainte de a vorbi. „Hei, ştii că părinţii ei lipsesc şi Pa păşind să o adopte, va fi sora noastră, nu? Asa de *tehnic*, încurcându-te cu ea, comiţi incest?"
îmi pierd tot interesul pentru bărbierit. „Hristos, te-ai născut un tâmpit cu drepturi depline sau ai practicat cu adevărat, cu adevărat greu?"

El ridică din umeri. „Mai degrabă ar fi un tâmpit decât un nenorocit de perv."

„De ce nu te duci şi faci ceva util atunci, tâmpit. Ca şi cum ai găsi un dicţionar

nenorocit?"

„Nah, aş prefera să-i spun bătrânului că vei fi acolo în trei minute şi să-l urmăreşti

cum îţi face fundul."

El pleacă.

„Şi FYI *(pentru informaţiile dvs.)* , încă nu am făcut nimic cu ea ", sun după el. Nu

răspunde.

Filmările sunt transmise biroului Finnan. Este aşezat în spatele biroului său, cu Ronan stând într-o parte, ca de obicei. Instrucţiunile sale sunt suficient de simple. „Bolton, te duci să ridici Ferrari-ul din New Jersey cu Axei. Ronan şi Troia vor avea grijă de Camaro."

Finnan aruncă o privire spre Ronan. O privire trece între ei.

"Asta e? Tocmai ridicăm o maşină?„Relieful din vocea mea este palpabil. Nu trebuie să stau în preajmă şi să-l privesc pe Ronan să livreze un sandviş cu un vârf de ospătar unui ospătar care a degresat o sută de dolari din o seară. Sau Troy ducând un trântor la un camion alimentar, deoarece proprietarul întârzie cu două zile cu „stipendul" său lunar."

Privirea din ochii lui Finnan mă batjocoreşte. "Da băiete. Asta e. Este doar o maşină clasică în valoare de trei sute cincizeci de mii de dolari, aşa că, prin toate mijloacele, trataţi-o ca pe o nenorocită plimbare de bucurie duminică după-amiază."

Temperamentul meu se aprinde. Buchetul meu de pumni. în partea îndepărtată a biroului, unde face tot posibilul să pară invizibil, Bolton îmi atrage atenţia şi clătină din cap înainte ca privirea lui sticloasă să se întoarcă pe covor. Mă aglomerez şi respir adânc din două motive.

Unul, dacă reuşesc să-l enervez pe bătrân în modul în care mor, va găsi ceva mai neplăcut pentru mine, ceea ce, în funcţie de ceea ce este, ar putea însemna că nu ajung să-l văd pe Cleo în seara asta. Lipsa şansei de a o vedea nu este o opţiune. în al doilea rând, s-ar putea să fiu vânător şi să fiu încă puţin înalt de liniile de cocs pe care le-am făcut aseară, dar chiar şi din toată camera, pot să spun că Bolton este atât de sus, că este la jumătatea drumului până la nenorocita lună. în niciun caz nu se poate descurca conducând o maşină sport cu un motor puternic ca un Ferrari fără să-l zdrobească într-un copac şi să ne omoare pe amândoi.

Fac un pas înapoi, cobor capul şi îmi îndrept mâinile în faţa mea. Gestul conform îl satisface pe Finnan. El emite instrucţiuni finale, iar eu dau din cap.

în timp ce ne întoarcem să plecăm, el îşi curăţă gâtul. „Un ultim lucru, Troia?" „Da,

Pa?"

„Luaţi camera cu voi. Asiguraţi-vă că veţi obţine totul pe film. Dacă trebuie, îl vom folosi pentru a învăţa alte funduri o lecţie pe care nu o încurcaţi cu Rutherfords."

„Da, Pa."

Următorul clip, cel cu doar Ronan şi Troia, clipeşte pe ecran. Ochii mei refuză să clipească, stomacul meu întorcându-se asupra privirii de pe chipul lui Ronan în timp ce face ceea ce savurează.

Un depozit cu ferestre sumbre şi piese de maşină ruginite.

Un bărbat în genunchi, o pânză neagră peste cap ascunzându-şi identitatea. Costumul pe care îl poartă este murdar şi rupt şi de două dimensiuni prea mari. Fie că a pierdut în greutate, fie hainele nu îi aparţin.

Ronan îl înconjoară încet, o figură ameninţătoare purtând o bâtă de baseball.

„Este sfârşitul liniei pentru tine, mă tem. Mi s-a spus că aţi devenit o încordare a resurselor noastre, iar în aceste zile suntem cu toţii *eficientizarea ".*

Sunetele înăbuşite care vin de sub geantă îmi spun că este gâfâit.

"Ce a fost asta? Scuze, nu te aud."

Mai multe zgomote incoerente.

Ronan suspină dramatic. "E in regula. Nu trebuie să avem o conversaţie. Suntem străini până la urmă. Nu te cunosc şi nu mă cunoşti."Se uită la aparatul foto şi se aruncă cu ochiul. „Acesta este doar un dans necesar înainte de adio finală. Dar kudos pentru tine pentru că ai făcut ceea ce trebuie pentru familia ta."Atinge liliacul uşor pe umărul stâng al bărbatului. El iese din drum. „Deşi nu ştiu prea bine ce a fost asta. Mi s-a cerut să vă spun că numerele contului şi sumele corespunzătoare sunt toate verificate. Şi pentru asta, niciun alt membru al familiei tale nu va suferi. Este o veste bună, nu?"

Sunete dure, urgente.

„Îmi pare rău, asta îmi iese din mâini. Urmează instrucţiunile. La fel cum ar trebui să ai."

O scuturare frenetică a capului. Se agită repede în genunchi, ca şi cum ar avea vreo speranţă de a se îndepărta. Pentru o secundă, Ronan pare aproape remuşcător. Apoi chipul lui se întăreşte. „Ai adus asta pe tine şi pe familia ta. Chiar crezi că poţi scăpa fără să respecţi Rutherfords?"

Bărbatul geme şi clătină din cap continuu timp de un minut complet. Apoi, probabil că ştiind că soarta lui este sigilată, se strecoară pe călcâie.

Prima lovitură din liliac îi rupe braţul, un ţipăt gutural răsunând prin depozit. Al doilea este o casă rotundă la piept. El cade gemând în agonie. Al treilea loveşte templul său.

Nu mai mişcă.

Ronan aruncă liliacul şi îl apucă pe om de umeri. Aparatul foto urmăreşte în timp ce îl trage într-o maşină albastru-cer cu linii clasice.

Un Camaro.

Portbagajul este deja deschis. Şi mai e cineva acolo. Cineva mai puţin rănit decât bărbatul, dacă ridurile frenetice de sub prelată sunt vreun indiciu. Forma corpului şi pasul gemetelor îmi spun că este o femeie.

Bărbatul, care acum gem din nou, este aruncat cu ea, iar Ronan trânteşte portbagajul închis. Camera nu mai înregistrează.

Următoarea lovitură pâlpâie în viaţă, iar telecomanda scade din mâinile mele amorţite până la podea. Indiferent de câte ori mă uit, agonia, furia şi remuşcările sunt la fel de proaspete ca prima dată când Finnan m-a făcut să o urmăresc.

O parcare pustie în spatele unui bloc de proprietăţi îmbarcate într-o parte rahată a Bridgeport. Troia se apleacă de Camaro, din nou gestionând camera blestemată.

Ies din SUV-ul condus de unul dintre paznicii de securitate ai tatălui meu. Expresia mea este dincolo de enervat. „Ce dracu facem aici? Am crezut că ar trebui să-l conduc pe Ferrari înapoi la Greenwich? „Trebuie să predau acea călătorie dulce unuia dintre caprele lui Finnan pentru a alerga *inca* un alt fir îmi prăjeşte ultimul nerv.

„Nu vă faceţi griji, acest lucru va fi rapid", spune Ronan. Dă din cap şoferului, care păşeşte în spate şi se întoarce cu o canistra.

Miroase kerosenul de la cinci paşi distanţă. „Ce dracu faci? Maşina respectivă valorează şaptezeci de mii. Uşor." „Nu totul este despre bani, frate copil. Este vorba despre principii ", răspunde el.

Mă întorc când şoferul îmi ţine în tăcere combustibilul. „La naiba. Acesta este un Camaro din 69. Dacă vreunul dintre voi neştiutori doreşte să torceze o piesă de artă americană primordială, o faceţi pe sine."

- De dragul meu, Axei. Torch the la naiba maşină şi hai să scoatem deja dracul de aici.„Acest lucru de la Bolton, care a găsit motive să se îndrepte spre toaletă cu toate şansele pe care le are. Din păcate, el nu a reuşit în ultimele nouăzeci de minute şi este mai twitchier decât o boabă săritoare.

„Da, gaură de topor. Toată această muşcătură îţi ţine bucata de fund în aşteptare. „Troia.

Mă uit la maşină. La fraţii mei. îmi scutur din cap, întrebându-mă pentru a optsprezecea oară dacă sunt adoptat. Apuc kerosenul şi mă îndrept spre maşină.

"Aştepta!"

„Pentru ce naiba? Nu de asta sunt aici..?"

Mă opresc când Ronan îşi ţine mâna în avertizare. El apare scanerul ilegal de poliţie pe care îl desfăşurăm cu toţii ca acestea. Apoi blesteme sub respiraţia lui. Troia aruncă atenţia, starea lui de spirit glib dispărută.

„Două maşini de patrulare sunt îndreptate către o proprietate din următorul bloc. Un foc este sigur că rahatul le va atrage atenţia.„Se întoarce spre mine. „Schimbarea planului. Ieşim de aici.„El îmi aruncă ceva şi îl prind la mijlocul aerului.

Cheile. „Conduc? De ce eu?"

„Pentru că eşti nenorocitul de benzină cu un hard-on pentru,, arta americană primară ", se pare. Şi pentru că am spus aşa."

Din nou, vreau să mă cert. Dar toată această chestiune a durat deja prea mult. Şi Cleo mi-a trimis texte din ce în ce mai descriptive în ultima oră. Ultimul a fost deosebit de murdar, implicându-mi patul, tricoul meu preferat de baseball şi un indiciu greu că nu purta altceva.

Deschid uşa şi alunec la volan.

„Cap la Lacul Bearwood. Vom urma ", spune Ronan.

Lacul Bearwood. La naiba loc stupid pentru a torcea o maşină, dar şi cel mai probabil loc pentru a fi pustiu în acest moment al zilei - imediat după apusul soarelui, când este prea devreme pentru nocturne şi mosquitos sunt în vigoare deplină.

Am pus maşina în viteză, iau o secundă pentru a aprecia motorul dulce şi plec din parcare. Ajungem la lac douăzeci de minute mai târziu. Sălcii plângători oferă o acoperire bună în timp ce încercuiesc spre partea îndepărtată a lacului mare. Rar folosit din cauza băncilor abrupte care îl înconjoară, a fost totuşi un loc bun de ieşire în timpul verii, dar pustiu în alte perioade ale anului. în spatele meu, SUV-ul se opreşte. îmi urmăresc exemplul puţin mai departe pe bancă, nuanţa mea cu dracu ştie ce ies. Camera lui Troy este încă antrenată asupra mea.

Când telefonul îmi vibrează în buzunar, sar. "Da?"

Troia. „Bărbatul cel mare spune că nu o vom torcia. O să o conduci în lac." „De

dragul dragului!"

„Hop to it, frate. Timp şi maree şi toate astea.„Tonul lui sună forţat, obişnuita tavă

rezidentă lipsită.

îmi iau un moment să admir liniile clasice ale maşinii şi să-i plâng în tăcere dispariţia iminentă. Apoi, după ce am pus-o în neutru, îi dau o singură apăsare uriaşă şi o urmăresc să se rostogolească spre apa salubre.

O a doua cameră de care nu fusesem conştientă filma din piesele SUV Troy şi Ronan în timp ce merg pe ambele părţi ale mele. Camera lui Troia este antrenată pe maşina care se scufunde. Faţa lui este lipsită de emoţie, maxilarul lui se balansează tare. încep să mă încrunt. O secundă mai târziu, rezoluţia sumbră îi strânge faţa, iar el întoarce camera asupra mea.

Mă îndepărtez. „Mi-am făcut partea. Putem să mergem acum?„Mă prind.

Ronan urmăreşte ca bulele să înghită maşina până când este aproape scufundată. Apoi se întoarce să mă privească. „Da, frate. Putem merge."

Când ajungem la SUV, Bolton nu este nicăieri la vedere. Se pare că atragerea unei toalete din cealaltă parte a lacului era prea puternică pentru a rezista.

Am trântit uşa şi nu mă gândesc la maşina care se scufunde.

Tot ce vreau este să ajung acasă la Cleo.

Am minţit când i-am spus lui Troia că nu suntem dracului. Sufletul meu a fost blestemat în iad în ziua în care am pus ochii asupra ei, deoarece a fost ziua în care am promis să o fac a mea chiar de la prima ocazie. Aşteptarea până când legea ne-a dat permisiunea de a transforma relaţia noastră fizică nu avea să se întâmple niciodată. Deţin de câteva luni pizda strânsă a lui Cleo McCarthy.

Ignor privirile comune dintre Ronan şi Troia în timp ce părăsim Lacul Bearwood.

Când părăsesc locul unde am devenit un dublu criminal.

O jumătate de oră mai târziu, sunt în braţele ei.

Lucrurile au o atmosferă ciudată după acea zi. Bolton îşi îmbrăţişează dependenţa şi se află într-o stare aproape constantă de euforie alimentată cu droguri. Ronan îşi dublează eforturile pentru a deveni Mini- Me al lui Finnan. Troia rămâne Troia, doar mai rău.

Trei săptămâni mai târziu, Finnan anunţă că îl duce pe Cleo la locul ei de naştere din Boston pentru a termina procesarea tranziţiei sale pentru a fi secţia sa. Cererea mea de a o însoţi este refuzată. Ceva legat de nenorocitul de nenorocit, dar mă gândesc că, odată ce se va întoarce în braţele mele, nu o voi lăsa niciodată să plece.

în plus, intenţionez să folosesc timpul în care este plecat pentru a dubla cele două sute de mii stând destul de mult în contul meu de jocuri de noroc. în clipa în care împlineşte optsprezece ani, mă căsătoresc cu ea şi las în urmă această gaură de rahat.

A plecat şase săptămâni agonizante. Ea se întoarce cu două săptămâni înainte de a douăzecea mea zi de naştere.

Iar fata pe care am iubit-o de când aveam doisprezece ani a dispărut,

în locul ei este un străin rece, fără inimă

.Capitolul Ninteen ESTOMPARE SPRE NEGRU Axei

Ecranul se estompează, iar viziunea mea se întunecă odată cu ea.

Nu mă pot mişca. Nu mă pot gândi la altceva în afară de străinii fără chip, al căror sânge îmi scurge din mâini.

Dintre familiile care nu vor şti niciodată adevărul. Faptul că / nu voi şti niciodată că este o pedeapsă pe care o suport împreună cu nenumăratele mele păcate.

Dar, în timp ce nu pot contempla niciodată închiderea, o doresc pentru victimele mele. Au dorit-o aproape un deceniu.

Deschid ochii, privesc umbrele care trăiesc în mine şi fără. Ajung în jos spre telecomandă. încă o dată pentru taţi, mame, surori, fraţi, fii şi fiice cărora le lipseşte două persoane suficient de nefericite pentru a fi prinse pe web-ul Rutherfords.
înainte să pot lovi *redare* , telefonul meu sună.

Organul mort din pieptul meu încearcă să sară. Există un singur apel telefonic pe care îl aştept în acest moment al zilei. Orice altceva a fost redirecţionat prin asistenţi executivi, avocaţi şi minioni.
"Orice ştire?"

Detectivul Mac Malone face o pauză înainte de a răspunde. „Nimic nou pentru care merită să desprindem un singur malţ."
Sângeroasă nu am nicio speranţă de a-mi strecura gheare prin mine. „Atunci de ce să suni?„Mă prind.

„Nu, astfel încât să poţi avea satisfacţia de a împuşca mesagerul, asta este sigur. Am spus că mă voi înscrie. Asta fac."

„Vă plătesc să faceţi mai mult decât să faceţi check-in, detective.„Lama rece a dezamăgirii mele este pregătită să lovească. Şi având în vedere cât am cheltuit pentru poliţistul îndoit, tratamentul a fost meritat.

"Da. Sunt conştient de asta.„Tonul lui este mai puţin voinic, îmi iau un moment să-mi

reamintesc de ce l-am ales.

Creşterea într-o familie precum a mea m-a expus realităţii lăcomiei şi corupţiei de la o vârstă fragedă. Când aveam zece ani, puteam observa un poliţist îndoit de la douăzeci de paşi; Aş putea negocia, mita sau ameninţa ieşirea din aproape orice situaţie până când am lovit pubertatea. Abia când am înţeles adevărata întindere a nemiloasei lui Finnan, numele meu de familie a devenit o ancoră în jurul gâtului meu.

Dar acei ani de pregătire au venit la îndemână atunci când a fost nevoie. Rezultatul final a fost Mac Malone. Cântat cu două plăţi de pensie alimentară şi datorii de jocuri de noroc inactiv, el a fost copt
pentru smulgere când am avut nevoie de o muncă serioasă făcută după ce patru anchetatori privaţi au lovit un punct mort.
"Asadar?„presez.

„Contactul meu la Birou atrage în continuare un semifabricat pe aceste conturi. Fără numele unei bănci sau detaliile titularului de cont -"
„Dacă aş avea aceste detalii, credeţi că v-aş fi căutat serviciile?"
„Uite, spun doar că am început acest lucru cu un ac îngropat cu un milion de ace într-un cătun a cărui locaţie nu o cunoaştem."
„Şi cinci ani mai târziu, în ciuda nenumăratelor promisiuni, nu aţi găsit fânul. Dacă nu credeam că ştii mai bine, aş crede că mă foloseşti ca bancomat. "
Omul de vârstă mijlocie suspină obosit. „Banii sunt grozavi, sigur, dar să-mi bat capul de acest zid special de cărămidă începe să-mi ofere o emoţie."
„Spune cuvântul şi voi împărţi legăturile", răspund rece.
"Nu! Nu este nevoie de asta. Dacă m-ai lăsa să vorbesc cu ceilalţi indivizi prezenţi... "
"Nu. Finnan este cel care a emis acele comenzi. Eu sunt cel care a condus maşina în acel lac. Aceasta este pe noi doi. Nimeni altcineva. Bărbatul şi femeia au fost ridicaţi în New Jersey într-un Camaro albastru- cer. Cu siguranţă, asta ar fi trebuit să dea rezultate până acum? Aveţi data şi punctul de plecare."
„Presupuneţi că a fost ridicat în New Jersey. Am săpat prin filme de cameră de trafic pentru locul în care spuneţi că Camaro a fost ridicat. Dar trebuie să permiteţi faptul că au trecut aproape zece ani ", spune el, aşa cum a spus de prea mult timp.
Temperamentul meu negru se prăbuşeşte în timp ce mă uit la ecranul gol care ilustrează conversaţia pe care o am.
„Ce zici de Lacul Bearwood? Este un parc public. Cu siguranţă cineva ar fi văzut un Camaro de două tone fiind dragat de pe albia lacului şi luat?"
Primesc o chicotire întunecată, cinică. „Cu respect, domnule, aţi fost soldat odată. Eşti şi un Rutherford. Deci ştiţi că orice rezultat dorit poate fi obţinut cu ajutorul unui stimulent adecvat."
„Şi totuşi nu pari să fii stimulat să-l realizezi pe al meu. Ai o săptămână să-mi găseşti ceva, detective."
Mă agăţ şi glis telefonul înapoi în buzunar. Degetele mele se periază de metal. Telefonul lui Cleo.
îl scot şi apăs butonul de pornire. Imaginea de pe pagina ei de pornire mă surprinde. Frumuseţea lui Camilla McCarthy a fost fără cusur şi atemporală, dar nu a deţinut niciodată vivacitatea sau corpul de oprire a traficului fiicei sale. în plus, nu a zâmbit niciodată. Nu cum ar face în această imagine.
De asemenea, Cleo nu s-a descurcat niciodată cu mama ei, natura controlantă a lui Camilla împingându- şi constant fiica din casă. Şi mai des, spre mine. Ceea ce a făcut-o pe Camilla să mă urască mai mult decât a făcut-o deja pentru interesul meu flagrant pentru fiica ei.
în lunile anterioare Camilla şi Michael McCarthy au plecat la Boston să nu se mai întoarcă, Cleo şi mama ei au luptat constant. Mai ales despre mine. Am făcut greşeala de a încerca să vorbesc cu ea o dată pentru a netezi lucrurile s-au terminat. Mi-a spus că intenţionează să plece din Connecticut pentru bine. la-l pe Cleo cu ea. Conversaţia nu s-a încheiat bine. Poate am ameninţat-o puţin. Sau multe.
în anii următori, am descoperit că McCarthys a ajuns pe radarul lui Finnan, deoarece Michael McCarthy se prăbuşise pe teritoriul Rutherford, făcând tranzacţii cu armenii, la fel cum fac acum. Numai că nu distruge drogurile. Le tăia cu alte substanţe ieftine şi periculoase şi le vindea în propriile cluburi. Michael şi Camilla s-au luptat pentru

acele cluburi, pentru că Michael nu le-ar lăsa să plece şi pentru că fetele din cluburi erau conforme cu drogurile. Transgresiunile generalului Courtland au ajuns într-un moment critic, o modalitate prin care Michael a renunţat la retributie de la Finnan, oferindu-se să împartă acordul de contract militar privat.

Dar drogurile au început totul. A fost motivul pentru care mi-am păstrat micul obicei urât de la Cleo. Şi motivul pentru care l-am dat cu piciorul în bordură în noaptea de după incidentul Camaro. în niciun caz nu mă dovedisem ca Bolton.

Din fericire, nu am fost suficient de agitat pentru a fi o problemă. Sau poate că dependenţa mea de ea era mai puternică.

Telefonul se întunecă şi îl bag înapoi în buzunar. Revin telecomanda în fanta ei, arunc o altă privire pe ecranul gol şi îmi strâng dinţii.

Ce dracu a contat ceva când victimele mele rămân fără chip? Când mi se sună penitenţa?

Potenţa trage prin mine în timp ce stau. Sunt la jumătatea drumului până la uşă când sună telefonul meu. Apelantul nu este cunoscut. Hackles-urile mele se ridică în timp ce răspund. „Axei."

"Domnul. Rutherford, cererea dvs. pentru o întâlnire este acordată. Să spunem clubul tău într-o oră?"

Vocea este diferită de cea a locotenentului Bratva cu care m-am întâlnit ultima dată. Acesta deţine mai multă autoritate. în mod clar, am primit un alt rang.

„O oră. Voi fi acolo."

„Foarte bine", răspunde solemn, apoi se spânzură.

Arunc o ultimă privire la ecranul gol. închiderea de a şti cine sunt victimele mele ar putea fi blocată deocamdată, dar dacă îmi joc cărţile corect, o altă oportunitate s-ar putea deschide înainte de sfârşitul zilei.

Mă întorc la parter şi alunec liniştit în cameră. Cleo este încă adormit, părul ei uscat este o masă sexy, încurcată pe pernă. Foaia a alunecat pe jumătate de pe ea şi un sân este tăiat. Gustul amintit al ei mă umple de foame proaspătă. îmi încleştez maxilarul şi mă întorc. Foamea mea va trebui să fie satisfăcută mai târziu.

Mă întorc şi mă îndrept spre birou. Pentru că am stat în club peste noapte în multe ocazii, păstrez o grămadă de haine spălate într-un dulap. Mă îmbrac într-o cămaşă neagră şi un costum negru cu prindere şi mă îndrept spre parcare.

Este încă destul de devreme pentru ca traficul să fie suportabil. Ajung la un XYNYC pustiu cu zece minute mai devreme şi dau din cap la paznicul de la uşă.

Nu mă miră când intru în clubul gol pentru a-l găsi pe Sergey Yurinov, şeful New York Bratva, aşezat în cabina din salonul meu privat, cu o jumătate de duzină de locotenenţi înfocaţi într-un semicerc în jurul lui.

îmi ţin braţele pentru căutarea obligatorie înainte ca Sergey să dea din cap o demitere la oamenii săi. Cinci dintre ei se plimbă, lăsând omul pe care mi-l imaginez este numărul doi.

Deschid gura pentru a oferi băuturi, dar văd sticla Stolichnaya Elite de cinci mii de dolari şi am împuşcat sticlă pe masa de lângă el.

Sergey îmi prinde privirea şi ridică din umeri. „Sper, nu te deranjează? Este încă miezul nopţii din Sankt Petersburg."

Mă plimb pe trepte şi mă aşez la capătul cabinei. Nu-mi ţin mâna pentru o strângere de mână şi nu le ţin pe ale lor. "Deloc. Simţiţi-vă liber să păstraţi sticla."

Se apleacă înapoi, jumătatea zâmbetului jucându-se la buze, nu diluând aspectul în ochii flint-hard studiindu-mă. „Câtă generozitate ne va ajuta bine în negocierile noastre, cred, Oleg, *da "?*

„ Da ", Este de acord Oleg, cu ochii tăiaţi în spatele ochelarilor fără margini care mă examinează la fel de tare ca şeful său.

îmi pun în evidenţă anticiparea prematură a victoriei prin tăierea inimii problemei. în primul rând, nu intenţionez să fiu departe de Cleo mai mult decât este necesar. „Vom discuta termeni?"

Sergey ridică sticla, toarnă vodka refrigerată şi ridică paharul împuşcat, fără grabă, pe buze. „în primul rând, explică-mi, aşa cum ai făcut emisarului meu, de ce ai nevoie de arme pentru a-ţi conduce clubul de noapte."

Respir, joc jocul şi dau răspunsul de care este deja conştient. „Nu am nevoie de arme pentru a-mi conduce cluburile de noapte. Nu am nevoie deloc de arme. Nu vreau să le aibă Finnan."

Şeful şi asistentul său fac schimb de priviri.

„Şi înainte de a-l menţiona, da, este personal. Va fi o problemă?"

Sergey stă şi se plimbă până la marginea ringului de dans gol. „Nu, nu prevăd o

problemă." Respir mai uşor. "Bun. Propun o plată unică de ... " „Nu mă interesează

banii dvs., dle. Rutherford."

Tensiunea îmi strânge nape, dar mă oblig să rămân calm. „Ce te interesează?„întreb.

„Ai foarte mare succes în afacerea cluburilor de noapte.„Se uită în jur, învârtindu-se încet pe călcâie. „Acesta, de exemplu ..."

„Este în afara mesei", interjectez înainte să poată termina. „Nu mă interesează să-l las să plece. Am şi un partener tăcut care s-ar putea opune aranjamentului nostru."

Un alt schimb de priviri. Oleg dă din cap confirmarea.

„Clubul de pedepse este, de asemenea, un necontenitor", adaug, sesizând direcţia conversaţiei.

Sunt conştient că arunc o afacere foarte profitabilă, dar amintirea vânătăilor urâte ale lui Cleo şi strălucirea lui Finnan asupra atrocităţilor sale au stârnit furie reînnoită. Şansa de rambursare mai devreme decât mai târziu este prea bună pentru a respinge.

Sergey Yurinovîşi face timp să cântărească oferta mea. El se ajută la alte două focuri de vodcă premium înainte ca ochii să-i tragă lui Oleg. Al doilea la comandă ajunge la un liant de piele pe care nu l-am văzut pe bară şi extrage un document, pe care mi-l ţine. îl iau de la el şi îl deschid pentru a găsi un document de transfer de proprietate. Suprim un zâmbet.

„îl voi face pe avocatul meu să arunce o privire la asta şi să vă revină până la prânz."

Sergey îşi înfige capul şi îşi întinde mâna. Când îl scutur, îl ţine ferm, cu ochii negri fixaţi pe ai mei. „în schimb, ai cuvântul meu că interesele de afaceri ale tatălui tău şi ale lui Bratva nu vor uni niciodată forţele."

Dau din cap, elaţia întunecată se extinde prin mine.

Când pleacă, mă încrucişez spre bară, turn un deget de whisky Balvenie şi îl arunc înapoi.

Licoarea care se împleteşte încălzeşte spaţiile întunecate din mine. Mă simt mai uşor decât am avut-o în ani.

Până la sfârşitul zilei, ultimul bastion al lui Finnan va dispărea şi pot să bag unghiile finale în sicriul său

.PARTEA A treia NOI

Capitolul douăzeci

S-A ÎNTÂMPLAT PE O NOAPTE PLOIOASĂ Cleo

Mi-am pierdut virginitatea în patul lui. M-am îndrăgostit de el în patul lui.

Am trasat viaţa glorioasă pe care am avea-o împreună în patul său.

I-am numit pe copiii noştri şi mi-am imaginat nepoţii care ne-ar îmbogăţi viaţa şi ar face mărturie despre dragostea noastră în patul său.

Am aflat că bărbatul pe care îl iubeam mai mult decât propria mea viaţă era capabil de crimă ... în timp ce eram în patul lui.

S-a întâmplat într-o noapte ploioasă.

Din câte ştiu, Finnan Rutherford nu păşise piciorul în casa din piscină de când s-a mutat fiul său. Nu până în ziua aceea.

Axei scoate o pizza, mâncarea noastră de bază după ore de sex maraton. Mă întind în patul său îngrijorându-mă de scrisorile colegiului care se îngrămădesc pe noptiera lui. A renunţat la facultate când mama sa a trecut anul trecut. L-am ajutat să jeleze mama care nu a fost niciodată cu adevărat acolo pentru el, în timp ce am fost în secret încântat să-l am pe mine pentru un an întreg. în ciuda nevoii noastre obsesive de a fi unul cu celălalt, el a reaplicat în momentul în care tatăl său a început să-i vorbească despre aderarea la afacerea familiei. Ştiu că a regretat decizia sa pripită în momentul în care a postat cererile. La fel cum ştiu că de data asta, *Sunt* motivul pentru care renunţă la răspunsurile la scrisorile de ofertă care se revarsă de la şcolile Ligii Ivy.

Ar trebui să fiu dezinteresat. Gândiţi-vă la fundamentul pe care îl punem pentru viitorul nostru. Axei susţine din toată inima pasiunea mea pentru designul interior. Mă simt ca cea mai murdară că nu a vrut ca el să mă părăsească. El crede că este pentru că nu am văzut sau auzit de la părinţii mei de când au zburat la o nuntă din Boston în urmă cu patru luni. Şi asta era parţial adevărat. Mă doare inima pentru argumentul vicios pe care mama şi cu mine l-am avut dimineaţa când a plecat, când a menţionat din nou mutarea înapoi la Boston. însăşi ideea de a părăsi Connecticut, de a părăsi Axei mă umple de teamă, aşa că în secret mă bucur că nu s-au întors. Dar tatăl lui Axei mă asigură că nu va lăsa nicio piatră neîntreruptă până nu-şi va găsi părinţii, iar şinele meu de aproape şaptesprezece ani este consumat cu Axei,

aşa că a fost uşor să-mi dau permisiunea inimii să nu-mi fac griji. Să mă bucur de orice oră am cu Axei. Părinţii mei vor fi întotdeauna în preajmă - odată ce îşi vor întoarce capul de oriunde au dispărut. Nu este prima dată când au făcut acest lucru de când ne-am mutat în Connecticut.
Dragostea vieţii mele va fi însărcină într-un campus undeva departe. Mai ales dacă nu este de acord să rămână în Connecticut şi să-şi câştige diploma de finanţare a afacerilor la Yale.
Nu am nevoie de cărţi de tarot pentru a şti că îl refuză pe Yale din mână, pentru că nu vrea să fie în preajma tatălui său.
Urmându-mi degetul peste colţul unui logo distinctiv al colegiului, îmi muşc buza. Capul meu vrea să-i spună să-şi urmeze visele oriunde doreşte, dar inima mea vrea să-mi bage capul cu o bâtă de baseball. Gândul ca Axei să fie departe de mine, chiar şi pentru o zi, îmi oferă nopţi serioase de somn. Ca cel mai rău pesimist din lume, inima îmi plânge chiar şi atunci când sunt cel mai fericit în braţele lui.
Nimic scurt dintr-un jurământ de sânge obligatoriu pe care îl vom face împreună în fiecare zi pentru tot restul vieţii nu îmi va schimba starea de spirit. Tunetul răsare dintr-un cer încărcat de furtună, adăugându-se melodramei melancoliei mele. îmi îmbrăţişez perna care îmi poartă mirosul lui Axei pe faţă şi inhalez profund. Chiar dacă port tricoul lui Yankees preferat, nu pot să-mi iau mirosul. Mă îngroapă mai adânc şi suspin de starea mea patetică.
întorcându-mi capul, văd un fulger. Şi un corp siluetat împotriva uşilor franceze.
Ar fi trebuit să-l văd pe diavol pentru ceea ce era. Ar fi trebuit să sară în sus şi să fug cât de repede am putut în direcţia opusă.
în schimb, mă aşez şi trag perna în poala mea, în timp ce Finnan Rutherford îşi trage articulaţiile pe uşă şi intră fără să aştepte un răspuns.
Trebuie să arăt ca un cerb prins în faruri pentru că clătină din cap. „Nu trebuie să te sperii, Cleopatra. Nu de mine, cel puţin."
Privirea mea îl urmăreşte în timp ce se plimbă prin dormitor ca şi cum deţine locul. Ceea ce face, tehnic vorbind, dar totuşi.
îmi pun buzele când ridică şi zâmbeşte la ursul umplut Axei a câştigat pentru mine la un târg în urmă cu două săptămâni. Vreau să sar în sus şi să smulg jucăria de la el, dar asta ar însemna să lăsăm siguranţa patului, siguranţa mirosului lui Axei în jurul meu. Aşa că stau, cu picioarele încrucişate şi aştept ca el să-şi termine examenul ocazional.
Când se întoarce şi îşi fixează ochii asupra mea, vreau să mă cosesc sub copertine. în schimb îmi ridic bărbia. „Vă pot ajuta, dle. Rutherford?"
„Sper că vei învăţa să mă suni Finnan. 'Domnul. Rutherford sună ca bunicul meu organist al bisericii, bunul Domn îşi odihneşte sufletul/'încearcă un zâmbet coaxant.
Hackles-urile mele se ridică mai sus decât valul bătându-se la moarte pe plajă. Când se prinde pe marginea patului, vreau să mă prind de el pentru a se mişca. Acest pat este sanctuarul nostru din familiile noastre, deşi în privat îl invidiez pe Axei pentru fraţii pe care pretinde că îi detestă.
Ronan este super înfricoşător, fără îndoială acolo. DarTroy, în ciuda limbii sale caustice, poate fi fermecătoare atunci când i se potriveşte. Deşi nu am văzut prea multe dovezi în ultimele două săptămâni.

Dar Bolton este un softie la inimă. M-am încruntat spre interior. Un softie mare cu o problemă de droguri care îi va juca viaţa dacă nu este atent.
„Cleo?"
Vocea lui Finnan mă concentrează. Nu s-a mutat de unde stă, dar privirea lui este în derivă peste mine într-un mod care mă incomodează.
"Da?"

„Nu ştiu cum să acoperi zahărul, aşa că o să ies şi să o spun. Au apărut ştiri despre

părinţii tăi." Inima îmi scade în stomac. „Ce ştiri? Sunt bine?"

„Asta este doar. încă nu ştiu povestea completă, dar am oameni care lucrează să afle. Nu eşti orb de genul de afaceri cu care tatăl tău şi cu mine am fost aliniaţi în trecut, dar am făcut paşi pentru a pune toate acestea în urmă. Din păcate, nu toată lumea este receptivă la această mişcare."
„Sunt în regulă? Sunt... vii?" *Axei, unde eşti? Am nevoie de tine!*
Zâmbeşte un zâmbet menit să fie compătimitor. Cade laughably scurt. „Orice s-ar întâmpla, asiguraţi-vă că voi continua să am grijă de voi. De parcă am avut grijă de tine în ultimele luni. Nu suntem sânge, dar vă consider deja o parte a familiei mele."
Sunt conştient că nu mi-a răspuns la întrebare. "Eu ... bine. Mulţumiri."
El dă din cap şi stă în picioare. Se uită în jur. „Şi dacă ar trebui să se întâmple ceva care supără status quo-ul pe aici, să ştii că nu va afecta promisiunea pe care i-am făcut-o tatălui tău de a avea grijă de tine, dacă i se va întâmpla ceva."
Mintea mea se revarsă din ceea ce nu spune. "Ce vrei sa spui?"
„I-am spus că întoarcerea la Boston nu a fost cea mai bună idee. Am fost destul de dezamăgit de această decizie. Dar el nu va fi balansat."El clipeşte un zâmbet sumbru care îi ocoleşte ochii. „Şi când a vorbit despre a te lua cu ei, ştiu că nu toată lumea de aici a fost încântată de asta."
M-am încruntat „El a vorbit despre a mă lua?"
El dă din cap. „Mama ta nu era prea fericită de relaţia ta cu Axei."
Pumnii îmi încleştă în poală. Din orice motiv, mama a luat o neplăcere instantanee faţă de Axei în momentul în care s-au întâlnit. Ani mai târziu, relaţia lor nu s-a încălzit. Dacă este ceva, s-a agravat. Nu mă miră că mama a făcut eforturi pentru asta. „Deci de ce nu m-au luat?"
El ridică din nou. „Le-am vorbit temporar. Deşi... "se opreşte şi pare puţin dureros. „Nu sunt sigur dacă am luat decizia corectă."

"De ce nu?"

„Axei a fost puţin ... în ultima vreme." „Nu, nu a făcut-o", apăr fierbinte.

El întinde o mână. Mă apuc de ea. Se aşază pe spate, expresia lui neutră. „Şi ce are

de-a face cu părinţii mei? Ce este *el* am de-a face cu ei?„Apsez.

„Poate nimic. Poate, când tu şi cu mine mergem la Boston săptămâna viitoare, totul va fi bine. Am auzit că părinţii tăi se aflau în New Jersey întâlnindu-se cu şeful familiei Manzino acum câteva săptămâni, dar nu cred că este adevărat. Contactele mele din Boston vor clarifica totul, sunt sigur."
Nu vreau să mă gândesc să merg nicăieri cu Finnan. „îmi pare rău, l-ai menţionat pe Axei. Ce are de-a face cu el?"întreb din nou, deşi acum mi se bate inima. Din ce motiv nu ştiu. Nu, asta este o minciună. Se loveşte din cauza menţiunii New Jersey.

Axei a petrecut cea mai bună parte a unei zile acolo acum trei săptămâni. A crescut cugey când l-am întrebat de ce a mers acolo cu fraţii săi.

Dar nu se sustrage întotdeauna când întrebi despre „necazurile" pe care le conduce cu fraţii săi?

îmi scutur capul pentru a-mi dispersa gândurile şi imaginile pe care le-am găsit odată întâmplător pe camera lui Troia. Lucrurile oribile pe care Ronan le făcea acelui om m-au făcut să-mi pierd micul dejun ..

Sari când Finnan se apleacă înainte şi îmi bate genunchiul. Stomacul meu face o scufundare lungă. „Nu este nimic, sunt sigur. Vrei să spui multe pentru băiatul meu. Şi sunt sigur că va face orice pentru a vă agăţa. Chiar dacă, cu acel temperament al lui, mă întreb uneori de ce este capabil. El nu ar face niciodată nimic pentru a face rău celor de care te interesează."

Mă apuc de faptul că el a presupus că Axei era capabil de violenţă. Sau mai mult.

... îmi aparţii. Nu-mi pasă cine te-a creat. Tu eşti al meu. Nimeni altcineva nu are voie să te atingă. Nimeni nu are voie să te îndepărteze de mine, mă auzi?

Nu sunt sigur de ce îmi amintesc cuvintele pe care Axei mi le-a spus pe plajă în această vară. Sigur, m-au emoţionat atunci. Acum, o emoţie diferită punctează acea emoţie.

Nu. Axei mă iubeşte. Este un tip bun. El mă iubeşte şi îl iubesc .

Sfârşitul poveştii.

- Nu, nu ar fi făcut-o, îi răspund lui Finnan, cu capul ridicat.

El face o pauză apoi zâmbeşte. „Eşti o tânără înflăcărată, Cleopatra. De asemenea, eşti loial. îmi place asta despre tine."începe să se îndrepte spre uşă. „Voi finaliza aranjamentele pentru călătoria noastră la Boston în următoarele zile. Am deja permisiunea de la şcoala ta. Vă voi anunţa când să împachetaţi o geantă."

El pleacă cu o ciocnire similară de tunet cu cea cu care a intrat. Stau în mijlocul patului, neputând înceta să tremure. Mă simt ca un trădător de teama că nu sunt în stare să mă îndepărtez din inimă.

Axei. Părinţii mei. New Jersey.

Părinţii mei au trecut radioul tăcut înainte. Dar numai o lună sau ceva când au plecat în Armenia. Nu am aflat niciodată aspectele din călătoria respectivă, deşi am ghicit. De data aceasta au trecut luni. Şi cum ştie orice familie de crime organizate, prima regulă este de a lăsa autorităţile din treburile lor. Chiar şi în cazul unui cuplu dispărut care nu a fost auzit sau văzut de mult timp.

Fulgerul clipeşte din nou. O altă siluetă împotriva uşii. Mi-a sărit inima în gât. Dar Axei este cel care merge într-o secundă mai târziu, blestemând şi scuturând picăturile de ploaie din haina lui. Se întoarce pentru a pune cutia de pizza pe jumătate tăiată în jos, iar respiraţia mea prinde asemănarea în statură între tată şi fiu. Axei este foarte mult propria sa persoană. Şi totuşi, la fel de mult ca Finnan, este înfricoşător.

„Rahat, urăsc aceste furtuni fulgerătoare. Ei... Hei, ce nu e în regulă? Parcă ai văzut o fantomă."

„Eu ... Da, furtuna stupidă m-a speriat puţin. Şi tu făcând o impresie Freddy Krueger împotriva uşii nu te- a ajutat."

Faţa lui se goleşte imediat. Desfăcându-şi haina, o aruncă pe un scaun în timp ce se îndreaptă spre pat. O secundă mai târziu, sunt cuprins în braţele lui şi mă învârte pe spate. "Scuze draga. Aici, lasă-l pe Freddy să facă totul mai bun!"

Râd. Ne sărutăm. Devorează pizza. Atunci facem dragoste.

Dar temerile îmi rămân în inimă.

Şi două săptămâni mai târziu, sunt confirmate

.Capitolul douăzeci - unul IMPAS

în momentul în care Finnan mi-a arătat videoclipül şi o fotografie cu corpul tatălui meu, viaţa mea a alunecat pe o pantă descendentă spre o reşedinţă permanentă în al şaptelea cerc al iadului. într-o stare de neîncredere amorţită, am citit o copie a raportului de autopsie care confirmă că s-a înecat. Abia am auzit sau am recunoscut reasigurarea lui Finnan că va avea grijă de aranjamentele funerare sau va fi scos din starea mea de fugă suficient de mult pentru a mă întreba de ce suntem singurii doi oameni care stăteau lângă mormântul tatălui meu din Boston. De ce, într-o răsucire şocant de groaznică a sorţii, celelalte două persoane pe care le-am iubit cel mai mult nu au putut fi aici.

Axei.

Mamă.

Axei.

Axei.

Mamă.

Finnan nu a avut răspunsuri pentru mine în ceea ce priveşte locul unde se află mama mea. Nu a fost găsită în portbagajul Camaro cu tatăl meu. Am crezut că posibilitatea ca trupul ei să nu fie găsit îmi va aduce speranţă. în schimb, tot ce mă gândeam era ce va face Axei când va afla că ştiu.

Omul pe care îl iubesc mă va ucide şi pe mine?

Mâinile alea care mă venerau cu dragoste îmi vor smulge viaţa din mine când va ieşi secretul său? A fost o alegere uşoară când Finnan m-a avertizat să-l anunţ pe Axei că l-am găsit şi l-am îngropat pe tatăl meu. Alegerea nu atât de uşoară a fost să mă întorc în Connecticut pentru a trăi sub acelaşi acoperiş ca criminalul părinţilor mei. Dar la şaptesprezece ani, la fel de înfricoşător cum va fi, nu am avut nevoie decât să îndur coşmarul timp de un an. Apoi mi-am propus să pun o jumătate de distanţă de glob între mine şi omul care era acum întruchiparea fiecărei oroare pe care mi-am imaginat-o vreodată.

Aşa că am fost de acord cu solicitarea lui Finnan.

Apoi, cu o seară înainte să ne întoarcem în Connecticut, şi-a aruncat următoarea bombă. Mama era în viaţă. Pentru ca ea să rămână aşa, a trebuit să predau viaţa mea lui Finan.

Acea bombă s-a dovedit a fi una dintre multe.
Inhal şiret cu agitaţie şi trag mai strâns foaia de bumbac în jurul meu în timp ce merg pe fereastra largă.

Deşi am vizitat New York City de multe ori, nu am petrecut niciodată o perioadă neobişnuită de timp aici. Câteva excursii de o zi pentru cumpărături sau mese în care am jucat gazdă la întâlnirile de afaceri ale lui Finnan sunt suma totală a experienţei mele.

Acum întreaga mea existenţă este redusă la un dormitor de două sute de metri pătraţi într-un club din Hell's Kitchen. Buzele mele se răsucesc la numele de locaţie corespunzător. Spre deosebire de casa din

Connecticut, nu am paznici de securitate care să-mi umbrească fiecare mişcare, dar sunt chiar mai prizonier aici decât eram acolo.

M-am trezit acum o jumătate de oră, singur în pat. Singurul indiciu al prezenţei lui Axei a fost mirosul său care zăcea pe foi. Cu toate acestea, ceea ce nu a imprimat la exterior este foarte marcat la interior. Nu pot să mă mişc sau să respir fără ca posesia lui să se înregistreze, fără ca durerea pe care i-a lăsat-o cocoşul în păsărică să-i facă simţită prezenţa. Nu este în cameră cu mine şi sunt încă revendicat.
Uşa se deschide în spatele meu şi, parcă conjugată de gândurile mele, intră închisorul meu.

Părul lui întunecat este umed şi pieptănat cu degetul, tricoul şi pantalonii negri înlocuiţi acum cu chinos spălaţi din piatră şi un tricou gri-porumbel. Am o privire tentantă a tatuajelor care îi prind corpul.

Ochii lui sunt zero asupra mea cu intensitate şi intenţie neobservatoare. Chiar înainte de a se afla la jumătatea camerei, burtica mea începe să tremure.

Degetele mele se convulsă pe colţurile foii şi cuvintele pe jumătate coapte de salut se ofilesc şi mor pe limba mea.

Buna dimineaţa?

Nu există nimic de la distanţă *bun* despre ce se întâmplă aici. *Ce mai faci?*

Vibraţiile care-i sări corpul sunt toate dovezile de care am nevoie.

Nu are nicio dispoziţie pentru plăceri, deoarece, în momentul în care ajunge la mine, îmi scoate foaia din corp. Spatele meu gol întâlneşte paharul rece şi mă gâdilă. Gura lui devorează sunetul, limba lui lins adânc în gura mea în timp ce cucereşte ceea ce pretindea deja. Sărutul este fierbinte, dominant. Neapologică şi trecătoare. Ţesutul umflat între picioarele mele începe să tremure din nou. Mâna mare alunecă pe umeri şi pe părţile mele pentru a mă odihni sub sâni. Senzaţia lor acolo îmi prăjeşte mintea. Un hohot mă scapă înainte să-l pot opri. El mănâncă şi asta, mârâitul lui flămând spunându-mi fiecare sunet pe care îl fac îl transformă mai greu. „Atinge-mă", respiră împotriva gurii mele, porunca nu mai puţin puternică pentru că este cu voce scăzută.

Mâinile mele, ruşinos dornice, alunecă sub tricoul lui. Pielea fierbinte, etanşă, îmi salută degetele în timp ce absul lui dur se încolăceşte la atingerea mea. Mă mângâiez mai sus, peste creste cu apă gură la bucăţele lui. Când degetele mele îi perie sfârcurile plate, mă opresc. Trageţi-mi unghiile peste umflături minuscule. O smucitură cu corpul complet înainte de a-şi apăsa erecţia înfundată în leagănul şoldurilor mele. Pofta mai mult din acea reacţie, o repet.

Un sunet feroce îi curge din gât. Mâinile lui alunecă în sus pentru a-mi capta sânii, degetele lui oferind fără milă dublul torturii rafinate. Săgeţile fierbinţi de nevoie îmi alungă sexul, iar genunchii slăbesc.
Axei îşi apasă corpul inferior mai adânc în mine, susţinându-mi greutatea cu un picior între a mea. Materialul dur al pantalonilor îmi păşeşte clitorisul ultra-sensibil şi strig.
"Fuck. Cleo ...*fuck* ".
Cuvintele nu sunt taxate ca cele vulgare ale sale aseară. Sunt solemne, puţin dezgropate. Ca o rugăciune. Pentru ce, nu ştiu.
Capul îi pică să-i prindă un sfârc în gură şi gândurile îmi spulberă. Fierbinte, umed, flămând, dinţii şi limba îi răvăşesc un vârf, apoi celălalt, mişcările lui crescând frenetice până când împinge globurile împreună şi îşi alunecă limba largă peste ambele simultan. El sugă până când sunt roşii şi palpitante şi râvnitoare. Apoi îmi ia din nou gura, cu mâinile înapoi pentru a-mi bate şi a-mi strecura sânii.
Şoldurile îmi pompează coapsa, foamea sfâşiată prin mine având nevoie de satisfacţie. Umeditatea mea se înmoaie, redând materialul mai grosier. Oferind mai multă frecare. "Oh!"
„La naiba, eşti ca cea mai mare dependenţă", gemu furios pe gura mea înainte să se îndepărteze. Negarea brutală are unghiile mele scufundate în talie înainte de a-mi înregistra acţiunea.
Un şuier îi smulge gâtul. Mă priveşte cu o notă de dezmăgăduire pe care am auzit-o în vocea lui acum câteva momente. Privirea lui se mişcă mai jos spre gura mea. Sânii mei. Ruloul incontrolabil al şoldului meu împotriva piciorului.
Ajuns înainte, el îmi captează nucul şi dă un alt sărut pedepsitor. „Hristos, trebuie să te fut. Trebuie să."El mă eliberează la fel de brusc. O mână îşi strecoară cocoşul, în timp ce cealaltă îi atacă centura. Al doilea coboară fermoarul, îmi trage mâna pentru a-şi înfăşură lungimea abruptă.
Dragă rai. Grosimea lui de catifea este un instrument viu, puternic. Promiţând totul. Inclusiv uitarea temporară de frică şi disperare. Nu pot rezista dorinţei de a-l mângâia de la rădăcină până la vârf, bucurându-mă de puterea lui.
Tragându-şi pantalonii în jos, mă împinge înapoi.
Paharul rece îmi aminteşte unde sunt. „Axei, ... fereastra ..."
„Nimeni nu poate vedea înăuntru", se răstoarnă, cu vocea tăiată în excitaţie aspră şi gheaţă hotărâtă. „Şi nu mi-ar păsa dacă ar putea."
Respiraţia îmi loveşte. Gândul oamenilor care urmăresc. De a vedea ce îmi face. Cum îmi porunceşte corpul. Când gândul nu mă umple imediat de groază, un alt zgomot mă loveşte. îşi ridică privirea de la sânul pe care îl îndrăgosteşte şi un zâmbet îi răsuceşte buzele.
„Asta te transformă, nu-i aşa, micul meu expoziţionist?"
îmi scutur capul. "Nu."
Ochii lui se întăresc. "Mincinos. Ar trebui să te pedepsesc pentru asta. Poate că te voi duce la parter în noaptea asta, te voi duce în hol, în faţa tuturor ", se gândeşte crud.
"Nu!"
Mâinile dure mă învârt în jur, iar faţa mea este apăsată în pahar. Frigul întâlneşte căldura întâlneşte prezenţa falnică la spatele meu, iar creierul meu încetează să funcţioneze.

Degetele lui alunecă prin pliurile mele, testând şi găsindu-mi umezeala pentru el însuşi înainte să-mi strângă talia. Cu un mormăit gutural, el pluteşte în mine, cocoşul său lovindu-mi capătul într-o singură lovitură arzătoare.
Degetele mele se ghemuiesc la pervaz în timp ce picioarele mele părăsesc pământul. „Axei\"
„Da", îmi grăbeşte urechea, cu vocea lui de pietriş dur. „Scream numele meu nenorocit, astfel încât toată lumea de pe stradă să ştie exact cine te ia. Spune-le, Cleo. Spune-le cine deţine această păsărică."
Se retrage şi se întoarce în interiorul meu.
Stelele explodează în viziunea mea. Tipa ... ceva. Numele lui este cel mai probabil, dacă îngroşarea incredibilă a cocoşului său este vreun indiciu. Se simte sublim în mine. Saliva îmi umple gura în timp ce flăcările fericite se ridică din picioare. Arsura dimensiunii sale nu a scăzut. Probabil că nu o va face niciodată, dar corpul meu începe să se adapteze la el. Există mai puţină durere şi mai multă plăcere incredibilă. Plăcerea pentru care ţipă fiecare celulă din corpul meu.
„O, Doamne ... Axei."
„îţi place asta, iubito? Felul în care cremezi în jurul meu, cred că da.„Suflarea înfiorătoare în tonul său este însoţită de mai multe lovituri care se prăbuşesc, care m-au lovit exact în locul potrivit.
Extazul mă îneacă. „Y-da."
Dinţii se scufunda in umărul meu, suficient de puternic pentru a lasa o amprentă, inainte ca limba lui sa alunece pe pielea mea. „Mai tare, iubito. Nu credeţi că omul în costum la semnul de oprire te-a auzit."

"Da!"

Un nas la lobul meu de ureche. "Vrei mai mult?" "Te rog ... oh te rog!"

Capul lui se încadrează între omoplat, parfumul lui audibil al pielii mele trăgând un alt strat de fericire de la mine. „La naiba, îmi place să te aud. Din nou."
"Vă rog. Mai mult mai mult. *Vă rog. "*
Sunt o mizerie incoerentă, care se îndreaptă spre o anumită anihilare la mâna unui manipulator expert. Şi totuşi, tot ce simt este o plăcere incomparabilă. Pofta fatalistă pentru orgasm mi-a îndreptat drumul. îl vânez fără milă, împingându-mă înapoi împotriva loviturilor lui.
O chicotire răguşită îmi zvâcneşte gâtul. „Uită-te la tine, nenorocit de curajos, încercând să-mi ia mai mult. Crezi că te poţi descurca, iubito?"
Probabil ca nu. La naiba, nu am niciun indiciu despre ceea ce fac. Tot ce ştiu este durerea vorace din interiorul meu are nevoie de mai mult. De toate. De el. Aşa că îmi bag din nou şoldurile.
Degetele lui îmi sapă în talie.

Da ... oh Doamne, da . Mai bag încă o dată.

"La dracu. lisuse, Cleo, nu vreau să te fac rău."

Am îndurat fiecare groază imaginabilă în scurta mea viaţă. Aflând ce le-a făcut părinţilor mi-a smuls inima care îmi bate din piept. Ceea ce îmi face acum mă ajută să mă concentrez pe orice altceva decât pe asta. El este chinuitorul meu şi izbăvitorul meu fals.
"Fă-o. Răneste-mă."

El se gândeşte ca şi cum ar fi fost împuşcat. Apoi şoldurile îi explodează.
Un urlet scăzut porneşte din adâncul pieptului. Cu cât se construieşte mai sus, cu atât mă înnebuneşte mai repede. Faţa mea alunecă pe geam în timp ce se adânceşte. Mai adânc în mine.

Ţipetele mele se contopesc între ele, gâtul meu la fel de crud ca pizda mea până când cel mai intens orgasm pe care l-am experimentat vreodată îmi trece prin corp. Axei urmează în urmă, grosimea lui pulsând lung şi dur şi nesfârşit în mine. Cuptor fierbinte, arde totul în calea lui şi mă topesc în uitare

.Capitolul douăzeci şi doi

CEREREA

Cleo

Când vin, mă pune pe picioare.
Un braţ îmi susţine talia în timp ce îmi netezeşte părul de pe faţă şi îmi aruncă sărutări de-a lungul maxilarului.
„Este aproape prânz. Bucătarul este în aşteptare. Vrei un prânz devreme sau un mic dejun târziu?"
Este imposibil să mă gândesc la mâncare atunci când pielea mea este aprinsă, cocoşul lui este încă îngropat în mine şi sucurile noastre amestecate îmi acoperă coapsele interioare.
îmi apăs obrazul încălzit pe geam şi respir adânc. „Eu ..." Mă opresc şi înghit, limba mea este un organ inutil în gură. „Sunt... voi mânca orice."
„Îl voi pregăti pe amândoi."
El scoate din mine şi ceva pândeşte în mine. Nu poate fi pierdere. Asta ar însemna într-un mod obscur, el este al meu. Nu-l vreau. Nu pot.
în timp ce mă străduiesc să-mi opresc mintea învârtită, el mă propune cu coapsele şi îmi trage foaia peste umeri înainte să mă mături în braţele lui. încă tremur când ajungem la pat, iar el mă aşează la mijloc. După ce îmi sărută vârful nasului, se îndreaptă şi se fermoare.

Impresionantul bombat din spatele zborului său indică faptul că poate merge în altă rundă. Dar, în ciuda măştii brute de excitare pe faţa lui şi a strălucirii uşoare a transpiraţiei pe pielea lui, aspectul din ochii lui este intenţionat nemilos.
După ce a sunat bucătarului, se îndreaptă spre zona de relaxare opusă ferestrei, ridică un fotoliu greu, de parcă nu cântăreşte nimic şi se întoarce cu el.
Aşezându-l în partea patului, se aruncă în el şi îşi propune coatele în genunchi.
„Primele lucruri în primul rând."A aruncat o privire înfiorătoare asupra patului, a tabloului, a camerei. „Această cameră. Având în vedere că suntem ... cum ne-ai sunat? „Idioţi adolescenţi spinoşi"? De ce să scot zece mii de dolari pe care îi ştiu *el* nu-mi permit să reproduc acest lucru? Cu siguranţă nu eşti nostalgic?,,Vocea lui pulsează cu o putere primitivă, nestăpânitoare. Căderea în somn epuizat în această dimineaţă mi-a dat o răscumpărare temporară.
E timpul să înfruntăm diavolul acum. Dar amintirea *De ce* el este diavolul îmi îndreaptă coloana vertebrală. „Nostalgic? Departe de ea. M-am gândit că un loc ca acesta te va aduce mai repede, asta este tot."

Ochii lui se îngustează, sondând adânc, tăind în mine. „Te minţi." „Nu sunt..."

„Taie prostiile. Ai fost un mincinos de rahat înainte. Eşti încă un mincinos. Spune-mi

adevarul."
Emoţiile ard de la intestin la gât. Vreau să plâng. Vreau să găsesc cea mai ascuţită sabie şi să o conduc prin inima lui. Vreau să mă arunc de pe cea mai abruptă stâncă, să mă scot din această ecuaţie oribilă care cumva, fără binecuvântarea sau consimţământul meu, a devenit triumviratul nesanctificat al Tatălui Rău, al Fiului Fiului şi al Iubitorului Doomed.
Braţele îmi scot, bătând foaia prea caldă. Reamintind că sunt dezbrăcat dedesubt, îl apuc înainte să-mi cadă de sâni. "Amenda! Aveam nevoie de amintirea a ceea ce un prost am fost pentru că am crezut că mărul va cădea, poate o dată, departe de copac."
Nările îi strălucesc larg. Un muşchi tic la templul său şi, chiar dacă faţa lui este puţin, masca furiei mortale nu se disipează. „Explicaţi şi explicaţi-l bine."
„Ştiu ce ai făcut pentru Finnan. I *mereu* ştiam chiar dacă ai minţit de fiecare dată când te-am întrebat. Aceia aleargă cu fraţii tăi? Intră în capul oamenilor? Distrugerea traiului oamenilor? Ştiam. Mi-a întors stomacul. Nu m-am gândit niciodată ... "
Ce dracu faci?
Mă trag înapoi din prag. îmi notez mâinile tremurând şi ochii străluciţi cu un amuzament îndepărtat.
- Nu te-ai gândit niciodată ce, Cleo?„Un pumn este bine legat în celălalt, feroce ţine întorcându-şi pielea albă păstoasă.
Abia se ţine împreună, acest Fiu Fiară format din coasta tatălui său. Ar trebui să fiu îngrozit, dar teroarea este vizibil absentă.
Poate că a lua fiara în mine, a-i lua esenţa blestemată în pântecele meu m-a făcut imun? Mi-a amorţit instinctul de autoconservare?
Am închis ochii şi am clătinat din cap. Nu este vorba despre mine. Nu a fost niciodată. Tot ce am făcut a fost să asigur siguranţa mamei mele. „Ce contează? A fost o perioadă în care eram suficient de prost pentru a crede că sunt îndrăgostit de

tine. Dar asta a fost înainte ca cântarul să cadă din ochii mei. înainte să-mi dau seama că eşti un Rutherford din când în când. Că fiecare dintre voi este incapabil să se schimbe. Vedeţi ce doriţi şi o luaţi. Cea mai mică greşeală necesită retribuirea modului Rutherford. Este atât de simplu pentru tine. Indiferent care sunt consecinţele pentru toţi ceilalţi."
Respiraţia care îi loveşte gâtul este înfiorătoare şi crudă. Privirea care îi străluceşte ochii ameninţă să-mi oprească inima. Muşchii se îngroaşă în gât ca şi cum ar ţine fiecare emoţie pe care o posedă închisă.
Este fascinant, această privire asupra omului pe care l-am lăsat să mă ia naiba acum zece minute. Fascinant şi atât de hipnotic, chipul său frumos îngheţat în acea mască captivantă, aproape vulnerabilă, îl puteam urmări pentru totdeauna.
„Deci nu m-ai iubit niciodată?,,Vocea lui este şmirghel dur, ciudat de supus, ca şi cum fiecare cuvânt îl frige. Mă întreb dacă este cel mai rău ego învineţit din istorie sau dacă a ajuns la zenitul furiei.
Bătăile inimii mele chinuite urlă că acest lucru nu este durabil. La doar douăsprezece ore după ce mă revendică, centrul meu se prăbuşeşte, perspectiva mea schimbându-se în falsul fals sub picioarele mele. Pentru că de ce altfel mi-aş imagina că am surprins doar băiatul pe care îl cunoşteam în acei ochi cenuşii, am auzit vulnerabilitatea aceluiaşi băiat în vocea lui? „Mi-a plăcut o imagine a imaginaţiei mele care nu
avea să trăiască niciodată realitate. Această cameră este atât o amintire a prostiei clipite, cât şi o precauţie de a nu mai purta acele nuanţe particulare."
„Şi tocmai aşa sunt clar în acest sens, aţi făcut această descoperire cutremurătoare de pământ că nu v-a plăcut acest Rutherford în timp ce aţi fost în Boston în acele trei săptămâni cu tatăl meu?", întreabă el.
Acesta este uşor. Inima zdrobitoare uşor. "Da."
Pumnii lui se strâng mai tare până când sunt îngrozit, articulaţiile lui vor apărea. Privirea lui frenetică o înnebuneşte pe a mea în linişte plină. Searching. Searching. Apoi scade, ca şi cum nu suportă să mă privească. Se uită în jos la pumnii în fascinaţie timp de un minut, cu buzele o linie subţire, nemiloasă. „L- ai futut şi tu atunci?„0 cerere înăbuşită, albă.
Abia o aud peste ciocanul inimii mele. "Nu."
Capul lui se ridică şi se întoarce din nou să-mi cerceteze privirea. Indiferent dacă găseşte ceea ce caută sau nu, pumnii se dezlănţuiesc şi torsul se îndreaptă. „Aşa că ai decis că nu sunt un pariu bun din cauza faptului că sunt fiul tatălui meu. Dar tatăl meu era unul mai bun?"
încercarea din umeri este probabil unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am scos. „Ceva de genul ăsta."
"Văd."
Nu, nu, Vreau sa spun. Cu Finnan, am intrat în cesspool diavolului ştiind exact la ce să mă aştept. Cu Axei, nu am văzut-o niciodată.
„Am terminat aici? Mai vrei să ştii sau pot să fac un duş?"
întrebările mele îi atrag privirea în jos, peste gât, piept, foaia scumpă, dar inadecvată care îmi acoperă corpul. Chiar şi fără să mă uit în jos, ştiu că pielea mea îi poartă semnele de aseară şi de dimineaţă. în felul lui, mă marchează.

Expresia lui se transformă încet până când pare din nou aproape uman. Aproape. Fiara pândeşte întotdeauna chiar sub suprafaţă.

"Nu, iubito. Puteţi face duş mai târziu. Deocamdată, rămâi chiar acolo unde eşti. Până când nu sunt gata să te fut din nou, îmi doresc transpiraţia pe pielea ta şi sperma mea din interiorul tău."

Dărâm fiorul ameţitor şi scutur din cap. „Nu poţi..."

„Cred că am stabilit în mod concludent ce pot şi nu pot face."

„Şi asta include să mă ţin permanent dezbrăcat? De ce?"

Dinţii lui clipesc intr-un afişaj de mirt crud. „Poate că eşti curat *un* -corpul futut este criptonita mea. Poate că te-am mulţumit la orice ocazie este cum mă voi ocupa de această situaţie nenorocită. încă nu m-am hotărât, dar să mergem cu asta deocamdată, hmm?"

„Mai am nevoie de haine, Axei. Şi am nevoie de ... "

O lovitură la uşă îmi opreşte discursul.

Axei se ridică, cadrul său puternic dominând camera în timp ce se îndreaptă spre uşă şi o deschide. O conversaţie scurtă şi mută mai târziu, el împinge un cărucior cu mai multe rafturi în cameră. Fără să-mi arunc o privire sau să-mi reia conversaţia, el începe să ridice capacele cupole de pe vase.

Dacă mi s-ar spune acum zece minute că voi avea pofta de mâncare în urma conversaţiei noastre, aş fi râs. în schimb, stomacul meu pândeşte în aşteptare sălbatică când aromele îmi lovesc nările. Obosit de corpul meu care mă trădează, mă oblig să rămân pus în mijlocul patului.

„Să vedem, avem brune de haşi, ouă Benedict, ouă stropite, pâine prăjită, vafe belgiene cu frişcă, cafea şi suc. Sau somon afumat cu salată de cretă de apă, omletă de homar seared, salată de pui Cezar.„Se opreşte şi îmi priveşte drumul, sprâncenele ridicate.

Ar trebui să fiu şocat că şi starea lui de spirit s-a transformat. Dar la fel cum am fost păcălit mult timp să cred într-un Axei diferit, aşa că ştiu că omul din faţa mea are multe faţete.

în momentul de faţă, el este o intenţie de bestie alfa de a-şi hrăni prada înainte de a o devora. „Voi avea tot ce ai", spun eu.

Ochii cenuşii îmi cercetează faţa şi corpul pentru o clipă lungă înainte să-şi strângă capul. „Mă îndoiesc de asta, dragă. Nu eşti nicăieri aproape echipat pentru a face faţă mărimii poftei de mâncare."Pune două căni de cafea, pune cea îndulcită pe o tavă înainte de a începe să îngrămădească selecţii de mâncare pe o farfurie. Sucul, apa şi condimentele merg pe tavă înainte să o ridice şi să-mi îndrepte drumul. El îmi aşează tava în poală, apoi îmi prinde bărbia în mâini, înclinându-mi capul. „Mănâncă totul pe placa respectivă şi vom discuta despre articole vestimentare."

Mă apuc. „Nu sunt un copil care să i se ofere tratamente pentru un comportament bun."

"Nu. Tu eşti al meu. Şi te voi face să sari prin atâtea cercuri pe care mi le doresc. Chiar dacă unele dintre ele sunt pentru binele tău."

„Ce înseamnă asta?"

„înseamnă că mai ai un şir mic mutinos, când ai chef. Spune-mi că nu visezi o scuză pentru a nu mânca chiar acum?"
Mă loveşte un şurub urât de surpriză. „Şi cum ai şti asta?"
O privire sumbră îi străluceşte pe faţă, fulgerul repede şi sălbatic, apoi a dispărut.
„Nu tot ce vă imaginaţi este modificat *are* modificat, Cleo. Acum. Mânca."
Mă uit la retragerea lui în timp ce se întoarce în cărucior. îmi ridic tacâmurile, aruncând în minte observaţia criptică, apoi o arunc. Tot ce mi-am imaginat modificat.
Tot Şters din existenţă de un videoclip de douăzeci şi unu de minute care îmi este privit în minte şi care se joacă pe o buclă nesfârşită, trează sau adormit.
Dacă nu ar crede asta, nu aş fi aici.

Capitolul douăzeci şi trei

CONFESOR, CONFESORUL MEU

Sari la sunetul unei plute de şampanie care apare. Mă uit în sus, sigur cu fiecare respiraţie din corpul meu că nu avem un singur lucru de sărbătorit. Dar Dom Perignon este turnat într-un flaut care conţine suc de portocale. Şocuri loveşte prin mine. Nu vreau să atribuie mimoza pe care o fixează memoriei care îmi trece brusc prin minte.
Un moment furat la dulcea mea petrecere de 16 ani, unde mă trage într-un colţ tăcut şi produce o sticlă de şampanie şi două pahare. O înghiţitură de sufocare bubuită şi comică atunci când merge pe un drum greşit. Pierderea răcorosului îi determină râsul tachinător şi jena mea enervată. Declar că urăsc şampania. Axei nu mai râde, îmi spune să aştept şi se strecoară în bucătărie pentru a apuca o cutie de suc. Prima mea mimoză are gust de ambrozie. Cer mai mult şi beau până când viziunea mea se estompează.
A devenit băutura noastră de sărbătoare.
O băutură pe care mi-o ţine acum, cu ochii constanţi şi neobservaţi direct. Nu vreau să o iau. Dar am senzaţia *acest*, mai mult decât micul dejun care stă în poala mea, deţine puterea de a-mi determina viitorul.
Cu o mână nu tocmai constantă, o iau.
Se întoarce să-şi fixeze o farfurie, cu care se întoarce să stea în fotoliu. Abia reuşesc să mă opresc să-mi rostogolesc ochii la bunătatea vafelor cu cremă. Şi omletele topite în gură. Totul de pe farfuria mea are un gust glorios. La jumătatea drumului, risc să arunc o privire spre felul lui de a-şi găsi privirea asupra mea, un zâmbet răsucit pe buze. Purtându-mi pe ale mele, mă întorc la mâncare.
îşi lupează propria masă în tăcere, apoi se întoarce pentru o a doua ajutor. "Mai Mult?"
Mă uit din sprânceana ridicată spre farfuria mea, şocat că este şters. încruntându-mă spre apetitul fugit, scutur din cap. Se întoarce cu ultima waffle s-a îngrămădit cu cremă, dar, în loc de fotoliu, stă pe pat, aproape tentant.
îşi face timp să aranjeze gura perfectă de waffle, smântână şi căpşuni şi o ţine de buzele mele. îmi scutur capul. Ochii străpungători se îngustează. „E bine să te bucuri, iubito. Sunt multe lucruri pe care le ţin împotriva ta. Mâncarea nu este una dintre ele."
O altă remarcă pentru puzzleîn timp ce mă deschid şi iau mâncarea.
Când am terminat, el dispune de cărucior şi se întoarce la culcare. întinzându-se lângă mine, îşi trage mâinile sub cap. Acţiunea îşi ridică tricoul şi înghit la gură

centimetri de piele elegantă musculoasă, tatuată pe afişaj. Mă prinde urmărind, o strălucire lentă şi grea care îi intră în ochi.

„Acum, să discutăm următorul punct de pe ordinea de zi.„Tonul lui este casual, dar un nod dur îi trage cuvintele.

„Am nevoie de haine, inclusiv lenjerie."

El ajunge în buzunar şi îşi scoate telefonul. Degetul lui alunecă pe ecran, iar el loveşte cadranul, apoi difuzorul.

- Bună după-amiază, Axei, vocea lină a lui Bîl salută.

„Cleo are nevoie de haine. Mărimea patru sus, şase pe partea de jos."

Ar trebui să fiu surprins că ştie dimensiunea mea. Nu sunt.

O mică pauză. Apoi, „Bine, voi avea grijă de ea."

El se uită la mine. "În orice altceva?"

M-am încruntat la el apoi la telefon. „Umm, am nevoie şi de ... pastile de control al naşterii, l-am lăsat pe cei pe care i-am avut înapoi, dar veţi avea nevoie de o reţetă ... "

„B va avea grijă de ea. Nu vrei?"

O mică bătaie. "Sigur. B va avea grijă de toate. Spune-mi ce marcă." îi spun.

„Le vei avea peste câteva ore. Un pic mai mult pentru haine. Orice altceva?" Mă uit

la Axei. „închirieri-"

„Fără lenjerie", anulează el. „Asta va fi totul, B. Mulţumesc."Se spânzură şi aruncă

telefonul pe pat. îl privesc. "De ce?"

„Nu vreau să intre nimic în calea acelui lucru criptonit pe care l-am menţionat anterior. Va fi risipitor să cumpăraţi lenjerie, vă voi smulge în momentul în care vă va atinge pizda. Gândeşte-te la mediu ", atrage el.

Pumnul de râs este la fel de neaşteptat pe cât este de indignat. „Nu pot ieşi fără lenjerie!"

Ambele mâini se întorc la cap, expunând şi mai mult stomacul rupt, cu ochii care îmi strâng faţa cu posesivitate leneşă. „Deoarece încă nu discutăm acest lucru, să nu fim prea prezumtivi. Aş putea decide să te leg de acest pat, oricât de mult durează acest lucru."

Mă uit în jurul camerei pe care am transformat-o din greşeală în propria mea închisoare. „Eu ... nu mă poţi ţine aici pentru ... la nesfârşit."

„Există din nou această provocare", murmură el. Pare înşelător de calm, întins acolo cu mâinile în spatele capului, dar ochii cu glugă fixaţi asupra mea nu şi-au pierdut o uncie din intensitatea lor.

„Nu te provoc -" Mă opresc când telefonul îi ping. Amândoi privim în jos ecranul. Chiar şi cu susul în jos, pot citi cuvintele.

Dulap ETA 17:00 . B .

Când ecranul se întunecă din nou, mă uit în sus. „Care este povestea ei?"

O sprânceană indolentă se ridică. „Este modul tău de a mă întreba dacă imi fut

managerul, Cleo?"

O mică minge urâtă se congelează în stomac. Nu am nicio intenţie să-l cercetez, aşa că dau din cap. „Nu a fost.„Am o bătaie pentru a mă felicita pentru o voce uniformă, muşcându-mi limba pentru a opri celelalte două cuvinte care doresc să izbucnească liber. îmi dau degetul în timp ce se lansează din gură. "Tu esti?"

„Nu este acesta special. B şi cu mine suntem strict de afaceri." *Nu acesta special.*

în niciun caz, acele patru cuvinte îmi muşcă în piele. Mă mâncă doar cu ... ceva. „Dar ea rulează haine pentru tine?"

„Nu am avut nevoie de una până azi. Ea va fi compensată în mod adecvat. în ceea ce priveşte povestea ei, nu am întrebat. Nu s-a oferit să-mi spună. Amândoi ne plac lucrurile în acest fel."

îmi amintesc apelul telefonic din garajul de parcare aseară. Cu cine vorbea, era mai mult decât să-şi ţină propria. Deşi nu-i este ruşine să lase o urmă de vulnerabilitate să apară. „îmi aminteşte de Jessica Jones."

Un colţ al gurii îi răsuceşte. „Este responsabilă de acest loc pentru că este un badass şi, din fericire, nu are probleme de băut ale JJ sau probleme de super-furie. Ambele le consider bonusuri."

Descoperirea că ştie despre un personaj TV preferat solicită alte zeci de întrebări. întrebări banale, plictisitoare, care nu ar trebui să aibă nici cea mai mică platformă din acest spaţiu.

Respiră şi ochii îmi sunt atraşi de cerneală. Nu este cel mai sigur subiect, dar îl aleg oricum pentru că, naiba, nimic nu este în siguranţă când vine vorba de Axei. „Ce simbolizează asta?"Punct spre tatuajul yin yang la buric.

„Armonie. La naiba."

„Nu înţeleg."

„Am crezut că îl am. Echilibrul perfect chiar în mâna mea. S-a dovedit că am greşit."

„Când ... când ai crezut că ai avut-o?"

„Timpul şi datele nu mai contează, dar, pe măsură ce aceste lucruri tind să se întâmple, a fost chiar înainte ca viaţa mea să devină rahată. După aceea, am urât vederea. Fie a fost tăiat, fie a ars-o. Am ales flăcările arzătoare ale iadului."

Privirea lui scârţâitoare sugerează că acele flăcări nu sunt nicăieri aproape de a se reduce. Că subiectul este încă unul precar. Lăsându-l în pace, privirea mea se deplasează în piept până la cerneala care îi aruncă o privire din guler. Vreau să ştiu şi despre acestea, dar decid să le las în pace deocamdată.

„De ce un club,, pedepse "?„în schimb, întreb. Acest lucru este mai în concordanţă cu omul care este. îmi spun că nu întreb pentru că vreau să înţeleg. Nu există nicio înţelegere. Nu va fi niciodată.

„Pentru că toată lumea păcătuieşte. Toată lumea merită pedeapsă. De ce să nu faci o ucidere din ea? „Răspunsuri clare, fără suflet, care ar trebui să explice totul, dar nu sunt nicăieri suficient de aproape.
„Ce sunt ale tale?"
Ochii lui se întâlnesc cu ai mei şi tot ce văd este un peisaj nesfârşit *nimic* „Ah, iubito, sunt prea multe de numărat. Dar fiţi sigur, primesc tot ce îmi vine.".
Respiraţia îmi prinde şi inima îmi sângerează disperarea. „Sunteţi sigur despre asta, dar cine sunteţi voi pentru a decide care ar trebui să fie pedeapsa voastră? Cu siguranţă, este dreptul părţii nedreptăţite să decidă ce penitenţă dă chinurile lor?"
Pentru prima dată, el nu poate să-mi întâlnească privirea. Capacele cu glugă se măturau şi se închid, iar muşchii din braţele îndoite se înghesuie până când îşi leagă capul, respiraţia crescând zdrenţuită ca şi cum ar lupta cu un demon din interior.
Când pieptul lui se ridică într-un expir adânc şi lung, sunetul este subuman. „Nu dacă nu mai respiră."
Şocul de a auzi admiterea îi cade din gură, mă loveşte atât de tare, sunt sigur că nu voi mai putea respira. Sângele îmi scurge din cap, iar mâinile îmi zboară spre gură. în orice fel, acest lucru mi-a jucat în minte în nopţile întunecate, pline de furie, nu mi-am imaginat o dată Axei mărturisindu-şi păcatele.
Acum că a ieşit, acum, când mi se zvâcneşte picioarele, nu ştiu ce să fac cu asta. Vreau să-l ridic şi să-l arunc înapoi în el, să am acel sâmbure obtuz de speranţă care nu a murit niciodată în mine, cel care spera că toate acestea au fost o singură greşeală uriaşă, că a meritat să mă îndoiesc de vinovăţia lui.
Am crezut că îl urăsc înainte. Această emoţie nu este nimic în comparaţie cu ceea ce simt pentru el acum. Şi sunt conştient de agonizant de ce este asta.
Dragă Doamne ... mă simt rău. Bile se ridică, rapid şi acru.
Sari de pe pat, lovind orbeşte spre baie. Foaia se încurcă în jurul picioarelor mele şi mă arunc cu disperare.
în spatele meu, patul scârţâie. „Unde dracu te duci?,,Vocea lui pulsează cu ceva grosier şi extraterestru. Sper lui Dumnezeu că toţi demonii din iad îi aruncă fiecare centimetru din el.
„Mă duc la baie", am scuipat fără să mă întorc. „Şi merg singur! Cu siguranţă mi-a permis această demnitate?"
Fie că este de acord sau nu, mă lasă să plec.
Trag uşa, întorc încuietorul şi mă grăbesc spre vas. Dar greaţa a dispărut. La fel şi lacrimile mele. Totul este închis.
închid capacul toaletei şi stau pe ea, cu mâinile agitate trăgând foaia în jurul corpului meu tremurător.
Ce este în neregulă cu mine? Cunosc adevărul de opt ani. Au trasat meticulos un ochi pentru ochi în timp ce stăteam pe noptiera mamei mele, urmărind maşinile să respire pentru ea.
Şi acum sunt aproape .. *îmi pare rău* ca a mărturisit?

Capitolul douăzeci şi patru ISPASIRE: PARTEA INTAI Axei

Ştie cine sunt. Ea stie *ce* Eu sunt. Ştiu cine este.
Păcatele ei mi-au rămas foarte mari în minte de foarte mult timp. Dar nu m-am oprit niciodată să-mi imaginez cum ar arăta a mea spre ea.

Nu mi-am imaginat niciodată ce îmi va face văzând în ochii ei. Mi-am dat drumul la gardă în timpul unei lupte ilegale cu cuşcă cu un vânătăi filipinez. Kalisul lui ascuns mi-a tăiat coapsa larg deschisă. Rana a durat trei săptămâni pentru a se vindeca, fiecare moment al acelui proces de vindecare agonie infernală.
Durerea pe care o simt acum este de o mie de ori înmulţită ceea ce am simţit atunci. Stând pe partea patului cu capul în mâini, mă întreb în ce dimensiune mi-am imaginat că mărturisirea va fi în regulă.
Pentru că este bine pentru suflet? Probabil, dacă credeţi în poveştile şi zânele şcolii de duminică. Şi dacă credeţi că aveţi un suflet de răscumpărat. Nu o fac. Şi acum ştie.
Ridic capul şi privesc uşa băii. Nu există sunet din interior. A fost acolo zece minute. Vrea să fie singură. Ar trebui să respect asta.
Ideea îmi bate în cap ca o piesă de puzzle stângace care îşi caută slotul. Nu mă miră când nu găseşte o aterizare.
Pentru că dracu asta.
Când vine vorba de Cleo, nimic nu este aşa cum ar trebui să fie. în plus, nu suntem aici, în această cameră, pentru distracţia. Suntem aici pentru că, indiferent ce crede despre mine acum, ea este încă a mea.

Eu stau. Agonizat, dar hotărât.

Prima mea lovitură nu primeşte niciun răspuns. încerc din nou. Mai tare. "Ce?„Vocea

ei este slabă. Purtat. *Heartbroken?*
Dorinţa de a crede că ultima emoţie mi se vede. Dar fierbinte pe călcâie .. *Mi-a plăcut o imagine a imaginaţiei mele care nu avea să fie niciodată la curent cu realitatea.*
îmi împing propriile imaginaţii într-o parte. „Timpul să iasă, Cleo."
"De ce?"
O duzină de răspunsuri se aglomerează pe limba mea. Le arunc una câte una în favoarea adevărului chel. „Pentru că trebuie să te confrunţi cu cine sunt mai devreme sau mai târziu. Şi pentru că timpul tău este al meu, votez mai devreme."
Ea scoate un sunet care se învârte la ceva larg deschis în mine. Ca durerea care pândeşte în mine, această nouă ruptură mă enervează. Toate indică slăbiciuni pe care am crezut că le-am cucerit pe câmpul de luptă. Echipa specială de operaţiuni negre la care am fost repartizat în urma incidentului Taranahar a instruit ce emoţii străine fierbeai in mine după ce Cleo ma părăsise. M-a învăţat să divorţez de emoţia de zi cu zi. Şi totuşi nu am fost niciodată mai crud, m-am simţit mai expus, de când a apărut la club acum trei săptămâni.
Sunetul apei curgătoare vine prin uşă câteva secunde. Apoi tăcerea. Mă oblig să nu dau uşa deschisă. Şi aşteaptă.
Când apare, chipul ei este mai pal decât am văzut vreodată, ochii albaştri întunecaţi şi bântuiţi. Nu că îmi permite să mă uit la ele mult timp. Trece pe lângă mine şi se îndreaptă spre fereastra în care am futut-o cu o oră în urmă, cu privirea fixată pe strada de dedesubt.
„De ce mi-ai spus?"în sfârşit întreabă, cu vocea ei husky şi ruptă. „Ai fi putut să-l păstrezi singur pentru tot restul vieţii. Asa de *De ce* „O cerere brută, deceptată?

Mâinile mele se flexează. Buchet. Flex. Cuvintele se simt inadecvate pentru greutatea pe care o port în interior. „Poate că a greşit, dar am avut nevoie ..." *Un duhovnic* „Dacă aş putea să o iau înapoi, aş vrea.".

Se învârte asupra mea, cu ochii săi bazine sălbatice de pustiire. „Ei bine, nu poţi! Tu ... nu o poţi lua niciodată înapoi."Scutură din cap şi furtuna înapoi spre pat. Când ajung la ea, gura ei este strânsă ca şi cum ar fi ţinut-o împreună de un fir.

Iisus. Cât de egoist sunt eu? Pentru a-şi arunca această povară atunci când a declarat flagrant că motivul pentru care a plecat a fost pentru că nu a putut face faţă violenţei?

Dar atunci de ce să te ocupi de Finnan ? Ce dracu are el pe ea?

întrebările îmi scotocesc prin minte, dar o scot cu răceală. Nu era înclinată să-mi spună înainte. Cu siguranţă nu ar fi acum. Dar asta ... chinul ei gol este la mine.

„O să fac modificări, Cleo."

Capul i se smulge, ochii îngustându-se de incredulitate. „ *Cum?* Cum te compensezi pentru ... pentru uciderea cuiva?"

Valul de neputinţă care mă străbate este atât de debilitant, încât mă îndrept în faţă şi mă arunc în fotoliu. Ea crede că este doar una. Nu suport să o aşez drept. Capul meu se simte greu în timp ce îl scutur. „Nu ştiu. încă nu am găsit o soluţie, dar lucrez la ea."

Faţa ei se încleştă într-o grimasă de angoasă şi îşi aruncă braţele afară. „De unde ştiu că acestea nu sunt doar cuvinte? Iată-ţi viaţa de miliarde de dolari, conducându-ţi maşinile sport, ajungând să alegi câte femei să se fută într-o noapte şi să aibă minioni pe apelare rapidă. Cum se apropie oricare dintre acestea pentru a face modificări?"

„Acestea sunt capcane inutile. Fie că dau fiecare ultim bănuţ pe care îl am sau fac încă un miliard de Crăciun, nimic nu va opri ciclul nesfârşit al iadului care mă salută de fiecare dată când deschid ochii şi

rămân cu mine în fiecare secundă. La naiba, uneori nu dorm deloc. Ştii de ce? Pentru că uneori visând există speranţă. Şi ştii ce dracu este mai rău decât speranţa? Speranţa nu se bazează pe nimic!"

Ochii ei se lărgesc în alarmă la tonul meu sălbatic.

Respir. Priveşte departe. Dar nu o pot privi mult timp. Mă atrage înapoi. *Al naibii de Hristos* Ea o va face mereu.

Nu pot citi emoţia care ţese prin ochii ei, poate pentru că fiecare simţ al meu se transformă într-un blender de dimensiuni de viaţă.

Merge înainte şi se plimbă pe pat în faţa mea. „Vrei să faci modificări? Atunci lasă-

mă să plec." Las-o... *Ce?*

Blenderul se opreşte şi totul îngheaţă. „Hai să pleci... Iadul nu", am înţeles. Buzele ei

de jos tremură până când o întăreşte. "Axei-"

„Te-a abuzat fizic, Cleo. Nu te duc să te trimit înapoi la el.„Privirea mea se aruncă spre mijlocul ei. Nu trebuie să trag foaia pentru a-mi aminti vânătăile urâte de pe pielea ei. „Nu dau un rahat ceea ce ţine peste cap. El este *nu* având şansa să vă fac asta din nou."

Inhalează brusc. "Mă întorc. Trebuie să."

„Spune-mi de ce vrei să te întorci!„Nu-mi dau seama că am trecut în picioare până când capul ei se va prinde.
O secundă mai târziu, ea priveşte departe. Un viciu îmi încleştă pieptul. Greu.
„Nu este atât de uşor, nu-i aşa? Aşezându-te dezbrăcat? Deschizându-vă la judecată?"
Ochii ei sunt puţin mai puţin bântuiţi, puţin mai supăraţi, când priveşte înapoi „Nu îţi datorez explicaţii, Axei. Aşa cum ai spus mai înainte, sunt doar pionul tău. Aşa că faceţi cu mine ceea ce veţi face, dar nu vă aşteptaţi să-mi deschid inima doar pentru a putea inspecta cine trăieşte în ea. Aceasta este o satisfacţie pe care nu o voi acorda niciodată."
Presiunea din pieptul meu se strânge, ferocitatea acesteia redind viziunea mea. Mă mişc fără gând. Fără concentrare. „Bine, apoi să ne concentrăm asupra celorlalţi *căi* de satisfacţie."
Urgenţa de a mă pierde, acum, mă trage. Poate că nu vrea să-mi arate inima ei şi tocmai când a devenit acesta cel mai important obiectiv al vieţii mele?- dar există multe alte modalităţi prin care ea mă poate satisface.
Mă uit în jos la ea, notez respiraţia ei agitată, răsucirea degetelor pe foaie. „Foaia blestemată îmi stă din nou în cale, Cleo. Faceţi-o astfel încât să nu fie.„Sună ca o fiinţă posedată. Mă simt ca o fiară deţinută, înlănţuită de cătuşe, nici măcar nu este conştientă de faptul că deţine.
Limba ei se învârte peste buza inferioară, respiraţia crescând mai tare. "Axei-"
Numele meu de pe buze produce un efect puternic, inconfundabil. Cocoşul meu deîngroşare urlă la viaţă, tresăritele urgente deja îmi tentează pantalonii. „Au fost destule vorbe pentru toată ziua, iubito. E timpul să închizi gura asta drăguţă şi să o foloseşti altfel."
îmi apuc cocoşul pentru a atenua durerile careîncleştă dinţii.
Privirea ei se încadrează în dovezile mândre şi un zguduitor decadent se strecoară prin cadrul ei mic. Sub foaie, vârful sfârcurilor ei. Mintea mea deja modificată alunecă mai departe în nebunie.
Pare să dezbată cu ea însăşi, cu ochii uşor strălucitori care pleacă de la cocoşul pe care îl prind pe faţă şi din nou neputincios. Zâmbesc înăuntru. Dacă aş avea o inimă, mi-arfi milă de ea. Din orice motiv, destinul şi chimia s-au ciocnit pentru a ne oferi corpuri care se transformă nebuneşte reciproc.
„Nu te poţi ajuta, poţi?„Mormai. Nu există plăcere în vocea mea. Fără glumă. Sunt la fel de neputincioasă în asta ca ea. Dar este singurul lucru pe care îl oferă. Şi, de la ea, voi lua tot ce pot să iau. Şi puneţi toată lumea nenorocită pentru a avea şansa de a avea mai multe.
Ochii care se întâlnesc cu ai mei ard cu poftă şi anihilează cu cenzură. Mă întind şi mă spăl cu un deget pe obrazul ei moale şi cald. Solicitând iertare pentru pofta care a fost întotdeauna mai mare decât mine? Poate.
„Poate mi-ai condamnat sufletul degradat şi mi-ai închis inima, dar în anumite privinţe, nimic nu s-a schimbat. Corpul tău o va face *mereu* cântă melodia perfectă pentru mine."
Un mic gemete zdrenţuit îi smulge din gât şi un tâmpit depravat care sunt, sunetul merge direct la cocoşul meu. Cobor fermoarul, încet, aşa că nu îmi fac o vătămare.

Lipsa mea de lenjerie ajută puia mea dornică să răsară liber, leşeşte, râvnit şi palpitant.
Gura i se deschide şi nările îi flăcău în timp ce mă parfumează delicat. Dorinţa drogată în ochii ei ameninţă să mă bată de pe picioare. îmi scot tricoul, îl arunc şi apoi mă apuc mai aproape, oferindu-mă de ea.

„Ia-l, iubito. Este al tău.„A fost întotdeauna. încep să mă tem că va fi întotdeauna. O

înghiţire mică flămândă şi ajunge la mine. - Foaia, Cleo, am muşcat.
Ridică braţul asigurând foile. Bumbacul alunecă în jos pe ţâţele ei, oprindu-se pentru o secundă obraznică pe vârfurile strânse înainte să cadă în poală.
Plinătatea lor superbă îmi face gura apă şi trimite umiditate în alte părţi ale mele.
Pre-ejaculează mărgelele pe coroana mea, iar cocoşul meu se plimbă mai tare.
„Ia-mă în gură. Suge-mă, mă strâmb, abia recunosc propria mea voce.
Mâna ei se închide peste mine. Tentativ la început, devine mai îndrăzneţ când mă roade o gemetă groasă. încet, torturat, se loveşte în sus, atrăgând mai mult din nevoia mea de coroana mea. Pare fascinată de acea picătură de pre-cum. Tot ce vreau este să simt limba ei gustând-o. - Acum, Cleo."
Ochii doe îmi mătura bucăţele pe faţă şi îmi ţin privirea. Apoi îmi aduce un centimetru excitant la gură. Ştie puterea pe care o are asupra mea. Şi o poartă fără milă. Prima mătura a limbii ei mă catapultează spre cer. Al doilea mă plonjează în iad pentru că nu este suficient. Degetele mele se înfig în păr, îi leagă scalpul. "Mai Mult!"
Totuşi tachinează. Flick şi şolduri, în sus şi în jos pe axul meu. Coapsele îmi tremură de ferocitatea nevoii care îmi bate.
„Doamne, Cleo, suge-mă.„Nu-mi pasă că plâng. Tot ce vreau este să fiu în gura ei, corpul ei.
îmi ia coroana şi o trage în gură cu o aspiraţie blândă, în timp ce limba îmi tachin gaura şi mâna mă pompează cu lovituri mai ferme.
Ritmul constant de aspiraţie şi mângâiere ameninţă să-mi sufle mintea. Treptat, mă ia mai adânc, suge mai tare.
întregul meu corp este prins într-o serie de zguduitori pe care nu le pot opri. La naiba, nu vreau să mă opresc. Cuvintele neajutorate îmi cad din gură. „La dracu, e atât de bine. Arăţi atât de superb. Da. Da!"
Mingile mele se strâng şi viziunea mea începe să se estompeze. Clipesc tare şi repede. Nu vreau să ratez nici o secundă din ceea ce îmi face. Focul se adună la micul spatelui meu, ameninţând o aprindere din care nu mă mai pot recupera niciodată. Dar nu-mi pasă. Acest sentiment, acest moment, aici cu ea, este tot ce îmi doresc. Deja merge prea repede. E prea dracului de asta. Intestinul meu seîncleştăîn timp ce încerc să aplic frânele pe controlul meu de avarie. Gura ei este chestia viselor, dar vreau ceva mai mult.
Mâinile mele se mişcă din părul ei pentru a prinde sub braţele ei. Surpriza o slăbeşte pe mine şi folosesc impulsul pentru a o ridica şi a o arunca pe pat.
„Mur să-mi sufle încărcătura în gura aceea glorioasă a ta şi o voi face în curând. Dar chiar acum, vreau să termin în pizda aia strânsă. Aşa că deschide-mă pentru mine."

Respiraţia îi prinde, dar coapsele îi cad deschise fără protest. Vederea pizdei ei roz, strălucitoare, îmi trimite ritmul cardiac prin acoperiş. Ea este încă umedă cu eliberarea mea de mai înainte, dar umflarea clitorisului ei, plonjarea buzelor de păsărică, este totul nouă.
Intoxicant dublu.
încă a mea .
îmi trag limba prin pliurile ei moi, sunetul muzicii ei moan respirabil până la urechile mele. Mă ling şi tachin, muşc şi sug, până când gustul amestecat al spermei şi sucurilor ei este diluat cu o explozie proaspătă a pre-eliberării ei. Clitul ei se îngrădeşte, iar coapsele încep să se agite. Inserez un deget în ea. Apoi două. Iisuse, nu voi trece niciodată peste etanşeitatea ei.

îmi pompez degetele în interiorul ei, absorbind fiecare răspuns în timp ce trânteşte

pe pat. „Axei..."

„Vino pentru mine, iubito. Eşti atât de fierbinte. Vreau să te uit să o pierzi. Lasă-mă să te văd explodând pentru mine.„Mâinile ei ajung orbeşte, îmi găsesc umerii, părul. îşi fixează degetele în ea, ca şi cum nu mă va lăsa niciodată să plec. O dau cu degetul mai tare, cu degetul mare şi cu limba alternând în cercuri furioase peste clitorisul ei.
„Oh ... oh Doamne!"
Şoldurile ei se rostogolesc în pompele mele, cu degetele trăgându-mi de-a lungul scalpului. închid ochii pentru o secundă oarbă pentru a lupta pentru control. Apoi, deschisă spre vederea glorioasă a corpului ei, întinzându-se o secundă înainte ca un ţipăt să-i treacă prin gât. Ea zboară sus, iar eu sunt scăldată în mirosul ei constant. Vreau să mă uit. Vreau să mă înec în frumuseţea eliberării ei. Dar sunt în punctul meu de rupere.
Urc pe corpul ei, abia oprindu-mă să-i gust sfârcurile dulci înainte să alunec în ea. Prind capătul cozii din punctul culminant şi pompez prin ondulări.
Ochii i se deschid, se miră să-şi îmbăie faţa în timp ce convulsiile adună din nou intensitate. Mă strânge de braţe, cu unghiile săpate în timp ce spatele arcuie de pe pat. „O, Doamne, sunt... sunt..."
îmi trag limba peste un sfârc oferit, rostogolindu-mi nubul fierbinte în gură. „Vii din nou", gemu pe pielea ei.
Gura îi slăbeşte, iar şoldurile îi tremură în tâmpenii mei. Punctul culminant al ei este mai liniştit de această dată, dar nu mai puţin sublim. Nu mai puţin minte-dracului-suflare.
Mă arunc pe coate şi îmi tunelează degetele în păr, gustându-i gura în timp ce se spulberă. Dar cu cât mă sărut mai mult, cu atât îmi doresc mai mult. Cu cât o iau mai mult, cu atât obsesia mea creşte. „Sfinte dracu, nu pot să te iau niciodată suficient. Eşti în capul meu, eşti în nenorocitul meu de sânge, Iisuse dulce, Cleo, eşti peste tot."
Fericirea albă-fierbinte îmi luminează simţurile. Poate spun mai multe, poate nu o fac. Poate că am cruţat înfrângerea finală de a vărsa tot ceea ce ascunde sufletul meu întunecat.
Tot ce-mi amintesc este să mă întind la chinul dulce al ei înghesuit în braţele mele, cu capul pe umăr, cu mâna pe simbolul japonez cu cerneală *penitenţă* .

Ochii ei întunecaţi şi solemni se întâlnesc cu ai mei. Când cobor gura pe a ei, ea primeşte ultimul meu sărut fără ezitare. închide ochii. Şi suspină.
Si eu suspin si eu.
Atunci, contrar oricărei aşteptări, dorm.

Capitolul douăzeci şi cinci ROM ŞI PERSPECTIVE Cleo

Au trecut opt zile de la prima mea zi de neuitat la Clubul de pedepse. Opt zile în care am fost futut, hrănit, răsfăţat de personal invizibil şi mai futut.

Nu sunt tocmai un prizonier în capsula de timp pe care am creat-o pentru mine, dar există un mesaj nerostit în acţiunile lui Axei care îmi spune că l-ar prefera dacă aş rămâne pus.

Nu este o problemă uriaşă, deoarece ideea de a mă aventura afară nu mă atrage. New York este un oraş electric vibrant, cu umanitate conectată la viaţă la o viteză super-înaltă a octanului. Nimic din asta nu mă atrage acum. Prefer lumea mea temporară de linişte aproape.
Aproape de tăcere şi nenorocit nesfârşit.

Acesta este modul nostru de comunicare de la mărturisirea lui cutremurătoare. O mărturisire cu care încă mă apuc. Cu dracul am văzut în ochii lui când a vorbit despre modificarea. îmi spun că un simbol gravat în pielea lui nu înseamnă nimic, dar puterea acestei credinţe este să se târască.

Axei doarme rar. O singură dată când a adormit lângă mine, m-am trezit la un bărbat prins în ghearele vicioase ale unui coşmar. Unul din care era aproape imposibil să-l trezeşti. S-a întâmplat în a doua noapte când braţele s-au prins în jurul meu şi transpiraţia care-şi revarsă corpul în somn şi-a spus propria poveste.

A-l agita sau a-i spune numele nu a funcţionat. Aşa că am recurs la alte mijloace pentru a-l trage din chinul său vizibil. O parte din mine a vrut ca el să rămână în acel coşmar?
Poate. La naiba, m-am gândit la asta.

Dar zguduirea inimii mele a eradicat acea flacără fecioară a retribuirii. Sau poate că senzaţia corpului său fierbinte şi dur aproape că a cuprins-o pe a mea m-a determinat să acţionez, l-am capturat ceafa şi mi- am apăsat gura spre a lui.

Se linişti imediat, cu ochii clipind deschişi pentru a-l străpunge pe al meu. Nu trebuia să-i spun de ce. Şi nu mi-a transmis visul.

în schimb, a preluat sărutul, expertiza sa sexuală transformând visele tulburate în realitatea carnală, al doilea când s-a rostogolit pe spate şi m-a aranjat deasupra lui. Prins de foamea vicioasă care nu i-a rămas niciodată în prezenţă, nu aveam nevoie de prea multe încurajări pentru a-mi planta mâinile pe piept şi a-l călări. Cu creierul futut pentru a doua oară în noaptea aceea, am dormit ca morţii. Şi s-a trezit singur.
Aceasta a stabilit modelul pentru zilele următoare.

Sub tunica moale de lenjerie albă care îmi drapă corpul, pizda îmi palpează uşor cu amintirea unei alte experienţe încărcate Axei.

La jumătatea drumului micului dejun, m-a apucat, m-a împins pe mâini şi în genunchi, mi-a smuls alunecarea de mătase care îmi acoperea spatele şi m-a înfipt în mine. Cuplarea animalistică dură şi rapidă m-a lăsat să mă învârt, corpul meu o grămadă inutilă pe podea. După aceea, s-a târât de mine, apoi a petrecut următoarea oră masează şi mă spală în baia Jacuzzi. Desigur, fidel cuvântului său de a mă ţine plin de el, m-a futut din nou în momentul în care am ieşit.

Reprive a ajuns sub forma telefonului său de apel. Conversaţia tăiată care a urmat s-a încheiat brusc cu el care se îndrepta spre uşă înainte de a se agăţa complet.
„Ne vedem diseară. Vom ieşi. Ora opt. Purtaţi ceva frumos ", mi-au fost instrucţiunile sale înainte de a trânti uşa.
Acum, după un prânz uşor şi un pui de somn după-amiază, intru în dulapul plin cu haine noi, cu un pahar de apă pe jumătate băut în mână. B a lovit mingea din parc cu sarcina ei. Dacă aş fi fost într-o stare de spirit mai puţin îndurerată, m-aş simţi obraznic la creaţiile frumoase pe care a reuşit să le adune împreună cu o notă atât de scurtă. Salopetele, costumele sexy pentru romper şi sundress-urile drăguţe din pastelurile vibrante au avut grijă de hainele de zi. Rochiile negre, roşii şi gri au avut grijă de uzura de seară. Câteva piese de îmbrăcăminte de mătase şi-au găsit drum în colecţie, dar conform instrucţiunilor lui Axei, nicio lenjerie nu a reuşit.
Mă mişc de-a lungul suportului de haine, ignorând vocea sălbatică din interior care mă tachinează pentru că am găsit surprinzător absenţa lenjeriei... eliberarea.
Sau poate că sunt activat de satisfacţia lui Axei de fiecare dată când îşi strecoară mâna sub hainele mele pentru a mă îndrăgosti şi a-mi găsi carnea goală. îmi ignor sfârcurile cu vârf şi selectez o rochie neagră, fără mâneci. Chiffonul stratificat de-a lungul corsetului va ajuta la ascunderea stării mele fără bătăi de cap, rămânând clasic. Tivul cu lungimea genunchiului va ajuta, de asemenea, în zona fără părţi private. Talia cu cinci inci, cu cinci inci, îmi complimentează şi figura.
Mă apuc şi o aşez într-o parte, apoi deschid dulapul pentru pantofi. încântarea lui B pentru pantofii dracu-mă este evident evident în tocurile înalte cu cer, aranjate cu grijă în blocuri de culori. Niciunul nu este sub patru centimetri, cu cea mai mare scalare a unui ochi care udă şase şi jumătate. Cu excepţia cazului în care dezvolt o dorinţă arzătoare de a-mi rupe propriul gât, nu există nicio modalitate în care acele stilettoîmi strâng picioarele. Aleg o pereche de platforme negre şi argintii Ferragamos şi trec la accesorii. Chokerul cu ciocan-metal argintiu este alegerea evidentă şi, cu intenţia mea de a-mi purta părul în jos, nu va mai fi nevoie de cercei.
îmi termin apa când aud bătaia.
înţelegerea mă strecoară în timp ce aşez paharul. Axei a curăţat întregul etaj după ce un membru a bătut accidental la uşa mea ieri. Din păcate pentru tip, el a întrerupt un alt preludiu al nenorocitului fără minte. Dacă B nu ar fi intervenit, Axei i-ar fi smuls capul tipului.
Mă apropii de uşă cu precauţie, menţin lanţul în timp ce îl rup.
B stă în cealaltă parte, cu capul înfipt într-o parte, cu un zâmbet pe jumătate pe faţă.
„Hei, sunt doar eu. Promite, sunt inofensiv."
Nu cred asta nici o secundă, dar deschid uşa, invocând un zâmbet al meu. Dar ea nu intră.

„Vrei să vii să bei cu mine?"în schimb, întreabă ea. "Uh ..."
"Haide. Ai fost îngrijit aici prea mult timp. Am înţeles că este probabil designul, dar ai voie să joci o dată. Nu-i voi spune marelui lup rău dacă nu. în plus, ştiu un loc foarte fain."
„Umm ... sigur.„Mă uit în jos la rochia mea. Este puţin pe partea scurtă, nu mai mult decât o cămaşă mare, într-adevăr.
B dă o mână spre mine. „Nu trebuie să vă schimbaţi. Nu părăsim localul."

Nodding, alunec pe o pereche de pene confortabile şi apuc telefonul Axei s-a întors la mine la o zi după sosirea mea.
Din fericire, a rămas tăcut. Odată ce Axei m-a părăsit aseară, mi-am făcut apelul săptămânal de marţi şi m-am asigurat că nu există nicio schimbare în starea mamei mele.
Am închis uşa şi l-am urmat pe B pe hol până la lift. Presupunând că ne îndreptăm în jos, o arunc cu o privire surprinsă când glisează o carte prin panoul de securitate şi apasă butonul pentru PHR .
Ieşim la etajul douăzeci şi cinci pe o grădină uimitoare de acoperiş, completată cu o caracteristică de apă, palmieri în miniatură, şezlonguri şi un bar extins. Spaţiul este neocupat, cu excepţia unui barman şi a unui ospătar care conduce barul.
Trecem trei canapele grupate înainte de a alege un scaun. Aleg scaunul de lângă ea şi îmi întind picioarele.
După ce a fost izolat timp de o săptămână, soarele şi aerul curat sunt serios minunate. Nu credeam că vreau să merg nicăieri în căldura din iulie, dar soarele de pe pielea mea mă face să suspin. Mă uit în jur, uluit de spaţiul principal pe care majoritatea investitorilor imobiliari ar plăti dolari premium pentru a-l locui.

B aruncă o privire spre mine. „Te interesează într-un cocktail?"

„Sigur", răspund cu un zâmbet.

Dă din cap barmanului şi ţine două degete.

„Acest loc face parte din club?"întreb.

Ea dă din cap. „Doar câteva dintre ele sunt permise aici în timpul zilei."
Răspunsul ei îmi atrage atenţia asupra hainelor. Spre deosebire de nopţile în care am văzut-o în modul de lucru, poartă pantaloni de palazzo gri închis şi un top alb, care îmbrăţişează corpul. Combo-ul îşi arată braţele tonifiate şi burta, cu pompele obişnuite de stiletto pe picioare.

îmi interceptează controlul. „Este ziua mea liberă."

„Şi îl cheltuiţi aici?"

Ea ridică din umeri. „Ce pot să spun, sunt un uzant."
Instinct îmi spune că sunt mai multe, dar nu mă pripesc.
Băuturile noastre ajung. Accept cocktailul viu colorat şi iau o înghiţitură. Rum izbucneşte prin gustul răcoritor al pepene verde şi ananas şi iau o altă înghiţitură lacomă.

B ia câteva înghiţituri ale ei înainte să se uite la mine.

„Deci, te descurci bine?"

O parte din mine câştigă cu dezamăgire. „Speram că nu este o băutură milă."
Ea ţine o mână. "Nu este. Dar, din punct de vedere tehnic, toată lumea din această clădire este responsabilitatea mea, indiferent dacă sunt sau nu oaspeţi speciali ai şefului."

în ciuda răspunsului ei, nu pot să nu cred că are o agendă. "Sunt bine."
Ochii stabili rămân asupra mea mult timp. "Sigur? Pentru că există relaţii intense. Şi atunci eşti tu şi Axei."
încerc din umeri. „Este doar..."
„Fără miere, nu există nimic,, doar". Nu dacă nu poţi merge în linie dreaptă în public."
Căldura îmi ridică gâtul în faţă. Puţin iritat, m-am încruntat în băutură. „De cete interesează?„Axel a minţit când a spus că el şi B sunt strict de afaceri?
Mă uit la brunetă, încercând să obţin o lectură despre ea.
îşi ia o înghiţitură din băutură, cu ochii asupra mea. „Nu încercaţi să mă descoperiţi, dragă. Mulţi au încercat şi nu au reuşit."
„Nu sunt surprins. Eşti... intrigant."
Un zâmbet îi clipeşte pe faţă, dispărut prea curând, dar nu înainte de a vedea frumuseţea uimitoare a comportamentului de badass practicat cu atenţie.
„Mulţumesc, încerc. Şi pentru informaţiile şi liniştea sufletească, dacă aveţi nevoie, nu, Axei şi cu mine nu dormim împreună. Niciodată. Nu intenţionaţi."
Un nod strâns pe care refuzam să-l recunosc în urechi. Suficient pentru a-mi slăbi limba. „A mai făcut asta înainte?"
îmi dă un zâmbet crud, în ciuda fulgerului de simpatie pe care îl văd în ochii ei. „îmi pare rău, dragă. Tăiaţi-mă deschis şi sângerez discreţia. Dar voi spune asta. Lui Axei îi plac cutiile. El te ţine aici în această cutie specială din acest motiv."
M-am încruntat. „Dar eu sunt cel care l-a creat pe acesta."
„Dragă, ştim amândoi cine controlează aici. Dacă nu i s-ar potrivi scopul, nu ai fi încă aici. îl consider că camera pe care ai creat-o înseamnă ceva pentru amândoi? Dar ceva nu este cu totul bun *tu* , Ghicesc?"
Ea este în stare să reţină lucruri despre ea însăşi în timp ce mă pompează pentru informaţii. Nu ar trebui să o îngăduiesc. Şi totuşi mă găsesc dând din cap. "Da."
„Deci îţi îndură pedeapsa cu tine?"
Mă apuc. Apoi încruntat. „Eu ... cred că da."
„Deţine clubul. Te-ar fi putut muta în oricare din alte două duzini de apartamente. Nu a făcut-o.„îşi ţine ochii asupra mea în timp ce îşi bea băutura.
Voi face modificări, Cleo.
Pe marea scară a greşelilor care aveau nevoie de îndreptare, aceasta este o picătură în ocean. Şi totuşi, ideea că Axei - în ciuda nemulţumirii sale clare de a vedea camera - nu m-a mişcat este neconcertantă.

Nu vreau să mă gândesc la asta în timp ce femeia cu ochii ascuţiţi continuă să mă

privească.

„Putem vorbi despre altceva?"Spun.

Ea ridică din umeri cu uşurinţă fără efort. „Sigur, ce zici de Yankees?"

Râd apoi arunc o privire spre călcâiele ei înalte. „Ce zici de spargerile gâtului?"

Râde. Starea de spirit se ridică. Declin un alt cocktail şi mă mulţumesc cu un sifon în runda următoare. Petrecem încă o oră şi jumătate pe bara de acoperiş înainte să mă întorc la parter. Mă lasă la uşă şi, când o închid în spatele meu, mă aplec de ea cu o încruntare.

Scurtarea cu care mi-a sărit inima la concluzia lui B mă îngrijorează în continuare. Ce fel de persoană sunt să mă apuc de cea mai fragedă scuză pentru a absolvi o crimă acerbă?
Şi încântarea pură care îmi pătează fluxul de sânge de fiecare dată când mă atinge? Ce-ar fi să-mi spui că nu mă va lăsa să mă întorc la Finnan? A vrut să spună pentru totdeauna? Sau până când a terminat cu mine?

Mă trag de uşă, gândurile mele învârtindu-se în cercuri sălbatice

.Capitolul douăzeci şi şase ISPASIRE: PARTEA A DOUA

Gândurile mele încă se învârt când Axei intră în dressing imediat după şapte treizeci. Mâinile îmi îngheaţă în timp ce alunec pe choker, iar el se opreşte.

„La dracu, arăţi incredibil.„Cuvintele răguşite izbucnesc din el, cu ochii care mă zguduie cu intensitate febrilă în timp ce se rătăceşte.

„Mulţumesc", murmur. Prin oglindă, propria mea privire absoarbe dominanţa animalistică care pare infuzată în corpul său de picătură-mort-sexy. îmbrăcată într-o cămaşă şi pantaloni negri, cu o geacă super tăiată aruncată peste ansamblu, figura pe care o taie este captivantă, garantată să întoarcă capetele peste tot. Cuplă pe care cu ciotul l-a menţinut toată săptămâna - din cauza faptului că mă înnebuneşte când îmi pască coapsele interioare cu ea - şi aspectul uşor gelificat cu spatele tăiat pe care îl face sport acum şi mă tem de afectarea creierului dacă mă uit prea mult la el. Este cum se va simţi şi fiecare femeie de acolo când se va uita la el. Urăsc săgeata anxietăţii care însoţeşte gândul.

îmi ţin respiraţia în timp ce el păşeşte în spatele meu şi îmi îndepărtează mâinile pentru a-l asigura pe choker. Apoi mâinile lui se plimbă peste umeri pentru a-mi mângâia braţele goale. Sub şifon, sfârcurile îmi tremură şi stau în atenţie, pofta lor ruşinoasă răsună în tot corpul meu.

Privirea lui cu glugă se blochează pe a mea. "Esti gata?"

Dau din cap.

încă îşi ţine ochii asupra mea, îmi aruncă un sărut pe maxilarul meu, apoi coboară. Decizia mea de ultimă oră de a-mi purta părul îi dă frâu liber peste gât.

Nu mă miră când se apleacă şi îşi dă nasul de-a lungul curbei umărului meu, parfumându-mă lung şi adânc. Apoi capul lui se smulge şi ochii noştri se ciocnesc în oglinda lungă. „Ai dus."

"Da.„Vocea mea este deja o mizerie respirabilă şi a fost în cameră mai puţin de cinci minute.

„Deci eşti gol?,,Anticiparea îi trece prin voce.

Nevoia de a striga *da* mă şochează dincolo de măsură. Din fericire, chimia nebună preia şi pierd puterea vorbirii pe măsură ce mâinile lui cad pentru a-mi modela şoldurile. îşi bagă şoldurile în mine, iar fundul meu leagă toiagul erecţiei sale groase.

„Aţi aşteptat să mă întorc şi să vă umplu, iubito?"îmi şopteşte la ureche. O mână se strecoară sub fusta mea, iar degetele lui îmi găsesc neîncetat centrul. în oglindă, prind reflectarea clitorisului meu înfocat, care ţipă deja de atenţie. "Te-am?"Sondă el.

"Da."

El mă cupă mai tare, toată mâna lui muncindu-mă într-o frenezie. Genunchii îmi slăbesc, iar mâinile mele aterizează pe oglindă pentru a mă opri să cad.
„Hristos, uită-te la tine. Nu vreau altceva decât să te fut fără sens acum. Dar trebuie să mergem.„Cu o ultimă frecare, îşi scoate mâinile.
Gura mea se deschide în şoc. Mă lasă aşa? „Axei ..." Numele lui este periculos de aproape de un urlet. Şi nici nu mi-e ruşine.
„Ştiu, iubito."Dă un alt sărut pe templul meu. „Vă voi pune la punct mai târziu."îşi scoate o batistă din buzunar şi îmi şterge esenţa de pe degete înainte să le lase cu ale mele. "Sa mergem. Acum, înainte să mă răzgândesc."
Vreau să spun că este liber să se răzgândească, dar sunt brusc afectat de nevoia de a-l vedea pe Axei în afara acestui loc. Vreau să-l văd pe omul pe care îl văd alţii, pentru a vedea cum interacţionează cu alţii în afară de B
Ceea ce sper cu asta, nu sunt sigur.
Trecem B în hol. Privirea ei se abate peste mine înainte să zâmbească şi să dea din cap aprobator.
Maşina lui Axei aşteaptă în garajul subteran, dar o ocoleşte şi se îndreaptă spre o limuzină la câteva locuri. El îmi citeşte surpriza şi ridică din umeri. „Nu am chef să conduc diseară."
în momentul în care alunecăm pe scaunele somptuoase şi uşa se închide, ştiu de ce. Sunt în poala lui înainte ca maşina să ajungă la nivelul străzii.
O şedinţă de sărutare minuţioasă mai târziu, ridică capul. „Ţi-ai plăcut băuturile cu B în această după- amiază?"

Ochii mei se lărgesc. "Tu stii.„Bineînţeles că da. „A menţionat-o."

Privirea lui cere un răspuns. Ridic din umeri. "Afost bine." "Doar bine?"

„Vrei să ştii dacă am vorbit despre tine?" O frunte se ridică.

„Poate ai venit în conversaţie un minut." O uşoară tensiune îl prinde. „Ceea ce ar

trebui să ştiu?"

îmi amintesc conversaţia mea cu B şi mă străduiesc să păstrez o expresie neutră. „Doar dacă sunteţi interesat de bârfele feminine."
Mă priveşte pentru o mână de secunde încărcate înainte să-mi ia din nou gura. Când ne despărţim, el îşi sprijină capul de scaun şi îşi alunecă degetul mare peste buza de jos. „Ceea ce se întâmplă între noi nu este treaba altcuiva, Cleo.„Cuvintele lui deţin un avertisment tăiat.
O urmă de gheaţă îmi frige coloana vertebrală. încerc să mă mut din poala lui. El mă ţine pe loc. „Nu o strig exact de pe acoperişuri."

"Bun. Există unele lucruri despre care ştii deja prea multe." „Ce lucruri? Adică

Taranahar?"

Tensiunea lui creşte, iar mâna lui alunecă în jurul gâtului meu. "Da." îmi scutur capul.

„Nu ştiu mai mult decât ce am văzut pe Internet." Maxilarul lui se flexează.

„Asiguraţi-vă că o menţineţi aşa." „Este o ameninţare?"

Sprâncenele închisoare se aduna in încruntat. "Ameninţare? De ce te-aş ameninţa?"

„Nu ştiu, de ce ai vrea?„Arunc întrebarea înapoi, ghearele fricii reaparând după ce au fost aruncate deoparte de zile de sex care suflă mintea.

„La naiba, îţi spun asta pentru a te păstra în siguranţă."

Inima mea pândeşte. „De ce n-aş fi?"

El deschide gura, apoi o fixează înapoi.

„Dacă vrei să spui asta, spune-mi", împing.

„Nu pot. Nu inca."

Dezamăgirea se strânge în jurul fricii, formând un nod şi mai mare de dezolare în

interiorul meu. „Vom vorbi despre asta în curând. Doar nu chiar acum."

Nu răspund. Nu pot. Poate vreau să ştiu mai multe despre bărbatul lui Axei, dar nu ştiu dacă sunt gata să mă ocup de fostul soldat Axei şi, în special, de implicarea lui cu masacrul brutal al unui sat întreg. Nu atât de curând după mărturisirea lui.

Limuzina se opreşte. Mă uit pe fereastră şi îmi dau seama că suntem la XYNYC .

El iese şi ajunge să mă ajute. Bâlbâitul care manevrează uşa, pe care o recunosc de ultima dată, se luptă să-şi păstreze surpriza de pe faţă în timp ce ţine uşa pentru noi.

Amintirea a ceea ce s-a întâmplat ultima dată când am fost aici îmi ratifică tensiunea.

în ciuda orei timpurii, mulţimea de seară este impresionantă. Axei taie o figură dinamică, dominantă, în timp ce mă conduce în salonul său VIP. Un număr considerabil de capete de sex feminin - şi de sex masculin - se transformă pe măsură ce trecem prin mulţimea zbuciumată. Cantitatea de ochi-dracu şi-a aruncat drumul prin care mi se scurge acidul.

în momentul în care ajungem în zona roped-off, îmi trag mâna de la el.

El îmi recapătă mâna, cu ochii îngustaţi pe faţa mea. „Ce nu este în regulă?„Trebuie să ridice vocea deasupra muzicii, chiar şi cu gura căscată aproape de ureche.

Mă lupt cu fiorul meu când respiraţia lui se spală peste lobul meu. Nu reuşesc mizerabil. „Pe cine întâlneşti? Şi de ce sunt chiar aici?"

„îl întâlnesc pe Quinn Blackwood. Şi eşti aici pentru că te vreau aici. Şi te vei

comporta ", avertizează el. Respiraţia îmi prinde. "Scuzati-ma?"

„îmi arăţi din nou bărbia asta încăpăţânată. Orice te-a intrat, conţine-l până când pot avea grijă de el."

Privesc cu fiecare flacără din mine. Bărbia mea jignită se ridică mai sus. „Şi dacă nu o fac? Ai de gând să te îndrepţi acolo şi să te apuci de una dintre acele zeci de femei care te înnebunesc acum?" *Rahat* îmi muşc limba. Dar este prea târziu.

Se clătină pe călcâie, cu ochii plini de surpriză. O clipă mai târziu, mă ia în faţă şi mă prinde de corpul lui. „Pot încerca tot ce îşi doresc, dar vor rămâne orbi înainte ca oricare dintre ei să ajungă la o mie de mile de a-mi oferi ce poţi."

îmi prind maxilarul înainte să scadă. Dar respiraţia pe care o ţineam se scutură din mine, împreună cu un mic hohot care spune. "Eu ... tu ..."

Degetul mare se periază peste buza mea, tăcându-mă. „Hai să bem ceva, iubito. Apoi o să vă pun în poală şi vă voi acorda permisiunea de a da oricui ne priveşte degetul."

Gura îmi răsuceşte. „Şi lăsaţi-i pe toţi să creadă că sunt o curvă furioasă? Nu mulţumesc."

Mâna lui îmi prinde talia. Conducându-mă spre bară, se apleacă să-mi zvâcnească urechea: „Bine, atunci sunt sigur că pot găsi un alt proiect plin de satisfacţii pe care să-l întreprindeţi în poală."

încă o dată sunt copleşit de absenţa bărbatului, acele douăzeci şi unu de minute de filmări îmi spun că ar trebui să fie. Creierul meu îmi spune că nu ar trebui să fie atât de uşor să vreau să-l plictisesc pe Axei pentru că el *este* omul acela. Cu toate acestea, cuvinte jucăuşe precum cele pe care le-am oferit când eram adolescenţi se ridică pe limba mea. Le muşc înapoi şi biban pe taburet.

Murmură către barmanul său privat, care stabileşte făpturile unei mimoase. Un minut mai târziu, Axei alunecă băutura în faţa mea. „Bucuraţi-vă de ea cât durează. Te tai după două."

„Rezist la băutură mai bine în aceste zile."

O umbră îi traversează ochii, dar a trecut o secundă mai târziu. „Spune persoana care a trecut după o băutură aseară."

„Nu a fost băutura. A fost... "Mă opresc, obrajii îmi flăcău.

„Scoate-ţi creierul complet?"se livrează cu o frunte arcuită. „Ei bine, bea şi aşteaptă-ţi o performanţă repetată în această seară."

Amintirea trimite furnicături din degetele de la picioare.

Mă apuc de băutură şi iau o înghiţitură mare, apoi îl urmăresc să înghită o gură din whisky-ul lui Balvenie. Prin gâtul deschis al cămăşii sale, îi urmăresc mişcarea puternică a gâtului. Dragă Doamne, chiar dacă îl urmăreşti sorbind lichiorul este sexy.

Cum? Cum poate fi el doi oameni complet diferiţi? Nevoia disperată de a înţelege ghearele prin mine. Mă întorc pe scaunul meu să-l privesc *într-adevăr* uită-te la el. Dar se uită peste umărul meu, cu faţa pusă în linii serioase. îi urmăresc privirea, firele de păr de pe gât îmi cresc. Axei se uită la două saloane peste. Bărbatul este înalt, cu părul întunecat aproape aceeaşi umbră ca Axei. Chiar şi de la distanţă, este izbitor şi sexy. Comportamentul său interzice până la punctul arctic. Cu excepţia cazului în care priveşte femeia cu care este. Este mică, abia se ridică la umărul lui, cu părul blond caramel şi totuşi există o forţă despre ea pe care o invidiez aproape.

Axei stă, cu mâna apăsată în talie înainte să mă elibereze. „Scuzaţi-mă, iubito. Quinn e aici. Ma intorc imediat."

Bărbatul priveşte în timp ce Axei se apropie. Expresia lui se transformă dintr-o absorbţie completă şi completă la femeie în camaraderie păzită.

Se strâng de mână. El îl introduce pe Axei femeii, apoi se mută într-un colţ al salonului.

O memorie slabă loveşte. El este omul cu care l-am văzut pe Axei vorbind când am fost obligat să recurg la textul lui Axei ultima dată când am fost aici.

Quinn Blackwood.

Bărbaţii sunt remarcabil de asemănătoare în înălţime şi construiţi, dar, în cazul în care chipul lui Axei poartă umbrele personajului său, personalitatea descurajantă a

lui Quinn Blackwood trăieşte în aura lui rece şi în ochii albaştri argintii. Am simţit puterea ei când mi-a privit drumul în noaptea aceea.
Nevrând să fiu prins aruncându-mă la cei doi cei mai frapanţi bărbaţi din club, mi-am lăsat privirea să se abată peste mulţime. Şi aterizează pe o roşcată care mă priveşte din partea ringului de dans de sub salon. A fost una dintre numeroasele femei care îl priveau pe Axei când am intrat.
Degetul meu mijlociu se răsuceşte. îl strâng în jurul flautului de şampanie, mă întorc şi iau o altă înghiţitură. Când ajung la jumătatea drumului, zgomotul uşor din burtă îmi tremură prin sânge.
Mă ridic din taburet şi mă mut la cabina în formă de U. înalt şi somptuos, oferă confidenţialitate atunci când este nevoie, fără a compromite plăcerea deplină a clubului. Mi-am aşezat micul ambreiaj în jos şi bibanul pe scaun.
„Hotter than Hell" de Dua Lipa se aruncă din difuzoare. Muzica sultă îmi bate prin mine. între picioarele mele, foamea nesatisfăcută pe care Axei o înfipse mai devreme îşi dă din cap. Traversează un picior peste celălalt, în încercarea zadarnică de a-l tulpina, dar asta nu face decât să intensifice durerea. îmi scurg băutura şi sar în sus.
Versurile se plâng de diavol, plăcere, cer şi păcat.
Pielea mea se încălzeşte. Şoldurile mele se mişcă înainte să mă conectez complet la acţiunile mele. Peste salon, privirea lui Axei îmi vine în minte. Buzele lui se mişcă în conversaţie, dar ochii lui nu se schimbă niciodată de la mine. Sfârcurile mele se strâng la strălucirea nesăbuită în adâncurile cenuşii.
Termină de vorbă, iar el merge peste podea spre mine. Cu fiecare pas prădător pe care îl face, inima îmi curge şi muşchii din burtă. El ajunge la mine, falnic peste mine ca un stăpân întunecat.
„Aţi terminat întâlnirea?„Rahat, este vocea mea? Nevoie şi nesigură?
„Am terminat întâlnirea mea", confirmă el, vocea lui pulsând cu intenţii decadente.
„Acum pot avea grijă de tine."
„C-cum?"
„la o bănuială sălbatică."
Un alt fel de tensiune se montează. Mâinile care nu sunt destul de stabile îmi urmăresc braţele goale, până la încheieturi. El îi ridică să se târască peste umeri, apoi preia controlul şoldurilor mele. Materialul uşor îi oferă geografia perfectă a corpului meu gol de dedesubt. Când îmi cupă fundul, respiraţia îi alterează.
Ce îmi face asta ... dau din cap.
El alunecă un deget sub bărbie şi îmi ridică faţa. "Ce?", El cere.
„Felul în care sună, felul în care mă priveşti uneori. Parcă ... eşti în mine ", am înţeles, limba mea desfăcută de rom şi şampanie.
O expresie aproape tristă îi spală pe faţă. „Sunt atât de mult în tine, habar n-ai. De asemenea, sunt agresiv în dependenţa dulce dintre picioare. îmi place să ştiu că eşti complet dezbrăcat sub acea rochie. Mă apuc tare ca o nenorocită de stâncă care te urmăreşte să te plimbi printr-o cameră, ştiind că pizda ta este umedă cu sperma mea."

Bâlbâie.

„Dar nu eşti umed acum, nu-i aşa??" „N-nr.„Sunetul trage de la mine. „Ar trebui să

schimbăm asta, iubito?"

Nu aşteaptă răspunsul meu. Dă din cap la barman şi el părăseşte salonul. Axei mă duce la cabina din spatele camerei. Se scufundă în cel mai îndepărtat scaun şi mă trage pe cruce în poala lui. Apăsă pe o telecomandă elegantă în apropiere, iar iluminatul se întunecă subtil.

Suntem parţial întunecaţi din vedere doar cu un colţ al ringului de dans şi cu spatele larg al bouncerului VIP vizibil. Ultimele tulpini de „Hotter than Hell" aruncă aerul şi îmi mişc şoldurile.

Mâinile dure îmi fixează talia. „Comportează", strigă el.

"Sau ce?"

Ochii lui se întunecă. „Vrei să mă împingi peste margine în seara asta? Pentru asta ai

chef, Cleo?" Muşcându-mi buza, scutur din cap.

"Esti sigur? Fundul acela mic şi încă se mişcă, conducându-mi al naibii.„O mână alunecă în jos pentru a- mi strânge şoldul, cealaltă mişcându-se să se prăbuşească între noi. Aud remorcherul distinct al fermoarului său şi respiraţia îmi sugrumă.

„Axei..."

„Pune-ţi braţele în jurul gâtului", instruieşte el din punct de vedere gutural.

Refuzul nu are nicio şansă împotriva emoţiei fierbinţi care îmi trece prin mine.

Braţele mele se încolăcesc peste umeri, jumătatea mea inferioară ridicându-se suficient de mult pentru ca el să-mi scoată spatele rochiei. Partea din faţă îmi acoperă încă genunchii.

O mână îmi mângâie fundul gol şi un fior pofticios mă flutură.

„Eşti pornit, iubito? îţi place ce vine?„Pe şoldul meu, cocoşul lui este o tijă groasă şi

fierbinte, îmi îngrop faţa în gât, cu capul înfipt aproape de acord. „Spune-mi dacă

eşti gata? Nu vreau să te fac rău." „Sunt gata", gemu. "Aşadar gata."

Un braţ puternic în jurul taliei mă sfătuieşte împotriva lui, apoi din nou în jos. Şoldurile lui se rostogolesc în sus şi sunt imputat de el.

Ţipătul meu minuscul îi întâlneşte mormăitul dur. Amândoi încă să absorbim impactul, canalul meu pulsând pentru a-l acomoda.

"Bine?„El îmi răsună pe gât.

„Y-da."

El respiră o respiraţie torturată. „Hristos, te simţi nebun bine.„Şoldurile lui se flexează, aşezându-se mai adânc în mine. Amândoi gemem. "Perfect. Atât de perfect."

Rămânem aşa, cu braţele în jurul gâtului, cu faţa îngropată în umăr. Mâinile lui se fixează pe talie şi coapsă. Apoi începe să se mişte. Accidente lente, glorioase, care se construiesc şi se construiesc, propulsându-ne fără încetare spre propriul nostru cer de plăcere.

Când simte punctul meu culminant iminent, îmi strânge nucul şi îmi trage faţa spre a lui. Fierbinte, umed, căutând, îmi târăşte gura cu aceleaşi lovituri sigure ca şi cocoşul său. Sinergia măsurată mă trimite peste margine.
O jumătate de minut mai târziu, dă un gemut răguşit. "La dracu ' *dracu* , da."
El tresări în mine, umplându-mă cu jeturi fierbinţi de spermă cremoasă. Mâinile lui rămân pe mine, mângâindu-mi corpul până când inimile noastre de curse se liniştesc.
„îmi place această rochie. Foarte, *foarte* mult ", respiră el la ureche.
Mă prinde un chicotit neaşteptat. „Cred că şi mie îţi place."
Râsul lui scăzut şi gâtos se zvâcneşte prin mine. Sunetul lui, primul spectacol autentic de amuzament pe care l-am auzit de la Axei, ajunge în interior şi îmi strecoară inima. Respiraţia îmi prinde.

„Ce se întâmplă în capul tău superb?"

„Râsul tău", mă învârt fără să mă gândesc.

Ochii lui se învârt. "Ce e cu asta?"

„Nu am mai auzit-o de atâta timp."

Lumina îi lasă faţa. Maxilarul îi încleştă strâns. „Un milion de motive pentru asta,

iubito."

Şi exact aşa, uşurinţa a dispărut. Nu ştiu ce vine peste mine. îmi alunec degetele pe obrazul lui. Cuvintele pe care nu ar trebui să le simt, nu ar trebui să le acomodez, să împingă corzile mele vocale. Cu tot ce este în interiorul meu, îi muşc înapoi.

El vede lupta mea. Ochii lui bântuiţi se întâlnesc cu ai mei, probând un minut. Apoi

îmi atinge talia. „Timpul de plecare." „Unde mergem?"

Maxilarul său dur din oţel se flexează. „La următoarea mea întâlnire. Este timpul să intensificăm lucrurile.

"Capitolul douăzeci şi şapte

POSESIUNEA ESTE NOUĂZECI LA SUTA VINOVĂŢIE CONFORM LEGII Axei

Joi seara la Clubul Pedeaption sunt ceea ce am numit Vanilia Socials, deşi B alege să pălmuiască un termen mai fantezist. Dar este noaptea în care membrii clubului mai puţin aventuroşi socializează în hol.
Este singura noapte pe care o permit lui Cleo în această parte a clubului. Singura noapte când pot fi sigur că un tâmpit nu va încerca să o atragă în jocul său.

Amintindu-l pe dracul care a bătut ieri la uşa ei, intestinul meu seîncleştă de furie.

De ce să o ţii aici deloc?

îi ofer ceea ce îşi doreşte ... Aşa cum am avut întotdeauna. Pentru că a fost

întotdeauna ea. *întotdeauna va fi..*

Gura mea se încleştă din alt motiv. O împing deoparte şi mă concentrez asupra

omului din faţa mea.

Expresia asemănătoare cu detectivul Malone este aproape comică. în momentul în care a intrat, i-am privit dezamăgirea pentru lipsa unei orgii pline de viaţă chiar aici, în hol. De atunci, el aruncă o privire în jur, aşteptând să clipească pielea care nu va veni niciodată.

Dau din cap spre chelneriţă, care îşi livrează berea şi arunc o privire spre locul în care Cleo stă la bar, sorbind a doua mimoză în timp ce ascultă un bărbat care îi citea soţiei sale o poezie de neînţeles. Din când în când, privirea ei o prinde pe a mea şi alunecă.

Ceva s-a întâmplat în acel stand din clubul meu. Am văzut întrebări în ochii ei, întrebări pe care le-am rugat în tăcere să le pună, chiar dacă eram îngrozită, s-ar putea să nu pot răspunde.

încă doare ca o rană deschisă să o vadă reţinându-i.

îmi prinde din nou privirea, iar corpul ei îngheaţă sub lumina deasupra barului care îi scălda corpul. La dracu, e superba. Şi receptiv. Şi puternic.

Şi totînchizându-şi inima împotriva mea.

îmi expir şi îmi redirecţionez atenţia către Malone. „Parametrii misiunii dvs. s-au schimbat."

Ochii întăriţi de stradă se întâlnesc cu ai mei fără surprindere. „Am avut senzaţia că asta vine.„Suspină. „Deci, aşa este? Mă tragi?"

"Nu. Am găsit pe altcineva care să poată face o treabă mai bună în chestia Lacului Bearwood. Dar am nevoie să te concentrezi pe altceva."

El se ridică. "Sigur. Ce este?"

Alunec lista de nume pe blocul meu din faţa lui. El ajunge la o placă şi scrâşneşte cele patru nume de pe ea, apoi priveşte în sus. "Cine sunt ei?"

„Ex-mercenari angajaţi de MMFR International pentru contracte militare. Erau douăzeci de puternici. Toţi au plecat în subteran. Dar aceşti bărbaţi erau responsabili deţinută."

„Ceva de-a face cu Finnan?"

Ghearele mele sunt încleştate. „ *Tot* are legătură cu Finnan."

El mă priveşte pentru o bătaie, compunându-şi cu atenţie cuvintele. „Şi speri că aceşti bărbaţi îţi vor continua cruciada?"

Gura îmi răsuceşte. „Cruciadele nu sunt lucrul meu, dar... da." „Şi dacă nu pot fi

găsite?"

„Te împrieteneşti împotriva înfrângerii chiar înainte de a lua o primă fisură la slujbă?"

„Hei, sunt un pragmatist. Părţile luminoase sunt pentru prinţesele Disney."

„Bine, iată un mic pragmatism pentru tine. Găsiţi bărbaţii în săptămână sau veţi fi concediaţi. Cum e asta?"

„Asta este ... corect."

Mă ridic şi îmi butonez geaca. S-a întors să-şi facă impresia de meerkat în timp ce mă îndepărtez.

Cleo îşi termină băutura când ajung la ea. Ochii albaştri inteligenţi se aruncă spre Malone pentru o secundă. „Arată ca un poliţist."

Articulele mele îi urmăresc braţul, cunoaşterea faptului că nu sunt în stare să încetez să-i ating un adevăr viu în mine. „Pentru că el este. Nu este una foarte bună până acum, dar trăiesc în speranţă."

„în speranţă pentru ce?"

„Că îmi va găsi răspunsurile pe care le caut."

Ochii ei se lărgesc în bazine vesele şi o urmă de culoare îi lasă obrajii. „An-răspunde

la ce?"

Deschid gura pentru a-i spune apoi mă avertizez. Mai are o legătură cu Finnan. O legătură pe care refuză să o divulge. O legătură care ar putea să o pună în pericol ar trebui să afle ce am de făcut.

Furia arctică îmi stârneşte de-a lungul coloanei vertebrale, la gândul că Finnan o va

face din nou.

„Acest lucru se va termina curând, Cleo. între timp, va trebui să ai încredere în mine

în câteva lucruri."

O solicitare practic imposibilă dacă privirea din ochii ei este o indicaţie.

"Eu ... nu ştiu că pot, Axei", şopteşte ea.

Un val de durere mă loveşte ca o lovitură a corpului, bătând vântul din mine.

//'st/s, la ce mă gândesc, cerându-i să aibă încredere într-un criminal? Nu este suficient să nu alerge urlând de la mine de fiecare dată când mă apropii de ea? Că îmi permite să o ating? La naiba?

De cât timp totuşi? Va veni un moment în care ea nu va mai fi? Ideea asta mă despica larg.

Observ că lumina îmi tremură în mână în timp ce mă mângâiez până la încheietura mâinii. Când degetele mele se împletesc cu ale ei, sunt încântat că nu se îndepărtează. „Destul de corect. Dar ştii acest lucru: fac tot ce pot pentru a te asigura că rămâi în siguranţă. Este suficient de bun pentru tine?"

Ochii ei o întâlnesc din nou pe ai mei. Searching. Aşa cum au făcut-o la XYNYC .

Privirea mea se aruncă spre buzele ei pline; Aproape că îmi doresc întrebările pe care ştiu că moare să mi le pună. După un minut, îmi dă din cap.

Nu ar trebui să respir mai uşor. Vreau să o păstrez. Am vrut să o ţin de momentul în care a intrat în clubul meu acum patru săptămâni. La naiba, din momentul în care am pus ochii pe ea acum şaptesprezece ani.

A fost prima mea. Asta îmi dă drepturi.

Dar aflu că menținerea ei atunci când nu vrea să fie ţinută va fi o problemă. „Axei?"

Mă concentrez pe chipul ei uimitor. "Da?" „Arăţi... furios."

„Da, poezia asta nenorocită este mai rea decât tortura chineză cu apă. S-ar putea să fie perfect pentru ei, dar vreau să înghit o găleată de unghii ascultând asta." Probabil că nu o cumpără, dar un zâmbet răsucit îi curbă buzele. „Nu te uita acum, dar unul dintre ei pare extrem de constipat. Deci da, voi spune că funcţionează."

„Să le lăsăm la ea. Fancy o pizza de seară târzie?"întreb.

Ea clipeşte apoi dă din cap cu nerăbdare. „Doamne da, mor de foame."

îmi ţin mâna. „Hai să ne îndreptăm la etaj. Livrarea este deja pe drum."

Ea coboară de pe taburet. "Este-.?"

„Jumătate hamsii, jumătate şuncă şi crustă subţire de ananas, cu o ordine laterală a bilelor de mozzarella de bivol?"

Ochii i se aprind, respiraţia îi prinde puţin. "Da."

Mă aplec şi gust buzele ei. Pentru că nu mă pot ajuta. "Da."

Gemetul ei fericit merge direct la cocoşul meu. Şi prostul lucru de tresărire în piept. îi ţin mâna prinsă în a mea în timp ce ne îndreptăm spre lift. Apoi trage-o aproape în momentul în care uşa se închide. Mă sărută înapoi cu suficientă fervoare pentru a mă face să regândesc câteva lucruri.

Când ne despărţim, ea mă priveşte cu o notă de trepidare.

„Acum arăţi... posedat."

O plimb pe hol şi în suită în tăcere. Nu vreau să mărturisesc ce mi-a venit în minte de teamă că o voi speria.

Pentru că sunt posedat. De ea.

Ea este a mea. Ea este a mea. Mereu a fost a mea, baga-mi-as. Şi indiferent de consecinţe, o păstrez

.Capitolul douăzeci şi opt DISCLUZIE COMPLETĂ: PARTEA UNA **Şase zile mai târziu**

Cleo stă întins pe canapeaua din biroul meu de la Clubul de pedepse, unde mi-am mutat temporar baza de operaţii. Un picior s-a ridicat, celălalt picior de pe podea, ea rostogoleşte vârful unui ac între dinţi în timp ce se încruntă în jos *New York Times* puzzle cu cuvinte încrucişate. Părul ei este întins pe braţul canapelei, zvârlind cu viaţa de la soarele luminos care se înclină prin fereastră. Sundress-ul ei albastru în dungi, în afara umărului, se ridică la jumătatea unei coapse. Din poziţia mea din spatele biroului, pot vedea conturul cel mai slab al pizdei ei goale împotriva ţesăturii uşoare.

„O tranzacţie primordială ...", ea susţine.

"La naiba."

Privirea ei se leagănă de mine şi râde. „Eşti obsedat de sex." *Sunt obsedat de tine*

„Nimic în neregulă cu un libido sănătos.".

O sprânceană frumos modelată ridică. „Este sănătos. Şi apoi este supraîncărcat. Şi

apoi, există *tu "*.

Privirea mea se urmăreşte peste ea. Dormeşte pe gura umflată de sărut, sfârcurile se coacă sub rochia ei. "Ce pot sa spun? Am stimulul perfect chiar în faţa mea. Şi nu te văd plângându-te."

Expiraţia ei este la fel de nesigură ca a mea. Mă încântă că trebuie să depună un efort uriaş pentru a-şi redirecţiona atenţia către cuvintele încrucişate. „Oricum, sunt paisprezece scrisori.„Piciorul ei se atinge în timp ce fruntea se încreţeşte din nou. închid e-mailul care conţine raportul abisal dezamăgitor al lui Malone - chiar trebuie să meargă - să pornească laptopul şi să mă plimb în jurul biroului meu. „Pot să vă spun, dar vă va costa. Mare."

Privirea ei se aruncă înapoi la mine, albastrul strălucitor întunecându-se într-o marină perfectă când scade în cruce. „Există loc pentru negocieri?"

Am început să merg la comandă când suntem împreună. Atât de repede să intri în ea. Sub blugii mei, puterea care îmi trece prin cocoş este simplă pentru ea. "Nu, iubito. Plata integrală. În fata."

Degetele ei se convulsă în jurul ziarului. „Este ultimul indiciu. Chiar am nevoie de ea ", pledează zdrenţuit.

Dau din cap. „Este uşor, dragă. Dă-mi ce vreau, atunci vei primi ce vrei."

Ajung la ea, cad în genunchi lângă ea şi trag un cui peste un sfârc erect. Gemetul ei torturat este muzică la urechile mele.

"Y-da ..."

„Ce a fost asta, iubito?"

„Da, eu ... accept acordul tău", ea gâfaie.

Transferand degetul la celălalt sfârc, îmi strecor cealaltă mână în sus cu o coapsă suplă, frământând şi mângâind pielea ei rafinată.

„Axei..." Gemetul ei este nevoiaş. Şi totuşi puterea ei mă slăbeşte.

Am aruncat corsetul elastic şi i-am dezbrăcat sânii până la privirea mea lacomă.

„Frumos Cleo. Deci, dracu frumos.„îmi arunc capul pe un glob, sug şi ling până când se sfâşie. Mângâierea mea ascendentă ajunge pe buzele exterioare ale pizdei.

Disperat să o văd, îi arunc rochia, expunându-i movila perfectă. Ea este încă umedă de la nenorocitul meu acum două ore. Dar dracu sfânt, o vreau mai umedă. Vreau să poarte posesia mea pe fiecare centimetru al corpului ei.

Stiloul ei se aruncă şi se rostogoleşte, iar mâna îmi întinde între picioare. Partea de sus a capului meu ameninţă să sufle când mă îndrăgosteşte cu îndrăzneală prin

blugi. îmi rostogolesc limba peste sfârcurile ei moi de catifea, fără speranţă, dependente fatal de perfecţiunea lor.
Şoldurile ei dornice pompează, căutând lacom atingerea mea. Alunec un deget în interiorul ei. Două. Ţesuturile ei sunt umflate. La dracu, probabil că e dureroasă. Trebuie să accelerez această nevoie nebună de a o avea, în fiecare minut din fiecare zi.
Dar o iubeşte. Şi o poftesc. Este singura dată când sunt încrezător fără echivoc că este larg deschisă pentru mine.
Şi nenorocitul ăla *gâfâind* Este o dependenţă nouă pe care nu vreau să o refuz niciodată? îmi cufund degetele adânc, mă îndrept spre acel loc dulce. Carnea ei se închide în jurul cifrelor mele şi dă un ţipăt minuscul.

La dracu, acolo este .. „Oh, A-Axel!"

Mă trag înapoi şi privesc convulsiile care se strecoară prin ea, în timp ce mâna ei este înfăşurată strâns în jurul cocoşului meu. îmi urmăresc nasul peste pielea ei, inhalându-i mirosul intoxicant.
Mâna ei continuă să mă strângă până când ceaţa roşie a poftei mă înghite complet. Tragându-mi degetele de la ea, mă îndrept spre picioare. - Ai nevoie de tine, Cleo. Al naibii ai nevoie de tine."
"Da.„Plăteşte în poziţie verticală şi se scutură până la marginea scaunului. îi prind minusculă şi schimb tactici.
„Gura ta, iubito. Pe mine.„Propoziţiile complete mă sustrag şi abia mai pot respira.
"Da!„Mâinile ei dornice îmi împing tricoul din drum şi îmi atacă muşca. Naşterea mea grea îi cade în mâini, iar o secundă mai târziu, gura ei este pe mine.
„O, dulce Iisuse", gem.
Sunt mai puţin blândă când îi bag pumnul în păr şi îi pompez în gură. Ea ia cât mai mult din mine şi, dracu, este mai mult decât suficient pentru a-i simţi limba, gura şi gâtul mă impulsionează spre sfârşitul meu fatalist. „Vin, iubito. Atât de greu. Eşti gata?"
Gemetul ei vibrează împotriva capului meu bombat. Infernul în care sunt neputincios să opresc îmi stârneşte coloana vertebrală, îmi trage în bile. Am explodat ca un furtun de foc, conştient că roag cuvinte incoerente.
Mă înghite. Fiecare ultimă picătură, apoi se prăbuşeşte pe scaun. Cobor în genunchi şi o iau cu faţa în mâini.

„Doamne, asta a fost..."

„La naiba uimitor?"Se livrează cu un zâmbet uşor contrabandă, uşor drogat.

Şi ştiu, în acel moment, că nu am încetat niciodată să-l iubesc pe Cleopatra

McCarthy.

Adâncimea emoţiilor care îmi stârneşte îngrozeşte rahatul din mine. Tot ce pot face este să mă îndrept înainte şi să-mi sigilez buzele peste ale ei.
Braţele ei se strecoară în jurul gâtului meu.
Ne sărutăm până când o lovitură mă smulge din fericire. Blestemul meu gros o face să zâmbească. îi trag rochia cu reticenţă înainte de a-mi vedea blugii.
"Ce?„întrebarea mea este mai mică decât cordială.

Uşa se deschide, iar B îşi trage capul printr-o secundă mai târziu. Privirea ei patinează peste mine spre Cleo. "Esti gata?„Zâmbeşte.

Mâinile îmi strâng talia lui Cleo. "Nu. Nu este, „mă mârâie". „Jeez, luminează-te, tip

mare. Mergem doar la etaj."

Ea ia masa cu B pe acoperiş, o rutină de legătură care pare să se fi stabilit fără permisiunea mea. Ceva ce am decis să permit. Deocamdata.

„în plus, vizitatorul tău a sosit. Aşteaptă în bar."

Privirea lui Cleo mă surprinde. "Ea?"

O sărut pe nasul ei zgâriat, iubind că nu se deranjează să-şi ascundă gelozia. „Nimic de care să vă faceţi griji, iubito."

Chiar dacă ceea ce urmează să fac ramuri un pic de tensiune prin mine, nu am de ales. Detectivul Maloneîmi păstrează secretul din cauza banilor pe care îi arunc în drum şi, de asemenea, pentru că ştie mai bine decât să mă străbată după ce am obţinut o mică privire din istoria mea militară.

Acesta este un teritoriu nou pentru mine. Dar într-o lume în care încrederea este o problemă uriaşă, cuvântul lui Quinn Blackwood este unul pentru care sunt pregătit să risc foarte mult. Cu toate acestea, mi-am făcut temele. Până acum, simţitorii pe care i-am pus-o pentru contactul său au desenat un semifabricat vizibil, care mă linişteşte pervers că femeia este persoana potrivită pentru acest loc de muncă.

Mă trag în picioare şi o ajut pe Cleo. Arată satisfăcător doar dracului dezgolit, iar glazura nu s-a şters încă din ochi.

Este atât de frumoasă. îi netezesc părul, îi apăs un alt sărut pe buze şi îmi urmăresc mâna pe partea gâtului. Doamne, nu pot să o ating.

„Hai băieţi, este nepoliticos să ţii oamenii în aşteptare", mormăie B. „Tu nu esti

"oameni", mă prind. „Uau, eşti prinţul meu."

Cleo îmi zâmbeşte gura înainte să păşească în jurul meu. „Ne vedem mai târziu?",

întreabă uşor.

B huffs. „Spuneţi că, de parcă aveţi o nenorocită speranţă de a scăpa de el."

Mă învârt pentru a privi partenerul meu intruziv. "Esti inca aici?"

Ridică o frunte insolentă. Cleo râde şi se plimbă până la uşă.

„Cleo?"

Se uită peste umăr. "Da?" „Afaceri maimuţă."

Pare goală o secundă înainte ca privirea ei să cadă în ziarul aruncat. "Oh. Mulţumiri."

Privirea mea călătoreşte peste corpul de care sunt fără speranţă dependent. „O

afacere este o afacere."

Ei pleacă. Privesc în spaţiu un minut. Atunci fiecare uncie de elăţie se scurge de la mine. îmi părăsesc biroul şi mă îndrept spre hol.

Ochii mei sunt zero pe singura femeie care stă la bar, alăptând un spritzer. Mă opresc o clipă să o studiez.
Păr nedescris. Haine uşor baghete, dar elegante. Vorbeşte cu barmanul, un zâmbet gata şi deschis izbucnind din când în când.

Camuflarea perfectă.

Ajung la ea şi se învârte pe scaunul ei. Mă priveşte în sus şi în jos şi sunt tratat cu un

zâmbet mai larg. „Bună, sunt Fionnella Smith."îşi ţine mâna, iar eu o iau. „Axei

Rutherford."
„Grozav să te cunosc.„Se ridică în jos, apucă cea mai mare poşetă cea mai zgârcită pe care am văzut-o şi mă priveşte de la înălţimea ei scurtă. „Bine, vom lupta cu dihorul în geantă?"

Barmanul sforăie. îi aruncă un alt zâmbet peste umăr.

Este un act. Sau Quinn îmi va datora o explicaţie serioasă.

Ne îndreptăm prin hol. Este doar ora prânzului, dar mulţimea este sănătoasă. Şi cu

bretele eclectic. "Acest lucru este ... interesant."Ea indică camera şi membrii.

Ridic din umeri. „Culturi diferite ..." Ea rânjeşte. „Hei, nu trebuie să-mi spui." „Ce

vreau să vă arăt este la etaj."

Zâmbetul ei se lărgeşte. „Nu sunt toate? Conduce drumul."
Mă îndrept spre lift şi apăs butonul la fel cum Cleo şi B ies din biroul lui B. Cleo mă vede şi se opreşte, cu ochii învârtindu-se de la mine spre Fionnella şi din nou înapoi. începem să ne îndreptăm unul către celălalt în acelaşi timp. Când ne oprim, mâna ei se ridică să se sprijine pe pieptul meu. Pe inima mea.

„Ce faci aici?„Deja câţiva membri ai clubului masculin o verifică. Şi aprind focuri

neplăcute în intestin. „B trebuia să ia ceva din biroul ei."
„Şi, desigur, nu a putut face asta *inainte de* a venit să te ia?„Privesc Cleo la B când nu va reveni cu un răspuns inteligent.

Se uită în spatele meu la Fionnella, o privire de cerb în faruri pe faţa ei.

Mă uit înapoi la Fionnella. Privirea ei este pe B, dar zâmbetul ei este încă ferm în loc.

Ce naiba? „Axel?"Cleo mă solicită.

Fac prezentările, vocea mea puţin mai tare. Se strâng de mână, Fionnella vesel

fermecător.
Nervii îmi cad. O atenţie prea mare este centrată pe mica noastră petrecere. Pe Cleo. "Merge. Bucuraţi- vă de prânz."

Dă din cap, dar ochii sunt plini de întrebări.

O trag aproape, îi plantez un sărut greu pe gură şi mă întorc spre Fionnella. Mă urmăreşte cu ochi pe jumătate trişti, pe jumătate indulgenţi. Se pare că rămâne pe mine pentru câteva etaje până când întreb. "Ce?"

O sprânceană ţâşneşte. „Un McCarthy şi un Rutherford? Două familii de mob concurente? într-adevăr?"

Nu mă miră că ştie despre istoria mea. Totuşi nu mă aşteptasem să-şi arate mâna. "Da. *într-adevăr* Ai o problemă cu asta."?

Ea continuă să se holbeze la mine.

"Ce?"

„îmi aminteşti de fiul meu." „La naiba, ai simpatiile mele."

Râde şi s-a transformat într-un profesor de şcoală de duminică. Nu mă păcălesc nicio secundă. Există titan hardcoreîn spatele comportamentului matern.

„Ah, toţi credeţi că sunteţi rău. Apoi găseşti femeia potrivită şi dintr-o dată îţi plac căţeluşii adorabili." Un huff latră de la mine. „Iisuse, nu sunt căţeluşul nimănui."

„Nu mă înţelegeţi greşit. Dinţii tai sunt ascuti cand ai nevoie de ei, dar sunt dispus sa pariez ca ai fost fericit sa ramaneti in problema ta ... pana demult? Am greşit când am crezut că nouăzeci şi nouă la sută din motivul pentru care sunt aici este din cauza acelei femei de la parter?"

„Şi asta mă face moale?"

"Nu. Asta te face rău într-un mod complet diferit. Un mod care nu este fără dureri de cap, dar atunci unde este distracţia în asta?"

M-am încruntat, întrebându-mă cu cine naiba m-a întristat Quinn. „Spune-i fiului tău că are simpatiile mele."

Zâmbetul ei se întunecă. „Nu pot. A murit." Inhalez brusc. "Iad. Scuze."

Ea dă din cap. „Ţi-ar fi plăcut. Şi înainte de a vă autodepăşi, aveţi încredere în mine, ştiu multe despre voi."

Eu o cred. „Dar nu totul."

„Totul este o ordine înaltă, fiule. Darîncearcă-mă."

Emoţia care se extinde în pieptul meu nu este una pe care o simt des. Nu este unul în care am încredere bine. Deloc. Dar continuă să crească pe măsură ce lăsăm liftul la etajul şase.

Se opreşte câţiva metri în cameră, cu privirea în scaunul auster, lanţurile şi manşetele, pereţii negri, ecranele multiple. "Acum *acest* pedeapsa am înţeles. Nu frill-fest-ul care se petrece la parter."

Se îndreaptă spre scaun, dar nu stă în el. în schimb, îşi aruncă poşeta pe podea şi îşi încrucişează braţele. „Ori de câte ori eşti gata, Axel.„Vocea ei este moale. Simpatic. Ca şi cum ar fi deja de partea mea. Latura răului.

Nu am timp să mă gândesc la asta. închid uşa, ridic telecomanda şi stau de cealaltă parte a scaunului. Respiraţie adâncă. Stomacul s-a încleştat strâns, am lovit *Joaca* .

Vizionează videoclipül de la început până la sfârşit, expresia ei nu se schimbă o dată.

Apoi se întoarce spre mine.

„Iisuse, fiule. Eşti futut."

Degetele mele se încolăcesc în jurul telecomenzii. „Este opinia ta profesională?"

„Tot ce spun este părerea mea profesională", renunţă ea. Dar ochii ei sunt îngustaţi şi fixaţi pe ecran. „Joacă-l din nou."

Pieptul îmi strânge. „Este necesar?"

„Da, este necesar."îşi ţine mâna pentru telecomandă. „Dar nu trebuie să fii aici. Cred că aţi atins cota dvs. de vizionare permanentă."

Ceva despre asta îmi face stomacul să se rostogolească în respingere. „Nu, nu am ..."

„Te-ai torturat suficient pentru ceva ce nu ai făcut. Sunt aici. Lasă-mă să ajut. în plus, lucrez mai bine singur. Mai ales când există toate acestea "- ea dă o mână peste corpul meu -„ distragerea în calea mea. Merge *alfa* peste femeia ta. Mă voi lăsa afară."

Mă uit la ea, întrebându-mă dacă am regresat într-una din mîinile de halucinaţii pe care le-am avut când am făcut ravagii în cocs. Dar aproape fără voia mea, mâna mea se ridică şi îi oferă telecomanda.

Ea dă din cap la mine, zâmbetul ei infinit de amabil. „Du-te, Axei."

Eu merg.

„Oh, încă un lucru."

Mă opresc cu mâna pe uşă. "Da?"

„Foc Malone. Astăzi. Este un beţiv şi o răspundere."

Un zâmbet răsucit îmi trage buzele. "Ştiam asta. Dar..."

Ochii i se înmoaie şi mai mult. „Erai disperat. Am înţeles cum funcţionează asta. Dar serios, a bătut uşile suficient de tare pentru a trezi morţii. Dacă vrei să afli despre Taranahar, o voi primi pentru tine."

O iau pe naşa fotbalului în faţa mea şi dau din cap. „Te voi găsi pe orice ... bază de date?"

Râde încet, înţelegându-mi sensul. „Nu, fiule. La fel cum nu te voi găsi listat în acest sens *în plus* -program special de operaţiuni negre ascunse ataşat la unitatea unui anumit colonel."

Dau din cap şi părăsesc camera. Nu ar trebui să mă simt mai uşor. Indiferent ce găseşte, sunt încă responsabil pentru încheierea acelor două vieţi. Dar rana deschisă şi plină de a nu şti va fi terminată. în sfârşit, pot face modificări adecvate. Şi asta uşurează greutatea zdrobitoare pe care am crezut că o să trăiesc tot restul vieţii.

La impuls, apăs butonul pentru acoperiş când intru în lift. Nevoia de a vedea Cleo, chiar acum, este o foame înfiorătoare în mine.

Câţiva oaspeţi speciali beau băuturi la bar, alţii admirând priveliştea de pe terasa cu pereţi de sticlă. O văd imediat. Părul îi ameţeşte în soare, curba obrazului şi bărbia ciupită de râs din orice poveste B.

O fac pauză şi o beau înăuntru. întrerup şi distrez cu îndrăzneală ideea că lucrurile ar putea fi salvate, într-un fel, între noi. Că nu m-am angajat să iubesc o femeie care poate nu mă iubeşte niciodată.
îşi trage părul peste un umăr, apoi se apleacă înainte pentru a lua o muşcătură de mâncare. Fiecare mişcare este graţioasă, frumos coregrafată într-un pachet de tot ceea ce îmi doresc.
Poate că puterea gândurilor mele îi transmite. Nu mă poate vedea de pe scaunul ei. Dar totuşi capul ei se învârte. Privirea ei albastră mă găseşte. Peste scaune şi prin palmieri răsuciţi în miniatură, mă găseşte.
La parter, ochii i-au ţinut întrebările în primul rând şi bine aţi venit în al doilea rând. Acum, mai întâi este un zâmbet. Un zâmbet larg, primitor, care radiază prin mine. Mă plimb prin scaune, dând din cap aici şi acolo, dar nu mă opresc să vorbesc. Cleo mă urmăreşte tot timpul, iar când mă opresc lângă ea, mâna ei se aruncă spre a mea. O apuc înainte să se poată răzgândi. Iau scaunul lângă ea şi îi sărut articulaţiile.

„Ai terminat cu întâlnirea ta?"Repetă întrebarea pe care a pus-o la clubul de noapte.

„Am terminat întâlnirea."

Un puls de căldură erotică se arcuie între noi. îi întorc mâna, o sărut cu palma.

Respiraţia ei prinde încet.

„Mulţumesc, Axei. Mod de a mă face să mă simt ca o a treia roată la propria pauză de prânz ", mormăie B.
îmi aşez mâinile legate pe coapsă şi arunc o privire spre B. Ciocanul este pe deplin operaţional, dar colţurile gurii ei sunt ciupite şi privirea ei este atentă.

Categoric se întâmplă ceva acolo. Dar liniile noastre sunt clare şi nu sunt pe cale să

depăşesc. „Nu stau", spun reticent. „Am apeluri de făcut, un angajat pe termen lung

să concedieze." Ochii ei se îngustează spre mine.

O ignor şi mă aplec şi sărut obrazul lui Cleo. „Nu depăşiţi prânzul sau *unu* din tine

este concediat şi tu."

B sforăie şi îşi învârte ochii, dar din nou, revenirea ei obişnuită a obraznicului

lipseşte.
Călătoria mea de la barul de pe acoperiş este inegalabilă, dar un membru suprarentuziastic care trebuie să fie manevrat şi amintit de regulile clubului mă duce la etajul al patrulea mult mai mult decât prefer.
Fionnella mă aşteaptă când intru în biroul meu. Decid să nu ghicesc cum a crăpat codul de intrare al uşii. încă mai dă inofensivitate, dar zâmbetul ei este considerabil redus.
Bula mea de elaţie izbucneşte. îmi grăbesc dinţii şi mă îndrept spre masa de băuturi adiacentă canapelelor. "Bea?"
„Vodka tonic, mulţumesc", spune ea.

îi repar băutura şi îmi toarnă un whisky. Picioarele mele se simt hotărât în plumb atunci când iau scaunul opus al ei pe canapea. îşi sorbe băutura. îl cobor pe al meu dintr-o dată, contempl pe altul.

"Bine?"

"Am greşit. Nu faci toate astea din cauza ei. Vrei să plăteşti singur." Expir. "Da. Şi?"
Ea ridică din umeri. „Ai încredere în mine, am înţeles şi asta. Povesteşte-mi despre legătura ta cu Taranahar."
Transmit povestea, rapid şi fără emoţie.
Zâmbeşte. „Perfect."
"Scuzati-ma?"
„Am bănuit că eşti în zonă. Nu ştiam că ai fost martor la prima dată. De ce nu ai predat acest copil nimănui?"
Amărăciunea îmi trage în gât. „Nimeni nu pare grăbit să o ia. Prima anchetă judiciară a fost în cel mai bun caz pe jumătate. Nu a fost nevoie de mult pentru ca acesta să se destrame "
Ea dă din cap. „Nu vă faceţi griji, le vom pune în dispoziţie de data aceasta. După ce am avut grijă de cei responsabili de situaţia Lacului Bearwood.„Pentru prima dată, prind o notă în vocea ei. Fionnella este pe propria cale de răzbunare.
îmi scutur capul. „Apreciez oferta, dar tot ce îmi trebuie sunt identităţile lor. O să am grijă de restul singur."
Mă priveşte, o atingere dezamăgită. "Sigur?"
„Trebuie să-mi joc drumul.„Nimic altceva nu este acceptabil.
„Destul de corect. Mai am câteva întrebări, în mare parte, care se referă la cele întâmplate după Bearwood.„Scoate un stilou şi un tampon uriaş.
îi dau ce are nevoie. Ea scrâşneşte repede. Ochii i se îngustează când se opreşte să sondeze mai adânc în călătoria lui Cleo din Boston. Din nou, când întreabă de ce m-am răzgândit şi am stat la West Point în urma deciziei mele de a pleca. Nu intru în detalii despre videoclipül lui Finnan, dar oricum dă din cap.
Zece minute mai târziu, îşi termină băutura şi stă în picioare. „Bine, asta este deocamdată. Voi vedea ce pot săpa, ca să zic aşa. Voi fi în legătură până în weekend."
"Trei zile? Este tot ce ai nevoie?"
Ea clătină din cap. „Nu, vreau să spun că ar trebui să ştiu cu ce mă ocup până în weekend. Chestia asta ar putea dura săptămâni, luni chiar. Dar am puţin timp pe mâinile mele, văzând că angajatorul meu este în prezent absorbit în alte ... materii."
îmi amintesc de blonda cu Quinn la club săptămâna trecută. Elyse. Nu este tipul lui obişnuit. Dar arătau ... bine împreună. La naiba, a fost mai mult decât atât. Păreau combustibile.
Fionnella îşi ridică poşeta pe umăr. „între timp ..." Ea face o pauză, îşi apasă buzele împreună. „Poţi să- mi spui să-mi păstrez propria afacere, dar o voi spune oricum.
„îmi ignoră braţele încrucişate şi sprâncenele ridicate. „Acea cameră de la etaj are scopul său în viaţa ta. Dar nu-l lăsa să devină al tău *talpă* scop."
„Alegerile mele sunt ale mele. Nu o să le dezbat cu tine."
„Alegerile tale nu mai sunt ale tale. Şi le schimbi deja pentru acea fată dulce. în orice caz, lasă-o să vadă monstrul despre care crezi că eşti. Dar n-ar strica să-i

arătăm o altă parte. Cine ştie, s-ar putea să atingeţi acel obiectiv pe care îl credeţi că este evaziv mult mai repede decât vă aşteptaţi."

Pulsul meu continuă să curgă mult după ce a dispărut. Nu pot ignora impactul cuvintelor ei, deşi nu sunt complet sigur care este acest impact. Aşa că o împing într-o parte şi am grijă de afacerea îndelungată de a concedia Malone.

Detectivul îşi acceptă soarta cu mai multă demnitate decât se aştepta. „Pentru ceea ce merită, am o veste."

"Da?"

„Doi dintre cei patru şi-au găsit drum în ţări care nu sunt extrădate în ultimele şase luni. Cu excepţia cazului în care aveţi conexiuni de superputere, acestea sunt practic de neatins."

„Şi ceilalţi?"

„Am desenat până acum un semifabricat."îşi curăţă gâtul. „Vrei să ..?" "Nu. Asociaţia

noastră este la sfârşit, detective. La revedere.

"Aştepta! încă un lucru. Fratele tău Ronan a fost... uhh ... agitat lucrurile cu armenii

în ultimele zile." Degetele îmi strâng în jurul telefonului. "În ce fel? Fii specific."

„Cred că intenţionează să preia ceea ce a mai rămas din regat. Indiferent dacă este ostil sau nu, vă voi lăsa să vă daţi seama."

Mă agăţ şi mă uit în spaţiu, mintea mi se zvâcneşte. Ridicând telefonul, formez din

nou.

El răspunde pe al doilea inel.

„Ronan, ţi-am spus să rămâi în afara meu."

Râde. „Cine dracu eşti tu să-mi spui ce să fac?"

„Douăzeci de milioane."

El ezită. „Nu vreau ..."

„Vă va cumpăra multă putere. La o distanţă sigură de traversele mele. E o afacere bună, frate. Mult mai mult decât meritaţi, la-l."

„De ce naiba ar trebui?"

Respiraţia îmi stă o clipă înainte să vorbesc. „Pentru că aleg să cred că am fost cu toţii fixaţi sub un jug imposibil de schimbat. Noi *toate* aveţi sânge forţat pe mâini, nu ne putem spăla. Dar nu înrăutăţi lucrurile. Acest timp s-a terminat. *A lui* timpul s-a terminat. Dar nu veţi moşteni ce a mai rămas din regatul său nenorocit."

"De ce? Când nu aţi dorit niciodată nicio parte din ea?"

„Pentru că trebuie să se termine. Aveţi patruzeci şi opt de ore de acceptat. Apoi, voi oferi armenilor banii pentru a ucide orice afacere pe care speri să o loveşti cu ei."

închei apelul.

El poate fi fiul întâi născut şi după drepturi moştenitorul. Dar voi moşteni regatul pe care nu mi l-am dorit niciodată.

Şi apoi arde-l la nenorocitul de pământ

.Capitolul douăzeci şi nouă AXLE SE SCHIMBA Cleo

El este liniştit. înfricoşător de liniştit.

A fost în ultimele două zile. De când s-a întâlnit cu femeia care arată ca mătuşa de vârstă mijlocie a lui Mary Poppins, dar fără accent englez. Ceva despre ea m-a zguduit. B, deşi doar pentru o clipă. Am întrebat-o ce nu eîn regulă. M-a fluturat. Am ales să o las.

Dar Axei este periculos de a face. Felul în care mă fute s-a schimbat şi el. întotdeauna a existat o margine a modului în care m-a luat, dar această margine s-a intensificat şi mai mult. Şi unde a părăsit odată patul la scurt timp după ce ne-am futut, acum rămâne. Toată noaptea. Braţele lui se strâng în jurul meu şi cu o tandreţe după sex care mă distruge încet.

Pentru că îmi dau seama că tânjesc după această parte a lui, în timp ce deznădăjduiesc cu disperare părţi monstruoase din el, nu vreau să le văd. Nu se va termina bine pentru mine, deoarece o parte secretă din mine îşi doreşte şi monstrul acela. Face parte din cine este.

Ceea ce mă face ... ce?

"Esti gata?"

Privesc vocea joasă şi profundă. Stă în uşa dressingului, cu degetele mişcându-se peste telefon. Telefonul care nu a fost la îndemână în ultimele patruzeci şi opt de ore.

M-am încruntat. „Sunteţi... Este totul în regulă?„0 întrebare absurdă având în vedere circumstanţele noastre.

"Amenda.„Răspunsul lui este tăiat, dar în spatele ochilor, văd o furtună. „Nu trebuie

să ieşim dacă nu doriţi."

Se uită în jurul camerei înainte ca ochii să-l întâlnească pe ai mei. „Nu vreau. Dar tu

faci. Deci mergem."

Mă întorc şi sub pretextul de a aluneca pe pantofi, îmi ascund tulburările. închisoarea asta mă sugrumă încet. Mai ales că conversaţia mea cu B. Reliving it, simt din nou cascada nebună a emoţiilor.

Este serios obsedat de tine .

Un pumn în burtă, urmat de o scuturare frenetică a capului. *El nu este. El nu poate*

fi. Râsul ei batjocoritor. *Sunt destul de sigur că poate . Nu. Nu ştii ce ... Nu-l cunoşti.*

O, scumpo, vreunul dintre noi cunoaşte cu adevărat o altă persoană? Poate că nu,

dar ce a făcut... a făcut..

Atunci de ce eşti aici? Şi nu-mi oferi o poveste despre faptul că nu am de ales. Nu te îndepărtez exact de pe terasă când luăm masa pe acoperiş. Râzi mai mult cu el decât cu mine. Şi să mă gândesc la asta, el este ameninţat să-mi smulgă capul de fiecare dată când vin să te primesc, dar a zâmbit mai mult în ultima săptămână decât... rahat, vreodată. Ceea ce îmi spui acum poate fi o mulţime de adevăr, dar chiar şi cu o armă în cap, mai ai de ales .

Nu o fac.

Ei bine, testează-l. Vedeţi dacă ceea ce spun este adevărat. Care este cel mai rău care se poate întâmpla?

Mâinile mi-au scuturat atât de tare încât aproape că am aruncat paharul.

Rahat, uită partea aceea. Dar o parte din voi se bucură cu siguranţă ... orice ar fi asta. Ai naibii de strălucire când intră în cameră. Poate că nu credeţi acest lucru, dar o parte din voi are încredere în el. Şi vă rog să-mi scutiţi prostiile despre sex. Fiecare femeie cunoaşte diferenţa dintre sex şi iubire, indiferent de ceea ce ar putea spune. Gandeste-te la asta-

„Cleo?"Dumnezeu, *vocea lui* Adânc, coaxant. Periculos pentru ... totul. Mă compun şi

mă îndrept. "Sunt gata. Unde mergem?"

Ochii cenuşii ascuţiţi mă sondează pentru mai multe bătăi de inimă înainte de a-şi ţine mâna liberă. „Harlem. Cina la clubul meu. Ceea ce se întâmplă după aceea depinde de tine."

Declaraţii care dau impresia că sunt responsabil de propriul destin şi nu sunt pe deplin sub controlul său. Am săpat adânc pentru a găsi furia care ar trebui să însoţească acea minciună. Efortul pe care îl depune mă deranjează. Suficient pentru a mă tăcea cel mai mult drumul către Harlem.

Playhouse X este un club de jazz cu trupe live. Reînnoit dintr-un depozit vechi, este dotat cu scaune cu ochi atrăgătoare, iluminare inteligentă şi acustică excelentă, evidenţiată de tulpinile uimitoare ale unui solo sax care ne salută.

Suntem escortaţi la cabina noastră privată din stânga scenei şi comandăm băuturi şi mâncare. Axei mă trage aproape în momentul în care suntem singuri. „Ţi-am spus cât de frumos arăţi în seara asta?„El îmi răsună în ureche după ce mi-a aruncat sărutări moi de-a lungul liniei maxilare.

„Nu că îmi amintesc."

Un zâmbet încordat se înregistrează pe coaja urechii mele pentru o clipă. „Probabil pentru că am încercat să descopăr logistica modului în care voi intra sub această rochie. O prefer mult pe cea neagră. Şi cea albastră cu fanta în sus. Şi combo-ul scurt şi de sus -"

„Costumul de îmbrăcăminte?"

„Costumul de îmbrăcăminte. Acesta este favoritul meu de până acum. Acum acesta ... "

Amândoi privim în jos rochia verde-muşchi cu cristal negru care detaliază decolteul şi tivul. Strângeţi de la gât la coapsă, nu există nicio modalitate de a păcăli în ea fără să câştig o citare de indecenţă publică.

„Cred că va trebui doar să muncesc mai mult pentru a intra.„Deşi tonul şi expresia lui sunt la fel de puternic sexy ca oricând, simţurile mele continuă să jelească.

„Sau poate că în această seară voi avea grijă de tine", spun eu, cuvintele care se încadrează înainte de formarea completă a procesului de gândire.
Ochii îngustaţi strălucesc spre mine. Un muşchi se răsuceşte în maxilarul lui. „Crezi că te ocupi de provocare?"
Nu am nevoie de o bilă de cristal pentru a deduce că întrebarea se extinde dincolo de acordarea şi luarea sexului public. Simţurile mele se prăbuşesc şi mai tare.
"Poate..."
Un săgeţ de dezamăgire îi urmăreşte prin ochi. „Asiguraţi-mă să mă anunţaţi când sunteţi sigur."Se întoarce să-mi sărute templul, obrazul, colţul gurii.

Băuturile şi aperitivele ajung. Axei se toarnă şi îmi trece un pahar de Malbec. înainte

să iau o înghiţitură de roşu plin de corp, îşi ridică paharul la mine. "Toast?" îmi scutur

capul. „Nu sunt sigur ce..."
Un zâmbet mic şi-a răsucit buzele. „Nu vă faceţi griji, mă duc. Pentru „maybes" în toate formele şi dimensiunile. La posibilităţile pe care le oferă. A fi... îngrijit."
îşi fixează paharul de al meu şi ia o băutură mare. îmi urmăresc exemplul, deşi dorinţa de a-mi întuneca simţurile cu alcoolul îmi încetineşte aportul. Dacă Axei observă, alege să nu o menţioneze.
Poate că nu observă. Atenţia lui continuă să-i ofere telefonul.
„Ce se întâmplă?„în sfârşit, am înţeles, neputând suporta tensiunea care îi trece prin el.
El stabileşte furculiţa pe care o foloseşte pentru a-mi hrăni rafinatul raci picant servit în patiserie filo de dimensiuni muşcate. Degetele lui alunecă prin părul meu liber, aranjându-l peste umăr. Sunt complet pregătit pentru o firmă care nu răspunde, la fel cum am primit până acum.
„I-am dat lui Ronan patruzeci şi opt de ore pentru a accepta o înţelegere pe care i-am propus-o. Timpul a expirat acum trei ore."
Şocul mă ţine încă o secundă înainte să mă scufund prin uşa deschisă. „Ce tip de afacere?"
„Compensare financiară pentru abdicarea unui tron care nu va fi niciodată al său", afirmă el cu o aroganţă fără desur.

„Ce a spus el?"

„A postat. Ajurat. Previzibil."

Mă cutremur. Se încruntă. "Ce?"

„El ... mă sperie uneori."

Nările lui Axei sunt subţiri în timp ce inhalează brusc. „Te-a rănit vreodată?" îmi

scutur imediat capul. „Nu, dar am ... am simţit că poate."
El îmi captează ceafa şi mă întoarce în faţa lui, cu faţa transformată în granit. „Nimeni nu va fi permis *oriunde* destul de aproape ca să te rănească. Ai cuvântul meu nenorocit."
Cuvintele lui sunt în mod îngrozitor evocatoare ale cuvintelor pe care mi le-a spus pe plajă cu mult timp în urmă. Dar acum, ca atunci, nu s-a exclus de la ecuaţie.

Inima îmi tremură în timp ce îl privesc. "Axei-"

„Ai încredere în mine, Cleo. Vă rog.„Există o febră în ochii lui care aprinde focuri

periculoase în mine. *Este serios obsedat de tine .*

în acel moment, aproape că îl cred. Aproape că credem că, undeva de-a lungul liniei, magia neagră a sorţii ne-a ales să fim marionetele sale. Că destinul nostru este de neevitat. întotdeauna s-a împletit. Setaţi pe un curs de distrugere finală.
„Da, Axei. Am încredere că nu vei permite nimănui să mă facă rău."
O respiraţie gemu se cutremură din el. Fruntea îi cade spre a mea şi ochii închişi. Respiraţiile adânci se ridică şi coboară pieptul. Mă uit, fascinat de Hyde-ul criminalului fără inimă şi de Jekyll-ul bărbatului sexy, grijuliu, care îmi va acorda lumea. Omul în care încep să cred *este* obsedat de mine.
După câteva minute, ne întoarcem la mâncare. Tensiunea lui uşurează o atingere, deşi ochii lui rămân întunecaţi şi încărcaţi, aproape frenetici când îmi trec corpul.
Ne distragem când trupa începe din nou. Dar tânăra cântăreaţă neagră care ia scena este captivantă, vocea ei profundă şi plină de suflet, păstrând ochii tuturor lipiţi de scenă.
Când refuz desertul, Axei se ridică şi îşi ţine mâna.
Gândurile mele se agită încă ceva când ieşim din club. Gândul care mă formulează mă îngrozeşte puţin, dar există o putere malefică care îmi tremură prin vene care mă împinge să merg pentru asta.
El activează uşa când ajungem la păianjenul său. El îmi cupă cotul pentru a mă ajuta, dar mă îndepărtez şi aşez mâna pe acoperişul jos.

Ochii îngustaţi iau poziţia mea sfidătoare. Un alt tip de tensiune se strecoară în aer.

„Intraţi în maşină, Cleo.„Mult. Senzual. Ascuns periculos.

îmi împletesc pâinile. Apoi scutură-mi capul.

„Ce se întâmplă aici?"respiră.

"Vreau ... vreau ..." *Rahat, foloseşte-ţi cuvintele!*

El se apleacă mai aproape, cuvintele lui doar pentru urechile mele. „Ştiu ce vrei. Dar dacă nu te urci în maşină, cum o să ne conduc undeva în linişte, ca să te pot juca deasupra? Şi nu-mi spune că nu vrei asta. Te naiba *mângâiere* acoperişul meu chiar acum."

îmi smulg mâna. „Vreau să mă ... dracu. Dar nu pe maşină. Vreau altceva." El trage

înapoi. Se uită la mine. Atent. "Orice vrei. Numeşte-l."

Mi se agită inima. Râsul meu nu iese atât de aerisit pe cât vreau. Ceea ce nu este surprinzător, având în vedere ... „ *Indiferent de* Eu vreau?"
„Da, în raţiune. Spune-mi, Cleo."
Lins buza inferioară, îmi adun cuvintele la gât. „Nu vreau să mă întorc la Clubul Pedeapselor în această seară. Nu-mi pasă unde mergem, dar nu ... nu acolo."

întregul său corp merge încordat. Un animal gata să lovească. "De ce nu?"

„Doar pentru diseară ... nu vreau să trăiesc în trecut."

"De ce?„Sondează mai greu, cu privirea strălucitoare directă.

Mă uit la conservele de viermi care se deschid încet. „Este prea greu."

„Viaţa e dracului, Cleo. Nu poţi fugi de la ea."

„Dar putem căuta refugiu o perioadă, nu putem?„Plătesc.

Fulgerul clipeşte prin ochi, gri de ardezie. „Şi vrei să fiu aşa? Fii sigur, Cleo."

„Pentru ... pentru diseară ..."

Scuturarea capului îmi usucă fluxul de cuvinte. Degetele lui alunecă în sus pe obraji pentru a-mi pumni părul, iar el aduce întreaga sa fiinţă, vitală şi virilă, la a mea. „Vă pot oferi ceea ce doriţi, dar nu pot promite că nu voi mai mult dimineaţa. Destul are *nu* a fost suficient cu tine. Eşti pregătit pentru asta?"

„Ce zici să ne promitem să ne dăm reciproc cât putem?"

Degetele lui îmi mângâie obrajii, ochii fixaţi, respiraţia eerioasă de calmă. „Trebuie să existe o bază de referinţă acceptabilă. A mea este înaltă. Nu vreau doar corpul tău, Cleo. Vin pentru toate."

Respiraţia îmi sugrumă. „Axei..."

„Intraţi în maşină, iubito. Haideţi să începem noaptea."

„Unde mergem?"

„Locul meu", este tot ce spune.

Alunec. închide uşa. Am crezut că capul meu se învârte înainte. Habar n-aveam.

Trei blocuri mai târziu, îmi prinde mâna şi o ridică la gură. Sărutul cu gura deschisă, urmat de o lingură lentă a palmei mele, atrage o gâfâie scăzută.

Şi un blestem din partea lui. „Ar fi trebuit să luăm limuzina. Aş putea fi bile adânc în tine până acum."

Mâna mea liberă mângâie pielea moale cu unt a scaunului meu. „îmi place această maşină."

Dinţii albi clipesc intr-un zâmbet carnal. „îţi place şi tu. Foarte mult.„Vocea lui palpează de sex torid, începe să ridice din nou mâna. Telefonul lui sună.

Corpul lui devine rigid, iar coapsa pe care mi-o pune mâna este tare de fier cu

tensiune. Dându-mi drumul, el răspunde. „Ronan."

Ascultă un minut înainte ca privirea lui să o găsească pe a mea. Un nod subtil loveşte uşurarea prin mine. „Mă bucur să aud. Nu, Troia va veni. Şi voi avea grijă de Bolton."

El rămâne tăcut încă un minut înainte de a expira puternic. Există o hotărâre acolo. Dar, de asemenea, regret. „Nu pot promite asta, frate. Deci nu o voi face.„Vocea lui este moarte aspră. „Voi fi în legătură în curând."

Ecranul devine negru, iar el bagă telefonul în buzunar.

Mi-e aproape prea frică să întreb. „Ce a vrut să promiţi?"

Maxilarul lui se flexează. „Că toată lumea va ieşi din asta ... întreg. Sau deloc."

Teroarea blazează prin mine. „Ce ... ce spui?"

„Că nu fac promisiuni. Pentru oricine.„El întinde mâna mea.

O smulg. "Ce s-a întâmplat cu *dorind mai mult* Destul de a nu fi suficient? Au fost

acele cuvinte?"?

El îngheaţă o clipă înainte să-mi prindă din nou mâna. „Am vrut să spun fiecare cuvânt. Oricât de mult avem, *Vreau totul".*

Oricât de mult avem.

Nu pot să mă gândesc dincolo de acele cuvinte fataliste. Nu pot să mă gândesc la un moment în viitorul meu, când Axei Rutherford nu va fi acolo când a fost în faţa şi în spatele minţii mele în fiecare zi de când ne-am întâlnit. Dorind răzbunare l-a ţinut viu în sufletul meu, văzându-l în ţesătura existenţei mele într- un mod care ne-a legat.

Gândul că nu va fi..

Rămân tăcut în timp ce urlăm prin trafic spre Upper East Side. Maxilarul lui este încă aşezat în timp ce traversăm holul uluitor al clădirii sale de apartamente Park Avenue. Salutul deferent al conciergeului este întâmpinat cu un nod tensionat. Pasul lui Axei este aproape pedepsitor în timp ce mă aruncă în lift.

El este pe mine înainte ca uşile să fie complet închise. Prins de peretele liftului, nu pot decât să-l privesc în timp ce ochii îngustaţi îmi strâng faţa pentru a mă sprijini pe gură. „Al doilea am gust de buzele alea pe care nu le voi putea opri. Deci, să ne ocupăm de ceea ce trece prin capul tău, hmm?„în ciuda cuvintelor sale, şoldurile lui se împing în mine, toiagul gros al cocoşului său făcând cereri posesive, promiţând valori maxime incomensurabile.

Pumnii îmi bat pe piept şi eu împing. Nu reuşesc decât pentru că mă lasă. „Şi dacă vreau această promisiune?"

El expiră. Un muşchi sare în maxilar. „Există doar trei lucruri pe care le doreşti pe care nu le pot oferi, Cleo."

Libertatea mea. Inocenţa lui. Cuvântul lui despre asta.

Primul pentru care ar trebui să lupt cu dinţii şi cu unghia. Lipsa celui de-al doilea îmi alimentase până de curând răzbunarea. Dar este al treilea care îmi domină gândurile acum.

încep să pierd toate perspectivele şi nu mai pot da vina pe Axei decât pot înceta

respiraţia. *Ce mi se întâmplă?*

Respir. Out. Sufletul meu încă mai curge.

„înţeleg", spun pentru că nu pot găsi alte cuvinte. Incendiile pe care le-am continuat să ard pe cărbunii urii mele pierd un ingredient vital - voinţa mea de a-i menţine înfloritori. în schimb, tânjesc după lucruri imposibile.

Dar sunt imposibile? Este obsedat de tine. "Tu? A înţelege?"Axei cere.

Nu sunt pregătit pentru milă în tonul lui. Pentru emoţiile devastate care se învârt prin ochii lui. Ei vorbesc cu un chin care ar trebui să lipsească. El este un monstru, până la urmă. Cu excepţia...

îmi scutur din cap, dar acţiunea este zadarnică în restabilirea raţiunii. Şi cu propria mea dezmăgire mult prea aproape de suprafaţă, deschid pumnul şi aplatizez mâna pe pieptul lui. Inima îi bate, puternică şi constantă. Şi am înţeles: „Nu. Nu chiar. Fă-mă să înţeleg, Axei."

Degetele mă leagă încordat, vibrând într-un tremur strâns. Se uită la mine pentru cel mai lung moment. "El *are* să fie tras la răspundere, Cleo."

înghit. „Pentru ce ... exact?"

începe să răspundă. Uşile liftului se deschid. El mă prinde de mână şi mă marchează pe un hol larg, covor, până la uşi duble înalte şi sculptate. O glisare a unei chei de argint şi un cod de intrare eliberează uşa.

Tocurile mele fac clic pe podelele din marmură întunecată înainte de a fi muşcate de covorul gros care împarte spaţiul mare, opulent. Luminile automate luminează camera de zi şi am impresia de ferestre de dimensiuni galerice, vederi uimitoare şi mobilier somptuos înainte de a fi odată împotriva închişi în braţele lui.

"Pentru ce? Pentru mine. Pentru noi. Pentru fiecare *dracului* lucru.„Pură gheaţă taie prin fiecare cuvânt.

Respiraţia îmi sugrumă. "Pentru noi? Dar Finnan nu a făcut-o "

Gura pe care o trânteşte pe a mea este grea. Letal. Se retrage la fel de repede. "Nu! Nu pot tolera să-i aud numele pe buze. Nu cred că voi putea vreodată ... "

"De ce?"

"De ce ce?„Vocea lui este pietriş dur. „De ce nu o poţi tolera?"

„Pentru că nu este nenorocit de demn de asta! Nu dau naiba ce-ţi dă, că eu ... că nimeni altcineva nu poate.„Ochii care străpung ai mei sunt întunecaţi şi furtunoşi, nările lui flăcând de furie abia conţinută. Dar mai e ceva acolo. O cerere zdrenţuită de care nu pot să mă uit departe. „Spune-mi ce este, Cleo. Fă- mă să înţeleg, astfel încât să pot înceta să mă conduc cu nenorocitul de nuci. Deci nu se simte ca părţile mele interioare sunt smulse de fiecare dată când mă gândesc la asta."

"Axei-"

El mă propulsează înapoi până când spatele meu loveşte peretele de sticlă. El mă fixează cu corpul său, îmi prinde mâinile deasupra capului cu o mână, cealaltă curbându-mă în jurul gâtului pentru a mă întemniţa complet. Ochii cenuşii au devenit sălbatici şi înverşunaţi cu mine. „îl iubeşti, Cleo? Este asta? Tu... *dragoste* ticălosul acela?„întrebările cad la picioarele noastre ca nişte grenade neinstalate, cu potenţialul lor de a anihila în secundele necesare pentru a răspunde.

"Nu."

O linişte mortală ne învăluie. Nu mai respiră cu totul. Aproape ca şi cum i-ar fi frică să se mişte. Un singur tremur îşi răsuceşte buzele înainte de a vorbi. "Eu ce?"mormăie el.

- Nu-I iubesc, Axei."

Inhalează la cuvinte, gâtul funcţionând. „ *Din nou* Spune-o din nou, Cleo.". „Nu-l

iubesc."

Un milion de întrebări îi strălucesc din ochi. Unii aduc chinuri, alţii furie. Fiecare îmi blastează pielea. Dar mâna lui tremurătoare este cea care decide următorul curs de acţiune. Gura care pluteşte o şoaptă de la a mea care îmi spune ce urmează.
Fermoarul lateral care îmi asigură rochia se rostogoleşte, expunându-mă de la axă la şold.
„Am mai multe întrebări", spune el. Vocea lui abia se aude. „întrebări la care veţi răspunde când am terminat."
„Făcut cu ce?„Şoptesc.
„A terminat cu imprimarea cocoşului meu în pizda aceea strânsă. Făcut să te facă să vii atât de greu, încât nu vei şti dacă să mă rogi să mă opresc sau să urlu pentru mai mult."
Sărutul pe care ni l-a refuzat amândoi ajunge în sfârşit. Glorios, decadent, care bate inima, mă sărută ca şi cum aş fi raiul şi iadul. De parcă ar fi la fel de dependent de mine, de teamă că sunt pentru el.
Mâna lui alunecă prin deschidere pentru a cupa un sân într-o mângâiere îndrăzneaţă şi scârţâitoare. îmi ciupeşte sfârcul între deget şi degetul mare, tachinând, modificând, chinuind până când genunchii îmi cedează.
O coapsă alunecă între a mea, propulsându-mă. Rochia mea se ridică mai sus şi merg la o plimbare proprie, miezul meu dureros şi răvăşitor care cere satiţie, oricât de inadecvat. Pentru că nimic nu mă scoate mai bine decât puterea care îi răsare între picioare. Cu toate acestea, pompez apoi se agită când clitorul meu înfundat trage de rugozitatea lânii pantalonilor.
El gemu împotriva gurii mele. „Iisuse, acea păsărică lacomă are o minte nenorocită de-a ei, nu-i aşa? încerci să vii fără mine, iubito?"
Un mic şoaptă patetic îmi lasă gâtul. "Am nevoie de tine. Atat de mult.„Gravitatea acestei afirmaţii îmi stă pe inimă. Puterea ei mă îngheaţă în loc.
Axei ridică capul şi se uită în jos la mine. „Cleo ... Ce se întâmplă aici?"
Ochii îmi trântesc, se strâng strâns. O mişcare copilărească care mă ruşinează, dar realitatea mea se învârte de sub control. „Nu ştiu."

Mâna lui îmi lasă sânul. „Deschide ochii."

îmi scutur capul.

"E in regula. Deschide-le. Acum."

îi prind încet.

„Pot să vă dau asta. De câte ori doriţi, zi sau noapte. îl poţi avea în timp ce lucrezi prin ceea ce se întâmplă acolo ", îmi atinge templul. "Afacere?"
„Afacere", mă strâmb.
"Bun."El coboară din cap, îmi gustă din nou gura. „Acum, scoate-mi tricoul."
Cad pe sarcina manuală, disperată să mă opresc să mă gândesc la turbulenţele care îmi fac furie în cap şi inimă. Din păcate, dezbrăcarea bărbatului viril înaintea mea oferă un set nou de provocări. Degetele îmi fumează, căldura de pe pielea lui îmi prăjeşte creierul în timp ce îmi face gura apă.

„Nu vreau să fiu aici toată noaptea, iubito. Am nevoie şi de tine. Aşa că mergeţi mai departe, hmm?"
„Nu ... grăbeşte-mă. Vreau să-mi iau timpul ", mint.
Râsul lui batjocoritor scăzut vede prin ruse. „Aş crede că dacă nu ţi-ai muşca buza şi m-ai privi ca o pasăre flămândă.„Şi doar pentru a-mi compune tortura, el palmează din nou ambii sâni.
Un foc nebun aprinde prin mine. Prinzând cele două jumătăţi ale cămăşii sale, le-am smuls. Bumbacul se rup şi butoanele se fixează pe podea.
"La dracu ¡„Respiraţia lui Axei se scoate, vârfurile obrajilor lui tari se încălzesc cu presiunea nebună care se încarcă prin cameră. „Acesta a fost unul dintre cămăşile mele preferate. Nu pot lăsa acest lucru fără răspuns. Ştii asta, nu-i aşa, iubito?"
îmi strânge sfârcurile între degete cu un moment expert care trimite flăcări direct la sexul meu.
Gemetul meu este plin de disperare în timp ce ajung la centura lui. Anulează-i zborul. „Voi plăti... orice vrei."
Un sunet sfâşiat îi smulge pieptul în timp ce îi bag pantalonii în jos. Se îndreaptă suficient de mult ca să iasă din ele. Pantofii lui ies în continuare. Apoi, cu o mână pe burtă pentru a mă opri să alunec pe peretele de sticlă, îşi aruncă tricoul.
Un Axei Rutherford gol este demn de atâtea premii. Niciuna dintre ele nu poate descrie definitiv perfecţiunea din faţa mea. Tot ce pot face este să încerc să-l apreciez cu mâinile mele. Mâinile mele. Păsărică.
„Doamne, iubesc asta.„Degetele mele urmăresc venele groase gemene care V de la abs spre inghinala lui şi craterul delicios care aleargă alături de el, iubind zguduitorul care îi sfâşie cadrul. Ajungând mai jos, îi înţeleg penisul nesăbuit şi mă strecor. „Dar îmi place mai mult acest lucru."
Gura lui se deschide în gâfâie aspră în timp ce îl pompez. Mărgele de transpiraţie se formează deja peste sprâncenele sale şi peste buza de sus. Aplecându-mă, îi ling gura.
„Dulce dracu, eşti într-o misiune nenorocită, nu-i aşa??„se strâmbă.
Mă aplec înapoi şi zâmbesc. "Poate..."
„Ei bine, misiunea ta va trebui să aştepte. Am unul dintre ai mei.„Mâinile puternice îmi trag rochia peste cap. Gura lui o surprinde pe a mea, iar degetele lui îmi găsesc căldura umedă, îmi testează disponibilitatea. îmi înghite ţipetele minuscule. Şi exact aşa, între o respiraţie şi alta, echilibrul puterii se schimbă.
„Tocurile rămân aprinse. Aveţi nevoie de pârghie."
El îmi întinde coapsele mai larg şi îşi freacă coroana uriaşă de clitorisul meu înfocat. „Urmăreşte, Cleo", instruieşte el din punct de vedere gutural. „Urmăreşte-mă să te iau."
Fruntele care se ating, amândoi privim în jos jocul lent al cocoşului său între picioarele mele. Vederea este nesăbuită. „Doamne ... Axei."
Privirea lui alternează între faţa mea şi ceea ce face, de parcă nici nu poate să se uite suficient. Simţurile mele urlă cu nevoia de a fi umplute.
„Te rog ... dracu-mă, Axei. Umple-ma. Acum. Vă rog."
El mă ia încet, puternicul său impuls sigur şi adevărat, abs-urile sale încleştate într-un control absolut şi absolut. Administrez o singură uimire de senzaţia incredibilă înainte ca viziunea mea să se ridice.

„Iisuse, arăţi aşa *dracului* frumos.„Cuvintele sunt sfâşiate dintr-o gât aspră, complimentul său nuanţat de o vulnerabilitate neajutorată care îmi înfige spatele ochilor.

Pentru că exact aşa mă simt.

Axei mă înnebuneşte încet şi adânc până vin. Apoi mă mută pe canapea şi repetă performanţa, cu privirea absorbându-mi fiecare gâfâit şi tremur. Mă înnebuneşte până îmi plutesc din piele. Până când sunt udat înăuntru şi afară. Până când propria sa piele este saturată de eforturile sale.

După un al treilea punct culminant, deschid ochii, urmăresc o mărgele a transpiraţiei sale alunecând pe un obraz şi aterizând pe sânul meu. Privesc cum picăturile se amestecă cu ale mele.

îmi vine în piele.

Apoi mă uit în sus la chipul lui devastator de frumos. Mi-a spus să-mi iau timpul necesar pentru a-mi rezolva lucrurile în cap.

Nu trebuie să-l rezolv. Adevărul este uşor simplu.

Sunt îndrăgostit de criminalul tatălui meu. Dar, în ciuda inimii mele care încearcă să se sfâşie în ea, sufletul meu este şocant de bine cu această admitere.

Capitolul treizeci LEAP QUANTUM

înainte de a ne îndrepta în dormitorul său, Axei îl sună pe B şi aranjează ca lucrurile mele să fie mutate în apartamentul său.

Asta după ce răspund la o scobire *Nu* la „Vrei să te întorci?"

Acum stau întins în patul său de dimensiuni regale, cu capul pe piept şi cu mâna pe inima lui. Sexul meu încă mai curge din posesia lui.

„Spune-mi ce trebuie să ştiu, Cleo. Dacă nu-l iubeşti, atunci de ce? Ce reţinere are asupra ta?„Vocea lui are o hotărâre absolută. De asemenea, sângerează dezmăgirea.

Acest lucru vine de mult timp. Inima îmi tremură de saltul pe care urmează să-l fac, în ciuda saltului nebunesc pe care l-a făcut singur. "El... eu..." *Ce dracu faci?*

Mă cutremur. Scutură-mi capul.

Am atât de multe de pierdut.

Axei mă rostogoleşte pe spate, îşi predă corpul peste al meu. „Nu te va răni. / nu te va răni.„Privirea din ochii lui mă spulbeşte. „Dragă Doamne, vă rog să aveţi încredere în mine."

„Tu ... mergi mai întâi."

Clemele lui din frunte. "Ce?"

„Spune-mi despre..." Mintea mea îngheaţă în ultima secundă, saltul un pas prea departe. Nu suport să ştiu de ce a decis să ducă viaţa tatălui meu. Dar nevoia mea de a mă adânci sub pielea bărbatului pe care nu ar trebui să-l iubesc, ci să fac, pulsează prin mine. „Spune-mi despre Taranahar."

El se încordează deasupra mea, cu faţa lipsită de orice emoţie.

„Ai fost acolo?"

Un suspin greu, fără suflet, îi dezumflă pieptul. „Da şi nu." Păreţele mele se strâng.

„Ce înseamnă asta?"

Gura lui poşetează apoi expiră încet. „Am fost într-o misiune specială într-un compus, câteva clicuri - mile - din Taranahar. Aproape am terminat când un

antreprenor militar privat a bombardat satul. Şi-au greşit inteligenţa. Au crezut că nunta are loc în Taranahar."
„Misiunea ta specială a fost să faci... orice la un *nuntă "?*
Maxilarul lui se flexează şi un aspect rece îi ţese peste faţă. „Am fost soldat, Cleo. Nu-mi puteam permite să mă simt sentimental în legătură cu îndatoririle mele."

Nu am un răspuns pentru asta, aşa că dau din cap. „Ţi-ai îndeplinit misiunea?"

"Da. Am făcut-o dintr-o bucată."

Ceva din vocea lui mă trage tare. Mi-e aproape prea frică să întreb. "Numai tu? Ai

spus „noi" înainte." Ochii lui se întunecă. „A fost o misiune de doi oameni care a

ieşit. Nu se mai întorcea." Ochii îmi înţepă. "Imi pare rau."

„Nu ar fi trebuit să se întâmple. Crunch ar fi încă în viaţă dacă MMFR nu şi-ar fi

aruncat inteligenţa."
Gheaţa îmi stârneşte coloana vertebrală. „MMFR? Compania lui Finnan şi a tatălui meu? Ei... *el este* responsabil?"
„Pentru fiecare dintre oamenii care au murit în Taranahar în acea noapte. Toate dovezile pe care le-am găsit până acum pe MMFR indică o operaţiune sloppy. Mercenarii abia erau instruiţi. Taranahar nu a fost prima misiune pe care au dat-o în futut, dar a fost cea mai rea. Erau în ea doar pentru banii pe care i-au adus contractele. Nu le pasă de viaţa umană. Şi acum vrea să-l ajut să iasă fără scot."
"O Doamne."
- înţelegi acum, Cleo? De ce trebuie să plătească?"
în ciuda cunoaşterii cruzimii de care era capabil Finnan, cantitatea mare de sânge de pe mâinile sale este şocantă. Dar, de asemenea, simt o uşurare vinovată că Axei nu a fost implicat. „Dar cum o să-l faci? Este periculos, Axei."
Zâmbetul lui mic mă frige până la os. „Am spus că nu am fost acolo când s-a întâmplat. Dar am fost acolo imediat după. Am tot ce am nevoie pentru a-l încheia cu ceea ce a făcut la Taranahar."
„Atunci ce aştepţi?"
Faţa lui se închide complet, o mască de dezolare depăşind orice altă emoţie. „Pentru că demontarea operaţiunilor sale cu Bratva şi armenii nu este suficientă. El trebuie să plătească pentru tot."
"Ce-.?"
„Ţi-am spus despre Taranahar", se strecoară peste mine, cu o mână care se ridică pentru a-mi ţine bărbia constantă. „Spune-mi de ce."
Nu-i pot spune totul, până nu sunt sigur că mama mea va fi în siguranţă de el. Aşa că îi spun fracţia de groază pe care o pot.
„Când ne-am dus la Boston, a aflat că tatăl meu a pus un fond de încredere de şase milioane de dolari în numele meu, pe care l-aş putea accesa la cea de-a douăzeci şi cincea mea zi de naştere. Dacă aş aştepta, s-ar dubla la treizeci de ani. Vrea cele douăsprezece milioane şi mi-a fost... şantajându-mă de când să mă ţin la coadă."
Faţa lui Axei este o mască de furie neadulată, „Iisus ..." Vocea lui se desprinde, apoi se încordează ca şi cum ar fi fost înţepat. „Cum te-a ţinut legată de el?"
"Axei-"

"Cum?"
Mi-ar fi fost mai puţin frică dacă ar fi strigat cuvântul. Cadenţa mortală a vocii sale este îngrozitor de îngrozitoare.

„Cu ... videoclipuri."

Faţa lui îşi pierde toată culoarea. „Ce videoclipuri?" *Nu ştie că mama ta a*

supravieţuit.

întregul meu corp este prins într-o tremur pe care nu o pot opri. „Videoclipuri care arată paznicii săi care ameninţă oamenii. A fost unul dintre voi. Avea două din filmele sale de bodyguard în timp ce dormeai. Unul avea o bâtă de baseball. Celălalt ţinea un flacon de heroină. Mi s-a spus să cooperez sau te va bate şi apoi injectat - mă opresc, tremurând.
Buzele lui Axei sunt albe de furie. "Am ideea. Câte mai multe au fost acolo?"
„Dozens. Dintre oamenii pe care i-am cunoscut, oameni pe care nu îi cunoşteam. Unii dintre ei au rănit de fapt când lucrurile nu i-au mers."
Axei se rostogoleşte de pe mine şi se lansează în picioare. El se întinde pe partea patului, cu corpul înfipt în furie. Mă aşez şi trag foaia peste mine.
Se opreşte brusc, cu faţa aşezată într-o grimasă dureroasă. „Aşa că de fiecare dată te-am trimis înapoi cu mâna goală din club?"
Privirea mea se aruncă spre degetele răsucite.
Se îndreaptă spre partea patului, corpul său puternic care mă aglomerează în timp ce îmi ridică bărbia şi citeşte răspunsul pe faţa mea.
"La dracu !"îşi bagă degetele prin păr şi reia ritmul, corpul său devenind mai agitat până se opreşte.
Când începe să se îndrepte spre mine, în ochii lui există o privire furioasă din care vreau să mă reculeg. Dar există şi o pledoarie zdrenţuită care mă ţine pe loc.
Buzele lui sunt albe fără sânge. Se mişcă câteva secunde înainte de a se forma cuvintele. „Ai dormit cu el. Ştiu că ai făcut-o. Dar... a fost din proprie voinţă?"
Şocul pluteşte prin mine. "Tu ştii? Cum?"
Ochii cenuşii s-au făcut negri şi la nesfârşit volatili mă fixează în pat. „Mi-a trimis şi un videoclip."
Mâna îmi zboară spre gură. "Nu! Oh Doamne... *oh Doamne, nu ...* "Pielea mea se înţepă cu o mie de săgeţi de ruşine şi groază.
„A făcut... te-a fortat sa te culci cu el?"
Capul meu se simte greu când îl mişc. "Da. La o săptămână după ziua mea de optsprezece ani. Apoi încă de câteva ori... de-a lungul anilor", şoptesc.
Ridică pumnii tremurând pe faţă, cu articulaţiile săpate în ochi, pe frunte. Urletul care îi încarcă sufletul este unul pe care nu îl voi uita niciodată. Furişându-se de mine, se lăuda pentru zidul îndepărtat, încă blestemat. Tot tremurând, prins în cel mai adânc vortex al iadului.

îşi conduce pumnul în perete. Apoi din nou. Şi din nou.

Frica şi îngrijorarea mă alungă de pe pat. „Axei, opreşte-te!"

Dar este blocat într-un ciclu de durere şi furie. El aruncă din nou peretele. Drywall

zboară.

Mă apropii, cu inima în gură. Pune o mână tremurătoare pe spate. „Axei, te rog,

opreşte-te."

El tresări. Ochii deranjaţi se blochează asupra mea, apoi îmi dau jos corpul până unde atacul lui Finnan s- a stins din vedere, dar nu din mintea lui Axei. „Mă duc *îngropa* el. Dar nu până când l-am smuls într-un milion de bucăţi pentru tot ce ţi-a făcut."

Dar ce ai făcut?

„lisuse, te-am urât atât de mult timp ..." El spune cuvintele aproape de sine, dar ei trec prin mine ca o electrocutare.

Mă poticnesc cu un pas. Apoi alta. „Tu ... m-ai urât?"

„în videoclip, arătai de parcă te-ai bucura. Faci aceste sunete.„Se opreşte şi se cutremură.

„A durat mai mult dacă nu" - Greaţa îmi înfige trapa şi îmi înghite cuvintele. Mă întorc şi alerg spre baie, abia făcând-o înainte să mă grăbesc. El este acolo, ţinându-mi părul din drum. Grijă pentru mine. lubindu-mă. Urăsc-mă. Oh Doamne.

îi bat mâinile din drum şi mă îndrept spre chiuvetă. Nu am o periuţă de dinţi aşa că îmi clătesc gura de jumătate de duzină de ori. El este acolo, dându-mi gura cu o cârpă umedă. Mergând mai aproape. Alunecându-şi braţul în jurul meu.

"Cleo-"

"Tu *urât* pe mine.„Nu pot trece peste asta.

Pieptul lui se ridică şi cade. "Te uram. Si eu *iubit* tu. Nu m-am putut opri. Mă dezmierdă, ştiind că nu o pot opri. Că mi-a preluat viaţa. Te doresc. Aveţi nevoie de voi. Te pofteşte în fiecare moment din fiecare zi. Ştiind că, indiferent de ce gaură de iad am sfârşit sau cât de greu am muncit pentru a adăuga mai multe zerouri nenorocite în contul meu bancar, nu aş putea niciodată să închid ochii fără să-mi doresc să fii lângă mine. Că te-am putut auzi respirând. Auzi că râzi. Fă-ţi să urli cu extaz nenorocit."

Inima mea pândeşte. Mă îndepărtez şi mă uit în ochii lui. "Tu... *dragoste* pe mine?"

„Te iubesc, Cleo. Nu am încetat niciodată să te iubesc."

O parte din mine strigă de fericire. Cealaltă parte se încolăceşte într-o minge de

agonie. "Ma iubeşti."

„Te iubesc", repetă el, vocea lui pură şi profundă şi puternică. "Atat de mult. Din momentul în care neam întâlnit, fiecare respiraţie pe care am luat-o este pentru tine. îmi voi pune viaţa pentru tine, Cleo, pentru că nu merită nimic fără tine.„Se apropie, cu mâinile sale nu prea sigure care ajung la mine.

Şi atunci o văd. Carnea ruptă pe articulaţiile lui. Sângele care se scurge din el,

acoperindu-şi mâna.

Sângele lui.

Sângele tatălui meu.

El mă trage în corpul lui, își înfășoară brațele strânse în jurul meu. M-a colorat cu

sângele. "Te iubesc."

Atunci de ce? Vreau să urlu.

Atâta emoție. Prea multă violență. Atat de mult... *totul* Sânul îmi sfâșie fără avertisment. Barajul izbucnește și nu mă pot opri.

„Hristos, nu plânge. Vă rugăm să nu plângeți."Axei plouă urgent sărutări pe fața mea, pe gât, pe gură, pe pledoaria lui răgușită, făcând nimic pentru a opri torentul și chinul care mă scurg din mine.

Mă înregistrez slab când mă ridică și merge la cadă. Sunetul jeturilor puternice umple camera. Apoi mă plasează în apa caldă și parfumată. El alunecă în spate și mă leagă în brațe.

Soburile mele scad când nu mai am nimic de dat. Drenat, l-am lăsat să mă spele.

Când a terminat, el doar își pliază brațele în jurul meu, cochetându-mă în căldură. în cer și în iad.

„Te iubesc", îmi șoptește fervent în ureche, sărutându-mi părul, maxilarul.

Inima îmi lovește. Greu. Dorind să rupă ultima cătușă monumentală care o ține. Căd înapoi când nu se poate.

Și pentru că sunt cheltuit, pentru că lumea mea nu mai poate fi dezolantă, îmi așez capul pe umăr.

O eternitate mai târziu, părăsim baia. Uscat și curat, ne întoarcem într-un dormitor care arată la fel, dar și atât de diferit.

încă o dată, mă trage în brațele lui. încă o dată, mă duc. Este locul în care adorm. Unde visez visul celor blestemați.

Unde mă trezesc pentru a-i găsi ochii adorați asupra mea, mâinile lui alergând pe corpul meu. Unde mă pot exprima fizic într-un mod în care nu pot cu cuvinte. Când alunecă în mine, lacrimile proaspete îmi umplu ochii.

îi îndepărtează cu degetele mari. „E în regulă, iubito. Știu că nu mă poți iubi din cauza a ceea ce sunt. Dar jur, dacă mă poți purta să te iubesc, să te închin, asta va fi suficient pentru mine."

„O, Doamne ... Axei." îmi pune un sărut moale pe gură. „Shh, lasă-mă să te iubesc."

Și pentru că sunt slab, pentru că dragostea pe care nu ar trebui să o simt pentru el arde la fel de puternic, l-am lăsat.

O săptămână alunecă în următoarea.

Cu Bratva, armenii și albanezii la bord, nu este nevoie de mult mai mult pentru Axei să obțină sprijin în campania sa de a-l izola pe Finnan de orice aliat pe care se poate baza, pe partea de mob a lucrurilor. Cu ajutorul fraților săi, reușește să tragă lâna peste ochii tatălui său. Rămânem pe tenterhooks, știind că nu va dura. Finnan este prea agitat pentru a fi păcălit prea mult timp.

De două ori, merg cu Axei pentru a mă întâlni cu avocații lui Finnan și sunt uimit de capacitatea lui de a se liniști și de a strategia în timp ce se confruntă cu furie mortală.

Chiar dacă Axei a refuzat să mă lase în cameră, am insistat să particip la întâlniri. Aveam nevoie să-l văd pe Finnan, să mă liniștesc că credea că joc și eu jocul. De fiecare dată, contrabanda lui mă liniștește că ruseala funcționa, că mama era în siguranță. Deocamdată.

Dar, în timp ce Axei complotează, îmi fac şi eu planuri de a-mi muta mama. Acum că ştiu amploarea păcatelor lui Finnan la Taranahar, ştiu că este preocupat să-şi salveze propria piele. Nu este o decizie uşoară, dar risc să sun avocatul tatălui meu şi să solicit banii de care trebuie să acţionez când vor veni vremurile. într-o zi curând, Finnan va veni faţă în faţă cu forţa răzbunării fiului său. Nu-mi permit ca mama mea să fie prinsă în firele de război ale lor.

Medicii ei nu sunt de acord cu mine, desigur. Cu toate acestea, le-am pus în linişte în aşteptare şi am făcut aranjamente cu o unitate privată din Pennsylvania.

Şi doar... exist.

Uimitorul penthouse al lui Axei este sanctuarul meu şi iadul meu. Este locul în care sunt saturat de dragostea lui şi plâng incapacitatea mea de a o îmbrăţişa.

Rămân la penthouse când iese. Este o alegere uşoară, având în vedere îngrijorarea lui pentru siguranţa mea şi dorinţa mea de a rămâne pus. O alegere nu atât de uşoară a fost găsirea unei modalităţi de a trece peste ore fără să mă conduc peste margine.

Deoarece cu timpul pe mâinile mele şi cu ameninţarea lui Finnan ţinută temporar în libertate, creierul meu câştigă îndrăzneala de a planifica un viitor. Un viitor pe care nu l-am avut în vedere niciodată.

Un viitor în care aş putea învăţa să accept un criminal ca dragostea vieţii mele?

Posibil tatăl copiilor mei?

Pentru a suta oară, împing gândurile departe. Dar se întorc, mai puternici ca

niciodată.

Când îmi sună telefonul, sar pe el. Este un text de la Axei.

Trebuie să scapi de această nebunie. Masa de prânz?

Degetele mele ating un *Da* înainte să-mi iau următoarea respiraţie.

Grozav. Ne vedem peste o jumătate de oră. Purtaţi sundress-ul galben .

Ironia de a mă distrage cu acelaşi om care îmi domină gândurile nu se pierde asupra mea în timp ce fac duş rapid.

Când Axei intră pe uşă cu zece minute mai devreme, sunt gata şi aştept.

El îmi dă odată, de la updo-ul meu nepăsător, până la tocurile fără bretele care îmi complimentează rochia. înăbuşindu-mă, mă prinde în braţe. Gurile lui se sărută de-a lungul curbei umărului meu

înainte să mă respire. „Arăţi uluitor, iubito. Deşi speram să te prind doar din duş. „Mâinile lui îmi modelează fundul şi el foloseşte pârghia pentru a mă juca în el. Este greu şi gata de plecare.

Corpul meu revine la atenţie, un sclav al nevoii sale. Fără nicio ruşine, mă topesc în el.

El gemu şi se îndepărtează. „Nu mi-ar plăcea nimic mai bun decât să te fut acum. Dar călătoria noastră aşteaptă."

Prinzându-mi mâna în el, îmi sărută articulaţiile şi mă duce până la uşă. Când ajungem la lift, el loveşte butonul pentru acoperiş.

„Am crezut că ai spus că călătoria noastră aşteaptă."

Zâmbetul este suficient de devastator pentru a mă face să pierd celulele vitale ale creierului. „Este", este tot ce spune înainte de a scoate o pereche de ochelari de aviator elegant şi de a le glisa.

Ieşim în soarele cald de la sfârşitul lunii iulie şi pe un acoperiş pe care străbate cel mai elegant elicopter pe care l-am văzut vreodată. Negru cu garnitură de aur, maşina strălucitoare este chiar mai sexy decât McLaren Spider de Axei. Şi maşina respectivă este sexy.

Pilotul ne priveşte îndreptându-ne, iar rotorii încep să se rotească.

Axei mă ajută să intru şi îmi asigură capul înainte să-l vadă pe al său.

Când aeronava se ridică şi mă gâdilă, Axei mă apucă de mână. „Rahat, nu am întrebat. Nu ţi-e teamă să zbori, nu-i aşa??"

Sunt puţin uimit să-i aud vocea direct în ureche. Când privirea mea se apucă de el, el indică micul mic ataşat la căşti.

„Nu ... nu cred. Am fost doar de trei ori într-un avion."

El o rezolvă şi gura lui se aplatizează. „Connecticut la Boston?"

Dau din cap.

„Deci nu ai fost niciodată în afara ţării", spune el. "Nu."

Faţa lui se întunecă, dar îmi strânge mâna. „Când se va termina acest lucru, vom merge într-un turneu mondial al cluburilor mele. Vă veţi bucura de Rio. Şi Paris. O să te futîn hotelul meu de gheaţă din Helsinki ", murmură el în microfon.

Râde când roşesc, dar mă întorc. Planurile de viitor pe care încerc să le fug de la venirea urlând înapoi, dar, din fericire, tocătorul bancar îmi risipeşte gândurile atunci când stomacul îmi scade alarmant.

Degetele îmi strâng în jurul lui Axei. Se apleacă şi îşi pune braţul în jurul meu.

„Nu ai spus unde mergem."

Buzele lui pasc templul meu. „Am un loc în Hamptons. Şi un bucătar în standby pentru a ne hrăni. Am şi o piscină unde intenţionez să vă fac foarte dezbrăcat şi foarte umed după prânz."

El păstrează această promisiune la o oră după ce bucătarul şi personalul sunt concediaţi. în cel mai scurt timp, rochia mea este aruncată într-una dintre mai multe camere din uimitoarea casă de plajă cu trei etaje, care ar putea fi uşor prezentată *Digest arhitectural* Părul îmi cade în jurul feţei în timp ce mă scoate şi loveşte o cale constantă pentru piscina strălucitoare.

El îmi permite exact o tură de înot înainte să mă pună pe şezlongul dublu-larg în stil cabana şi continuă să-mi sufle mintea. După trei orgasme curling de la vârf, ne dăm la umbră.

Mă trezesc mai întâi, o primă în sine. Lângă mine, pieptul lui Axei se ridică şi cade într-un ritm constant, cu faţa puţin relaxată în somn, dar nu mai puţin feroce dominantă. Privirea mea se aruncă peste nasul drept, pomeţii sculptate, ciotul pe maxilarul lui.

Doamne, e frumos Atât de frumos îmi doare inima doar să-l privesc. Mă uit până nu pot respira. Până când nu trebuie să-mi smulg privirea pentru a mă opri din a-mi suspina întristarea din inima mea.

Schimbându-mă în braţe, mă uit dincolo de piscină spre plaja privată de mai jos. De data aceasta nu este viitorul care mă bântuie, ci trecutul.

O plajă similară. O fată care a îndrăznit să viseze pentru totdeauna.

De nunţi de basm.

De picioare goale şi burtă grasă.

De prunci, bebeluşi fericiţi care cresc după chipul tatălui lor.

Bebeluşi.

Bebeluşi...
Oh, la naiba

.Capitolul treizeci - unu BATE. SANGEREAZA. Axei

Ar trebui să-i acord timp.

Ar trebui să-mi păstrez promisiunea şi să o las.

Ar trebui să fiu recunoscător că inima îmi bate din nou din cauza ei.

Că ajung să o leagă în braţe în fiecare seară.

Dar văd teroarea în ochii ei chiar şi atunci când mă lasă să o iubesc. Şi *Hristos,*

doare.

Inima mea a început să bată din nou doar pentru a sângera până la moarte.

Nu mă iubeşte.

Trebuie să trăiesc cu asta.

Dar.
La dracu . Cum

?Capitolul treizeci - doi PATTER PITTER **Cleo**

Deschide uşa, Cleo." Oh Doamne. Oh Doamne. *Oh Doamne* .
îngropându-mi capul în nisip timp de două săptămâni după ce Hamptons nu a funcţionat. Sur-dracului- întreprindere. Ţin cele trei teste de sarcină în mâna mea tremurând sălbatic. Fiecare afirmă fericit că sunt *3+ săptămâni însărcinate* .

„Cleo, naiba, deschide uşa!"

Sunt însărcinată.

Oh Doamne.

Mintea mea patinează lateral, înapoi şi înainte.
Cocktailul volatil de teroare, bucurie şi angoasă îmi răsare prin sânge. Isteria se umflă pentru a lupta cu lacrimile care îmi înfundă gâtul.

Nu voi putea niciodată să-i spun acestui copil o poveste drăguţă despre locul în care a fost conceput.

Pe acoperişul maşinii sport a tatălui tău din mijlocul pădurii, unde am crezut că vrea să mă facă rău nu sună grozav.

într-un dormitor din copilărie replică am intrat într-un club de pedepse sună şi mai

rău. - Vorbeşte-mi, Cleo. Acum naiba sau dau cu piciorul în uşă." „Sunt... bine", sun.

„încercaţi din nou asta. Spre fata mea. Odată ce deschizi această uşă. Ai zece secunde.„Puterea ameninţătoare din vocea lui trimite un alt fior prin mine.
Chiar dacă vreau, nu există nicio modalitate de a ascunde asta de el.

Dar nu sunt pregătit să mă ocup de ... nimic. „Voi ieşi într-un minut."

"Nu, iubito. Vei ieşi acum. Să treci pe lângă mine şi să te închizi în baie în minutul în care te întorci de la prânz cu B nu mă umple de elaţie. De fapt, mă sperie rahatul viu din mine. Deci... două secunde."

Mâînfiorescîn picioare, testele mi s-au strâns strâns în pumn. Picioarele mele simt ca plumb, inima mea o pompă ruginită care abia funcţionează. Sunt pe cale să-i spun criminalului tatălui meu că îl port pe copilul său. Un alt nugget de aur pe care nu îl voi putea retrăi niciodată cu acest copil.

în momentul în care întorc încuietorul, el îl împinge deschis. Ochii se ablaze cu intenţie sălbatică şi griji ameţitoare se întâlnesc cu ai mei. Cârligă-mi faţa. Vezi teroarea mea.

El expiră aspru în timp ce mă apucă de umeri, "Iisus. Păi, ce-i rău? S-a întâmplat

ceva la prânz?"

îmi scutur capul amorţit.

"Atunci ce? Esti bolnav? Voi suna la doctor... "

Se opreşte când îmi ţin mâna. Privirea lui se blochează la teste.

El mă apucă de mână şi întoarce micile ecrane pentru a citi verdictul singur.
încetează să respire câteva secunde lungi, iar apoi respiraţia îi iese. Greu. „Cleo? Eşti... este real?,,Vocea lui este o strâmbă răguşită şi cutremurătoare.
Umplute cu elaţie. Speranţă. Apprehension. Mai multă elaţie.

„Da, este real. Sunt însărcinată.„Emoţiile se aruncă din propria mea voce, dar nu pot numi care este cea mai importantă.

Mă uit uluit în timp ce mâinile lui tremurânde îmi cupă faţa. Plouă sărutări în mijlocul râsului şocat, al respiraţiei dure.
Apoi cade în genunchi.

Mâinile blânde îmi leagă şoldurile, mă trag aproape. Buzele reverenţe îmi sărută burta plată. Când priveşte în sus, ochii îi strălucesc. „Doamne, te iubesc, Cleo. Te iubesc atat de mult. Şi iubesc acest copil. *Al nostru* bebeluş. Iubesc ... "încetineşte să se oprească când se uită înapoi la mine. „Nu eşti fericit."

„Eu ... nu ştiu ce sunt", răspund sincer.

Faţa lui se slăbeşte. Pale. înghiţeşte şi urcă înapoi în picioare. „Ce înseamnă asta?"

„Tocmai am aflat. Sunt încântat că te simţi aşa ... "

„Dar nu eşti? Nu vrei copilul?,,Vocea lui este o mizerie carbonizată.

"Da, o iau.„Acesta este cu siguranţă care îmi aprinde inima.

Dar merge mai palid. „Dar nu eşti încântat pentru că sunt tatăl."

Oh Doamne „Nu, nu este ...".

„încercaţi din nou asta. Şi priveşte în ochii mei când o negi." Pieptul îmi arde de

dragoste. Cu angoasă. „Axei."
El se întoarce înapoi cu un pas. Apoi alta. Nu pot descoperi cum ochii lui pot fi atât dezolanţi, cât şi înverşunaţi. Vocea lui porunceşte, dar oh, atât de vulnerabilă.
„Bine, înainte de a merge mai departe, trebuie să spun asta. Te iubesc. Dar nu este genul de iubire suficient de dezinteresat pentru a te lăsa să pleci. Dragostea mea este naibii *egoist* amabil. Genul care va cere să vă am în braţe când mă culc noaptea. Genul care va insista să vă vadă faţa în fiecare dimineaţă, indiferent de situaţie. Genul care va spulbera regatele pentru dreptul de a fi tată pentru acest copil. Sunt ticălosul egoist care are nevoie de tine să respiri. Aşa că spune-mi ce penitenţă ceri şi lasă-mă să o plătesc. îmi voi petrece restul vieţii plătind, dacă este nevoie. Pentru că trebuie să învăţăm să trăim împreună cu asta. Pentru că nimic altceva decât moartea o va tăia pentru mine."
Gura mea se deschide, dar nu apar cuvinte. Mă priveşte o secundă rigidă înainte de a se îndepărta, pasul lui sacadat cu aceeaşi agonie răsucindu-mă prin mine. O secundă mai târziu, părăseşte camera.
Mă bag pe pat, testele încă îmi erau strânse în mână. Deschizând sertarul noptierei, le arunc, apoi mă întind pe pat.
Mâna îmi găseşte burta.
E in regula. Va fi în regulă , Mint copilul meu. Mie.
Pentru că ce altceva pot face? îl iubesc pe Axei Rutherford cu tot ce sunt. Dar m-a îngrozit că bula microscopică de întuneric care abureşte ceea ce a făcut va exploda într-o zi.
Pot trăi cu întunericul acela? Mai netezi-l cu dragostea topită cu sufletul meu pentru el? Cumpăraţi-ne amândoi timpul pentru o şansă la fericirea care ni se datorează?
Da da. înghit. Rise.
îl găsesc în biroul său. El mă priveşte traversând camera, cu faţa lui o mască răsucită de speranţă şi disperare în timp ce mă târguiesc în poala lui, cu braţele alunecând în jurul gâtului. Braţele puternice mă leagă de el. Buzele lui îmi găsesc coroana. Şi rămâne acolo, tremurând, respirându-mă.

„Te iubesc", promite el. Este o promisiune şi o propoziţie.

Mă bazez în ambele.

Rămânem acolo o oră. Sau poate este un minut. Avem timp. Avem timp. Avem timp.
Băiete, greşesc.

Axei stă în partea patului când ies din baie. Perechea de pantaloni de transpiraţie cu călărie joasă care-şi îmbrăţişează şoldurile slabe trimite un impuls de electricitate prin mine. Este bine să-mi cunosc sexualitatea nu s-a ridicat şi a murit. Orice altă parte a mea poate avea la fel de bine. Axei nu m-a futut în două zile. Mă simt ca un rahat şi nu am încetat să arunc timp de patruzeci şi opt de ore.

Este ca şi cum corpul meu aştepta recunoaşterea stării mele înainte de a merge în oraş. Pentru că chiar pe calea de a afla că sunt însărcinată, sunt complet instalat în Hurl Town.

Axei este aici doar pentru că i-am interzis să mă privească aruncând din nou. Ceea ce nu ştiu este de ce pare că toate fantomele iadului îşi înjunghie sufletul cu picături de gheaţă.

Am închis uşa băii în spatele meu, lăsând camera în semi-întuneric. „Axei?"

Capul pe care îl ridică este greu. Expresia din ochii lui mă sfâşie. „De ce primiţi apeluri de la Greenwich Memorial Hospital?"

Inima mea ... se opreşte. "Ce?"

„Am pus telefonul în tăcere, ca să dormiţi. Tocmai am dezactivat-o. Sunt opt a.m.şi au sunat încă de la miezul nopţii. De ce?„Respiraţia lui modifică, pantaloni superficiali care lovesc marginea hiperventilaţiei. „Este ... este copilul? Ai spus că este doar boală de dimineaţă.„Privirea lui zboară peste mine, ca şi cum ar fi dezvoltat puteri de raze X. Se întorc să-mi zăbovească stomacul, la coastele mele vindecate de mult. Faţa lui devine palidă. „Jur, dacă a provocat daune permanente -"

„Sunt bine, Axei. Nu este ... Copilul este în regulă."

Ridică telefonul încleştat în mână. „Totul nu este în regulă sau spitalul nu v-ar fi lăsat nouă mesaje nenorocite! Şi de ce dracu ai rezerva o întâlnire în oraş când ţi-am luat un ob-gyn chiar aici, în Manhattan?"

Teroarea şi spulberarea viselor mele îmi trec prin suflet. Mă poticnesc înainte, cu mâna întinsă. „Poţi... dă-mi telefonul, te rog?"

Degetele lui se strâng până când articulaţiile lui se întorc la fel de albe ca faţa lui. Spune-mi de ce sună spitalul, Cleo."

îmi scutur capul. "Nu. Vă rog să nu mă faceţi. Dacă o fac, nu ne putem întoarce

niciodată." Confuzia îi încruntă fruntea. "Du-te inapoi? înapoi unde?"

„înapoi la acest moment. în urmă cu un minut, când am fost în regulă cu alegerea

iubirii tale ... " El îngheaţă. "Peste ce?"

îmi strâng ochii închişi pentru o secundă fatalistă. „Peste întunericul din sufletul tău. „Cuvintele sunt mai puţin decât o şoaptă.

El îi aude. Standurile lui de respiraţie. Tendoanele de pe gât ies în evidenţă în timp ce privirea lui merge de la faţa mea la telefon. înapoi din nou.

„De ce ... nu ... Spune-mi de ce sună spitalul."

„Pentru că acolo este mama!"

Tăcere. Ne suge în prăpastia sa sumbră. Nu vreau să mă lupt. Predarea la ea ar fi atât de bună acum. Genunchii îmi slăbesc. Mă bag de perete, alunec în jos şi încerc să-mi înfăşur braţele în jurul durerii mele.

Nu vine la mine. Nu mă scoate în braţe. El clătină din cap. Negând atât negrul amorţitor care va pune capăt tuturor acestor lucruri.

„Mama ta este moartă."

Resturile sufletului meu răvăşit resping asta. Atât de greu. „Nu a murit." "Nu. Ea şi

tatăl tău au fost declaraţi oficial morţi acum doi ani."

Mi se bate inima împotriva coastelor, fiecare scenariu pe care l-am avut în vedere pentru acest moment jucând în macabre Technicolor. „ *Declarat* mort, dar nu mort. Cel puţin nu mama."

„De ce ai ascunde aşa ceva ..? Finnan? A ameninţat-o?"

„El a ameninţat-o, da, dar cu oprirea sprijinului de viaţă dacă am ieşit din linie. Ştia unde se află pentru că el era cel care plătea pentru îngrijirea ei."

Se desparte de stază şi începe să facă ritm. „Deci... dacă Finnan ştia că este în viaţă şi nu era cea din care o ascundeai, atunci..?"

"Stop. Vă rog!„îmi dau seama că plâng când mâna pe care mi-o strecor pe obraji îmi iese umedă. „Jucaţi serios acest joc cu mine, Axei?"

Se opreşte, privindu-mă de parcă aş fi un extraterestru. „De ce aş juca jocuri nenorocite într-un moment ca acesta?"

Deschid gura. Interfonul penthouse-ului zumzăie tare. Mă uit spre ea. El păşeşte în

linia mea de vedere. „Nu primim asta până nu-mi răspunzi, Cleo."

„M-am asigurat că a fost declarată moartă *tu* nu ar şti că era încă în viaţă! Deci nu ai găsi-o şi ai termina treaba de a o ucide!„Vocea mea spartă se alătură corpului meu rupt şi îmi aşez capul în genunchi.

Interfonul continuă să bâlbâie. Prăpastia noastră creşte mai larg. Am închis ochii

împotriva tuturor.

„Crezi... am încercat să-ţi omor mama?,,Vocea lui este o zmeură sumbră şi îngrozită.

Sunt cheltuit. Nu răspund. Zâmbetul se opreşte. Telefonul dormitorului sună.

„Răspunde-mă, Cleo!"

El stă deasupra mea. Respira greu. Un sunet lacrimi din fiara din el. Telefonul

continuă să sune.

El plânge pentru asta. "Ce?„0 voce înăbuşită la sfârşitul liniei. „Nu, nu vreau să vorbesc cu nimeni... Da, bine. Cine? Bine, trimite-le pe amândouă."

El se spânzură şi se întoarce acolo unde stau. Deschid ochii şi privesc focurile iadului arzând în ochii lui. înclinându-mă, îmi pune telefonul la picioare. întregul său corp tremură. Fără un cuvânt, intră în dressing, trage pe un tricou şi părăseşte camera.

Mâinile îmi tremură în timp ce sun apelul.

"Domnişoară McCarthy, vă mulţumesc că mi-aţi întors apelul", Dr. Denker răspunde.

„Este ... totul este în regulă cu mama?"

„Da, vreau să spun că nu există nicio schimbare. Motivul apelului meu este că am avut o întrebare despre mama ta pe care am găsit-o puţin ciudată."

"În ce fel?"
„Nu vreau să vă alarmez, dar având în vedere despre ce am vorbit cu ceva timp în urmă, despre faptul că sunt gata să o mutăm ..."

"Da?"

„Cineva a venit aseară la spital pentru a discuta acelaşi lucru." Finnan. Mă ridic în picioare. Se balansează de perete. „Nu ai făcut-o"

„Desigur că nu. Şi-a cerut scuze profuziv când şi-a dat seama că nu vom continua fără autorizarea dvs. expresă."
"Ea?"
„Da, de fapt, era destul de milostivă. Foarte vesel. Părul maro închis ... "Clopotele de alarmă urlă în spatele capului meu. - Eşti familiar cu ea, domnişoară McCarthy?"

"Da. Eu sunt. Vă mulţumesc că m-aţi anunţat. Voi fi în legătură într-o oră."

Mă agăţ, mintea mea într-un nivel mai profund de agitaţie decât aş fi crezut posibil acum zece minute. El stia. Tot timpul el *stia.* Altfel nu l-ar fi trimis pe Fionnella Smith după mama mea. Intrând în dressing, mă apuc de tunică şi o trag peste cap. Este timpul să întâlnim monstrul complet al lui Axei Rutherford.
Axei
M-am asigurat că a fost declarată moartă, astfel încât să nu ştiţi că este încă în viaţă! Deci nu ai găsi-o şi ai termina treaba de a o ucide!
Am crezut că teroarea din ochii ei este pentru celelalte păcate ale mele. Acum ştiu mai bine ..
„îmi pare rău dacă este un moment rău, dar aceasta este prima oportunitate pe care am avut-o de la problemele celuilalt angajator... Am crezut că vei dori să ştii imediat."
Trag aerul în plămânii mei inutili şi mă concentrez asupra celor două persoane aşezate în faţa mea. Fionnella Smith. Şi Bolton.

Mă uit la fratele meu. Se uită înapoi la mine. Nici măcar nu găsesc echipamentul pentru confuzie. Privirea mea se întoarce la Fionnella. "Ce?„Este vocea mea? Pare a fi un străin.

Ochii i se îngustează, zbârnind spre holul gol şi din nou înapoi. „Este totul în regulă?"

Este acolo. în dormitorul în care credeam că viaţa mea poate avea din nou sens.
Doamne Dumnezeu „Aveţi un raport de făcut. Fă-o.„Ochii mei se întorc la Bolton. Privirea lui este constantă. Direct. Fie a apelat la droguri, fie a găsit cocktailul perfect care să-l ajute să tragă pe toţi cilindrii. Nu am capacitatea mentală de a descifra care.

Crede că am încercat să o omor pe mama ei...

„Am aflat cine l-a mutat pe Camaro. Şi eu ... ştim identităţile victimelor." *"Noi?"*

„îi voi spune partea mea - este cea mai uşoară - atunci lasă-l pe fratele tău să-i spună. Tatăl tău l-a mutat şi a ars. M-am gândit că nu va folosi un serviciu local, aşa că am trasat prin nouă sute de companii de dragare de pe litoralul estic şi am avut noroc."
"Aşa?"
Zâmbeşte. „Nu, fiule. Dar nu vă voi plictisi cu detaliile. Şi aici devine interesant. Potrivit domnului amabil care a condus operaţiunea, a fost recuperat un singur corp din portbagaj."

„în videoclip au fost două corpuri, l-ai văzut."

Dă din cap şi priveşte spre Bolton. „Vrei să o iei de aici?"

Privirea mea se schimbă către fratele meu, fiecare păr de pe nape erect.

Se uită în jos la pumnii balonaţi cu un minut înainte de a expira. „Nu ştiam ce le spusese Pa să facă, Axei. Jur. Nu până când am fost în drum spre Lacul Bearwood. Când mi-am dat seama ce plănuiau să te facă să faci... eu ... pur şi simplu nu puteam. A bate câteva capete împreună pentru banii de extorsiune a fost un lucru. Omor cu sânge rece - "

"Ce ai făcut?"

„Le-am spus că am nevoie de toaletă. Au crezut că sunt din capul meu ... " "Tu *erau*

din cap."

El ridică din umeri. „Poate am fost, dar ce contează acum? Ronan s-a bucurat să scape de mine, iar voi sunteţi atât de speriaţi să atrageţi atenţia, că conduceaţi atât de nenorocit. Am ajuns în partea ta a lacului exact când plecai."
"Atunci ce?"întreb, dar puzzle-ul se dezvăluie, mai repede decât mă descurc. Ştiu ce vine. Ce a venit în ultimii zece ani.

Am crezut că viaţa mea a fost acum peste cincisprezece minute. Sunt pe cale să

urmăresc propria înmormântare.

„Maşina încă se scufunda când am ajuns la ea. Era suficientă lumină de zi pentru a

vedea ce făceam." îmi scutur capul. „Dar portbagajul era închis."

El ridică din umeri. „Cuţitele nu sunt doar pentru a smulge cocsul. în plus, poate nu am fost campion la înot la liceu atunci, dar aş putea totuşi să-mi ţin respiraţia timp de trei minute şi unsprezece secunde."
Iisus.
"De ce?"îl întreb pe fratele meu.
Faţa lui se îngheţă de durere. „Nu ne-a iubit pe nimeni. Ştiu asta acum. Dar profunzimea urii sale faţă de tine ... nu am înţeles-o. încă nu. Poate ştia că vei deveni cel mai bun dintre noi."
Aerul se cutremură din plămâni. "Bolton-"
"E in regula. Sunt bine să recunosc că nu ne-am născut egali. Pentru ceea ce merită, sunt mândru de omul pe care l-ai devenit, frate."

Durerea din pieptul meu se extinde. Nu ştiu că m-am mutat până când spatele picioarelor nu se întâlneşte cu canapeaua. Mă scufund pe ea, strângându-mi capul. Când o ridic în sfârşit, amândoi se uită la mine.

„Şi pentru ceea ce merită, pot corobora tot ce a spus", adaugă Fionnella. "Cum?"

„Jeez, unde este încrederea? Bine, ştiu un tip de la un mic buncăr guvernamental obraznic care stochează arhive prin satelit. Tot ce avea nevoie era o dată şi o dată."

înghit. Nod. Apoi pune întrebarea care va sigila unghia în sicriul meu. „Cine ... cine erau?"

„Michael şi Camilla."

Gâfâitul sfâşiat din spatele meu mă trimite în picioare. Cleo se năpusteşte înainte de locul în care se sprijinea de perete. în spatele meu, îi aud şi pe Fionnella şi Bolton încărcaţi până la picioarele lor.

- La naiba, spune Fionnella sub respiraţia ei.

Ochii albaştri dezolanţi, plini de lacrimi, o întâlnesc pe a mea. Este palidă de moarte şi nu va înceta să tremure. Lacrimile îi vărsă pe faţă, iar eu mor din nou. "Cleo ..."

Privirea ei se schimbă spre Bolton. „Mi-ai salvat mama?"

"Da. îmi pare rău că nu l-am putut salva pe Michael." „De ce ... de ce Finnan i-a dorit

morţi?", întreabă ea.

Bolton sforăie. „De ce face orice? Lucrul care se întorcea la Boston a fost o obraznică. Michael plănuia să facă o altă înţelegere cu generalul Courtland în spatele lui Pa. Cred că ştim cu toţii rezultatul.„Privirea lui Bolton se mută în Cleo. "Imi pare rau."

Agonyîi contorsionează faţa şi se învârte unde stă. O prind de braţe şi expir în uşurare atunci când nu se recuperează de la mine. O plimb pe un scaun şi stă, dar atenţia îi rămâne pe Bolton. „De unde ştia Finnan că mama mea era în viaţă?"

„A lovit acoperişul când Ronan i-a spus că nu am torcit maşina aşa cum a cerut-o. El a făcut-o dragată câteva zile mai târziu. Nu am avut o mulţime de opţiuni pentru a salva viaţa mamei tale în afară de CPR, aşa că am sunat nouă una. Au dus-o la Saint Jude. Urmărirea ei nu a fost dificilă. Scuze."

Dă din cap, privind în jos degetele legate. "Nu. Mulţumesc, murmură ea. „Pentru ... pentru salvarea vieţii ei.„Mai multe lacrimi cad.

Mă întind după mâinile ei. Nu se îndepărtează, dar nu se angajează.

„Cleo.„Ochii care o întâlnesc pe ai mei sunt la fel de morţi pe cât simt. „îmi pare rău,

iubito." Se întoarce să-şi urmărească mâinile.

„Cleo, trebuie să ştii că, dacă Axei ar fi ştiut, nu ar fi condus niciodată maşina în ..."

„Bolton ..." avertizez.

"Ce? Trebuie să ştie şi trebuie să încetaţi să vă chinuiţi până la moarte cu acea piesă de film de treizeci şi şapte de minute."

Capul lui Cleo se prinde. „Ce ai spus doar?"

Bolton nu o aude. Privirea lui este încă fixată asupra mea. „Crezi că eşti singurul la care a trimis acel videoclip? Sau singurul pe care îl foloseşte pe oricare dintre videoclipurile sale pentru a şantaja?"

Furia găseşte o cale prin golul meu cenuşar. "La dracu."

„Aşteaptă ... videoclipül meu ... videoclipül a fost *treizeci şi şapte* minute?"întrebă

Cleo.

„Da", spun Bolton şi cu mine la unison.

Sunetul care se ridică din gât este tot animalul rănit.

îmi mângâiez mâna pe braţ. Din nou, nu reacţionează. „Cleo, ce este?"

„Videoclipül pe care mi l-a trimis a fost de douăzeci şi unu de minute", răspunde ea.

Fionnella se îndreaptă spre ea. „Şi hai să ghicesc. Filmările îl fac pe Axei să pară

vinovat ca naiba?"

Ochii lui Cleo se întâlnesc cu ai mei. Schimbă-te. Gura ei se zvâcneşte înainte să o

apese strâns.

Fionnella se apropie. „Doar ca să fie clar, ştii că nu este vinovat, nu?" „Este

suficient", am înţeles.

„Fiule, încerc să te ajut. Nu te vei odihni până nu te va lăsa acest lucru ... " "Va *nu* fii

în spatele meu."

Ea mormăie ceva sub respiraţia ei despre bărbaţii alfa cu cap gros, cu dorinţe de moarte. „Deci, îţi vei apăra ţara împotriva nemernicilor care merită tot ceea ce le faci, dar nu te vei apăra?"

în intestinul meu se construieşte un zgomot de acid. „Ar fi trebuit să ştiu că nu era doar să ridici şi să livrezi o maşină."

„Deci, te vei pedepsi pentru totdeauna?"Fionnella apasă.

Stau şi mă confrunt cu ea. Nu se întoarce. Dacă viaţa mea nu ar fi fost în fundul unui prăpastie, aş zâmbi de neînfricarea ei. „îţi datorez o datorie pentru că aruncă lumină pentru asta. Dacă există vreodată o modalitate prin care o pot rambursa, tot ce trebuie să faceţi este să întrebaţi. Dar munca ta aici este terminată."

Mă priveşte de o vârstă înainte să dea din cap. Revenind la canapea, îşi ridică poşeta.

Bolton se ridică şi el. Se pare pierdut cu un minut înainte să-şi limpezească gâtul. - Ne vedem în jur, frate."

Dau din cap, prea înfundat pentru a răspunde. Amândoi se îndreaptă spre uşă.

"Aştepta."

„Ce s-a întâmplat cu corpul lui Michael?"întreb.

Fionnella priveşte pe lângă mine spre Cleo, cu o sprânceană ridicată. „Am şi filme din asta. Din Boston. Dar poate vrei să-i spui?"

„Boston?„Glumesc.

Lacrimile încă cad, Cleo dă din cap. „Finnan l-a cremat în secret. Mi-a arătat videoclipül. El ... el şi cu mine i-am îngropat rămăşiţele când eram în Boston."
„Iisuse dulce."
Abia îi aud plecând. Dar îl privesc pe Cleo ridicându-se încet din canapea. Stăm picioarele între ele, universul dintre noi.
Ochii ei sunt bazine uriaşe de durere sălbatică, regret şi devastare. Vreau să o iau pe toate, să o împături în propria mea agitaţie. Dar nu sunt demn să-i ating nici durerea.
Tot ce pot face este să nu se destrame. „îmi pare rău, Cleo. Deci, foarte rău. Doamne, dacă aş putea să-l iau înapoi... "
Ea clătină din cap, cu mâna alunecându-se pe obraji. Adulmecă şi se apropie. - Nu ... nu ai ce să-ţi pară rău, Axei. O, Doamne, lucrurile de care te-am acuzat. Ne-am stricat. Am ruinat *totul ".*
- Nu m-am uitat, Cleo! Faţă de cealaltă maşină pe care am ridicat-o, Camaro nu avea valoare şi totuşi am petrecut mai mult timp pe ea. Ştiam că ceva nu e în regulă, pur şi simplu nu aveam încredere în instinctele mele. Şi tatăl tău a murit din cauza asta. Nu se mai întoarce din asta."
Mai multe lacrimi îi umplu ochii. „Nu, nu spune asta. Ceea ce s-a întâmplat este pe Finnan. Tot ce ni s-a întâmplat este pe el."
„Este adevărul. Adevărul m-a determinat să fac mult mai multe lucruri rele după. Nu se mai întoarce nici din asta."

„Ce ... ce spui?"

„Asta ai avut dreptate când ai spus că nu ne putem întoarce niciodată. Eu sunt ceea

ce sunt." „Nu, putem. Putem încerca să o punem în spatele nostru."

îmi scutur capul. "Nu asta. Nu atât durere şi suferinţă. Va fi întotdeauna între noi."

Mâna ei apasă burta plată. „Deci... ce zici de copil?"

Lamele agonizante îmi smulg părţile interioare, dar adevărul este un far luminos.
„Este mai bine fără mine."
„Doamne, nu. Nu spune asta. Vă rog!„Chiar plânge, e frumoasă. Deci, foarte frumos doare.
Mă poticnesc spre ea, ruşinat de ultimul meu act de egoism. „Am nevoie ... Pot... Vă rog, lăsaţi-mă să vă ţin, ultima dată?"l implor.

„Axei... nu. Nu vreau să te g ... "

"Vă rog."

"Te iubesc!"

"Şi eu te iubesc.„Este singurul adevăr care are sens. Traversez distanţa şi o iau în braţe. Sărutul ar fi uns dacă aş fi încă în viaţă. Dar mă apuc de ea, aşa cum ar fi un bărbat îndreptat spre doamna lui. Când o apăs, mă priveşte cu cei mai superbi ochi pe care i-am văzut vreodată.

Inima îmi loveşte tare, apoi somersaults doar pentru naiba. Nu am visat niciodată că o voi vedea din nou în acest fel. Vreau să o îngheţ în timp, aşa că nu pierd niciodată acest aspect. „La revedere, Cleo."
"Nu.„Mâinile puternice îmi sapă în braţe. îi strâng corpul superb şi o aşez uşor ca ultimul lanţ până la ancora mea se desprinde.

„Vei fi bine fără mine. Iţi promit. Te voi iubi mereu." „Atunci rămâi." „Nu pot."

Sângele de pe mâinile mele nu se va stinge niciodată. Nu merită asta. Aşa că plec.

Capitolul treizeci - trei

PENITENŢĂ. ÎMPREUNĂ. ÎNTOTDEAUNA.

Ne

Finnan Rutherford este acuzat de crime de război două luni mai târziu. Nu mă îndoiesc că, între Axei şi aliaţii săi puternici, au orchestrat un proces care ar fi putut dura ani şi l-au redus la săptămâni. Procesul durează trei săptămâni şi patru zile. Este condamnat la închisoare pe viaţă fără libertate condiţionată.
în fiecare din acele zile, stau în instanţă la două rânduri în spatele lui Axei. Ştie că sunt acolo. Umerii lui încordează de fiecare dată când privesc spatele capului. Dar nu o dată se întoarce sau mă recunoaşte.
în ziua în care mărturiseşte, îmi surprind prima privire reală a feţei. Arată la fel de ticălos pe cât îl simt. Dar este puternic şi mândru şi nemilos atunci când pune unghia finală în sicriul tatălui său.
Din partea mea, simt puţin ruşine în a mă bucura de răzbunarea pe care o primeşte indirect tatăl meu.
Odată cu procesul ieşit din drum şi teroarea omniprezentă ridicată din viaţa mea, am loc să mă gândesc la viitor. Nu este viitorul la care am visat cândva, ci unul care îmi face încă inima să se ridice.
Mâna mea se abate peste burtă când ies din ascensoarele de la parter ale birourilor Mackey & amp; Avocaţi negri de pe Madison Avenue. Fondul meu de încredere este din nou în controlul meu complet şi, pentru prima dată în viaţa mea, sunt independent din punct de vedere financiar.
Pot cumpăra o casă.
Pot planifica o creşă.
Mai am diploma de design interior. Pot solicita un stagiu odată ce copilul este suficient de bătrân. Sau pot găsi un loc de muncă pe care îl pot face de acasă.

Lumea este stridia mea. Dar vreau un singur lucru.

Axei.

Ies în soarele toamnei, îmi ridic faţa în sus. Frigul care îmi învăluie inima nu se

disipează. Axei.

L-am crezut un criminal cu sânge rece chiar şi atunci când sufletul meu a urlat altfel şi l-a dorit oricum. Capul meu a făcut scuze pentru a nu-l iubi în timp ce inima îmi zbura de fiecare dată când mă atingea.

Mi-e dor de această atingere. Acea atingere pe care mi-a promis-o va fi întotdeauna a mea, indiferent dacă o doream sau nu.

Paşii mei încet, gândurile îmi tremură. Când inima îmi sare o bătaie, respir prin ea. Găsesc o cafenea, comand un latte de condimente de dovleac decaf. Şi îmi complot cursul de acţiune.

O jumătate de oră mai târziu, îmi scot telefonul şi formez. O conversaţie scurtă şi am informaţiile de care am nevoie. îmi iau un taxi până la XYNYC şi îi rog şoferului să aştepte.

Ieşind, merg pe covorul negru până unde bouncerul cu aspect familiar verifică primii veniţi. El mă vede şi merge pe jos pentru a ridica frânghia de catifea.

„Vrei să intri, domnişoară?"spune el deferent. „Şeful este înăuntru."

Mă uit spre uşile din oţel argintiu, fiecare celulă din corpul meu care doreşte să mă arunc prin ele. Dar pentru ceea ce planific, am nevoie de un refugiu liniştit. Sper că nu va dori niciodată să plece.

Zâmbesc. "Nu mulţumesc. Dar ai putea să-i dai ceva de la mine? Dar nu este corect în acest moment. în aproximativ o jumătate de oră?"

Pare nedumerit, dar dă din cap. „Sigur, domnişoară."

Predau plicul şi plec.

Suita mea de hotel nu este la fel de somptuoasă ca penthouse-ul său, dar este potrivită în acest scop. îmi dau seama că am patruzeci şi cinci de minute până la o oră înainte să apară. Sari în duş, trântindu-mă în gelul scump pe care l-am tratat ieri. Rochia mea este deja pusă la punct. îl alunec, îmi trag călcâiele şi îmi adun părul într-un topknot care îmi lasă gâtul gol. Alunec pe cercei cu candelabru de argint când aud firma.

Fluturii se ridică în mijlocul meu. Alunec o mână liniştitoare peste burtă. Părăsind dormitorul, deschid uşa.

El îmi umple uşa. Lumea mea. înalt. Primitiv. Mândru. Fierce.

Ochii lui sondează *consuma* eu din cap până în burtă până în picioare şi din nou în

sus. îmi strâng mâinile în spatele meu. „Bună, Axei. Mi-ai luat nota?"

Intră în suită şi închide uşa în spatele lui. „Am primit nota ta. *Şi* poza. Vă rog să-mi spuneţi că nenorocitul de tatuaj nu este real?"

„Ce se întâmplă dacă este?"

Nările lui se aprind cu furie abia controlată. „Atunci vă veţi îndrepta către un medic cu laser pentru a-l elimina destul de repede."

"De ce?"

„Pentru că acest cuvânt nu are loc nenorocit pe corpul tău frumos, de aceea." „îl

porţi *dumneavoastră* piele."

îşi bagă o mână prin păr. „Nu mai facem asta." "De ce? Nu merită timpul tău,

Axel?"întreb uşor.

Se opreşte, cu ochii străpungători incredibili. „Nu merită ... despre ce dracu vorbeşti? Merită fiecare ... Ochii lui se îngustează. „De ce sunt cu adevărat aici, Cleo?"

„Pentru că te iubesc. Şi mă iubeşti. Şi orice penitenţă trebuie plătită, o plătim

împreună ". El gâdilă. întregul său corp se cutremură. "Nu. Doamne, iubito, nu poţi...

"

„Nu pot?„Lacrimile îmi înfundă inima, gâtul, ochii. „Spune-mi că eşti fericit fără mine. Spune-mi că nu visezi la mine în fiecare seară şi te voi lăsa să pleci."

El clipeşte tare, apoi clătină din cap. „Cleo."

"Poţi tu?"

"Nu. Nu pot. Ştii că eu *nu pot* „Sună ca un om condamnat. Războinicul meu.

Fac un pas spre el, nu prea aproape. Dar suficient de aproape pentru ca el să simtă marginea chinului meu. Pentru ca el să-mi fie dor şi mai mult.

„Ai spus că a ta este o iubire egoistă. Ei bine, şi a mea este. îţi cer braţele în jurul meu, sărutările tale pe faţă, corpul meu. Cocoşul tău din mine oricând vreau. Vă rog să mă lăsaţi să vă iubesc şi să vă închin aşa cum mă faceţi. Mi-ai spus că mă urăşti o dată. Asta m-a durut. Mult. Dar mi-a fost ruşine şi pentru că şi eu te-am urât. Şi ştii care sunt acestea, Axei?"

"Ce?„se strâmbă.

„Emoţii irosite care s-ar fi cheltuit mai bine iubindu-se şi încrezându-se reciproc. Atâta timp pierdut. Ani şi ani. De ce ai vrea să pierzi mai mult?,,Vocea mea se rupe şi lacrimile se vărsă.

Cu un gem, închide distanţa dintre noi. El îmi spală lacrimile, chiar şi când ochii lui sunt de ceaţă. „Nu sunt sfânt, dragă. Lucrurile pe care le-am făcut, nu voi fi niciodată curat, Cleo. Nu."

îi prind încheietura în mână, privesc adânc în ochii lui turbulenţi. "Tu vei. Ştii de ce? Pentru că pentru toate lucrurile rele pe care le-ai făcut, ai făcut încă o mie care erau bune. Ai salvat o mulţime de oameni. M-ai salvat. Asta trebuie să conteze pentru ceva, nu?"

„Doamne, contezi pentru tot. Fără tine, nu aş fi în viaţă. Când m-am gândit... "Se opreşte şi maxilarul îi încleştă. El respiră prin ea. „Când am crezut că m-ai trădat, singurul lucru care m-a ţinut să merg a fost nevoia de a înţelege. A trebuit să ştiu ce am făcut greşit, ca să pot încerca să-l repar într-o zi."

"Atunci fă-o. Remediază-ne. Aici, acum. Lasă-mă să fiu Cleo. Vrei să fii Axelul meu? Cel care nu va lua niciodată nu pentru un răspuns, nu petrece niciodată o noapte fără mine în braţele lui?"

închide ochii, respiraţia zbuciumată. „Da, vreau să fiu din nou Axelul tău. Romeo-ul tău."

îi leagă faţa preţioasă în mâinile mele, spălându-mi degetele peste buze. „Nu, nu Romeo. Nu vreau să mă gândesc sau să vorbesc despre moarte. Au fost suficiente pentru toate vieţile noastre. Vreau doar tu, Axelul meu. A mea singură şi mereu a mea." „Am fost al tău din momentul în care ne-am întâlnit. Fiecare secundă din fiecare zi. Chiar şi când ai fost pierdut faţă de mine, te-am iubit."

Lacrimile incontrolabile îmi umplu ochii. „îmi pare rău că m-am îndoit vreodată de tine. îmi pare rău. Niciodată nu am încetat să te iubesc."

Cu o gemetă, mă adună în braţele lui, cu o mână trecând cu reverenţă peste stomacul meu. înapoi din nou. El îmi îngroapă faţa în gât şi mă parfumează. "Oh Doamne. A trăi fără tine a fost iad. Mi-a fost dor de tine
mult. Mi-a lipsit felul în care arăţi, felul în care mirosi... "Se opreşte să mă miroasă din nou. „La dracu", gemu din nou.
Oh, cum mi-a fost dor de asta. „Saruta-ma, Axei."
El mă sărută adânc şi lung şi greu, rupându-se în fiecare câteva secunde pentru a-i şopti dragostea. După câteva minute, ridică capul, mă apucă de mână şi îmi inspectează încheietura.

„Oh, mulţumesc dracu."

Zâmbesc la tatuajul ieftin, lipit, i-am trimis o poză. Cuvântul *penitență* începe deja să

se estompeze, „în momentul în care se declanşează, părăsim trecutul în trecut.

Afacere?" El dă din cap. „Afacere dracului. Te iubesc, Cleo. Deci, dracului mult."

Inima îmi creşte. "Şi eu te iubesc."

începe să coboare capul. Mă trag. „Doar aşa ştiţi, sărutul acela de la revedere m-a

ucis."

Ochii lui se întunecă de durere, „lisuse, şi eu. Am crezut că fac ceea ce trebuie. îmi

pare atât de rău."

„îmi pare rău că nu o va tăia, tip mare. Va trebui să plătiţi pentru asta."

"Orice vrei."

Fac câţiva paşi înapoi şi îmi ţin mâna. „Du-mă la culcare. La naiba, lubeste-ma."

Ochii lui se aprind. Cu dragoste. Cu posesie primitivă. A mea. Toate ale mele.

„Cu plăcere, iubito.„îmi priveşte călcâiele înalte. „Dar... ar trebui să îi porţi pe cei în

starea ta?"

„Care este condiţia? Cel în care mă apleci pe partea patului şi mă duci din spate cu tocurile pornite? Sau cea în care urc deasupra ta şi te călăresc toată noaptea? Cu tocurile pornite?"
Se sufocă de o respiraţie, ochii mergând sălbatici. „Cineva a avut fantezii obraznice."
„A trebuit să trăiesc fără tine aproape trei luni. Nu ştiţi nici jumătatea."
El expiră, păşeşte spre mine şi mă mătura în braţele lui. Atingându-şi fruntea de a mea, şopteşte: „îţi voi pune la cale. Orice vrei."

„Vreau să nu mă mai lăsaţi niciodată. Vreau să ai inima şi dragostea mea. Mereu. Dar chiar

acum, vreau să mă duci în dormitor. Şi umple-mă.

"Se cutremură. „Doamne, da!" „Şi Axei? "Da, iubito?"

„Dacă te ajută să te mişti mai repede, nu port chiloţi." NOI

Nu am ţinut-o suficient de ferm.

Nu mi-am dat seama că lumea are capacitatea de a ne dezlipi.

S-a întors din nou în braţele mele. Inima ei în mâinile mele. A mea în a ei.

Nu voi mai face niciodată această greşeală.

De data asta nu voi fi Romeo.

Voi fi întreaga ei lume nenorocită.

Şi atâta timp cât lumea se învârte, nu mă las niciodată să plec. *Nici oda ta*

.* * * în ciuda nevoii mele de a uita, cuvintele lui Bolton se ridică în capul meu, în timp ce roşcata mică şi curbă pe care am ales-o acum o oră efectuează un schimb curios între măcinarea şi urcarea piciorului. Când mâna mea alunecă în jurul taliei, faţa ei se aprinde cu bucurie în timp ce giraţiile ei se intensifică, îmi scurg şutul de whisky Balvenie în pahar şi dau din cap barmanului meu privat pentru o reumplere.